A TREIA OPȚIUNE

VINCE FLYNN

MITCH RAPP-4

VINCE FLYNN

Seria: Mitch Rapp

Volumul 4

A TREIA OPȚIUNE

Original: *The Third Option* (2000)

Traducere din limba engleză și note de:
CRISTINA PREDA

virtual-project.eu

PREDA PUBLISHING

2021

PROLOG

Există în America un ordin tăcut și invizibil, compus din foști soldați, membrii diverselor trupe speciale, ofițeri ai serviciilor secrete și diplomați. În Washington, aceștia sunt pretutindeni și nicăieri deopotrivă.

Omul de rând nu îi vede niciodată, nu se oprește nicio clipă să se gândească la ei, nu observă rolul pe care l-au avut poate într-un deces aparent obișnuit. Cei mai mulți oameni nu-și irosesc timpul gândindu-se prea mult la supradoza de droguri a unui lobbyist despre care s-a relatat în pagina 2 a suplimentului *Washington Post*, sau la sinuciderea unui colonel din armata SUA, sau la jaful fatal căruia i-a căzut victimă un angajat al Casei Albe.

Americanul de rând e prea ocupat cu propria viață pentru a privi dincolo de titlurile ziarelor și a se întreba ce secrete or fi luat cu ei în mormânt oamenii aceia.

Printre cunoscători sunt ridicate sprâncene și uneori puse câteva întrebări șoptite, dar în cele din urmă, toți închid ochii și viața merge mai departe.

Este un lucru foarte periculos să cauți răspunsuri în această comunitate obscură. Este lumea operațiunilor secrete, o parte foarte reală, dar nevăzută a politicii externe și uneori a celei interne a guvernului american. E mai presus decât orice persoană.

Este a treia opțiune și nu e întotdeauna folosită de oameni înțelepți și onorabili.

1

Bărbatul se strecura printre copaci, în întuneric, croindu-și drum spre casa imensă. Datând din secolul XIX, proprietatea aflată la 65 km de Hamburg, Germania, se întindea pe 45 de hectare de teren împădurit și fusese proiectată după modelul castelului Grand Trianon de la Versailles, Franța. Comandată de Heinrich Hagenmiller în 1872 pentru a intra în grațiile lui Wilhelm I al Prusiei, nou încoronatul împărat german, proprietatea fusese fragmentată de-a lungul anilor și unele părți vândute, întrucât întreținerea unui teren atât de vast devenise prea costisitoare.

Bărbatul care mergea în tăcere prin pădure studiase deja sute de fotografii ale proprietății și proprietarului ei. Unele fuseseră obținute prin intermediul sateliților care se deplasau pe orbită în jurul Pământului, dar majoritatea erau făcute de echipa de supraveghere care fusese la datorie în ultima săptămână.

Asasinul sosise din America în această după-amiază și voia să vadă cu ochii lui cu ce se confrunta. Fotografiile erau un început bun, dar nu puteau înlocui prezența fizică la fața locului. Avea gulerul jachetei negre din piele ridicat, pentru a-l proteja de aerul rece al nopții de toamnă. Temperatura scăzuse vertiginos după apus.

Pentru a doua oară de când părăsise cabana, se opri brusc și ascultă. Avea impresia că auzise ceva în urma lui. Poteca îngustă pe care mergea era acoperită cu o pătură proaspătă de ace de pin. Era o noapte înnorată, iar cu coronamentul des al copacilor, foarte puțină lumină pătrundea în locul unde stătea el. Se mută la marginea potecii și se uită înapoi. Dar fără binoclul cu infraroșu nu vedea la mai mult de trei metri distanță.

Mitch Rapp încercase să nu folosească binoclul. Voia să se asigure că poate găsi drumul și fără el,

dar ceva îi spunea că nu e singur. Rapp scoase din buzunar un pistol Glock automat de 9 mm și îi înșurubă un amortizor la capăt. Apoi scoase un binoclu tubular de buzunar, apăsă comutatorul pentru a-l aprinde și îl duse la ochiul drept. În fața lui, poteca fu instantaneu luminată de o lumină verde stranie. Rapp scană zona, verificând și flancurile, nu doar poteca. Binoclul străpungea întunericul pe care ochii lui nu îl puteau pătrunde. Acordă o atenție specială trunchiurilor copacilor care încadrau poteca. Căuta semne că cineva încerca să se ascundă.

După cinci minute de așteptare, Rapp începu să se întrebe dacă nu cumva zgomotul fusese făcut de vreo căprioară sau cine știe ce altă vietate. După alte cinci minute, fără prea multă tragere de inimă, acceptă concluzia că auzise un animal, o viețuitoare cu patru picioare, nu cu două. Puse binoclul în buzunar, dar decise să păstreze pistolul pentru orice eventualitate. Nu ajunsese la venerabila vârstă de 32 de ani fiind neglijent. Ca orice profesionist adevărat, știa când e momentul să îți asumi riscuri și când să dai bir cu fugiții.

Continuă să înainteze încă vreo 400 m. Vedea luminile casei în față și decise să parcurgă restul distanței prin tufișuri. Silențios, își croi drum prin hățiș, dând deoparte ramurile din cale sau aplecându-se pe sub ele. Pe când se apropia de marginea pădurii, auzi o crenguță trosnindu-i sub picior și sări imediat în stânga, punând un copac între el și casă. Câțiva câini de vânătoare aflați la un mai mult de 100 m depărtare începură să latre agitați. Rapp înjură în sinea lui și rămase perfect nemișcat. Acesta era motivul pentru care trebuia să verifice el însuși lucrurile. Incredibil, dar nimeni nu îl avertizase că erau și câini în ecuație. Animalele lătrau din ce în ce mai tare, apoi începură să urle și se deschise o ușă. O voce joasă le strigă să tacă în germană. Bărbatul repetă

ordinul de două ori și, într-un final, câinii se liniștiră.

Rapp trase cu ochiul după copac și se uită spre ei. Câinii erau legați și se plimbau agitați de colo-colo. Asta urma să fie o problemă. Nu erau la fel de răi precum câinii de pază dresați, dar, totuși, simțurile le erau ascuțite din fire. Mitch rămase la marginea pădurii, ascultând și observând, studiind totul. Nu îi plăcea ce vedea. Era prea mult spațiu deschis între pădure și casă. Prin grădini își putea croi drum fără probleme, dar avea să fie dificil să rămână silențios pe aleile cu pietriș. Câinii aveau să îngreuneze accesul dinspre sud. Celelalte căi de acces erau împânzite cu camere de supraveghere și spațiul deschis pe care ar fi trebuit să îl traverseze erau dublu. Singura veste bună era că nu existau senzori de presiune, fascicule de microunde sau senzori de mișcare.

Oficial, Mitch Rapp nu avea nicio legătură cu guvernul Statelor Unite. Neoficial, lucra pentru CIA încă de când absolvise Universitatea Syracuse, în urmă cu zece ani. Rapp fusese selectat să se alăture unui grup ultrasecret de contraterorism, numit Echipa Orion. CIA îi șlefuise calitățile fizice și inteligența, transformându-l într-un instrument letal. Cei câțiva oameni cărora Mitch le permisese să se apropie de el îl cunoșteau ca pe un antreprenor de succes, cu o mică afacere de consultanță în domeniul IT, afacere ce necesita deplasări frecvente. Pentru a menține lucrurile în limita legală, Rapp chiar făcea adesea afaceri în timp ce era în străinătate, dar nu și în această deplasare. Fusese trimis să ucidă un om. Un om care fusese deja avertizat de două ori.

Rapp studie zona aproape jumătate de oră. Când consideră că avea suficiente date, porni înapoi, dar nu pe potecă. Dacă era cineva în pădure, nu avea sens să intre direct în capcană. Rapp își croi drum prin tufișuri preț de câteva sute de metri spre sud. Se opri de trei ori și verifică busola pentru a se

asigura că merge în direcția cea bună. Din informațiile pe care le primise, știa că mai era o potecă la sud de cea pe care venise. Ambele intrau pe proprietate dintr-un drum de pământ îngust și se desfășurau ușor paralel una față de cealaltă.

Rapp aproape că rată cea de-a doua potecă. Părea mai puțin frecventată decât prima și era năpădită de buruieni. De acolo, porni înapoi spre drumul de pământ. Când ajunse la el, îngenunche și își scoase binoclul. Preț de câteva minute, scană drumul și ascultă. După ce se asigură că nu e nimeni prin preajmă, o luă spre sud.

Rapp făcea asta de aproape zece ani și era pregătit să se retragă. De fapt, probabil că aceasta avea să fie ultima lui misiune. Cunoscuse femeia potrivită pentru el în primăvara anului trecut și era momentul să se așeze la casa lui. CIA nu voia să renunțe la el, dar nu avea de ales. Mitch le oferise destul timp din viața lui. Zece ani în acest domeniu erau o veșnicie. Avea noroc să se retragă teafăr, nevătămat și relativ întreg la minte.

După aproape un kilometru și jumătate, ajunse la o cabană mică. Draperiile erau trase, iar din coș se înălța un firicel de fum. Merse la ușă, bătu de două ori, făcu o pauză de o secundă, apoi mai bătu de trei ori. Ușa se deschise vreo cinci centimetri, și un ochi se ivi în deschizătură. Când bărbatul văzu că e Rapp, deschise ușa complet. Mitch intră în camera sărăcăcios mobilată și începu să își descheie jacheta. Celălalt bărbat încuie ușa în urma lui.

Cabana avea pereți din lemn de pin noduros, care fuseseră vopsiți în alb, și podea din scândură groasă de opt centimetri, vopsită într-un verde lucios. Covorașe ovale în culori aprinse erau răspândite pe podea, iar puținul mobilier era vechi și solid. Pereții erau împodobiți cu artă populară locală și câteva fotografii alb-negru vechi. În circumstanțe obișnuite, ar fi fost un loc minunat pentru a-ți petrece un weekend de toamnă, citind o

carte lângă șemineu și făcând plimbări lungi prin pădure.

La masa din bucătărie stătea o femeie care purta căști. În fața ei, pe masă, era echipament de supraveghere în valoare de un sfert de milion de dolari. Tot echipamentul era amplasat în două valize Samsonite, negre și uzate. Dacă cineva ar fi trecut pe acolo, valizele puteau fi închise și luate de pe masă în câteva secunde.

Rapp nu îi mai întâlnise până atunci pe cei doi. Îi știa doar drept Tom și Jane Hoffman. Aveau în jur de 45 de ani și, din câte știa Mitch, erau căsătoriți. Soții Hoffman se opriseră în două țări înainte de a ajunge în Frankfurt. Biletele lor fuseseră cumpărate sub nume false, cu carduri de credit și pașapoarte furnizate de contactul lor. Totodată, li se dăduse și onorariul standard de 10 000 de dolari pentru o săptămână de muncă, plătit numerar în avans. Li se spusese că avea să li se alăture cineva și, ca întotdeauna, să nu pună întrebări.

Când ajunseseră la cabană, tot echipamentul îi aștepta și începuseră imediat supravegherea proprietății și proprietarului. La câteva zile după sosirea acolo, primiseră o vizită de la un bărbat cunoscut de ei doar drept „Profesorul”. Acesta le dăduse încă 25 000 de dolari și le spusese că vor primi încă pe atât când vor încheia misiunea. Le făcuse și o scurtă prezentare despre bărbatul care urma să li se alăture. Nu le dezvăluise numele lui real; le spusese doar că era extrem de competent.

Tom Hoffman, un bărbat scund și plinuț, îi turnă lui Rapp o ceașcă cu cafea și i-o aduse lângă șemineul din piatră, în care ardea un foc strașnic.

— Deci, ce crezi?

Rapp ridică din umeri și îi studie chipul. Tenul lui era neutru, pe când obrajii lui Mitch erau roșii de la aerul rece al nopții.

— Nu va fi ușor, răspunse el.

Rapp studiase deja chipul femeii și pantofii. Niciunul dintre cei doi nu fusese afară. Probabil că auzise o căprioară acolo în pădure.

— Rareori este, spuse Hoffman, apoi luă o gură din propria ceașcă, încercând în același timp să îl citească pe străinul din fața sa.

Bărbatul musculos și înalt pe care îl știa sub numele de Carl se mișca asemenea unei feline mari – silențios și precis. Nu era nimic neîndemânatic la el. Avea tenul bronzat și aspru de la orele lungi petrecute afară. Părul lui negru și des tocmai începuse să capete tente gri la tâmple, iar pe obraz avea o cicatrice care cobora de la ureche spre maxilar.

Rapp își mută privirea de la Hoffman pe foc. Știa că era studiat. Și el făcuse același lucru cu amândoi și avea să o facă în continuare, până în clipa când aveau să se despartă. Mitch privi flăcările și se concentră asupra planului. Știa că tendința în aceste situații e să încerci să scornești ceva cu adevărat ingenios – un plan care să fenteze toate măsurile de securitate și să te ajute să te infiltrezi și să ieși fără să fii observat. Dacă aveai timp de pregătire la dispoziție, nu era neapărat o opțiune rea să gândești un asemenea plan. Dar începând din acest moment, ei aveau doar 23 de ore să întocmească un plan și să îl ducă la îndeplinire. Cu acest lucru în minte, Rapp începuse deja să se gândească la o strategie. Se întoarse cu spatele la foc și o întrebă pe femeie:

— Jane, câți oameni sunt invitați la petrecerea de mâine-seară?

— În jur de 50.

Rapp își trecu mâna prin păr, apoi își cuprinse ceafa. Se întoarse spre foc și privi flăcările pentru un moment îndelungat, apoi anunță:

— Am o idee.

•

Primele semne ale dimineții se întrezăreau în est. Cerul întunecat începuse să devină cenușiu, iar

nori de ceață se înălțau de pe iazuri în timp ce aerul tomnatic rece se contopea cu rămășițele căldurii verii. Minunata dimineață în Maryland fu întreruptă de un zgomot înfundat în depărtare. Doi pușcași marini care patrulau pe jos drumul de pământ de lângă gardul vestic căutară instinctiv sursa sunetului. Cu puștile M16 pe umeri, ridicară privirile spre cer, amândoi știind dinainte ce anume se apropia. Își dădură seama imediat că nu era un aparat de zbor militar. Zgomotul era mult prea surd. Elicopterul alb bâzâi pe deasupra copacilor, îndreptându-se spre interiorul proprietății. Pușcașii marini îl urmăriră cu privirea câteva secunde, apoi își reluară patrularea, amândoi presupunând că aparatul comercial îl aducea pe vreunul dintre partenerii de golf ai președintelui.

Elicopterul Bell 206 JetRanger ținu direcția spre est, zburând spre turnul de apă. Chiar în fața acestuia era un luminiș cu o platformă de aterizare din beton. Aparatul încetini și plană lin spre pământ, unde trenurile de aterizare coborâră direct pe marcaj. Pilotul opri motorul, iar rotoarele începură să încetinească. Un Chevrolet Suburban negru era parcat pe un drum din apropiere și câțiva bărbați în costume negre stăteau lângă vehicul, privindu-l pe vizitator coborând din elicopter cu o servietă în mână.

Dr. Irene Kennedy porni spre mașină. Avea părul castaniu prins în coadă și purta o cămașă albastră. Dimineața răcoroasă o făcu să tragă ușor de mânecile sacoului cafeniu. Când ajunse la Chevrolet, un ofițer al armatei îi întinse mâna.

— Bine ați venit la Camp David, Dr. Kennedy.

Angajata în vârstă de 40 de ani a CIA strânse mâna ofițerului.

— Mulțumesc, domnule colonel.

Rolul oficial al lui Kennedy era acela de director al Centrului de Contraterorism al CIA. Neoficial, ea conducea Echipa Orion, înființată în secret din

nevoia de a riposta împotriva terorismului. La începutul anilor ’80, Statele Unite fuseseră lovite violent de numeroase atacuri teroriste, printre cele mai notabile numărându-se bombardarea ambasadei americane din Beirut. În ciuda milioanelor de dolari și a nenumăraților agenți alocați luptei împotriva terorismului, după atacuri lucrurile se înrăutățiseră și mai mult. Deceniul se încheiase cu deturnarea zborului Pan Am 103 și moartea a sute de civili nevinovați. Dezastrul de la Lockerbie îi împinsese pe cei mai influenți oameni din Washington să ia măsuri drastice. Venise timpul să declare război teroriștilor. Prima opțiune, diplomația, nu funcționa, iar cea de-a doua, puterea militară, era complet nepregătită să lupte cu un adversar invizibil, care își plănuia și executa acțiunile în mijlocul civililor nevinovați. Prin urmare, liderii americani rămăseseră cu a treia opțiune: acțiunile sub acoperire. Aveau să fie investiți bani în operațiuni secrete ce nu vor vedea niciodată lumina zilei, cu atât mai puțin să fie aduse la cunoștința Congresului sau în atenția presei. Avea să înceapă un război clandestin, iar vânătorii aveau să devină pradă.

Drumul dură doar câteva minute și nimeni nu vorbi. Când ajunseră la Cabana Aspen, Kennedy coborî din mașină și urcă treptele verandei. Trecu pe lângă doi agenți Secret Service și intră în apartamentul președintelui. Colonelul o conduse pe Kennedy pe hol spre biroul președintelui și bătu în tocul ușii deschise.

— Domnule președinte, Dr. Kennedy este aici.

Președintele Robert Xavier Hayes stătea la biroul său cu o ceașcă cu cafea în față, citind ediția matinală a cotidianului *Washington Post*. Pe nas avea o pereche de ochelari cu rame negre pentru citit, iar când Kennedy intră în încăpere, Hayes ridică privirea. Închise imediat ziarul și spuse:

— Mulțumesc, domnule colonel.

Președintele se ridică de pe scaun și merse lângă o mică masă rotundă, unde îi făcu semn lui Kennedy să ia loc. Hayes era îmbrăcat pentru partida lui matinală de golf, purtând pantaloni kaki, un tricou de golf albastru și o vestă. Puse ceașca pe masă și îi turnă și lui Kennedy cafea, după care se așeză și întrebă:

— Ce face directorul Stansfield?

— Este…, Kennedy încercă să găsească termenul potrivit pentru a descrie starea de sănătate precară a șefului ei… cât de bine se poate în condițiile date.

Hayes încuviință din cap. Thomas Stansfield era un om foarte discret. Lucra la CIA încă de la începuturile agenției și părea că va fi acolo până la sfârșitul vieții. Maestrul în spionaj în vârstă de 79 de ani tocmai fusese diagnosticat cu cancer, iar doctorii îi dăduseră mai puțin de șase luni.

Președintele își întoarse atenția asupra chestiunii mai urgente.

— Cum decurg lucrurile în Germania?

— Suntem în grafic. Mitch a ajuns acolo noaptea trecută și mi-a dat un raport complet înainte să plec, în dimineața asta.

Cu câteva zile în urmă, atunci când Kennedy îi prezentase președintelui operațiunea, acesta agreasе cu o singură condiție, în privința căreia fusese foarte clar: nu va da undă verde dacă nu va fi implicat Rapp. Întâlnirea privată între președinte și Kennedy era una dintre multele pe care le avuseseră în ultimele cinci luni, totul în efortul de a hărțui, frustra, destabiliza și, dacă era posibil, ucide o anumită persoană. Norocosul individ era Saddam Hussein.

Saddam reprezentase o sursă de iritare pentru Occident cu mult înainte ca Hayes să își înceapă mandatul. Dar abia recent făcuse ceva ce îl afectase direct pe președintele în vârstă de 58 de ani al Americii. În primăvara anului trecut, un grup de teroriști atacase Casa Albă și uciseseră zeci de

agenți Secret Service și câțiva civili. În toiul atacului, Hayes fusese evacuat în buncărul său subteran, unde petrecuse trei zile, izolat de restul guvernului. Asediul se încheiase datorită acțiunilor curajoase ale lui Mitch Rapp și ale câtorva membri ai serviciilor de informații și comunității Forțelor Speciale.

După atac, Statele Unite rămăseseră cu două informații care îl indicau drept capul răutăților pe liderul irakian. Totuși, aveau o problemă în a aduce aceste informații în atenția Organizației Națiunilor Unite sau a instanțelor internaționale. Prima dovadă fusese obținută de la un serviciu de informații străin care nu era prea dornic să își expună metodele la nivel internațional. A doua fusese obținută prin intermediul unei operațiuni sub acoperire – a treia opțiune. Modul în care fusese extrasă acea informație era considerat condamnabil de către toată lumea, cu excepția câtorva cunoscători.

Pe scurt, dețineau informații solide că Saddam îi finanțase pe teroriști, dar nu le puteau face publice pentru că și-ar fi expus propriile metode. Și după cum președintele Hayes spusese deja în prezența unui cerc restrâns de consilieri, nu exista nicio garanție că ONU va lua măsuri odată ce va fi pusă în fața faptelor. După dezbateri intense între Hayes, Directorul Stansfield de la CIA și Generalul Flood, șeful Statului Major, cei trei hotărâseră că nu aveau de ales: urmau să pornească pe urmele lui Saddam sub acoperire. Operațiunea din Germania era materializarea acestei hotărâri, și despre ea era vorba în această întâlnire.

Președintele se aplecă și puse ceașca pe masă. Era nerăbdător să audă perspectiva lui Rapp cu privire la situația de la fața locului. Hayes descoperise că Rapp găsea întotdeauna o cale de a face lucrurile să se întâmple, acolo unde ceilalți dădeau greș.

— Ce zice Mitch?

— Având în vedere planificarea de pe o zi pe alta a misiunii și măsurile de securitate din jurul țintei, consideră că ar fi mai bine dacă am opta pentru o abordare mai directă.

În continuare, Kennedy îi făcu un rezumat al planului. Când termină, Hayes se lăsă pe spate și își împreună brațele la piept cu o expresie gânditoare. Kennedy îl privi, dar își menținu expresia neutră, la fel cum ar fi făcut șeful ei.

Hayes medită pentru alte câteva secunde, apoi spuse:

— Ce-ar fi dacă ar încerca…

Președintele se opri, pentru că Irene Kennedy dădea deja din cap.

— Mitch nu reacționează bine la sfaturi venite de la 5 000 km depărtare.

Hayes încuviință. După incidentul de la Casa Albă din primăvara trecută, președintele se documentase despre Rapp. Aproape întotdeauna trebuia să fie ca el sau deloc și, cu toate că acest lucru era un motiv de îngrijorare, rata lui de succes era de netăgăduit. Istoricul lui număra doar misiuni reușite, misiuni pe care nimeni altcineva nici măcar nu îndrăznise să le accepte. Hayes își reprimă tentația de a-și da cu părerea din confortul fotoliului său, dar hotărî să îi reamintească lui Kennedy care era miza.

— Mitch și ceilalți știu că sunt pe cont propriu?

Kennedy dădu aprobator din cap.

— Pe cont propriu în adevăratul sens al cuvântului. Dacă ceva merge prost, vom nega orice cunoștințe despre situație sau acești oameni. Suntem nevoiți. Relația noastră cu Germania nu poate face față unui asemenea lucru, și nici mandatul meu, că tot veni vorba.

Kennedy încuviință înțelegătoare.

— Domnule președinte, Mitch este bun. Va avea toate întăririle pe poziții în seara asta. Iar dacă lucrurile devin prea riscante, știe să nu forțeze situația.

Președintele o privi pentru o clipă, apoi încuviință.

— În regulă. Ai aprobarea mea să continui operațiunea, dar știi care este poziția noastră, Irene. Dacă dă greș, noi nu am avut niciodată această întâlnire și nici pe cele cinci sau șase dinainte. Nu ai avut cunoștință despre aceste evenimente; nici tu, nici altcineva din Agenție. Urăsc să îi fac asta lui Mitch, continuă el scuturând din cap, dar nu am de ales. E foarte departe de casă și lucrează fără plasă de siguranță. Dacă va cădea, nu putem face nimic pentru a-l ajuta.

2

Rapp ieșise la o alergare de opt kilometri în jurul prânzului, dar în afară de asta rămăsese în cabană toată ziua. Avusese nevoie de alergarea aceea pentru a se relaxa și pentru a elimina toată cofeina pe care o consumase. Comunicase de câteva ori direct cu Irene Kennedy, prin intermediul STU III, MX3030 Comsat. Telefonul securizat prin satelit era singura sa legătură cu Washingtonul. Nimeni altcineva nu știa că el și familia Hoffman se aflau în Germania. Și nimeni nu trebuia să știe. Dacă misiunea urma să fie încununată de succes, șefii lui aveau nevoie de negare plauzibilă. Dacă misiunea întâmpina probleme, aveau nevoie de ea și mai abitir.

Planul lui Rapp impusese necesitatea unor achiziții. Ceva mai devreme, Tom Hoffman se dusese până la Hamburg cu o listă de cumpărături. Fusese foarte atent să nu cumpere două lucruri din același loc, nici măcar din același cartier, și evitase toate magazinele cu camere de supraveghere.

Se lăsase noaptea. Rapp stătea la masa din bucătărie cu cei doi Hoffman, verificând fiecare detaliu pentru ceea ce părea a suta oară. Din acest punct de vedere, cei doi soți se dovediseră niște profesioniști. Puseseră pe hârtie fiecare pas al operațiunii, definind misiunea până la ultimul detaliu. Rapp lucrase cu destui foști soldați, membri ai Forțelor Speciale, pentru a-și da seama că unul sau ambii fuseseră, în mod sigur, într-una dintre unitățile de elită ale armatei.

Înainte să părăsească cabana, toate notițele fuseseră arse cu grijă. Prima, a doua și a treia frecvență pentru comunicații fuseseră memorate; făcuseră la fel cu rutele de intrare și ieșire, parolele și codurile. Puteau să ia cu ei hărți, dar nu aveau voie să marcheze nimic pe ele. Toate actele false fuseseră plasate în pungi de ardere închise ermetic.

Dacă se întâmpla ceva, tot ce trebuiau să facă era să tragă de un șnur și conținutul pungilor ar fi fost incinerat instantaneu. Verificaseră armele, le reverificaseră, apoi le mai verificaseră o dată.

Deși n-ar fi putut spune de ce, Mitch avea un sentiment neplăcut în legătură cu această misiune. Dar își reaminti că fusese într-o anumită misiune, la începutul carierei sale, în care totul se simțise minunat dar, până să se dezmeticească, doisprezece dintre tovarășii săi fuseseră uciși. Băieți buni, camarazi de luptă, membri ai trupelor de commando. De atunci nu se mai simțise încrezător în nicio misiune. Cu toate acestea, ceva îl neliniștea profund în legătură cu aceasta. Poate că își pierdea curajul și determinarea. Se hrănise cu furie mult timp și întotdeauna folosise acea furie pentru a-și ascuți simțurile.

Furia apăruse după dezastrul Pan Am de la Lockerbie. La acel moment, Rapp era student la Universitatea Syracuse. Treizeci și cinci dintre colegii săi muriseră în acel atac, inclusiv iubita lui. În timpul perioadei de suferință care urmase, Mitch fusese contactat de CIA. Agenția îi fluturase pe la nas posibilitatea de răzbunare, iar el văzuse în ea oportunitatea mult căutată. Ținta acelei răzbunări căpătă un nume, Rafique Aziz, persoana din spatele atacului terorist Pan Am 103. Așa că Mitch își petrecuse ultimul deceniu vânându-l pe terorist. Primăvara trecută ajunsese, în sfârșit, față în față cu el. Aziz era acum mort și așa părea să fie și furia lui.

Fusese înlocuită de ceva diferit, o emoție pe care Mitch nu credea să o mai simtă vreodată. Anna Rielly era acum noua lui preocupare și ceea ce simțea pentru ea era opusul furiei. Fata era una la un milion. Tipul de femeie care te făcea să-ți dorești să fii un tip mai bun. Iar Rapp își dorea cu disperare să fie un tip mai bun. Voia să lase în spate agenția și misiunile secrete și să devină un om normal.

Jane Hoffman își scoase căștile și anunță:
— Primii oaspeți au ajuns.
Rapp se uită la ceas. Era opt fără cinci, mai aveau două ore și jumătate până la demararea misiunii. Era timpul să verifice încă o dată cum stau lucrurile în Washington. Luă telefonul mobil COMSAT și intră în dormitor.

•

Dacă Dr. Irene Kennedy s-ar fi obosit să se uite pe fereastra biroului ei de la etajul șapte, ar fi observat culorile arămii ale toamnei care învăluiau râul Potomac și împrejurimile sale. Dar, din păcate, în ultima vreme nu avusese timp de micile plăceri ale vieții. Langley se clătina sub un asediu concertat – atât din exterior cât și din interior. Toți cei care contau în Washington aflaseră deja că Thomas Stansfield, directorul CIA, e în stare gravă. Criticii agenției, în special cei de pe Capitol Hill[1], mirosiseră sânge și erau deja în mișcare. Iar în interiorul agenției, marile orgolii începuseră deja lupta pentru supremație. Kennedy, căreia nu-i plăceau jocurile politice, făcea tot posibilul să se eschiveze, dar era aproape imposibil. Nu era un secret pentru nimeni faptul că ea și Directorul Stansfield erau foarte apropiați.
Washingtonul era un oraș care iubea drama și bârfele, și nimeni nu se hrănea cu ele mai mult decât politicienii. Cu voluptatea unor personaje malefice din Shakespeare, aceștia dăduseră deja startul priveghiului. Câțiva dintre ei merseseră atât de departe încât chiar sunaseră să întrebe una alta, prefăcându-se îngrijorați pentru Stansfield și familia lui. Kennedy nu era naivă. Stansfield o educase bine. Nimeni de pe Capitol Hill nu-i iubea șeful. Dimpotrivă. Sigur, unii dintre membrii Senatului și Camerei Reprezentanților îl respectau, dar nimeni nu îl plăcea. Directorul de 79 de ani nu lăsase pe nimeni să se apropie de el. Încă de pe vremea când era Director Adjunct de Operațiuni și mai târziu, când devenise Directorul CIA,

Stansfield fusese păstrătorul secretelor din Washington timp de peste două decenii. Nimeni nu știa exact ce secrete are în buzunar, cu ce dosare doarme sub pernă și adevărul e că nimeni nu voia să știe. Unii erau îngrijorați pentru propria piele și se întrebau ce știe Stansfield despre ei, alții erau convinși că omul adunase material incriminator despre toată elita capitalei, astfel încât să poată trage sforile chiar și după moartea sa.

Dar asta nu avea să se întâmple. Stansfield își construise întreaga carieră pe etică și integritate. Nu avea să renunțe la ele niciodată. Dar, desigur, asta nu liniștea pe nimeni din Washington, în general politicieni care făcuseră cele mai urâte și mai reprobabile lucruri. Și care nu-și puteau imagina că cineva aflat în posesia unor asemenea informații nu ar dori să le folosească.

Pentru Kennedy era dureros să își vadă șeful stingându-se încet, dar trebuia să se concentreze pe ce avea de făcut. Echipa Orion primise undă verde de la Președintele Statelor Unite să asasineze un cetățean privat. Și nu orice cetățean. Kennedy privi lung fotografia alb-negru prinsă de dosarul din fața ei. Contele Heinrich Hagenmiller al V-lea, un industriaș german înrudit cu familia Krupp. Faptul că Președintele Hayes aprobase asasinarea acestuia, în condițiile în care era cetățean al unuia dintre cei mai apropiați aliați ai Americii, spunea multe despre angajamentul său de a lupta cu terorismul la toate nivelurile. Hagenmiller și companiile lui intraseră pe radarul CIA la începutul anilor ’90. La acel moment, Kennedy lucra la un proiect cunoscut sub numele de Operațiunea Rabta II. Acesta era un efort internațional al agenției de a-l împiedica pe Muammar al-Gaddafi să-și construiască facilități de producție capabile să producă arme biologice, chimice și nucleare. Operațiunea își primise numele de la prima uzină de acest fel a lui Gaddafi, construită la finalul anilor ’80 în orașul

Rabta, în nordul Libiei, în 1990, chiar înainte să demareze producția, Președintele Bush îl amenințase pe dictatorul libian cu un atac aerian și identificase în mod public firmele europene care îl ajutaseră pe Gaddafi să pună la punct unitatea de producție. Una dintre acestea era Hagenmiller Engineering.

Ca să nu-și vadă visul făcut una cu pământul, Gaddafi închisese fabrica și începuse să caute un alt loc unde să-și pună planurile în aplicare. La începutul anului 1992, CIA descoperise amplasarea noii fabrici: în interiorul unui munte. Odată finalizată, unitatea de producție ar fi fost impenetrabilă. Cu excepția unei bombe nucleare, nimic nu ar fi putut distruge fabrica. În efortul de a amâna finalizarea construcției, CIA-ul lansase Operațiunea Rabta II. Analiștii agenției identificaseră echipamentul, personalul și toată tehnologia de care ar fi avut nevoie Gaddafi. Și, cu ajutorul aliaților săi, Statele Unite puseseră embargo pe toate articolele de pe listă. Dar cu tot embargoul, Gaddafi și oamenii săi găsiseră o cale. Încă de la începutul operațiunii, Hagenmiller Engineering apăruse pe radar de câteva ori. De fiecare dată, compania negase că ar fi știut beneficiarul final al produselor sale și fusese scoasă de sub investigație cu o amendă de la guvernul german care, practic, era echivalentul unei palme peste mână. Heinrich Hagenmiller era conectat la nivel înalt. Și cu un Gaddafi din ce în ce mai puțin agresiv pe scena internațională, Statele Unite nu presaseră chestiunea.

Kennedy frunzări dosarul în continuare, căutând o serie de fotografii și traducerea conversațiilor dintre Hagenmiller și noii săi parteneri de afaceri. O relație care îngrijora CIA peste măsură. Hagenmiller Engineering era, printre multe alte lucruri, producător de strunguri de înaltă tehnologie și alte componente industriale cruciale în fabricarea unei bombe nucleare.

Pe pagina următoare erau imagini ale diferitelor reședințe ale contelui. O vilă impunătoare din cărămidă, într-unul dintre cele mai vechi și mai scumpe cartiere ale Hamburgului. Reședința istorică a familiei, aflată la o oră distanță de Hamburg. O casă de vacanță în Alpii elvețieni. Familia Hagenmiller avea vechi rădăcini nobiliare și o mulțime de datorii. Cu cinci luni în urmă, Kennedy se consultase cu șeful serviciului de informații german, BFV, care îi spusese că CIA nu e singura agenție interesată de isprăvile contelui. Primise recent câteva telefoane de la israelieni și britanici. Interogat de către BFV cu trei luni în urmă, Hagenmiller jurase că va supraveghea personal vânzarea echipamentului în discuție, astfel încât să se asigure că nu va ajunge pe mâini nepotrivite.

Kennedy nu credea o vorbă din promisiunile lui Hagenmiller, așa că îl pusese sub microscop. Hackerii de la CIA intraseră în rețeaua Hagenmiller Engineering și aruncaseră o privire la conturile private ale contelui. Astfel începuse să se formeze o imagine mai clară a omului care risipise averea familiei. Tipul era la a patra nevastă, iar primele trei nu plecaseră cu mâna goală. Dimpotrivă. La toate acestea se adăugau costurile uriașe de întreținere ale tuturor proprietăților familiei, plus costurile asociate unui stil de viață extrem de luxos.

Cu două săptămâni în urmă, Kennedy trimisese o echipă de supraveghere în Germania, să-l fileze pe Hagenmiller 24 de ore din 24. Echipa îl urmărise pe conte în Elveția, unde lucrurile deveniseră cu adevărat interesante. Kennedy studie cu atenție imaginile de la cabana din munți a lui Hagenmiller. Unele dintre ele erau pixelate, dar altele erau suficient de clare încât să poată identifica omul cu care se întâlnise contele. Era Abdullah Khatami. General în armata irakiană, Khatami era responsabil cu reconstrucția

programului nuclear. Era, de asemenea, vărul lui Saddam Hussein și, la fel ca mulți alți potențați ai regimului, își lăsase o mustață neagră impresionantă.

În dosar erau multe fotografii incriminante: Hagenmiller luând o servietă de la Khatami, cei doi strângându-și mâna, Hagenmiller conducând spre Geneva împreună cu gărzile sale de corp, contele intrând într-o bancă privată. A doua zi, hackerii CIA intraseră în calculatoarele băncii și descoperiseră o depunere de cinci milioane de dolari în contul lui Hagenmiller.

Kennedy ordonase imediat amplificarea operațiunii de supraveghere și plecase la Casa Albă cu toate dovezile. Hayes căuta motive să se ia de Saddam, dar voia să fie sigur că neamțul e vinovat, nu doar o victimă a circumstanțelor. A doua zi, oamenii lui Kennedy găsiseră dovada irefutabilă. Sursele lor confirmară că, la ora 23:00 în aceeași seară, contele pusese la cale o spargere în depozitul Hagenmiller Engineering. Urmau să fie „furate” patru strunguri computerizate și o serie de alte echipamente folosite la producția componentelor nucleare sofisticate. Acestea urmau să fie încărcate pe un vas de marfă aflat în portul Cuxhaven din Germania.

Kennedy își prezentă dovezile președintelui. Hagenmiller fusese deja avertizat de două ori și promisese că se va ocupa personal de chestiune. În ciuda tuturor acestor lucruri, era evident că era mai mult decât dispus să vândă echipamente vitale unui regim care sponsoriza terorismul și care jurase să curețe America de pe fața pământului. Hagenmiller aruncase zarurile și era pe cale să piardă jocul. Președintele Hayes îi dădu lui Kennedy aprobarea. Cu o singură condiție: într-o operațiune atât de delicată precum aceasta, singurul care putea să conducă misiunea pe teren era Mitch Rapp.

Telefonul sună brusc și Kennedy ridică receptorul.

— Totul e pregătit.

Femeia recunoscu vocea lui Mitch.

— Spune-mi noutățile.

Rapp trecu prin toată lista de verificare și îi explică ultimele detalii și modificări aduse planului inițial. Kennedy ascultă cu atenție, punând doar câteva întrebări de clarificare. La final, Mitch întrebă:

— Dacă îl ratez în seara asta, voi mai avea o altă șansă?

— Mă îndoiesc, răspunse ea. Al doilea TRT e la fața locului, lângă depozit. De cum apar băieții însărcinați cu spargerea, ai noștri vor alerta anonim autoritățile germane și îi vor urmări până în arest. Odată ajunși acolo, s-a terminat cu Hagenmiller, prea mulți ochi vor fi asupra lui. Nu vei mai putea ajunge la el.

— Înțeleg.

TRT-ul despre care vorbea Kennedy era o Echipă de Supraveghere Tactică (Tactical Reconnaissance Team). Ei erau cei care descoperiseră că spargerea va avea loc la ora 23:00. Rapp știa despre ei, dar ei nu știau că el se află în țară.

— Trebuie să mă anunți dacă spargerea se decalează, dacă apar înainte de ora 23:00, spuse el. Sincronizarea trebuie să fie perfectă. Să nu ne trezim că intrăm exact atunci când Hagenmiller e la telefon cu poliția spunându-i că depozitul a fost spart. Tipul se așteaptă să primească un telefon în seara asta de la autorități și, pentru a păstra elementul de surpriză, trebuie să fim noi primii care îl contactăm.

— Înțeles.

Urmă un moment de liniște, apoi Kennedy întrebă:

— Ce-ți spune instinctul despre chestia asta?

Rapp strânse receptorul în mână și aruncă o privire în micul dormitor, nesigur dacă Kennedy întreabă de dragul de a întreba sau chiar vrea să știe.

— Nu sunt sigur. Mi-ar fi plăcut să am ceva mai mult timp la dispoziție.

Vocea lui Mitch nu era încrezătoare, ca de obicei, iar Kennedy înțelese imediat semnalul.

— Dacă nu arată bine, nu forța lucrurile.

— Știu.

— Aici nu se va îndoi nimeni de tine.

Rapp chicoti încetișor.

— Asta nu m-a îngrijorat niciodată, de ce m-ar preocupa acum?

— Știi la ce mă refer. Ai grijă de tine.

— Întotdeauna am.

Era deja pe pilot automat și Kennedy își dădu seama. Omul intrase în modul operațional.

— Altceva? întrebă ea schimbând subiectul.

— Mda, răspunse Rapp, după care făcu o pauză. Asta-i tot.

— Ce vrei să spui?

— Am terminat. Asta e ultima mea misiune.

Kennedy se aștepta la asta, dar acum nu era momentul să discute subiectul. Mitch Rapp era o resursă valoroasă a echipei. Nu va fi ușor să-l lase să plece.

— Vorbim despre asta când te întorci.

Pe un ton ferm, Rapp spuse:

— Nu e negociabil.

— Vorbim.

— Sunt foarte hotărât.

Kennedy oftă în receptor. Numai de asta nu avea nevoie acum.

— Trebuie să știi câteva lucruri înainte de a lua această decizie.

— Ce mama naibii vrea să însemne asta? se răsti Mitch iritat.

— Nimic, oftă din nou Kennedy.

Avea nevoie de somn și de ceva timp liber cu fiul ei. Și mai avea nevoie de timp pentru a pune lucrurile la punct cu Stansfield, înainte să moară.

— Doar că trebuie să te pun la curent cu ce se întâmplă pe aici.

Rapp simți că Irene e neliniștită, ceea ce nu-i stătea deloc în fire.

— În regulă, cedă el. Vorbim când mă întorc.

— Mulțumesc.

— Nicio problemă.

— Altceva?

Mitch încercă să se gândească dacă mai avea ceva de spus, dacă ratase vreun detaliu.

— Nimic.

— Bine. Succes și ține-mă la curent.

— Așa voi face.

Rapp apăsă butonul și termină convorbirea. Se îndreptă spre fereastră și trase draperiile deoparte, uitându-se în noaptea întunecată. Un fior rece îi străbătu șira spinării. Ceva nu mirosea a bine.

3

Senatorul Clark puse mâna pe ciocănel și-l lăsă să cadă cu zgomot pe suportul de lemn. Membrii comisiei sale se ridicaseră deja și se îndreptau spre ușă. Era foarte neobișnuit pentru senatori să lucreze într-o zi de vineri, cu atât mai puțin atât de târziu. Dar Washingtonul era în mijlocul bătăliei pentru buget, toată lumea lucra ore suplimentare pentru a găsi o cale de ieșire din impas. Ca de obicei, republicanii voiau o reducere a taxelor, iar democrații voiau să crească bugetele. Președintele încerca să negocieze un compromis, dar niciunul dintre partide nu voia să cedeze. Orașul devenise mai partizan ca niciodată, iar această polarizare a intereselor nu lăsa loc de negociere. Nu se mai purtau valorile, principiile, integritatea, nimic nu mai conta. Dacă nu erai de acord cu unul sau cu altul, deveneai inamicul numărul unu. Devenise un oraș al absolutului, alb sau negru, iar Senatorului Clark nu-i plăcea deloc. Intrase în politică deoarece considerase că e următorul munte de escaladat, nu pentru că îi plăceau agendele partizane încăpățânate și fără pic de bun simț. Le considera sub nivelul său și nu voia să-și piardă vremea cu ciondăneli puerile.

Hank Clark era senator al Statelor Unite de 22 de ani. Aruncase mănușa în ring imediat după demisia lui Nixon. Încrederea în politicieni era la cote mai joase ca niciodată, iar oamenii din Arizona voiau pe cineva din afara scenei politice. O față nouă. Un suflu nou. Cineva care deja construise ceva pe cont propriu, care își făcuse deja un nume. Hank Clark se dovedise acel om. Un tânăr om de afaceri din vest. Un milionar care își făcuse singur averea.

Henry Thomas Clark se născuse în Albuquerque, New Mexico, în 1941. Tatăl lui eșuase lamentabil în fiecare afacere pe care o

încercase și, cu fiecare eșec, mama lui părea să se afunde și mai mult în sticla de vodcă. Asta la început, pentru că după o vreme trecuse la whisky și chiar la Mad Dog 20/20, un vin ieftin, de proastă calitate. Vodca era prea scumpă. În timp ce mama lui bea, tatăl lui Hank își încerca norocul la orice slujbă apărea la orizont. Vânduse echipament pentru ranch-uri, aspiratoare, mașini la mâna a doua, chiar și mori de vânt la un moment dat. Evident, eșuase mizerabil de fiecare dată, așa cum eșuase și acasă, în rolul de soț și tată. Când Hank avea unsprezece ani, tatăl lui renunțase de tot. Se dusese în spatele rulotei închiriate care servea drept reședință a familiei și își zburase creierii.

Într-un fel, tânărul Hank se simțise ușurat. Fără tată putea să facă ce voia și să-și urmeze visul de a deveni bogat cu orice preț. Hank luă orice slujbă găsi și își petrecu următorii șapte ani încercând să-și trezească mama din beție și să găsească o modalitate de a se îmbogăți. Din fericire pentru el, fusese binecuvântat cu multe calități care-i lipsiseră tatălui său. Se pricepea la oameni, era fermecător, foarte muncitor și avea un braț de aur care putea să arunce o minge de baseball ca nimeni altul. Talent care s-a dovedit a fi biletul lui câștigător. După liceu, Hank acceptase o bursă de baseball la Universitatea din Arizona, unde se remarcase imediat. Avea potențial de profesionist și viitorul în față, până când un accident de mașină în ultimul an de facultate îi distrusese brațul. Așa că, după absolvire, s-a angajat la un hotel din Scottsdale. Și acolo, într-o industrie în creștere, într-un hotel de lux plin de oameni bogați, Hank Clark a început să cunoască persoanele potrivite. Oameni cu viziune. Oameni care știau să speculeze piața imobiliară.

La 24 de ani, Hank și-a dat demisia de la hotel și a plecat să lucreze pentru un dezvoltator imobiliar pe care-l cunoscuse recent. Se pricepea de minune să convingă oamenii și să încheie contracte. Îi

plăcea la nebunie să vadă cum oamenii de succes fac ceva cu banii lor. Și, mai presus de orice, îi plăceau comisioanele primite. La 30 de ani, Hank făcuse deja primul milion și la 35 de ani avea peste 20 de milioane de dolari. Înalt, masiv și chipeș, Hank Clark era senzația Arizonei. Tot ce atingea se transforma în aur. Urcase deja un munte, era timpul pentru al doilea.

Acest următor pisc se dovedi a fi politica. Clark era deja rodat într-ale vieții, așa că decise să nu se mai încurce cu etica. În politică, singura modalitate de a câștiga era să-ți ai adversarii la mână, prin orice mijloace posibile, și să-i manevrezi fără ca ei să știe cine e în spate. Hank Clark voia să devină președinte și începuse să lucreze la acest vis încă de când aterizase în Washington, în 1976.

După ce lăsă jos ciocănelul care anunța încheierea ședinței, senatorul se ridică de pe scaun, în timp ce unul dintre consilierii lui veni și-i șopti:

— Președintele Rudin vă așteaptă în bulă.

Clark încuviință și îi înmână consilierului mapa și actele pe care le avea în mână.

— Te rog du-le în biroul meu.

Apoi se îndreptă spre ușă, zâmbind în stânga și-n dreapta, urându-le tuturor weekend plăcut. Hank Clark era Președintele Comisiei Senatoriale de Informații. Cei mai mulți senatori își doreau locuri în comisiile de apărare sau judiciare, care primeau o atenție sporită din partea presei. Comisia de informații nu era printre cele mai disputate pentru că nu era foarte vizibilă, ceea ce lui Clark îi convenea de minune.

Cele două comisii permanente de informații – cea a Senatului și cea a Camerei Reprezentanților – exercitau împreună controlul asupra activității agențiilor de informații, respectiv CIA, NSA[2] și NRO[3]. Clark era omul care trebuia să fie cu ochii pe păstrătorii secretelor din Washington, așa că de

mulți ani începuse să pună acele secrete deoparte pentru zile negre.

Senatorul părăsi încăperea unde avusese loc ședința și se îndreptă spre Clădirea Hart. Zâmbi și dădu din cap către oamenii pe lângă care trecea. Clark era un bun politician. Îi făcea pe toți să se simtă speciali, chiar și pe adversari. Odată ajuns la destinație, deschise o ușă și păși în mica sală de așteptare. Un ofițer de poliție detașat permanent la Capitoliu stătea pe un scăunel lângă o a doua ușă, în capătul opus al încăperii. Omul își ridică privirea și spuse:

— Bună ziua, domnule Președinte.

Clark îi oferi un zâmbet cald, îndelung exersat.

— Ce mai faci, Roy?

— Ce să fac, domnule? Mă cam rupe spatele, dar cred că mai rezist încă o oră.

— Bravo, spuse Clark bătându-l pe spate.

Introduse codul în tastatura panoului de control acces de lângă ușă și, când auzi clicul caracteristic, deschise ușa și intră în sala cunoscută drept SH 219, numită colocvial „bula". Era una dintre cele mai securizate săli din parlament, cu pereți de oțel care făceau imposibilă intrarea sau ieșirea undelor electromagnetice. Sala era, la rândul său, divizată în alte încăperi mai mici, ridicate pe un mic piedestal, astfel încât tehnicienii detașați să poată verifica zilnic dacă nu cumva există echipament de supraveghere în podea.

Senatorul Clark înaintă printre încăperile securizate unde senatorii și consilierii seniori primeau, de regulă, rapoarte de la diversele agenții de informații. În capăt era o altă ușă cu un panou de acces cu tastatură. Clark introduse codul lui personal de acces și auzi șuieratul caracteristic atunci când ușa etanșă se deschise.

Păși pe podeaua ridicată din interior și închise ușa. Rulouri negre acopereau ferestrele și o masă de conferințe, neagră și ovală, trona în mijlocul încăperii. În jurul ei se aflau cincisprezece scaune,

câte unul pentru fiecare dintre cei cincisprezece membri ai comisiei senatoriale. În dreptul fiecărui scaun exista câte o veioză de citit și un monitor înclinat la un unghi perfect pentru ocupantul scaunului respectiv. O singură veioză era aprinsă, cea din capătul opus al mesei.

De unde stătea, Senatorul Clark putea să vadă degetele osoase ale omologului său din Camera Reprezentanților. Albert Rudin ținea mâinile pe masă, sub lumina slabă a veiozei. Clark nu-i putea vedea chipul în umbră, dar nu conta, îl știa oricum pe de rost.

Clark înaintă până în capătul opus al încăperii:

— Bună ziua, Al.

Rudin nu răspunse, dar Clark nici nu se aștepta să o facă. Al Rudin era probabil cel mai retardat politician din Washington, din punct de vedere social. Clark luă un pahar de pe barul alăturat mesei și își turnă două shoturi de Johnnie Walker. Senatorul flutură băutura în fața lui Rudin și îl întrebă dacă vrea și el una. Ursuz, Rudin scutură din cap.

Albert Rudin era la cel de-al șaptesprezecelea mandat în Camera Reprezentanților. Era democrat până în măduva oaselor și ura cu patimă toți republicanii din oraș, poate cu excepția lui Hank Clark. Rudin era om de partid din cap până-n picioare, făcea orice era necesar pentru a promova interesele partidului. Dacă partidul fusese implicat într-un scandal în care, în mod evident, unul dintre democrați făcuse o boroboață, partidul îl trimitea pe Al Rudin în fața camerelor de luat vederi. Acesta știa pe de rost retorica partidului și o livra cu o convingere fermă, de fiecare dată: republicanii vor să vă ia pâinea de la gura copiilor, să reducă taxele pentru cei bogați, să vă arunce părinții afară din spitale – nu conta că reporterii întrebau de fapt despre cine știe ce infracțiune comisă de democrați. Pentru Rudin, chestiunea se reducea întotdeauna la bine contra rău, benefic

contra malefic. El reprezenta binele iar republicanii reprezentau răul absolut. Adevărul nu avea nicio relevanță aici. Acesta era un maraton, nu o alergare în jurul blocului, și trebuia câștigat cu orice preț. Republicanii trebuiau învinși fără drept de apel, indiferent de subiect, indiferent de consecințe.

Hank Clark se lăsă pe spate într-unul dintre scaunele din jurul mesei și aprinse veioza sa. După ce luă o gură mare de whisky își ridică picioarele pe scaunul de alături și oftă adânc. Clark cântărea peste 100 de kg și la cei 1,98 m ai săi, simțea nevoia să-și întindă puțin oasele obosite.

Rudin se aplecă spre el și spuse:

— Langley mă îngrijorează.

Clark îi aruncă o privire și gândi: *Nu serios, când nu te îngrijorează pe tine Langley*? Rudin era obsedat de CIA. Dacă ar fi fost după el, agenția ar fi fost împăiată ca un urs ucis și pusă într-o vitrină la Muzeul Smithsonian. Dar în ciuda faptului că o gândea, Clark era prea experimentat să o spună cu voce tare. Muncise ani de zile pentru a-i câștiga încrederea lui Rudin și nu era să arunce toți acești ani la gunoi pentru un scurt moment de satisfacție. În loc de asta, Clark încuviință gânditor din cap și spuse:

— Spune-mi ce te preocupă.

Rudin se foi inconfortabil în scaun.

— Nu vreau să preia frâiele un alt om din interior, după ce moare Stansfield. Comisia ta n-ar fi trebuit să-l confirme de la bun început, continuă el cu fața schimonosită de dezgust. Trebuie să aducem pe cineva nou, cineva care să facă ordine și curățenie în locul ăla blestemat.

Clark încuviință din cap și spune:

— De acord.

De fapt nu era deloc de acord. Se gândi să-i reamintească lui Rudin de faptul că Stansfield fusese confirmat de o comisie controlată pe

vremea aceea de democrați, dar se abținu. Era mai bine să-și păstreze calmul.

— Președintele e îndrăgostit de ticăloasa aia de Irene Kennedy și sunt convins că nenorocitul de Stansfield o va recomanda pe ea ca succesor, spuse Rudin scuturând din cap, cu fața vânătă de furie. Și odată ce e nominalizată, s-a terminat. Presa și toți cei din partidul meu – și dintr-al tău, continuă el arătând cu degetul osos spre Clark, vor sări imediat fericiți la ideea de a avea o femeie director al CIA.

Rudin nu voia să fie perceput drept o brută care nu ținea la ideea de corectitudine politică, așa că preciză:

— Nu că m-ar deranja o femeie, dar nu vreau să fie protejata lui Stansfield. Trebuie să găsim o modalitate să oprim asta, și trebuie să o facem repede, înainte de anunțul președintelui. Odată ce chestiunea devine oficială, am încurcat-o.

Clark îl studie un moment și încuviință încet, ca și cum bătrânul ar fi livrat o idee de o înțelepciune fantastică. Cretinul era atât de ușor de manevrat.

— Am studiat-o mult pe Kennedy și cred că se va autodistruge înainte de a se ajunge la asta.

Rudin făcu ochii mari:

— Ce informație ai tu pe care eu nu o am?

Clark își permise un rânjet prietenos și ridică paharul:

— Dacă ești cuminte, Al, s-ar putea să-ți spun într-o zi.

Rudin se înjură în minte pentru că pusese o asemenea întrebare. Știa foarte bine de dosarele lui Clark și de secretele pe care acesta le colecționa. Bătrânul din Connecticut își scărpină nasul și întrebă:

— Despre ce tip de informație vorbim aici? Personală sau profesională?

Clark zâmbi.

— Cred că ar intra în categoria profesională.

Rudin se strâmbă. Ura să se milogească pentru detalii. În plus, știa foarte bine că Hank nu-i va spune nimic până când nu va fi pregătit să o facă. Milogeala nu-l ajuta cu nimic.

— Presupun că-mi vei spune la momentul potrivit.

Clark încuviință și mai luă o gură de whiskey.

— Nu-ți fă griji, Albert. Vei fi primul care va afla.

4

Mitch Rapp adăugă ultimele detalii machiajului său. Vopseaua de păr îi transformase părul și sprâncenele din negru în șaten deschis. Lentilele de contact îi coloraseră ochii căprui în albastru, iar fondul de ten îi albise fața care, în mod normal, era măslinie. Rapp se uită în jos la costumul negru și trenciul de piele și își verifică încă o dată echipamentul. Pardesiul de piele avea o sumedenie de buzunare secrete în care Mitch ascunsese trei pașapoarte și echivalentul a zece mii de dolari numerar, în diverse monede europene. Unul dintre pașapoarte era american. Avea adevărata fotografie a lui Rapp, un nume fals și ștampile care indicau faptul că intrase în țară prin Dresden. Al doilea pașaport era francez și avea o fotografie a lui Rapp cu barbă și păr foarte scurt, iar al treilea era egiptean și nu avea fotografie. Fiecare pașaport avea câte un card bancar corespunzător. Acestea erau biletul lui de ieșire din Germania, în cazul în care ceva ar fi mers prost. Nimeni de la Langley nu știa de ele și, dacă lucrurile ar fi luat-o la vale, i-ar fi permis lui Rapp să dispară fără urmă.

Mitch memorase toate căile de ieșire, toate drumurile naționale și autostrăzile din zonă, precum și gările și trenurile care l-ar fi putut scoate din țară, dar avea de asemenea la el o mică unitate GPS de mărimea unui pachet de cărți de joc, pentru a-și cunoaște în orice moment locația exactă. Un cuțit negru de vânătoare era ascuns în mâneca dreaptă a sacoului și patru magazii de cartușe de 9 mm erau împrăștiate prin diverse buzunare. La spate avea cel mai nou model de telefon securizat Motorola. Din moment ce era mult prea riscant să poarte cască în mediu urban, Mitch își dezvoltase propriul sistem de comunicații. Ascunsă în căptușeala sacoului avea o rețea de fire care conduceau către un microfon

minuscul amplasat în rever, iar volumul și frecvența erau controlate de la nivelul manșetelor. Sacoul avea alte câteva bunătăți comandate de Mitch, care îl făceau să cântărească în total vreo zece kilograme.

Identitatea de serviciu, cea pe care urma să o folosească în seara aceasta, se afla în buzunarul de la piept al sacoului. Rapp urma să fie Carl Schnell de la Bundeskriminalant, sau BKA, echivalentul german al FBI. Actele aveau rolul de a-l face să treacă de gardieni și să ajungă în casă. Mitch luă tocul din piele al armei sale și îl puse peste cămașa albă. Sub mâna dreaptă avea astfel un pistol Glock de 9 mm, cu seria ștearsă. Două magazii de cartușe se aflau în buzunarele tocului din partea stângă. Fiecare magazie avea cincisprezece gloanțe și, dacă punea la socoteală și cele patru magazii suplimentare din trenci, Rapp se simțea pregătit pentru o mică bătălie. Dar totul era pentru siguranță, în caz că ceva mergea prost. Mitch intenționa să termine treaba cu un singur glonț bine plasat.

Își puse o pereche de mănuși vechi de piele și luă de pe pat un Ruger MK II lung, subțire și cu amortizor la capăt. Avea muniție de calibrul .22 și era aproape complet silențios. Singurul lui defect era că avea țeava lungă. Dar Rapp îl ascunse în buzunarul special conceput din dreapta trenciului și își puse pălăria neagră.

Când se întoarse în cealaltă cameră, cei doi Hoffman tocmai aruncau o ultimă privire pentru a se asigura că toate suprafețele care fuseseră atinse erau curățate și nicio amprentă nu rămăsese nedepistată. Rapp făcuse același lucru în camera sa. La final, cei doi își puseră vestele antiglonț și pardesiele pe deasupra.

Tom Hoffman se întoarse spre Rapp și întrebă:

— Ai vestă antiglonț?

Mitch scutură din cap încruntându-se la auzul întrebării și spuse:

— Hai să ieșim de aici.

Luându-și geanta de voiaj de jos, Rapp păși în noapte și își trase mai bine pălăria pe frunte. Își ridică privirea spre cer și se gândi că asta e probabil ultima dată când va face asta. Dar deși și-o dorea foarte mult, ceva îi spunea că nu va ultima dată.

Câteva minute mai târziu, cei doi Hoffman ieșiră din cabană și toți trei se urcară în Audi-ul cafeniu din față. Tot echipamentul de supraveghere și comunicații se afla în portbagaj. Tom Hoffman era șoferul, iar Jane stătea în dreapta lui. Mitch se urcă în spate. Mașina rulă ușor pe drumul de pământ. În pădure era întuneric beznă, iar copacii blocau și cele câteva raze firave de lună. Rapp deschise geamul din spate. Chiar și cu farurile aprinse, nu se vedea nimic la mai mult de cinci metri depărtare.

Ajunseră la drumul asfaltat. Mai aveau câteva minute până la poarta proprietății. Mitch avea încă acea senzație de rău, o premoniție înspăimântătoare. Îl privi pe Tom Hoffman cum își duce mâna la ureche și apasă un buton. Era conectat la echipamentul de supraveghere din portbagaj, care asculta frecvențele poliției locale. Hoffman urma să rămână în mașină, în timp ce Mitch și Jane Hoffman urmau să intre în casă. Rapp avea nevoie de unul dintre ei. Spre deosebire de el, ambii vorbeau germana fluent. Cel de-al doilea motiv pentru care își dorise să o aducă pe Jane cu el era că o femeie ar fi prezentat o amenințare mai mică în fața lui Hagenmiller și a gărzilor sale de corp. Tom Hoffman protestase la această parte a planului, el era cel care voia să intre cu Rapp.

Lui Mitch i se păruse ciudat protestul omului, care repetase de mai multe ori, pe un ton iritat, că s-ar simți mai confortabil dacă ar intra el în casă cu Rapp. Întrebat de ce, tipul nu putuse să dea o explicație logică. Din nou, ceva nu se potrivea.

Dar era misiunea lui, el era șeful, așa că le spuse celor doi că, dacă nu erau de acord cu planul lui, avea autoritatea de a anula misiunea. Ceea ce chiar își dorea să facă. Rapp știa că cei doi nu și-ar fi primit a doua jumătate a banilor dacă misiunea ar fi fost anulată și voia să vadă cât de tare își doreau banii. Primi răspunsul când cei doi acceptară condițiile imediat, ca și cum chestiunea pentru care se certaseră n-ar fi fost oricum mare lucru.

Poarta luminată apăru în față și mașina încetini. Rapp se uită la ceas. Era 23:09. Contele va fi surprins. Hagenmiller sigur își făcuse planul și știa exact când ar trebui să primească telefon de la poliție, după spargere. Dar sigur nu se aștepta să-i apară cineva la ușă.

Mașina făcu dreapta și opri în fața porților înalte și ornamentate din fier forjat. Un bărbat masiv, îmbrăcat în costum negru și cu un clipboard în mână veni la geamul din dreapta. Rapp se mutase deja în stânga, pentru a evita să fie înregistrat de camerele de luat vederi de la intrare. De asemenea, își trăsese borul pălăriei și mai jos, astfel încât gardianul să nu-i poată vedea chipul cu claritate. Făcu un inventar rapid al tipului și îi observă imediat umflătura de la șoldul drept. O stație de emisie-recepție sau o armă. Rapp decise că era probabil o armă.

Jane Hoffman coborâse deja geamul de pe partea ei și scoase legitimația falsă. Văzând-o, gardianul se opri. În Germania, fostul tărâm al Gestapoului, BKA încă impunea respect și autoritate. Rapp conta pe asta pentru a intra și ieși fără probleme din reședința contelui. Jane Hoffman începu să vorbească cu gardianul pe un ton ferm. Acesta încuviință și spuse că va trebui să sune să anunțe reședința înainte de a-i lăsa să treacă. Dar Jane scutură din cap și spuse că ar prefera să nu fie anunțați. Și partea aceasta fusese anticipată și pregătită în avans. Politicos, gardianul

îi spuse că Herr Hagenmiller avea oaspeți în seara aceea și va trebui să sune oricum.

Jane încuviință, dar ceru să fie lăsați să intre înainte de a suna. Din fericire, gardianul fu de acord și se retrase în gheretă. Porțile uriașe începură să se deschidă și mașina porni. Rapp nu își luă privirea de la gardian; când trecură pe lângă el, acesta era deja la telefon.

— Bagă viteză! Cu cât ajungem mai repede, cu atât mai bine.

Audi-ul acceleră pe aleea șerpuitoare și ajunseră în fața casei. Fațada acesteia era scăldată în luminile strălucitoare ale proiectoarelor. Rapp era cu mâinile pe scaunele din față, aplecat pentru a vedea mai bine. Locul îi amintea de reședințele de lux din Newport, Rhode Island, construite la începutul secolului XX de marii magnați americani.

Tom Hoffman încetini și opri în fața celor doi lei de marmură și a majordomului care ieșise afară să-i întâmpine. Mitch coborî din mașină pe partea stângă și aruncă o privire uriașei fântâni a lui Poseidon, care arunca apa prin trident. *Se potrivește,* gândi el. *Tatăl lui Orion*. Scană zona din stânga, unde era parcat un grup de limuzine ai căror șoferi stăteau sprijiniți de mașini și vorbeau relaxați. În spatele limuzinelor erau câteva mașini sport luxoase. Rapp presupuse că aparțineau distinșilor oaspeți. Își întoarse privirea către casă și o văzu pe Jane Hoffman arătându-i majordomului legitimația și explicându-i ceva. Ferestrele casei erau luminate, iar sala de bal se afla în dreapta. Prin ferestrele mari, Rapp putea vedea un grup de bărbați în smoching și femei în rochii lungi, de gală, care vorbeau, fumau și gesticulau cu pahare în mână. Se auzea muzică clasică, probabil de la un cvartet de coarde. *O petrecere pe care nu o vor uita prea curând*, își spuse omul CIA.

Mitch își flutură legitimația prin fața majordomului care protesta vehement și îi făcu

semn lui Jane să-l urmeze. Nu înțelegea prea bine ce spunea omul, dar după semnele lui presupuse că îi îndruma către o intrare laterală. Rapp continuă să-l ignore. Urcă rapid primele trei trepte și începu traversarea terasei. Jane Hoffman apăru în dreapta lui, iar majordomul se grăbi să le-o ia înainte. Când ajunseră la cele două uși masive de lemn de la intrarea principală, majordomul se opri și își întinse brațele în lateral, ca un polițist în trafic. Rapp îl studiase deja și verificase cu privirea să nu aibă armă. Nu avea niciun sens să-l elimine, omul nu făcuse nimic. Dacă s-ar fi ajuns la asta, un pumn rapid în bărbie l-ar fi putut scoate din joc fără probleme.

Mitch îl ascultă implorând-o pe Jane Hoffman să intre în birou și să-l aștepte acolo pe Herr Hagenmiller. Aceasta încuviință din cap dar îi spuse majordomului că vor aștepta un minut, nicio secundă mai mult. Dacă Herr Hagenmiller nu venea urma să fie interogat în fața oaspeților săi. Majordomul încuviința continuu din cap, în încercarea de a o face să înțeleagă că îi va urma ordinele întocmai. Știau că omul ar face orice pentru a preveni intrarea cu forța a unor agenți BKA peste oaspeții de seamă ai angajatorului său.

Ușile se deschiseră și cei doi pășiră în foaierul somptuos al vilei de 2 000 m². În față, o scară de marmură în formă de inimă conducea către un al doilea nivel, iar în dreapta, două uși masive din stejar marcau intrarea în sala de bal. În fața acestora se afla un tip la fel de masiv ca ele. Rapp îl evaluă instant din cap până-n picioare. Ar fi avut nevoie de mai mult de un pumn rapid în bărbie pentru a-l neutraliza. Dar Mitch știa deja din fotografii că Hagenmiller are câteva gorile periculoase. N-o fi fost contele cel mai deștept tip din oraș, dar nici nu era idiot. Știa foarte bine că atunci când faci afaceri cu Saddam Hussein e bine să ai spatele păzit.

Majordomul gesticulă spre stânga, către un alt set de uși masive. Rapp studiase îndelung planurile reședinței și știa că acestea duc către biroul privat al contelui. Se îndreptară către ele, cu majordomul în față. Odată ajunși înăuntru, acesta le spuse să aștepte și plecă închizând ușile. Mitch îi aruncă o privire scurtă lui Hoffman, apoi studie încăperea. Era mai mult o bibliotecă decât un birou. În colțul opus se afla o scară în spirală, care ducea către o pasarelă care asigura accesul la rafturile de sus, unde cărți vechi, legate în piele, stăteau aliniate frumos. Printre ele, picturi în rame masive aurii, unele la fel de înalte ca Rapp. Pe peretele din spate se afla un șemineu bogat ornamentat în care ardea vesel focul. Mitch nu era un expert în artă, dar colecția de picturi a contelui trebuie să fi valorat milioane. Fără să punem la socoteală mobila și covoarele. Tot ce se afla în încăpere, poate cu excepția veiozelor, părea să aibă cel puțin o sută de ani.

Minunat, se gândi Rapp. *Tipul câștigă loteria genetică*, *își risipește moștenirea pe prostii și în loc să vândă câteva picturi din astea decide să vândă tehnologie nucleară unui psihopat sadic. Ticălosul merită să moară.*

Mitch se uită la ceas. Două minute și trei secunde de când trecuseră de poartă. Aruncă o privire pe geam și-l văzu pe Tom Hoffman în picioare, lângă Audi-ul care avea încă motorul pornit. Acesta ridică o mână în semn de salut și Mitch îi întoarse gestul, după care își coborî din nou ochii asupra ceasului. Treizeci și opt de secunde de când intraseră în birou. Termenul limită era de două minute. Nu avea niciun interes să-l lase pe conte să ajungă la telefon pentru a afla ce naiba se întâmplă, așa că se apropie de ușă și încercă să vadă ceva prin crăpătura acesteia. Dar nu se vedea nimic. Gardianul masiv își reluase postul din fața ușii și bloca vederea.

Rapp făcu un pas înapoi încruntat, încercând să găsească o modalitate de a elimina bodyguardul fără să-l omoare. Ar fi trebuit să se apropie de tip dar în acel moment era imposibil. Mitch decise să se retragă și să joace după ureche.

Câteva secunde mai târziu, ușile se deschiseră și Heinrich Hagenmiller al V-lea păși în încăpere. Într-o mână avea un pahar cu șampanie, iar în cealaltă o țigară. Evident, nimeni nu-i spusese contelui că fumatul nu mai e la modă. *Dacă elimini din ecuație smochingul scump*, gândi Rapp, *Rolexul de la mână și liftingul facial, tipul arată ca orice alt terorist.*

Spre surprinderea agentului CIA, un al doilea bărbat îl urmă pe conte în încăpere. Avea aproximativ aceeași vârstă ca Hagenmiller și purta, de asemenea, smoching. După el intră garda de corp iar majordomul, care era afară, închise ușile.

Cu o privire surprinsă, contele întrebă ce Dumnezeu caută BKA la el acasă. Jane Hoffman începu să vorbească în germană, livrând povestea îndelung exersată. Dar nu apucă să spună prea multe, că al doilea bărbat făcu un pas în față și, pe un ton autoritar, se recomandă drept avocatul contelui și ceru să vadă un act de identitate.

Rapp urmărea atent conversația, dar se concentra mai mult asupra gărzii de corp. Omul stătea ca un sfinx într-o parte, cu brațele încrucișate la piept. Hoffman stătea între Rapp și ușa de ieșire. Exact în fața lui era contele, iar în dreapta acestuia avocatul și bodyguardul. În clipa în care avocatul păși în față și ceru să vadă un act de identitate, Mitch decise că venise momentul să acționeze. Cu cât stăteau mai mult acolo, cu atât creșteau șansele ca ceva să meargă prost.

Își strecură mâna stângă în sacou și aruncă o privire spre Jane Hoffman care tocmai își scotea legitimația de BKA. Apucă arma și, întorcându-se ușor spre stânga, întinse mâna.

Contele se afla la un metru de capătul amortizorului său. Rapp apăsă o dată pe trăgaci și glonțul ieși cu viteză. Un punct roșu apăru instantaneu între sprâncenele pensate ale contelui. Mitch nu așteptă să vadă omul căzând, știa că e deja mort. Își mută arma în mâna dreaptă, făcu un pas în față și îi trase un pumn puternic în maxilar avocatului. Acesta căzu pe spate, aproape luându-l pe bodyguard cu el în cădere. Cu arma încă în mâna dreaptă, Rapp făcu un pas în spate pentru a lua distanță de gardianul care acum încerca să-și scoată arma.

— *Halt*! strigă Rapp, dar gardianul nu se opri.

Avea doar o fracțiune de secundă pentru a acționa. Trase un al doilea glonț în mâna bodyguardului și arma acestuia căzu la pământ cu o bufnitură. Omul se aplecă instantaneu de durere, prinzându-și încheietura rănită cu cealaltă mână. Rapp făcu doi pași rapizi în față și îl lovi cu putere, făcându-l să aterizeze pe o măsuță delicată de lemn, care se sparse în bucăți.

Mitch o împinse pe Hoffman către ușă și din doi pași ajunse și el acolo. Exact în clipa aceea, capul mic al majordomului apăru în prag. Rapp îl prinse de cravată și-l trase rapid înăuntru, lovindu-l cu patul armei în tâmplă. Majordomul dădu ochii pe spate și căzu fără suflare. Mitch îl lăsă să cadă ușor și scoase capul pe ușă pentru a verifica foaierul. Nu era nimeni acolo. Închise repede ușa, o încuie și se îndreptă spre bodyguard, care reprezenta cea mai mare amenințare. Scoase trei perechi de cătușe din buzunar și se întoarse spre Jane Hoffman pentru a-i da și ei una. În clipa aceea îngheță.

Nu putea să creadă ce vedea. Cuvintele i se rostogoliră singure de pe buze:

— Ce dracu' faci?

Dar nu apucă să termine că Jane trase primul glonț din arma ei cu amortizor. Glonțul de 9 mm îl lovi pe Mitch în piept și îi opri înaintarea. Al doilea îl aruncă pe spate, peste picioarele

bodyguardului. Căzu cu putere, lovindu-și capul de podea cu un sunet înfundat, și rămase nemișcat.

Lui Jane Hoffman inima îi bătea cu putere și mâinile îi tremurau. Soțul ei era cel care ar fi trebuit să se ocupe de chestiunea asta, ea ar fi trebuit să fie la volanul mașinii. Cu mâna înmănușată ridică arma lui Rapp și îl împușcă rapid pe bodyguard de două ori în piept. Apoi aruncă arma peste corpul lui Mitch și deșurubă amortizorul propriului pistol. Își puse arma în mâna bodyguardului, strângându-i degetele în jurul patului. Scoase un mic recipient din buzunar și împrăștie un strat fin de praf de pușcă peste mâna gardianului, astfel încât să pară că acesta trăsese. Apoi se retrase câțiva pași și își privi opera. Văzu arma bodyguardului și o ridică de jos, punând-o în buzunar.

Ușurată că terminase alergă spre ușă, o descuie și ieși în foaier. Din sala de bal se auzea muzică, nimeni nu fusese alertat. În câteva secunde ajunse afară, la mașină. Soțul ei o aștepta îngrijorat la volan. În clipa în care Jane se urcă, mașina demară în noapte.

5

Bărbatul stătea la marginea pădurii, nu departe de locul în care stătuse Rapp în seara precedentă. Din poziția în care se afla putea să vadă cu ușurință intrarea în reședința contelui. Avea mâna stângă la ureche iar în dreapta ținea un binoclu. Un fir spiralat cobora din cască până la gulerul jachetei sale maro, și era atașat unei stații radio securizate Motorola Saber. Bărbatul asculta cu mare interes ce se petrecea în casă. Începuse deja. Auzise vocea șocată a lui Rapp înainte de a fi împușcat, iar acum o aștepta pe femeie să iasă din casă. Nu ar fi fost nicio problemă dacă nu reușea să iasă în viață, dar dacă ar fi ieșit rănită, asta da, ar fi reprezentat o problemă pentru el. Nimeni nu trebuia să rămână în viață pentru a vorbi. Ordinele lui erau stricte.

Trebuia să arate ca și cum Rapp ar fi fost ucis de bodyguard. Hagenmiller trebuia să moară primul, apoi Rapp. Așa era scenariul. Dacă cei doi Jansen reușeau lovitura, poate că vor fi lăsați în viață. Dar dacă ratau chiar și cel mai mic detaliu, urmau să fie eliminați. Era motivul pentru care el se afla acum aici, să se asigure că totul merge conform planului și, dacă nu, să gestioneze situația.

Bărbatul cu barbă era un fost angajat al CIA. Prietenii apropiați îi spuneau Profesorul. Numele lui era Peter Cameron și, la prima vedere, nu părea genul de persoană care să lupte în linia întâi. La cei aproape 50 de ani săi și o greutate cu mult peste cea normală, tipul nu era pregătit să dea piept cu adversarul într-o confruntare directă. Dar acesta nu fusese niciodată stilul lui. Cameron gestionase întotdeauna situațiile de la o distanță discretă și, în cele câteva ocazii în care fusese nevoit să intervină, o făcuse cu degetul arătător, nu cu pumnii. Era un lunetist foarte bun și credea cu tărie că cea mai ușoară modalitate de a elimina un om

era cu un glonț. Dar cel mai adesea Cameron era un voyeur, un om care lucra în spatele scenei și căruia îi plăcea să privească spectacolul nu din primele rânduri, ci din umbră. El era cel care trimitea asasinii și îi urmărea de la distanță, bucurându-se de priveliște. Era mult mai interesant decât să stai în spatele unui birou la Langley, citind rapoarte. Cameron era obsedat de detalii și nu putea avea acces la ele de pe malul opus al Atlanticului. În plus, această misiune era foarte importantă. Extrem de importantă.

Cameron auzise zvonurile despre tipul numit Iron Man și, dacă doar jumătate dintre povești erau reale, omul era incredibil de bun. Cameron îi admira talentele și determinarea. Și, din orgoliu, era entuziasmat la ideea de a fi cel care îl va elimina pe Iron Man. Sigur, se simțea puțin vinovat că va ucide o resursă atât de bună a agenției, dar, la fel ca mulți alții, Rapp nu era decât un pion, un soldat, un consumabil. Istoria era plină de asemenea personaje și, adevărul fie spus, acesta fusese motivul pentru care Cameron părăsise Agenția. Din fericire, în viața lui apăruse un mentor care îi deschisese capul, care îi prețuia talentele și era dispus să-l răsplătească așa cum merita.

Cameron se încordă când văzu ușa din față a reședinței deschizându-se. Ridică binoclul la ochi și îl îndreptă către zona care-l interesa. Oftă ușurat atunci când o văzu pe Beth Jansen alergând pe scări și intrând în mașină. Odată ce Audi-ul acceleră, Cameron mută focusul binoclului înapoi către ușa din față, pentru a verifica dacă o urmărea cineva. Nimeni. Cameron privi apoi cum mașina se apropie de poartă, claxonând în grabă. Porțile se deschiseră, Audi-ul se strecură printre ele și dispăru după prima curbă. Cameron încuviință din cap și își reîntoarse binoclul către casă. Așteptă câteva minute pentru a vedea dacă cineva descoperise cadavrele. Nimic.

Mulțumit de rezultat, își coborî binoclul de la ochi, îl puse în buzunarul special și începu să se retragă în pădure. După câteva secunde găsi poteca pe care venise și porni înapoi spre drumul de pământ unde-și lăsase motocicleta. Spre deosebire de seara precedentă, acum era singur în pădure. Pfiu, fusese cât pe ce. Aproape că o dăduse în bară. Orgoliul său îl făcuse să încerce să-l urmărească pe Rapp. Dar aptitudinile sale în pădure nu se comparau cu ale acestuia. Adevărul este că nici măcar nu se apropiase cine știe ce. Îl urmărise mai mult cu ajutorul binoclului cu infraroșu, dar omul îl simțise oricum. Mitch se oprise și, într-o secundă, dispăruse în tufișuri. Cameron înțepenise pe loc mai mult de 20 de minute, îngrozit la ideea că ar putea fi prins. Era pentru prima dată în viață când se simțise cu adevărat îngrozit.

I-ar fi plăcut să-l urmărească pe Rapp în mediu urban. Asta da, era un mediu unde se simțea în largul său. Pe străzile aglomerate ale Washingtonului, unde își perfecționase talentele de spion ani de zile, s-ar fi simțit încrezător. Ar fi fost o adevărată plăcere să-l hăituiască pe Rapp prin oraș. Cameron zâmbi și scutură din cap – pe de o parte era fericit că misiunea se încheiase cu bine, dar pe de altă parte era puțin melancolic la gândul că nu va mai simți niciodată fiorii aceia.

Se apropie de drumul de pământ și coti puțin pentru a-și găsi motorul. Motocicleta sa neagră BMW era ascunsă sub o plasă de camuflaj. Cameron strânse plasa și o puse într-unul dintre compartimentele de depozitare. Apoi își puse casca și porni superbul motor. Farul din față era suficient de puternic pentru a lumina drumul la distanță. Se urcă zâmbind pe motocicletă și porni în direcția opusă celei în care plecaseră cei doi Jansen. Dacă totul mergea conform planului, urmau să se vadă la aeroport în 20 de minute. Misiunea fusese un succes.

•

Pleoapele îi fluturară ușor, apoi se deschiseră brusc. Mitch Rapp încercă să se concentreze dar vedea ca prin ceață. Își recăpăta simțurile încet, unul câte unul, ca un computer care se restarta. Mirosul fu primul care îi reveni, iar izul de praf de pușcă îi umplu nările. Apoi auzi un bubuit ușor, despre care nu înțelegea de unde vine. Încet-încet, încercă să se miște, dar durerea era cruntă – atât în piept, cât și în cap.

Rămase pe spate uitându-se la tavan, încercând să-și amintească unde e și ce se întâmplase. Ceața începea să se risipească și, în cel moment, își aminti. Prima reacție fu să se ridice, dar nu reuși decât să miște câțiva centimetri. Junghiuri atroce îi trecură prin piept și căzu înapoi fără vlagă. Cu ochii fixați în tavan își duse mâna dreaptă la piept și pipăi sub pardesiul de piele. Își scoase mâna și verifică mănușa neagră, așteptându-se să vadă sânge. Nimic. Mănușa era uscată. Forțându-se să ignore durerea, Rapp se răsuci pe o parte și se ridică într-un genunchi, uitându-se cu atenție în cameră.

— Nenorocita, mormăi el.

Creierul îi era încă încețoșat, dar amintirile începeau să revină. Își trecu degetele peste pardesiu și simți cele două gloanțe care rămăseseră prinse în Kevlar. Își reaminti că Tom Hoffman îl întrebase dacă poartă vestă, ceea ce era neobișnuit. La acel moment, întrebarea păruse doar nepotrivită, dar acum știa de ce. *Slavă Domnului că nu m-a împușcat în cap*, gândi el.

Amintindu-și că pornise cronometrul în clipa în care intrase în birou, Rapp se uită la ceas pentru a vedea cât timp trecuse. Se holbă neîncrezător la ecran când realiză că fusese inconștient aproape patru minute. Trebuia să se miște repede. Uitându-se în jur, la corpurile căzute pe podea, Mitch începu să se ridice cu grijă, prinzându-se de marginile biroului masiv pentru echilibru. Își duse mâna la ceafă și când o aduse înapoi, văzu că

mănușa e acoperită de sânge. Se uită la podea, acolo unde zăcuse timp de patru minute și, așa cum se aștepta, văzu o mică baltă de sânge de mărimea unei farfurii. Rapp înjură cu foc; de parcă situația nu era suficient de rea, acum trebuia să curețe și sângele. Să-l lase acolo ar fi fost mai rău decât dacă ar fi lăsat o mie de amprente. Mitch știa că trebuie să se miște repede, era singura lui șansă. Avea o mulțime de întrebări și nelămuriri, dar totul trebuia să aștepte. Prioritatea numărul unu era supraviețuirea.

Ignorând durerea din piept și arsura de la ceafă, Rapp se aplecă pentru a-și lua pistolul. Cu coada ochiului, observă că bodyguardul fusese împușcat, dar nu știa de cine. Era una dintre întrebările la care trebuia să răspundă mai târziu. Mitch continuă verificarea camerei, pentru a vedea dacă există ceva ce l-ar putea lega de moartea lui Hagenmiller. Verifică pulsul avocatului și al majordomului și răsuflă ușurat când văzu că ambii respiră. Apoi se duse la ușă, o încuie și se întoarse spre fereastră. Așa cum se aștepta, Audi-ul dispăruse. Cu spatele la perete, Mitch privi în jurul său, încercând cu disperare să pună la punct un plan de acțiune. Trebuia să scape de sânge, n-ar fi ajutat cu nimic să-l șteargă pur și simplu. Frica de a fi prins îi clarifică mintea și ochii i se opriră asupra focului din șemineu. Apoi se uită în jur la toate picturile acelea scumpe. Nu voia să o facă, dar nu vedea altă soluție. Își reaminti planurile vilei și încuie al doilea rând de uși, despre care uitase. Acestea duceau către sala de biliard și apoi către oranjerie. De acolo putea să iasă în grădină și apoi în parcare, unde erau limuzinele și mașinile sport. Luă decizia într-o fracțiune de secundă.

Rapp se îndreptă rapid către o tavă de argint pe care erau aliniate câteva carafe de cristal. Scoase dopul uneia dintre ele și mirosi. Cognac. Luă o înghițitură mare, apoi se îndreptă spre balta de sânge. Turnă o parte din cognac peste ea, apoi

stropi cadavrele lui Hagenmiller și al bodyguardului. Cu ce mai rămăsese în carafă începu să stropească covorul, draperiile și fotoliile. Se grăbi spre șemineu, luă un chibrit lung de aprins focul din suportul alăturat, și-l înfipse în mijlocul flăcărilor. Câteva secunde mai târziu acesta se aprinse cu zgomot și Mitch începu să dea foc tuturor lucrurilor stropite cu cognac.

Îl apucă pe majordom de guler și îl trase până în sala de biliard, apoi făcu același lucru cu avocatul, care deja începuse să se foiască. Flăcările se întindeau deja pe podea, ajungând până la pereții lambrisați, iar căldura devenea insuportabilă. Mitch îi trase pe cei doi după el până aproape de ușa oranjeriei, apoi se opri o clipă pentru a-și trage sufletul, cu dureri groaznice într-o parte. Probabil o coastă ruptă. Își spuse că, în acest moment, nu putea face nimic și se îndreptă rapid spre ușile de intrare în birou, pentru a le încuia. Aruncă o ultimă privire în interior: cadavrele celor doi erau deja cuprinse de flăcări, iar focul se răspândea cu repeziciune. Rapp trase ușile și alergă în cealaltă parte a sălii de biliard, pe lângă masă, tot felul de animale împăiate, o armură de luptă și un bar din lemn masiv.

Se opri lângă ușa de ieșire și ascultă o secundă. Nu se auzea nimic. O deschise cu grijă și aruncă o privire pe hol. Din dreapta se auzeau voci, probabil din bucătărie și foaierul vilei. Ieși pe coridor și îl traversă cu repeziciune, strecurându-se apoi prin ușile de sticlă ale oranjeriei.

Aceasta era de fapt o aripă atașată vilei, ridicată probabil la 30 de ani de la construcția inițială. Cei trei pereți care dădeau spre exterior erau din sticlă. Plantele și mobila de grădină din interior erau amplasate într-un aranjament care dădea impresia vizitatorilor că se plimbă printr-o grădină. O lumină puternică se revărsa din tavan, dând impresia unui soare tropical.

Mitch stinse rapid luminile și aruncă o nouă privire pe coridorul prin care venise. Niciun semn de panică, nimeni nu descoperise încă incendiul din birou. Se mișcă rapid prin oranjerie, ascunzându-se după diverse plante. Când ajunse la ușile exterioare scoase puțin capul și se uită spre parcare. Șoferii stăteau tot acolo, trăncănind, fumând și jucând cărți. Trebuia să treacă de ei și să ajungă la mașinile sport. Spera doar că valeții lăsaseră cheile în contact.

În acel moment se auziră strigăte venind dinspre bucătărie și imediat șoferii se ridicară, alergând spre ușa principală pentru a vedea despre ce e vorba. Rapp porni în fugă și coborî treptele, grăbindu-se să găsească mașina potrivită. Avea nevoie de ceva care să treacă neobservat, de preferat o mașină de fabricație germană. Prima mașină pe lângă care trecu era un Jaguar; nici nu se obosi să verifice dacă avea cheile în contact. Următoarea era un Mercedes roșu, dar a treia era un Mercedes negru coupe. Mitch oftă ușurat când deschise ușa și văzu cheile atârnând în contact.

Mașina porni la prima cheie și Rapp aruncă o privire spre indicatorul de benzină. Rezervorul era aproape plin. Norocul lui. Băgă mașina în viteză și, în loc să o ia pe alee spre ieșire, se îndreptă direct către peluza cu gazon. Ocoli casa și întoarse capul spre stânga pentru a vedea dacă e urmărit. Dar toată lumea era preocupată de incendiu. Farurile Mercedesului luminară peluza, iar Mitch apăsă pe accelerație.

Rapp nu demara niciodată o misiune până nu stabilea câteva rute de ieșire, iar aceasta nu făcuse excepție. Din clipa în care ajunsese aici, începuse să memoreze diversele căi de evadare. Știa unde ieșeau drumurile din jur, știa gările și aeroporturile din zonă, orice l-ar fi ajutat să iasă cât mai repede din țară în cazul în care ceva nu mergea bine. Iar în seara aceasta ceva mersese incredibil de prost. Nici măcar nu-și putea imagina cum de se întâmplase

așa ceva și cine îl trădase. Agenția? Colaboratorii săi? Mitch lovi frustrat volanul cu podul palmei și înjură. Cât de prost fusese să ignore toate semnalele de alarmă care acum, privind retrospectiv, i se păreau evidente.

Întoarse mașina spre una dintre aleile pietonale care traversau grădina din spate pe diagonală. Își dădu seama că probabil camerele de supraveghere de pe acoperiș îi înregistrau fiecare mișcare, dar nu avea ce să facă. Bine că măcar toți erau ocupați cu incendiul. Ajunse la marginea grădinii și intră pe o alee de călărit acoperită cu pietriș. Mașina prinse viteză și se îndreptă în grabă spre micul podeț care traversa un râu, separând grădina de pădure.

Câteva momente mai târziu, Mercedesul zbură peste podețul de lemn, cu oglinzile laterale la câțiva centimetri de balustrada acestuia. Rapp încetini, uitându-se spre o curbă care, potrivit hărților satelit pe care le studiase, ar fi trebuit să fie în dreapta lui. O identifică imediat și intră în ea cu viteză.

Mai avea doi kilometri până la drumul asfaltat. Rapp apăsă ușor pe accelerație, spunându-și că cele 20-30 de secunde pe care le-ar câștiga gonind cu viteză ar fi neutralizate instantaneu dacă ar intra într-un copac. Drumul era prost, denivelat, plin de curbe periculoase și scufundat într-o beznă adâncă. În timp ce mașina hurducăia, Rapp începu să-și treacă în revistă opțiunile. Danemarca se afla la 150 km în nord, iar Olanda la 150 km spre vest. Niciuna dintre aceste țări nu-l atrăgea. Limba și cultura nu îi erau la fel de familiare cum erau cele din sud. Italia ar fi fost o opțiune bună. Avea pe cineva la Milano, o persoană de care fusese foarte apropiat odată. Kennedy știa despre ea. Era un fost agent Mossad, serviciul de informații israelian. Poate lucra și acum cu ei, cine știe? În meseria lor, oamenii nu se pensionau niciodată. Serviciile de informații aveau calitatea de a se lipi de tine pe viață, indiferent dacă voiai asta sau nu. Dar Rapp

știa că poate avea încredere în ea. Între ei exista o legătură profundă, dincolo de jurămintele făcute organizațiilor sau țărilor. Erau la fel, erau aceeași persoană. Dar nu se putea duce, pur și simplu, la ea. Nu acum, nu cu Anna în viața lui. Dacă ajungea la Milano, ar fi ajuns în patul ei. Nu. Milano rămânea ultima soluție.

Franța era cea mai bună opțiune. Rapp avea casete de valori în Paris, Marsilia și Lyon. Casete despre care nimeni din Agenție nu știa. În Franța avea, de asemenea, mulți prieteni din vremurile în care concura la triatlon, oameni pe care îi ținuse intenționat departe de ochii CIA. Nici măcar Kennedy nu știa nimic despre această parte a vieții lui. Fusese întotdeauna precaut și acum se felicita pentru asta.

Rapp trecu în viteza a doua și luă o curbă strânsă prin pădure, gândindu-se la Irene Kennedy. Simțise ceva ciudat în vocea ei ultima oară când vorbiseră. Să fi fost oare vină pentru ceea ce știa că se va întâmpla? Mitch scutură din cap. Era imposibil. Kennedy era familia lui, nu l-ar fi trădat niciodată. Trebuie să fi fost altcineva, dar cine? Foarte puțin știau despre Echipa Orion, iar despre misiunea aceea și mai puțini.

Mașina ajunse, în sfârșit, la drumul asfaltat. Rapp se uită spre nord, apoi spre sud. Ezită doar o secundă înainte de a vira spre Hanovra, lăsând în urmă Hamburgul. Autostrada E4 era la doar șase kilometri depărtare și, odată ajuns acolo, ar fi putut sosi la Hanovra în mai puțin de 40 de minute. De acolo mai era o oră și jumătate până la Frankfurt. Cu incendiul și nebunia de la reședința contelui, probabil că avea o oră înainte să-și dea cineva seama că Mercedesul dispăruse. Și chiar după ce-și vor da seama, era puțin probabil să realizeze cineva importanța incidentului. Dar un lucru era sigur: de îndată ce Poliția Federală germană va afla că asasinii intraseră pe proprietate pozând drept agenți BKA, orice suspect va fi dat în urmărire

generală. Undele radio erau mult mai rapide decât mașinile și asta însemna că va trebui să se despartă de noul său Mercedes înainte de a ajunge la Frankfurt.

Mașina zbura pe șosea cu peste 100 km/oră. Rapp ignoră junghiurile din piept și durerea de cap și se concentră pe ce era mai important. Să dispară. Trebuia să iasă din Germania și să afle cine naiba îl trădase, cine îi voia moartea. Un gând înspăimântător îi veni în cap și aproape că-l cuprinse panica. Înjurând, apăsă pedala de accelerație până la podea. Era o problemă pe care trebuia să o rezolve urgent. Mitch cântări riscurile de a da telefonul la care se gândea de pe mobilul său. Nu, era prea riscant. Deși ura acest lucru, telefonul respectiv va trebui să aștepte.

6

Anna Rielly descuie ușa din față a casei micuțe în stil rustic. În spatele ei, ultimele raze de soare ale zilei aruncau umbre lungi asupra dealurilor verzi din Maryland. Era fericită că terminase și plecase din oraș, după o săptămână nebună în care fusese umbra președintelui. Când primise mult-doritul post de corespondent NBC la Casa Albă nu-și imaginase că va fi atâta alergătură. Păși în hol aruncându-și poșeta și geanta de voiaj pe bancheta din dreapta. Își puse haina pe umeraș, în dulapul de lângă ușă și observă că Mitch își lăsase o haină pe spătarul unui scaun. Zâmbind, o luă și pe aceasta și o puse pe umeraș.

Rămase cu zâmbetul pe buze și urcă scările. Mitch Rapp locuise singur prea mult timp. Odată ajunsă în dormitorul matrimonial, începu să-și descheie nasturii cămășii albastre de mătase. Se îndreptă spre ferestrele mari din spate și, oftând, aruncă o privire spre Golful Chesapeake. Nu se va sătura niciodată de priveliștea asta. Adora căsuța aceasta – spunea multe despre bărbatul de care se îndrăgostise – bărbatul cu care voia să-și petreacă tot restul vieții. Rielly se dezbrăcă și își aruncă sutienul cu speranța că nu va trebui să-l pună la loc până luni dimineața, când urma să plece la birou.

Ultimele raze ale soarelui se reflectau în apa golfului, dându-i o strălucire mirifică. Întorcând capul, Anna își surprinse imaginea în oglinda dulapului. La 30 de ani, corpul ei arăta mai bine decât atunci când juca volei pentru echipa Universității din Michigan. Probabil rezultat al unei diete atente, fără prostii, și al antrenamentelor conștiincioase. Sau poate a genelor din partea mamei. Ajutase mult și faptul că-și petrecuse ultimele trei luni vâslind cu Mitch pe apele golfului, cel mai bun antrenament pentru minte și corp.

Anna își lăsă mâinile să alunece pe abdomen și încercă să își imagineze cum i-ar sta însărcinată. Prietena ei cea mai bună urma să nască în câteva luni și Anna o suna zilnic să vadă cum se simte. Mitch îi șoptise de mai multe ori că și-ar dori un copil, iar ea îi răspunsese zâmbind că regula era căsătoria mai întâi, apoi copilul.

Își puse o pereche de Levi's vechi și unul dintre tricourile lui Mitch. Luă un elastic de păr de pe măsuța de toaletă și își prinse părul într-o coadă de cal, apoi coborî scările. Mitch renovase parterul, care era acum o mare încăpere ce cuprindea trei funcțiuni: bucătăria, zona de lua masa și livingul. Anna se îndreptă spre bucătărie, luă o sticlă de bere din frigider, apoi realiză că-și uitase cartea sus. Alergă în dormitor să o ia, coborî înapoi și ieși pe terasă. Aplecându-se spre apă, respiră adânc bucurându-se de peisaj și berea rece.

Scufundându-se într-unul dintre șezlongurile pe de terasă, își încrucișă picioarele și deschise cartea. Una dintre colege o convinsese să se alăture unui club de lectură și, la momentul respectiv, i se păruse o idee bună. Dar acum, după cinci romane selectate de club, nu știa dacă mai poate înghiți o altă carte despre femei nefericite și relații în impas. Prima lună fusese minunată, a doua bunicică, a treia tolerabilă, a patra abia-abia, dar această a cincea lună era ultima ei încercare. Grupul urma să se întâlnească luni seara, iar Anna abia dacă citise coperta. Luă o gură mare de bere și, hotărâtă, deschise cartea.

Cinci minute mai târziu o închise cu zgomot. Terminase primul capitol și citise în detaliu cum eroina, la șase ani, își privise tatăl abuzându-i mama. *Nu mai pot duce încă una*, își spuse ea oftând. Se ridică din șezlong și decise că luni va găsi o scuză să nu meargă la club. Se îndreptă spre living și aruncă cartea pe o măsuță. Se îndreptă spre bibliotecă și scană colecția de cărți a lui Mitch. Acesta citea o carte pe săptămână și avea o

bibliotecă impresionantă. După câteva momente alese ultima carte a lui Nelson DeMille. Se îndreptă spre bucătărie, luă o nouă bere din frigider și ieși înapoi pe terasă. Avea chef de unul dintre eroii amuzanți ai lui DeMille.

Personaje perfecte pentru a o face să nu se mai gândească la Mitch, unde e și ce face. Înainte să plece, acesta îi promisese că va fi ultima lui misiune. Ridicându-și ochii verzi, Rielly privi melancolică apele golfului și spuse o rugăciune rapidă pentru Mitch; să fie bine și să se întoarcă la ea nevătămat. După care deschise cartea, hotărâtă să se piardă în paginile ei.

•

Indicatoarele se succedau cu repeziciune, așa că Mitch încercă să-și pună planul la punct. În meseria lui, riscurile erau inevitabile, dar șmecheria era să știi unde să te oprești. Dacă trecea de Hanovra, nu se mai putea întoarce. Avea o oră la dispoziție pentru a decide dacă rămâne pe autostradă sau intră în Essen și lasă mașina acolo. Dacă fusese deja dat în urmărire, ar fi fost pradă sigură. Un alt indicator apăru în dreapta, ieșirea spre Aeroportul Internațional din Hanovra era la un kilometru în față.

Rapp era obișnuit să lucreze singur, nu avea nevoie să discute opțiunile cu altcineva. În minte avea un tablou clar al tuturor posibilităților și riscurilor asociate, așa cum un pilot de avion știe exact ce opțiuni are dacă motorul ia foc sau sistemul electric dă rateuri. Nu avea niciun motiv să intre în panică, era doar o problemă de rezolvat într-o manieră cât mai eficientă. Mitch se uită în oglinda laterală și semnaliză dreapta. Pe când se apropia de ieșire își trase borul pălăriei mai jos pe frunte. Aeroporturile erau întotdeauna înțesate de camere de luat vederi și probabil că după ce vor găsi mașina, imaginile vor fi pieptănate cu atenție de cei mai buni experți germani în contraterorism.

În ultimele 30 de minute se mai calmase. Acum era sigur că nu are nicio coastă fracturată, probabil doar învinețite bine. Dacă ar fi fost o fractură nici măcar n-ar fi putut să respire. Urmă indicatoarele către parcarea aeroportului și opri la barieră pentru a-și lua tichetul. În dreapta, pe un stâlp de iluminat, văzu o cameră de filmat care probabil înregistra fiecare vizitator. Coborî geamul și, cu mâna înmănușată, luă tichetul cu ora de sosire ștampilată pe el. Când bariera se ridică, băgă în viteză și porni pe rampa în spirală. Trecu de primele două nivele și intră pe a treia platformă. Conducea încet, căutând cu privirea camerele de supraveghere. Mulțumit că nu văzuse niciuna, parcă mașina între alte două Mercedesuri și coborî puțin geamul din stânga. Apoi puse cheile pe podea, în fața scaunului șoferului și ieși din mașină fără să o închidă și să armeze alarma. Cu puțin noroc, Mercedesul va fi furat înainte să-l găsească poliția, dar se îndoia. Urmând indicatoarele, Rapp se îndreptă spre terminal șchiopătând intenționat și adus de spate. Cu pălăria trasă adânc pe ochi, căuta alte camere de filmat.

Le găsi de cum intră în terminal. Erau în locul așteptat, sus pe tavan, pentru a înregistra toată masa de pasageri care trecea, de regulă, pe acolo. Din nefericire, la ora aceea nu era niciun pasager. Asta însemna că-l vor descoperi la cinci minute după găsirea mașinii. Acesta era motivul pentru care mergea șchiopătând și adus de spate. Ca să fie și mai convingător, își cuprinse abdomenul cu mâna dreaptă, iar pe stânga o lăsă să cadă inertă pe lângă corp. Gestul avea două obiective: să-i modifice înălțimea și mersul, și să-i facă să creadă că e rănit. Dacă începeau să-l caute prin spitale și clinici, mai câștiga ceva timp.

Căută cu privirea indicatoarele pentru banda de bagaje și se îndreptă spre scările rulante pentru a coborî la etajul inferior. Doar o bandă era funcțională, iar în jurul ei se aflau pasagerii ultimei

curse sosite. Toate celelalte erau goale. Rapp se învârti câteva minute prin jur, uitându-se peste capetele pasagerilor ca și cum și-ar fi căutat soția, apoi ieși îndreptându-se spre stația de taxiuri. Șapte taxiuri erau aliniate și, la semnul lui Rapp, primul dintre ele porni și trase în fața lui. Mitch se urcă pe bancheta din spate și scoase portmoneul. O privire rapidă spre indicatorul de benzină îi spuse că rezervorul era plin. Îl întrebă pe șofer cât ar costa o cursă până la Essen, aflat la o oră și jumătate distanță. Șoferul zâmbi când auzi întrebarea. Mitch plăti prețul cerut și adăugă un bacșiș consistent. În timp ce se lăsa înapoi pe spate, își strecură mâna stângă sub sacou, unde avea pistolul său Glock de 9 mm.

Mașina porni spre ieșirea din aeroport și șoferul comunică prin stație dispeceratului că tocmai luase o cursă spre Essen și va reveni după ce-și va lăsa pasagerul la destinație. Odată ieșiți pe autostradă, Mitch se aplecă în față și lipi țeava pistolului de ceafa omului, spunându-i să țină ambele mâini pe volan.

Șoferul, un tip înalt și slab, de aproximativ 40 de ani, se încordă șocat, dar își păstră mâinile pe volan. Omul fuma ca un turc. Rapp simțea mirosul de tutun emanându-i din haine și păr.

— Dacă faci ce spun eu, nu ți se va întâmpla nimic. Dar dacă o zbârcești, chiar și un pic, îți trag un glonț în cap și te arunc într-un șanț.

Mitch nu ridică vocea, ceea ce făcea mesajul și mai înfricoșător.

— Ai înțeles?

Șoferul încuviință încet din cap.

— Perfect, răspunse Rapp.

Cu mâna stângă luă un teanc de bancnote și i le întinse șoferului.

— Ia-i. Nu mergem la Essen, mergem la Frankfurt.

După ce luă banii, omul dădu din nou din cap. Mitch retrase arma câțiva centimetri, permițându-i

șoferului să ridice capul. Se uită spre legitimația lipită de bord și văzu că numele bărbatului era Geoffrey Herman.

— Geoffrey, mergi prea încet. Accelerează, dar stai în limita legală și ține-ți ochii pe șosea. Ți s-a mai întâmplat vreodată așa ceva?

Șoferul încuviință din nou și mormăi un „da” anemic, cu buzele uscate.

Asta era bine. Însemna că omul trecuse prin ceva greutăți și supraviețuise.

— Ei bine, îți promit că, dacă faci tot ce-ți spun eu, nu ți se va întâmpla nimic rău. Eu voi pleca în treaba mea, iar tu vei rămâne cu o grămadă de bani. Dar dacă încerci ceva, orice, ești mort. Ce zici?

Geoffrey încuviință entuziasmat dar, în mod evident, era încă speriat. Rapp știa că trebuie să-l calmeze ca să nu facă vreun accident sau să intre în alte belele.

— Ia o țigară și relaxează-te. Avem drum lung în față.

Cu mâna tremurândă, șoferul pipăi după pachetul de țigări și trase una cu buzele. O aprinse și trase un fum cu nesaț. Pentru Mitch, acum urma partea interesantă. Avea două ore la dispoziție să creeze o relație cu tipul acesta. Nu voia să-l omoare și trebuia să facă tot posibilul să evite asta. În plus, Geoffrey nu ar fi putut oferi nimic nou poliției, nimic din ce nu se vedea pe camerele de supraveghere din aeroport.

— De unde ești, Geoffrey?

— Hamburg.

— Și ce cauți la Hanovra?

Puțin nervos, omul mormăi sarcastic:

— Nu mi-a plăcut la Hamburg.

După o oră și jumătate, conversația se îmbunătăți substanțial. Pe măsură ce Rapp punea întrebări, omul începea să se relaxeze. Trecură, de câteva ori, pe lângă niște mașini de poliție parcate pe marginea autostrăzii. De fiecare dată, Mitch îl

privise cu atenție pe Geoffrey, să nu dea vreun semnal să alerteze polițiștii. Dar acesta fusese cuminte, păstrându-și mâinile pe volan și privirea în față. Rapp află că Geoffrey era divorțat și locuia singur. Mașina era a lui, nu a firmei de taxi, și îi plăcea să lucreze noaptea. Îi permitea să aibă ziua liberă pentru a-și face treburile. Era fost alcoolic și un al doilea motiv pentru care prefera să lucreze nopțile era acela că-l ținea departe de baruri. Dar cea mai importantă informație, pentru Rapp, era aceea că Geoffrey petrecuse doi ani în închisoare, condamnat pentru furt. Așa că nu iubea deloc forțele de ordine. Mitch nu putea fi mai fericit de atât.

Aproape de ora 2 dimineața, Geoffrey anunță că ar trebui să contacteze dispeceratul. Le spusese că va lăsa pasagerul la Essen și ar fi trebuit să ajungă deja. Rapp se gândi un moment, apoi întrebă:

— Trebuie să te întorci la aeroport sau ai terminat în seara asta?

— Mă retrag când vreau eu, e mașina mea.

Geoffrey n-ar fi trebuit să ofere informația asta așa ușor, se gândi Mitch.

— Deci nu ar fi nimic neobișnuit dacă ai anunța că te retragi la ora asta?

— Deloc. Oricum erai ultima mea cursă.

— Bine, în cazul ăsta poți să suni. Spune-le că totul a mers bine și pleci acasă.

Rapp îl privi pe Geoffrey formând numărul pe telefonul său mobil și se aplecă în față pentru a auzi mai bine. Dispecera avea o voce obosită și plictisită. Conversația nu dură mai mult de zece secunde. După ce se încheie, Mitch luă telefonul și îl închise. Privindu-l pe Geoffrey cu atenție, întrebă:

— Era dispecera obișnuită?

Fără ezitare, Geoffrey încuviință din cap.

— O cheamă Sheila, lucrez cu ea de cinci ani.

Lăsându-se pe spate, Mitch oftă ușurat. BKA nu-i dăduse încă de urmă. Dacă i-ar fi dat, ar fi

încercat să-l țină mai mult pe Geoffrey la telefon. Aruncând o privire spre harta pe care o avea în poală, întrebă relaxat:

— Geoffrey, ce zici de o excursie în sudul Germaniei?

7

Irene Kennedy se trezi din cauza zgomotelor ciudate care nu puteau proveni decât de la un singur lucru: desenele animate. Acesta devenise de câteva luni ritualul dimineților ei de sâmbătă. Tânărul Thomas, sau Tommy, cum îi spuneau prietenii, avea șase ani. Trecuseră de mult zilele când dimineața, la trezire, o striga să-l ia în brațe. Iar ei îi era un dor teribil de ele. Pe vremea aceea Tommy era afectuos, alintat și pus pe șotii. Dar acum era prea mare pentru toate acestea. Cel puțin așa-i spusese mamei lui. Încerca să devină independent, calitate pe care, fără îndoială, o moștenea de la ea.

Kennedy se ridică și se uită la ceas. Era 7:58. Irene era un om simplu, sau așa îi plăcea să creadă. Pijamalele ei, de când se știa, însemnau pantaloni de flanel și primul tricou pe care-l găsea prin casă. Era slăbuță, poate prea slăbuță. Nu era ceva intenționat, pur și simplu nu-i stătea niciodată capul la mâncare.

Ajunsă în baie, deschise robinetul și își prinse părul castaniu într-o coadă simplă. Se spălă pe față cu apă și săpun, apoi se spălă pe dinți și plecă în căutarea juniorului independent. Acesta era exact acolo unde se aștepta să fie, în fața televizorului, vrăjit de felul în care Power Rangers aruncau clădirile în aer. Kennedy lipăi în picioarele goale până la canapea și îl sărută pe frunte.

— Bună dimineața, scumpule.

Tommy mormăi ceva de neînțeles, fără să-și ia ochii de la ecran. Irene îi trecu mâna prin păr, bucurându-se de senzația mătăsoasă și de mirosul lui de copil, apoi se îndreptă spre bucătărie. În drum se opri să ia laptele lăsat pe masă de Tommy, castronul de cereale și lingura. Le puse în chiuvetă, băgă laptele în frigider și dădu drumul cafetierei, apoi luă o banană.

Așteptând să se facă cafeaua, se sprijini de blat și gândul îi zbură la Rapp. Informația anonimă referitoare la spargerea depozitului Hagenmiller Engineering se dovedise adevărată. Pentru siguranță, CIA alertase și presa, astfel încât BKA să nu poată mușamaliza incidentul. Dar despre conte, nu știa nimic. Centrul de Contraterorism monitoriza toate sursele media, dar încă nu apăruse nicio știre. Irene ceruse să fie informată despre situația din Germania la fiecare 15 minute, dar fără să explice de ce. Nu putea lăsa pe nimeni să afle despre implicarea ei în ceea ce nici nu se aflase încă.

Își termină banana și îi spuse lui Tommy să închidă televizorul și să se îmbrace. Acesta se conformă bosumflat și, un sfert de oră mai târziu, erau amândoi la ușă – Kennedy cu două căni de cafea în mână, Tommy cu mingea de fotbal și o Godzilla de cauciuc. În fața casei era un Ford bleumarin, la volanul căruia se afla șoferul ei, Harry Peterson, de la Biroul de Securitate al CIA.

La început, Irene refuzase șoferul alocat de agenție. Locuia la mai puțin de zece minute de Langley și, la început, privise chestiunea ca pe o intruziune în viața ei privată. Dar, din păcate, *Washington Post* publicase vara trecută un articol amplu despre ea, intitulat „Cea mai puternică femeie din CIA”. Kennedy refuzase interviul, iar Președintele le ceruse personal celor de la ziar să nu publice povestea. Dar o făcuseră. Irene nu-și dorea luminile scenei, dimpotrivă, voia ca oamenii pe care-i vâna să știe cât mai puțin despre ea.

Din păcate, efectele articolului se văzuseră imediat. Amenințările începuseră să curgă și Thomas Stansfield luase decizia necesară. Detașă o echipă de securitate la reședința lui Kennedy și îi alocă un șofer permanent. CIA îi monitoriza sistemul de securitate de acasă și, în fiecare noapte, un echipaj CIA trecea prin fața casei pentru a verifica lucrurile. Irene primise, de

asemenea, un pager cu buton de panică, cu ordine stricte să-l țină în permanență cu ea, zi și noapte.

Tommy era la vârsta la care nicio întrebare nu era deplasată. Într-o zi, pe când o aștepta pe Irene pe aleea din fața casei, lângă mașină, începuse să arunce câteva mingi la coș împreună cu Harry Peterson. Atunci îi văzuse arma de sub sacou și îl rugase să-l lase să o atingă. Harry rezistase instinctului natural de a-i spune nu. Avea 51 de ani și știa că, pentru un băiat, cea mai sigură cale să-i trezești interesul asupra unui subiect era să-l faci tabu. Așa că îi arătă arma și îi oferi o predică încruntată despre siguranță și responsabilitate. Mai târziu, pe când conduceau spre școală, Tommy nu se putuse abține și întrebase:

— Câți tipi răi ai omorât?

Irene se întrebase și ea asta, de mai multe ori, dar, firește, nu verbalizase niciodată gândul. Bărbații precum Harry Peterson nu erau recrutați din rândul vânzătorilor de copiatoare. Erau foști soldați, polițiști sau agenți sub acoperire care deveniseră prea bătrâni pentru a se cățăra pe acoperișuri prin cine știe ce țară de lumea a treia.

Mașina trase în fața vechiului sediu al CIA, Old Headquarters Building. OHB fusese finalizat în 1963, iar noua clădire, NHB, (New Headquarters Building) în 1991. Împreună, cele două totalizau peste 25 000 m² de birouri. Irene și Tommy intrară în clădire și se opriră la punctul de control. Kennedy semnă pentru fiul ei, care primi un ecuson de vizitator ce-i permitea accesul doar la primul nivel. După ce scană propria legitimație, Irene își luă fiul de mână și se îndreptară spre scări.

Ca toate celelalte instituții moderne, CIA devenise și ea incluzivă și preocupată să ofere cât mai multe beneficii angajaților. O grădiniță cu loc de joacă și cantină proprie funcționa la primul nivel, șase zile pe săptămână. Kennedy nu o folosea decât sâmbătă dimineața, iar lui Tommy

chiar îi plăcea să-și petreacă timpul acolo. Își făcuse câțiva prieteni și se bucurau să ridice și să dărâme tot felul de construcții din lego. Irene i-l predă Joannei, educatoarea de weekend, și rezistă tentației de a-l săruta pe frunte. Prietenii lui se uitau spre ei. Fusese certată de câteva ori pentru că făcuse gestul impardonabil de a-i arăta afecțiune în public, iar acum își învățase lecția. Așa că ridică mâna în semn de la revedere și îi spuse că va reveni la prânz.

Irene se îndreptă apoi spre lifturi și luă unul spre etajul șase. În 1986, Ronald Reagan semnase un ordin prezidențial prin care autoriza CIA să identifice persoanele care comiseseră acte de terorism împotriva Americii și să le aducă în Statele Unite pentru a fi predate justiției. În același an se născuse Centrul de Contraterorism (CTC). Obiectivul lui: să coordoneze lupta împotriva terorismului, nu doar în interiorul agenției ci și cu celelalte instituții, în special FBI. O cooperare care, până atunci, nu fusese niciodată încurajată. Dimpotrivă, era ceva de neconceput și, pentru mulți tipi din vechea gardă, această nouă relație cu FBI-ul era un semn clar că se apropia sfârșitul lumii.

Pe peretele de lângă ușă era o plăcuță simplă pe care scria, cu litere negre, „Centrul de Contraterorism”. Înainte de a-și tasta codul personal, Kennedy se opri o clipă pentru a-și aduna gândurile, apoi împinse ușa. Încăperea era dominată de ecrane uriașe și o masă de conferințe dreptunghiulară, a cărei parte din mijloc era ridicată. Sub ea erau amplasate computere, faxuri și telefoane securizate. Această aglomerare de fire și cabluri reprezenta, practic, sistemul nervos al departamentului. Aici stăteau ofițerii de caz și coordonau activitatea și colectarea informațiilor de la serviciile aliate și celelalte instituții guvernamentale. Încăperea arăta ca un hibrid între un studio de știri și un turn de control aerian.

Primul chip pe care-l văzu Irene fu cel al lui Tom Lee, directorul ei adjunct. Lee vorbea cu doi ofițeri care lucrau la operațiunea Hagenmiller. Când o văzu, acesta întrerupse conversația și traversă rapid încăperea, făcându-i semn din cap către biroul ei.

Cei doi se întâlniră la intrarea în birou și Lee îi aruncă o privire care spunea clar „N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat”. Kennedy și Lee se înțelegeau bine. Ambii erau tăcuți, introvertiți și echilibrați. Conform tradiției pe baza căreia se făceau numirile pe poziția de director adjunct, Lee nu era angajatul CIA, ci al FBI. Asta era noua lume în care opera Centrul de Contraterorism. Kennedy avea în subordine oameni de la FBI, Secret Service, Agenția Națională de Securitate (NSA), Agenția pentru Droguri, Biroul de Alcool, Țigarete și Arme, Agenția de Informații a Departamentului de Apărare, Pentagon, Departamentul de Stat, Departamentul de Justiție și oameni de știință de la Centrul pentru Controlul Bolilor Infecțioase și Laboratorul de Cercetare Lawrence Livermore. Cu 15 ani în urmă, nici măcar directorii acestor instituții nu ar fi avut acces la documentele pe care, acum, le studiau acești analiști de nivel mediu.

Lee închise ușa și își puse mâinile în șold. Agent FBI din cap până-n picioare, Lee purta costum și cravată chiar și sâmbătă dimineața, deși își scosese sacoul și acum era în cămașă. Spre deosebire de restul departamentelor din CIA, CTC era destul de relaxat în privința ținutei. Cei mai mulți ofițeri purtau blugi. Lee se născuse în Seattle, dar părinții lui emigraseră din Coreea de Sud. Absolvise Universitatea din Washington cu o licență dublă în contabilitate și informatică.

Irene își lăsă poșeta pe birou și întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Lee clătină încet din cap.

— Contele Hagenmiller a fost ucis azi-noapte.

Kennedy își ridică uimită sprâncenele:

— Serios?

— Da, serios.

Lee o studie cu atenție, căutând un semn că ar fi știut mai mult decât spunea. Avea suspiciunile lui în ceea ce o privea pe Kennedy și agenția ei mult-iubită, care nu-i dezvăluiau întotdeauna secretele lor. Pe de o parte respecta acest lucru, dar erau momente când atitudinea asta îl enerva teribil. Însă ca de obicei, chipul ei nu trăda nimic.

Irene se așeză pe scaunul ei urât, tapițat cu o stofă de un gri indecis, cumpărat prin licitație publică la cel mai mic preț.

— Spune-mi, oftă ea.

— La acest moment nu știm sigur ce s-a întâmplat. Știm doar că posturile TV locale raportează că, la reședința contelui, a izbucnit azi-noapte un incendiu. Pagubele sunt masive. Din interceptările NSA știm că au fost descoperite două cadavre. Ambele carbonizate. Presupunerea este că unul e al contelui, celălalt al bodyguardului său.

— Accidentul iese din discuție?

Lee dădu din cap.

— Știi cum e… noi suntem plătiți să fim paranoici. Dar chiar dacă nu am fi, șansele ca un buștean să se fi rostogolit din șemineu și să-i omoare pe cei doi sunt minime.

— De acord, încuviință Kennedy luându-și cafeaua. Care e concluzia preliminară?

— Bună întrebare. La început ne-am gândit că poate Saddam a ordonat asasinatul din motive de… orice. Poate că Hagenmiller l-a mințit cu ceva, sau i-a cerut prea mulți bani, sau a devenit incomod. Poate Saddam a vrut echipamentul fără să mai și plătească pentru el. Cine știe? Ideea e că, deși Saddam e principalul suspect, avem și o altă teorie în lucru.

Lee își trase un scaun și se așeză cu coatele pe genunchi.

— Acum o oră, faxul a început să bâzâie. BKA a trimis un buletin informativ care face referire la trei indivizi. Doi bărbați și o femeie, toți albi. Sally a vorbit puțin mai devreme cu unul dintre contactele ei de la BKA și pot să-ți spun că nemții scot fum pe urechi.

Lee se referea la unul dintre ofițerii lui de caz, însărcinat cu agențiile din Uniunea Europeană.

— Se presupune că cei trei au intrat în reședința contelui dându-se drept agenți BKA. Există o înregistrare video cu cei trei intrând pe poartă într-o mașină, dar de aici lucrurile se complică. Doi dintre ei coboară din mașină și intră în casă. Un bărbat și o femeie. Câteva minute mai târziu, femeia se întoarce alergând, urcă în mașină și aceasta demarează în trombă. Peste cinci minute, brusc, se declanșează incendiul. În același timp, al treilea tip e înregistrat ieșind din casă pe o ușă laterală. Fură o mașină din parcare și părăsește proprietatea pe un drum din spate. Acum două ore, mașina a fost găsită în parcarea aeroportului din Hanovra. Camerele de supraveghere din aeroport l-au înregistrat urcând într-un taxi. Nemții au dat mașina în urmărire generală.

— Și cealaltă mașină? întrebă Irene.

— Deocamdată nu știm nimic.

Kennedy luă o gură de cafea, încercând să rămână calmă.

— Încă ceva, continuă Lee. Cu cinci minute în urmă a sunat Secretarul de Stat.

Irene se încordă.

— Se pare că el și contele sunt… mă rog, erau, colecționari de artă. Au mulți prieteni comuni… nu-ți vine să crezi ce nume sunt pe lista aia, numai demnitari și aristocrație europeană. Zice că știe că-l aveam pe conte sub supraveghere și vrea să cooperăm cu autoritățile germane pentru a prinde asasinii. Aparent toată colecția contelui a fost distrusă în incendiu.

— Nu-mi vine să cred…

— Mda. Înțeleg că erau acolo piese foarte valoroase.

— Nu la asta mă refer, se încruntă Kennedy. Ți-a zis că știe că-l aveam sub supraveghere?

— Da.

— Și de unde are el informația asta?

— Habar nu am.

— Ai vreo idee?

Lee se gândi o clipă, apoi spuse:

— Poate.

— Te rog pune-o pe lista de priorități, spuse Kennedy întinzând mâna spre telefon. Între timp vreau să vorbesc cu Secretarul de Stat, să văd dacă pot să-i dau o altă preocupare înainte să-și bage nasul și mai mult.

8

Era toamnă, era sâmbătă și era ora prânzului, așa că dacă locuiai în Washington, știai că e cel mai frumos moment al anului. Și primăvara era frumoasă, dar aducea prea mulți turiști și prea multă umiditate din valea Râului Potomac. Toamna aerul era mai proaspăt, culorile mai vibrante, iar tinerii mai entuziasmați să înceapă un nou an școlar, departe de mama și de tata. Dar Peter Cameron, care mergea grăbit spre Washington Circle, nu se gândea la nimic din toate acestea. Și-ar fi dorit să fie în parc, bucurându-se de superba după-amiază de sâmbătă, dar avea chestiuni mai urgente și mai importante pe cap.

Cameron se întorsese în State de doar câteva ore, dar în acele ore descoperise câteva informații tulburătoare. Părăsise Germania împreună cu cei doi Jansen, imediat după miezul nopții, plecând de pe un mic aeroport de la periferia Hamburgului. Zburaseră mai întâi spre Meaux Esbly, un alt aeroport discret, aflat la o oră de Paris. Cameron luase apoi primul zbor spre New York de pe Charles de Gaulle, în timp ce familia Jansen plecase spre Orly, de unde luaseră un avion spre Ciudad de México. De acolo urmau să zboare spre Los Angeles și, în cele din urmă, spre casă, în Denver.

Cameron trecu de Washington Circle și continuă pe Pennsylvania Avenue. Plecase cu câteva minute în urmă, încuindu-și micul birou de la Universitatea George Washington (GW). Cameron lucrase la CIA din 1974 până în 1998. În timpul ultimului său an acolo fusese abordat de o anumită persoană, care-i oferise o oportunitate fantastică: un venit de cinci ori mai mare pentru o slujbă ușurică, departe de ochii vigilenți ai Congresului și nenumăratelor sale comisii, într-un domeniu care-i plăcea enorm. Parte din pachetul de angajare era și

o poziție de profesor la GW, care îi ocupa cam zece ore pe săptămână dar îi aducea același salariu ca vechea slujbă de la Langley. Cursul pe care-l preda era despre CIA, orarul era mai mult decât lejer – trei sesiuni pe săptămână – și avea doi asistenți cu normă întreagă. Cea mai mare parte a timpului său era ocupată de alte angajamente care îi aducea bonusuri consistente. Era exact ceea ce făcea și acum.

Pe Strada 25, Cameron o luă la dreapta spre Spitalul Columbia, în fața acestuia erau câteva telefoane publice. Trei erau ocupate, două nu. Cameron introduse moneda pe care o avea pregătită și formă un număr din memorie. Când o voce răspunse la celălalt capăt, Cameron își prinse laringele cu degetele, astfel încât să-și altereze vocea.

— Aș vrea o mașină.

— Ce destinație, câte persoane și la ce oră?

— Într-o oră. Aproximativ 30 km, patru pasageri.

La celălalt capăt al firului se făcu liniște.

— Locația patru în 60 de minute. Altceva? întrebă vocea după un minut.

Cameron tăcu o clipă, încercând să-și amintească locația patru: Aerodromul Montgomery.

— Nimic altceva, răspunse el.

Închise telefonul și se îndepărtă de spital. Ura telefoanele. Știa foarte bine ce capabilități aveau NSA și CIA, dar de data aceasta nu avusese altă opțiune, având în vedere urgența a ceea ce trebuia să facă. Cameron rareori folosea telefonul sau calculatorul propriu pentru a intra pe Internet. Pentru asta erau sălile de clasă de la GW, mai ales laboratorul de informatică. Chiar și acolo, de fiecare dată utiliza un alt calculator. Făcuse rost de numele studenților la informatică și parola fiecăruia. Internetul era o lume nouă și bizară, iar legislația care proteja intimitatea utilizatorilor era

abia în stadiu incipient. Așa că toate instituțiile statului, de la poliție la armată și servicii secrete, monitorizau fără restricții Internetul pentru a descoperi infractori, teroriști, spioni, criminali.

Cameron intră pe Strada M și o luă spre vest, spre campusul Georgetown. Cu 20 de minute în urmă folosise contul unui student din anul doi pentru a intra pe net. Citise toate articolele din presa germană și văzuse toate știrile. Chiar și *London Times* preluase știrea. Cameron se așteptase ca asasinarea lui Hagenmiller să ajungă pe prima pagină. Asta fusese de la început parte din plan. Ce nu se așteptase însă era ca autoritățile germane să caute trei indivizi. Nu doi, ci trei. Când plecase din pădure nu văzuse nici urmă de incendiu, cu atât mai puțin unul devastator care să ardă din temelii reședința veche de o sută de ani. Presa raportase de asemenea că două cadavre carbonizate fuseseră descoperite la fața locului. Beth Jansen îi spusese clar că lăsase acolo trei cadavre, nu două. Hagenmiller, bodyguardul și Rapp. Ceva era în neregulă și Cameron suspecta ce anume.

Începu să transpire. Își desfăcu jacheta albastră și traversă strada spre Parcul Rock Creek. Acesta era plin de cicliști și alergători. Cameron intră pe pod, înjurând în sinea lui și blestemând faptul că, în loc să se bucure de ziua asta frumoasă și de o treabă bine făcută, plus un depozit consistent într-unul dintre conturile lui offshore, trebuia acum să curețe mizeria acestor incompetenți.

Pe Strada 29, Cameron găsi un nou telefon public și formă numărul dorit.

— Am o partidă de golf programată într-o oră, poți ajunge? întrebă el persoana de la celălalt capăt al firului.

Aceasta ezită puțin, apoi răspunse:

— Cam dificil într-o oră. Unde jucăm?

— Clubul de golf Montgomery Village.

Altă pauză.

— Ce grad de dificultate are terenul?
— Destul de dificil, dar mă descurc.
— Avem patru jucători?
— Nu, răspunse Cameron uitându-se precaut în spate. Ne-ar mai trebui încă doi, dar trebuie să fie buni. Și nu vreau să joc cu străini.
— Am înțeles. Ne vedem acolo într-o oră și jumătate.

Cameron închise telefonul și se îndreptă spre Strada 29. Aleea de piatră cubică era abruptă și spartă ici și colo de rădăcinile copacilor bătrâni. Un strat fin de transpirație îi acoperea fața, iar barba începuse să-l mănânce. Apartamentul său era în vârful dealului, pe Strada Q. Nu mai avea mult, dar tot drumul era la deal. Veteranul CIA de 48 de ani începu să înjure în sinea lui. De ce mama naibii fusese atât de delăsător, cum de își permisese să se îngrașe atât de mult? Când operațiunea asta se va termina, își va lua o săptămână la un spa fițos, unde te băgau și eliminau toate rahaturile din tine, odată cu greutatea suplimentară. Da, de asta avea nevoie, să fie răsfățat și înconjurat de oameni frumoși. Pentru prima dată în viață, avea banii necesari să se bucure de tot ce era mai bun.

Dar mai întâi trebuia să rezolve chestia asta. Cameron continuă să urce hotărât. Când ajunse în vârful dealului, la Dumbarton, era extenuat: jacheta îi atârna pe braț, iar subsuorile cămășii erau leoarcă. Cele două genți de care avea nevoie erau deja pregătite, iar mașina era parcată la două blocuri distanță, într-un garaj închiriat. De data asta la vale, slavă Domnului! Va trebui să se oprească la bancă, să ridice niște numerar pentru mercenarii săi. În domeniul ăsta, nimeni nu lucra pe bani puțini. Firește, la sfârșit îi va cere angajatorului său să-i restituie banii. Cu puțin noroc, poate că va reuși să recupereze și suma plătită celor doi Jansen. Cameron dezbătu câteva secunde dacă să-și anunțe angajatorul sau nu, dar decise să nu o facă. Tipul ura treaba făcută de

mântuială, dar aprecia oamenii cu inițiativă. Cameron va rezolva problema de capul lui, după care îi va prezenta șefului doar rezultatul final. Familia Jansen trebuia să dispară. Dacă Irene Kennedy ajungea la ei înaintea lui, era grav. Cameron însuși ar fi trebuit să dispară pentru o vreme. Poate pentru totdeauna.

•

Cei doi ajunseră la Freiburg la 5:50 dimineața. Orașul de 200 000 de locuitori abia începea să se trezească. La un moment dat în timpul călătoriei, când trecuseră peste un pod din apropiere de Stuttgart, Rapp își aruncase în apă arma cu amortizor și stația securizată de emisie-recepție. Își arsese de asemenea legitimația de BKA și câteva alte documente. Mitch mai fusese în Freiburg odată, pe când avea 25 de ani. Alesese orașul la întâmplare, avea nevoie de o mică vacanță secretă între două misiuni. Ajunsese chiar înainte de Festivalul Hocks, așa că amintirile cu care rămăsese erau plăcute. Planul inițial fusese să stea o săptămână, dar îi plăcuse atât de mult că rămăsese două. Freiburg era un oraș pasionat de ciclism, iar Mitch se integrase imediat. Se înscrisese într-unul dintre numeroasele cluburi din zonă și își petrecuse zilele pedalând prin păduri și văi, împreună cu o gașcă de pasionați ai ciclismului cărora le plăcea durerea fizică aproape la fel de mult cât îi plăcea și lui. Iar nopțile și le petrecuse în compania excelentei beri germane și a unor frumoase nemțoaice. De data asta însă știa că nu va avea parte de nimic din toate acestea.

Rapp găsi un loc bun aproape de Munsterplatz, piața mare a orașului, și abandonă acolo taxiul. Fermierii și meșteșugarii soseau deja pentru a-și pregăti tarabele în așteptarea mulțimii de sâmbătă dimineața. Mitch și Geoffrey porniră la pas prin oraș. La doi kilometri de mașină găsiră un mic han numit Zum Roten Baren. Geoffrey intră și urmă întocmai instrucțiunile lui Rapp. Îi spuse

recepționerului că veniseră din Frankfurt pentru a petrece weekendul pe traseele din Munții Pădurea Neagră; că plănuiseră să vină cu o zi în urmă dar avuseseră prea mult de lucru la birou, așa că se treziseră devreme și conduseseră până aici.

Bătrânul recepționer păru să înghită povestea. Rapp îi spusese lui Geoffrey să-i plătească omului două nopți în avans. Numerar. Recepționerul luă bucuros banii și le dădu o cameră fără să mai ceară vreun act de identitate. Sus în cameră, Rapp îi dădu lui Geoffrey banii promiși, apoi îl legă cu o bandana la ochi și cu o sfoară la încheieturi, prinzându-l de capătul patului. Înainte de a pleca, repetă încă o dată povestea cu acesta:

— Întinde-te pe pat și încearcă să dormi. Când te vor descoperi spune-le că te-am amenințat cu moartea dacă nu cooperezi, exact așa cum am discutat în mașină.

Geoffrey încuviință din cap și se întinse pe pat. Mitch se retrase în baie și se dezbrăcă la piele. Apoi își scoase lentilele albastre de contact și clipi de câteva ori ușurat. În duș se spălă de cinci ori pe cap, pentru a da jos cât mai mult din vopseaua castanie. Încercă să evite tăietura de la ceafă dar era imposibil. Când ieși din duș lăsă apa să curgă în continuare și încercă să-și spele cămașa pătată de sânge.

Apoi se îmbrăcă și reveni în cameră, nu înainte de a curăța canalizarea de păr. Aruncă toate prosoapele într-o pungă albă de spălătorie și verifică încă o dată camera. La ieșire agăță de clanță cunoscutul semn Do Not Disturb.

Era deja 6:45. Ieși din clădire pe o ușă laterală și se îndreptă spre Universitatea Albert Ludwig, aflată la trei kilometri distanță. Pe drum aruncă punga cu prosoape într-un coș de gunoi din spatele unui restaurant și se opri la două farmacii diferite și la magazinul de suveniruri al unui hotel. Ajunse la universitate undeva după ora 7:30. Intră și începu să caute un grup sanitar suficient de ascuns

pentru a-i oferi intimitatea de care avea nevoie. Îl găsi la etajul trei. Încuie ușa și porni la treabă. Luă mașina de tuns cumpărată din prima farmacie și își tunse părul negru cât mai scurt. Din nou, adună cu atenție tot părul și îl aruncă în vasul de toaletă. Apoi își puse tricoul albastru cu Freiburg, cumpărat de la hotel, iar peste el trase un tricou gri simplu. Completă ținuta cu o pereche de pantaloni crem, șosete albe de tenis și pantofi sport albaștri. Hainele și încălțările din noaptea precedentă fură împachetate cu atenție și îndesate într-o sacoșă de pânză. Toate celelalte lucruri intrară în rucsacul verde cumpărat dimineață, cu excepția pistolului Glock pe care și-l îndesă la spate și îl acoperi cu tricoul gri larg.

Se simțea bine în îmbrăcăminte sport. Ar fi preferat să se schimbe mai devreme, dar se ferise de Geoffrey, nu voia să-i vadă noua ținută. Mitch părăsi universitatea și găsi o patiserie la câteva sute de metri. Devoră rapid câteva brioșe, un croissant și o sticlă cu suc de portocale. Apoi găsi o cafenea și rămase acolo 20 de minute, sorbind o cafea tare și neagră. La 8:55 porni spre următoarea destinație.

Magazinul de biciclete era exact acolo unde îl știa. Membrii clubului de ciclism se foiau deja prin față, îmbrăcați în costumele lor colorate de lycra, așteptând să urce pe biciclete. Rapp își făcu loc prin mulțime și intră în magazin. Toți pereții erau acoperiți cu rasteluri verticale pentru biciclete. Mitch se apropie de casă și întrebă, în franceză, dacă l-ar putea ajuta cineva. Tipul din spatele casei de marcat îi făcu semn din cap către o fată cu părul lung și negru. Fata era franțuzoaică. Află imediat că era din Metz și își petrecea anul școlar studiind în străinătate, la Universitatea din Freiburg.

În timp ce studia bicicletele, Mitch o întrebă dacă încă se mai ține cursa obișnuită de sâmbăta. Fata îi răspunse că e mai populară ca niciodată. În definitiv, Freiburg era în apropierea traseului

Turului Franței. Cursa trecea pe lângă cetatea medievală Breissach și apoi traversa Rinul pentru a intra pe teritoriul Franței. De acolo, cicliștii urmau să țină partea dreaptă a râului și apoi să se întoarcă prin Mullheim, Ottmarsheim sau Basel, Elveția. În sâmbetele cu vreme frumoasă, sute de cicliști elvețieni, francezi și germani, îmbrăcați în echipament colorat, luau cu asalt traseul. Rapp conta pe asta. Și pe faptul că polițiștii de graniță nu vor lua la verificat pașaportul fiecărui ciclist din pluton. Își amintea că această parte a Europei e una foarte deschisă, dintotdeauna fusese așa. Franța se afla la mai puțin de 30 de km est de Freiburg, iar Elveția la aproximativ 80 km spre sud-vest. Granițele erau aici aproape inexistente, datorită numărului mare de oameni care treceau în fiecare zi dintr-o țară în alta, locuind într-una și lucrând în alta. Doar că, dacă era deja dat în urmărire, lucrurile se puteau schimba într-o clipă.

După ce își evaluă opțiunile de bicicletă, Rapp alese un Bianchi clasic de un verde mentolat. Își cumpără de asemenea o geantă impermeabilă pentru bicicletă, o borsetă și un echipament complet de ciclism, inclusiv pantofi, o șapcă albă simplă și o pereche de ochelari Oakley. Rucsacul pe care-l cumpărase deja nu era potrivit, ar fi ieșit în evidență ca un plop. Plăti totul cu numerar, încercând să amâne cât mai mult folosirea cardurilor de credit. Nu voia să lase nicio urmă. Fata îl îndrumă spre o baie micuță de la subsol, unde Mitch se schimbă în noul echipament. În cel mai ascuns compartiment al borsetei puse arma, un magazin suplimentar de cartușe, amortizorul și un teanc de franci, mărci germane și lire sterline. În compartimentul exterior își puse pașaportul francez și câteva sute de franci. Tot ce trebuia aruncat la gunoi fu îndesat în vechiul rucsac.

Când se întoarse sus, cicliștii tocmai se pregăteau de plecare. Mitch îi spuse fetei care îl ajutase că trebuie să dea rucsacul unui prieten și

începu să-și facă loc prin mulțime. Dispăru după un colț și aruncă rucsacul în primul coș de gunoi. Ar fi preferat să scape de el undeva mai departe, dar nu avea timpul necesar.

Înapoi la magazin, plutonul de 30-40 de cicliști începuse deja să se subțieze. Rapp îi mulțumi fetei pentru ajutor și urcă în șaua frumosului Bianchi. Câteva sute de metri mai departe prinse plutonul din spate și se așeză la viteza de croazieră. Mitch era mult mai mult decât un entuziast al ciclismului. E adevărat, nu mai concura la profesioniști, dar cu doar câțiva ani în urmă fusese unul dintre cei mai bine cotați triatloniști ai lumii. Câștigase o dată Campionatul Mondial Ironman din Hawaii și terminase de trei ori în top 5, dar după aceea misiunile lui se înmulțiseră și programul îi fusese dat peste cap. Așa că renunțase la competiții, dar încă se antrena de cel puțin cinci ori pe săptămână la toate cele trei probe: înot, alergare și ciclism.

Plutonul ieși din oraș la ora 9:36. Mitch rămăsese undeva în spate, picioarele se simțeau bine, dar pieptul încă îl durea. Durerea îl făcu să se gândească la seara trecută și începu să analizeze ce mama naibii se întâmplase. Cine putea să fie în spatele cascadoriei soților Hoffman? Șansele ca aceștia să fi acționat de capul lor erau infime; Mitch nu-i întâlnise niciodată și era clar nu ar fi avut niciun motiv să-l elimine. Nu, altcineva fusese responsabil. Dar cine? Foarte puțini oameni știau de legătura lui cu CIA. Chiar și mai puțini știau de misiunea din noaptea trecută. Unul dintre ei era Irene Kennedy. Care ar fi putut aranja foarte simplu cu soții Hoffman să-l elimine. Dar de ce naiba? Kennedy era omul în care avusese întotdeauna încredere, dacă nu putea avea încredere în ea, ce-i mai rămânea? Totul în el se revolta la ideea că ea l-ar fi putut trăda, dar ce altceva să creadă? Logica îi spunea că Irene e suspectul numărul unu. Dar Rapp nu voia să creadă asta. Își dorea cu disperare să creadă orice

altceva, dar în acest moment nu exista altă pistă. Va trebui să ajungă cumva înapoi în State și să găsească răspunsurile pe care le căuta. Și va începe cu soții Hoffman. Va trebui să-i găsească și știa exact unde să întrebe prima dată.

De îndată ce trecu de prima curbă, Rapp văzu Rinul și vechea fortăreață celtică Breisach. Orașul era situat pe un platou înalt, o poziție militară perfectă oferită de natură. Din vârf, drumul cobora abrupt în vale. Cicliștii se ghemuiră cu antebrațele pe ghidon, și începură să pompeze din picioare. Viteza plutonului se apropia acum de 60 km/oră. În spate, Rapp pedala ușor cercetând cu privirea podul de peste Rin spre care se îndreptau. Nu-i plăcea ce vedea. Coada de mașini de la graniță se întindea pe aproape doi kilometri. *Liniștește-te*, își spuse el. *Nu arăți deloc precum tipul pe care-l caută*, *ai acte de Uniunea Europeană și faci parte dintr-un grup de cicliști.*

Mitch schimbă viteza și începu să accelereze. Depăși cu ușurință nouă rutieri din față și se plasă în mijlocul grupului. În trei minute ajunseră la coada de mașini și începură să se strecoare printre ele, înaintând spre punctul de control. Rapp luă o gură de apă și verifică atent împrejurimile, uitându-se după orice l-ar putea ajuta, în cazul în care ar fi trebuit să facă rapid stânga-mprejur. Grupul începu să încetinească, dar nu foarte mult. Mitch prinse ocazia și își roti borseta aducând-o în față, astfel încât să poată scoate repede ce voia. Fie pașaportul, fie arma.

Un grup de cicliști francezi trecu pe lângă ei, venind din direcție opusă. Cei mai mulți le făcură cu mâna în semn de salut, iar câțiva începură să-i tachineze pe germani într-un schimb rapid de replici amuzante. În față, polițistul de graniță începu să-și fluture brațele, făcându-le semn să oprească. Ciclistul din frunte începu să strige la el, dar nu încetini. Rapp nu înțelegea ce spune, dar observă că tipul făcea semne către plutonul din

spate și către grupul de francezi care tocmai intrase în Germania. Un al doilea polițist apăru și interveni în discuție. Până să ajungă și Mitch la punctul de control, ofițerii le făceau deja semn să treacă mai repede, strigându-le încurajări în germană. Slavă Domnului, mândria națională era intactă și funcționa de minune.

Când ajunse pe teritoriu francez, Rapp răsuflă ușurat. Trecuse de ce era mai greu. Plutonul înaintă spre vest și, după cinci sute de metri, Mitch începu să reducă viteza și să alunece încet spre spatele grupului. La prima curbă se desprinse de pluton și o luă în direcție opusă. Un indicator de șosea îi spuse că, la 12 km în față, se afla localitatea Colmar. Drumul urca abrupt, așa că Mitch își lăsă capul în jos și se puse pe pedalat. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să găsească un calculator. Apoi avea un tren de prins.

9

Simțea apropierea morții. Știa că, teoretic, începuse să moară din clipa în care se născuse la ferma părinților săi din Stoneville, Dakota de Sud, în 1920, dar acum o simțea acut. Era mai aproape ca niciodată. Moartea își încleștase degetele osoase în jurul corpului său mic și fragil și nu avea să-i mai dea drumul. Era progresia naturală a lucrurilor. Întotdeauna exista un început și un sfârșit. Surprinzător, asta nu-l deranja deloc. Avusese o viață lungă. Mult mai lungă decât majoritatea oamenilor. Văzuse și auzise lucruri pe care puțini au ocazia să le experimenteze în viață. Sacrificiile pe care le făcuse pentru țara lui vor rămâne în memoria câtorva oameni, foarte puțini, dar nici asta nu-l deranja. Își trăise viața în umbră, fusese o alegere conștientă, iar pe măsură ce tehnologia progresase și începuse să-i amenințe relativa anonimitate, disconfortul său devenise din ce în ce mai accentuat.

Thomas Stansfield era un om foarte discret, ceea ce se potrivea de minune cu statutul său de șef al celei mai faimoase, dar și mai urâte, agenții de informații din lume. Alesese să moară acasă, înconjurat de fiicele și nepoții săi. Medicii încercaseră să-l convingă să se opereze și să înceapă radioterapia, dar el refuzase. Ce-ar fi putut să-i ofere? Cel mult un an, poate doi. Asta în cazul fericit în care ar fi ieșit din sala de operații în viață. Ceea ce, la vârsta lui, ar fi fost un miracol în sine. Soția lui, Sara, murise cu patru ani în urmă, iar lui Thomas îi era foarte dor de ea. Probabil că moartea ei fusese cea care îl determinase să renunțe la luptă. Pentru ce? Fiicele sale erau un al doilea motiv pentru care își dorise acest final. Nu voia să le vadă punându-și viața în cui timp de doi ani, pentru a-l îngriji pe el. Poate dacă ar fi fost mai tânăr, lucrurile ar fi stat altfel. Dar era bătrân și

obosit. Voia doar să închidă ochii în pace și discret, cu mintea și demnitatea intacte.

Un pat de spital fusese amplasat în biroul său de la primul etaj al casei. Modesta locuință de 280 m^2 stătea pe un superb teren împădurit de 8 000 m^2, cu vedere la Râul Potomac. Primăvara se vedeau apele învolburate dar acum, toamna, râul era un firicel. Stansfield stătea în fotoliul său preferat de piele și privea cu admirație frunzele arămii ale copacilor. *Ce potrivit, să mor toamna,* se gândi el. Cel puțin Robert Frost cu siguranță ar spune asta.

Sally, fiica lui cea mare, venise din San Diego să aibă grijă de el. Cealaltă fiică, Sue, urma să ajungă miercuri din Sacramento. Plănuiseră să stea amândouă cu el până la sfârșit. Cei cinci nepoți tocmai petrecuseră ultimele două weekenduri cu el, înainte ca starea lui să se înrăutățească prea mult. Cel mai mare avea 17 ani, cel mai mic 5. Weekendurile fuseseră dureroase și pline de lacrimi, dar necesare.

Astăzi Sally îl ajutase să se îmbrace pentru un vizitator. Purta o pereche de pantaloni crem și o cămașă albastră, iar pe deasupra avea un cardigan gri. Părul alb era pieptănat pe spate. Iowa trăgea de timp într-un meci cu Penn State la televizor, dar Stansfield nu era atent la partidă. Era îngrijorat de un telefon pe care tocmai îl primise. Voia să pună totul în ordine înainte de a pleca. Avusese grijă de nepoți, punându-le bani în bancă pentru facultate și studii postuniversitare, dacă și-ar fi dorit, dar nimic altceva. Fără mașini sport fițoase, bărci sau alte prostii, jucării care i-ar fi înmuiat și i-ar fi făcut oameni slabi. Casa valora cel puțin un milion, deloc rău pentru un teren pe care plătise două mii de dolari în 1952. Mai avea și alte investiții, desigur. Fiicele sale vor primi cea mai mare parte a moștenirii, iar Stansfield nu se îndoia nicio clipă că aceasta va fi folosită cu înțelepciune și bun simț.

Ceea ce-l îngrijora în acest moment era CIA. Lucrurile nu erau deloc în ordine acolo și păreau să se înrăutățească pe zi ce trece. Nimeni în afara familiei sale nu primise acces în spatele cortinei pe care o trăsese, încă de acum 50 de ani, asupra vieții sale. Cu o singură excepție: Irene Kennedy. Stansfield o privea ca pe a treia sa fiică. Era, în opinia lui, cea mai talentată și mai importantă persoană din CIA în acest moment. Ceea ce o transforma automat într-o țintă pentru o mulțime de oameni, iar Stansfield era îngrijorat că, odată cu dispariția sa, inamicii lui vor face tot posibilul să o distrugă.

•

Sally o conduse pe Irene în biroul de la etaj, după care închise ușa în tăcere. Aceasta se apropie de fotoliul de piele și îl sărută pe frunte pe bătrânul său mentor. Era un gest nou pentru ei, apăruse odată cu descoperirea cancerului. La acel moment zâmbiseră complice, realizând că moartea are talentul bizar de a aduce la suprafață adevăratele sentimente ale oamenilor. Kennedy se așeză pe scaunul din fața fotoliului și își întrebă șeful cum se simte.

— Destul de bine, dar hai să nu vorbim despre mine. E o chestiune în privința căreia nu avem ce face, răspunse Stansfield blând, studiind-o cu atenție. Ce s-a întâmplat?

Irene nu știa de unde să înceapă dar, după o scurtă ezitare, spuse:

— Operațiunea de aseară, din Germania…

— Da.

— Nu a mers conform planului.

— Cât de grav e?

— Mitch nu a raportat încă, iar BKA a dat în urmărire trei persoane care, cred ei, sunt responsabile pentru uciderea Contelui Hagenmiller.

— Era de așteptat.

— Da, dar au apărut și alte informații.

Kennedy continuă, povestind tot ce aflase despre incendiu și înregistrările video, care arătau că Rapp părăsise reședința după soții Hoffman și fusese nevoit să fure o mașină pentru a părăsi locul faptei.

— Pare că ceva nu a mers conform așteptărilor, spuse Stansfield după ce Kennedy termină. Poate că Mitch le-a spus celor doi să dispară în timp ce el a rămas pentru a pune la cale o diversiune.

Kennedy încuviință din cap.

— M-am gândit și eu la asta, dar Mitch nu a sunat. De ce? În plus am primit un mesaj de la soții Hoffman în care spun că misiunea a fost îndeplinită, dar am pierdut un agent.

— Mitch.

— Da, șopti Kennedy dând din cap.

— Ce-mi poți spune despre a treia persoană care apare pe înregistrările BKA?

— Nu am nicio informație deocamdată.

Stansfield se lăsă pe spate, puțin surprins.

— De ce?

— A apărut o nouă problemă. Când am ajuns dimineață la CTC, Tom Lee m-a informat că mă caută Secretarul de Stat Midleton.

Fragilul Stansfield se îndreptă de spate. Secretarul de Stat nu avea niciun drept să-i sune Directorul Centrului de Contraterorism fără să treacă prin el mai întâi.

— Ce voia Midleton?

— Se pare că el și contele împărtășeau aceeași pasiune: arta.

Stansfield își întoarse capul spre fereastră, punând lucrurile cap la cap. Știa că arogantul de Midleton este foarte mândru de colecția sa de artă. Stansfield își aminti un articol apărut în revista *New Yorker* care lăuda incredibila colecție a individului, estimată la o valoare de cincizeci de milioane de dolari.

— Dar de ce te-a sunat pe tine?

— A spus că știe că-l aveam pe conte sub observație și ar aprecia dacă am împărtăși informațiile pe care le deținem autorităților germane.

— De unde știe el că-l aveam pe conte sub supraveghere?

Kennedy ridică din umeri oftând.

— S-ar părea că avem o scurgere de informații.

— Sau un trădător.

— Corect.

— Ai vreo idee despre cine vorbim?

— Nu încă, dar Tom Lee a părut la fel de îngrijorat ca mine. A spus că va cerceta chestiunea.

— Ai încredere în Lee? întrebă precautul Stansfield.

— Da, așa cred. Dar, desigur, voi face și propriile mele investigații.

— Perfect. I-ai spus președintelui despre Mitch?

— Nu. Aș prefera să știu ce se întâmplă înainte de a stabili întâlnirea cu președintele.

— De acord. Presupun că nu ai folosit contactele noastre din BKA, nu vrei să atragi atenția asupra ETC.

— Nu, încerc să adun mai întâi orice informație pot din surse alternative. NSA ne ține ocupați cu tot felul de interceptări, până acum planul funcționează. Toată lumea crede că asasinii au fost trimiși de Saddam Hussein. Unii cred chiar că Israelul ar fi de vină. Familia Hagenmiller a avut legături strânse cu naziștii în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și, în plus, vindea echipament sofisticat unuia dintre cei mai mari dușmani ai Israelului. Motive ar fi fost suficiente. Bănuiala mea e că unii, mai ales din zona operațională, suspectează că am fi putut avea o implicare, dar nu zice nimeni nimic. Și nici n-o vor face. Oricum, se încruntă Kennedy, dacă s-ar afla că-l aveam pe conte sub supraveghere, lucrurile nu ar arăta deloc bine pentru noi.

— Așa e. Mă ocup eu de Secretarul de Stat Midleton, tu ocupă-te de Mitch. Cum intenționezi să afli ce s-a întâmplat?

— Soții Hoffman ar trebui să revină în State în seara asta. Voi lua un avion spre Denver și îi voi interoga personal.

— Pe cine iei cu tine?

— Pe nimeni. Îi cunosc pe cei doi, pot să le fac față.

Stansfield îi aruncă o privire mustrătoare. Experiența ei pe teren era mai mult decât limitată.

Irene îi citi expresia de pe chip și spuse:

— E mizeria mea, eu sunt cea care trebuie să o curețe. În plus, cu cât implicăm mai puțini oameni cu atât mai bine.

Stansfield scutură din cap.

— Ultimul lucru de care ai nevoie acum e să pleci din Washington și să atragi atenția asupra ta. Pe lângă asta, știi bine că agenții externi precum soții Hoffman tind să devină foarte iritabili când o operațiune nu merge șnur. O să trimit eu niște tipi să se ocupe de problemă.

Kennedy încuviință. Nu era soluția ei preferată, dar înțelegea gândirea din spate.

— Ce ai vrea să fac eu?

Stansfield se gândi un moment.

— Să speri că cei doi s-au înșelat și Mitch e în viață.

Bătrânul îi văzu expresia și continuă.

— Cred că nu trebuie să ne facem griji pentru Mitch. E cel mai bun, o să găsească drumul înapoi spre casă fără probleme. Dar, Irene, spuse directorul CIA aplecându-se spre ea și fixând-o cu ochii lui gri, vreau să afli de unde mama naibii are Midleton informațiile lui. Și vreau să o faci cât se poate de repede și discret.

•

Razele soarelui intrau jucăușe prin fereastra de la bucătărie a frumoasei case din cărămidă roșie a soților Liz și Michael O'Rourke, situată în

Georgetown. Liz O'Rourke tasta de zor la calculator. În stânga avea un pahar cu suc de mere și merișoare, iar în dreapta trona un teanc dezordonat de hârtii și dosare, care părea gata să se prăbușească la podea din clipă în clipă. Duke, labradorul ei auriu, ațipise la soare, tolănit în fața ușii ce dădea spre curtea din spate. Liz, fost reporter de ziar, era liniștită. Viața ei era idilică, totul în jur era perfect, exceptând poate lipsa cafelei. Dar având în vedere că era în a cincea lună de sarcină, cafeaua era un sacrificiu minor.

Liz lucra la prima ei carte, intitulată „Cei mai corupți politicieni ai Americii". Din moment ce se căsătorise de mai puțin de un an și soțul ei era congresmen, hotărâse să-și folosească numele de fată, Scarlatti. Nu că Michael ar fi avut ceva împotriva folosirii numelui de O'Rourke, dar Liz considerase că e mai prudent așa. Cu ajutorul unui prieten care era agent literar, proaspăta doamnă O'Rourke semnase un contract cu o editură din New York, ceea ce făcuse demisia de la ziar mult mai ușoară. Soțul ei era, de asemenea, destul de bogat. Liz nu ar fi avut nevoie să muncească, dar voia să o facă. La 31 de ani, știa că dacă oprește motoarele acum, o va lua razna.

Liz purta pantaloni gri de training și un tricou micuț cu New York Yankees care abia îi acoperea buricul. Tricoul de copil îl înnebunea pe Michael; adora să o vadă purtându-l prin casă, dar dacă scotea doar nasul afară să ia ziarul, imediat îi arunca o privire de bunic îngrijorat. Liz tocmai termina de scris un paragraf când auzi cheile zăngănind în ușă. Ridicând privirea deasupra laptopului, îl văzu pe Duke, cel mai bun prieten al soțului ei, sărind în picioare și făcând un salt către holul care ducea spre ușă. Labradorul primise numele după porecla lui John Wayne, iar acum discutau despre un al doilea câine. Liz se temea că acesta va fi numit Vince, după legendarul antrenor al echipei Packers. Problema lui Liz era că și pe

tatăl ei îl chema Vince și nu credea că acesta va fi încântat să împartă numele cu animalul de companie al familiei.

Ceasul din bucătărie arăta ora 12:32. Cu o sprânceană ridicată, Liz observă că soțul ei întârziase doar 32 de minute, ceea ce era un progres. În timp ce număra câte pagini scrisese, îi auzi pe băieți exprimându-și dragostea și admirația unul pentru celălalt. Dacă Michael nu ar fi fost atât de tandru și iubitor și cu ea, ar fi devenit geloasă.

Un minut mai târziu, bărbatul de 33 de ani apăru în ușa bucătăriei cu un rânjet de băiețel de cinci ani pe față. O'Rourke fusese pușcaș marin și căpitanul echipei de hochei a Universității din Minnesota. În ciuda fizicului impresionant, soțul ei avea un suflet uriaș. Își strecură brațul în spatele lui Liz și îi dădu părul într-o parte. Aplecându-se, o sărută pe obraz și apoi coborî spre gât, în timp ce mâinile îi cuprinseră sânii. Liz se întinse spre spate și își trecu mâinile prin părul lui Michael, sărutându-l pe obraz.

— Prânz sau sex? îi șopti el la ureche.

— Ambele.

— Cu care începem?

— Nu-mi pasă… mmm… tu decizi.

Michael nu se așteptase ca libidoul soției lui să crească odată cu sarcina, dar fusese o surpriză plăcută.

— Dacă nu plecăm acum, mă tem că nu ne vom ridica din pat toată ziua.

— Și ce e rău în asta?

— Nu avem nimic de mâncare în casă.

— Și asta e vina mea? se bosumflă Liz.

— Nuuuu, zâmbi Michael lungind cuvântul. Nu e vina ta, prințesă, continuă el tachinând-o cu numele folosit de tatăl ei. Nu locuim decât la 500 m de supermarket.

— Și pe lângă câte supermarketuri treci tu în drum spre casă? șopti Liz răsfățându-se.

— Nu, nu te las să scapi așa ușor. Ai promis că te ocupi tu de aprovizionare. Ai spus că-ți va oferi o scuză să te ridici de la calculator.
— Dar sunt însărcinată, continuă Liz să se răsfețe.
— Îhm… văd asta. Hai să ieșim. Am chef de un pește proaspăt și o cafea bună.
— Și cu sexul cum rămâne?
— Mai târziu. Am nevoie de carburant. M-ai extenuat în ultima vreme.
— Sărăcuțul.
Duke își băgă nasul sub mâna proprietarului său și Michael începu să-l mângâie pe cap.
— Dă jos tricoul fiului nostru și hai să mergem.
— Ha, ha! Tricoul fiului nostru. Amuzant! Te-ai gândit la asta toată ziua sau ai inventat-o acum?
— Acum, rânji Michael. Sunt spontan.
— Ei bine, vecinii nu au părut să fie deranjați când l-am scos pe Duke la plimbare, puțin mai devreme.
— L-ai scos pe Duke afară așa? se încruntă Michael.
Liz îl fixă o clipă cu privirea apoi zâmbi.
— Nu, dar aș fi putut să o fac.
— Ai câștigat, încuviință Michael din cap. Dar tot nu cred că e o idee bună să dai iama în hainele bebelușului. Sunt ale lui!
— Foarte amuzant, zâmbi Liz. Stai să-mi verific emailul și mergem, continuă ea dând clic pe iconița de pe desktop.
Un email nou abia venise și Liz îl deschise:

> *Dragă Liz,*
> *Sper că sunteți bine. Am o mare rugăminte la voi, dar te rog să nu întrebi nimic. Sun-o pe Bella și spune-i că trebuie să vorbești cu ea. Să nu menționezi, sub nicio formă, numele meu la telefon. Ceva nu a mers bine și aș prefera ca ea să stea cu voi câteva zile.*

Când ajunge la voi spune-i că sunt bine și îmi cer scuze că nu am contactat-o direct, dar e mai sigur așa. O să-i explic totul când voi ajunge acasă. Te rog, nu o lăsa sub nicio formă să se întoarcă singură acasă sau să se ducă la apartamentul ei din oraș. Spune-i lui Michael să fie vigilent și, dacă are nevoie de ajutor, să-l cheme pe Scott C.

Mulțumesc,
Syracuse

P.S. Știu totul despre Seamus, Michael și Scott C.

Liz se holbă la ecran șocată. Bella era Annabella Rielly, cea mai bună prietenă a ei, iar Syracuse trebuie să fi fost iubitul ei, Mitch Rapp, absolvent al universității omonime. Dar de unde știa el de acel capitol teribil din istoria familiei ei?

Liz își ridică privirea încruntată și strigă:

— Michael, trebuie să vezi asta!

10

Peter Cameron stătea pe unul dintre scaunele elegante de piele ale avionului Cessna 750 Citation X. Configurat pentru doisprezece pasageri, avionul privat era o minunăție a luxului, cu cea mai nouă tehnologie la bord. Pentru acest zbor se îmbarcaseră doar patru pasageri. O femeie și doi bărbați stăteau la o masă micuță, studiind niște hărți și un teanc de fotografii. Cameron nu le dăduse dosarul soților Jansen. Cu cât știau mai puțin, cu atât mai bine. Din punctul lui de vedere, problema trebuia rezolvată discret și rapid. La fel ca într-o epidemie, primele 24 de ore erau cruciale. Dacă înăbușea totul în fașă, lucrurile aveau o mare șansă să revină la normal. Dar dacă lăsa ceva nerezolvat sau rezolvat pe jumătate, situația putea să scape de sub control foarte rapid.

Unul dintre bărbați se ridică și veni spre el, așezându-se pe scaunul din față. Numele lui era Gus Villaume, dar în branșa lui era cunoscut drept Frog (Broasca). Villaume era un canadian de origine franceză din Montreal, care lucrase pentru CIA în anii ’70 și prima parte a anilor ’80, ca agent infiltrat în compania de aviație Dassault. În 1986 hotărâse să demisioneze și să înceapă ceva pe cont propriu. Banii erau mult mai buni, iar programul mult mai flexibil.

Villaume îl studie pe Cameron cu ochii mijiți. În ultimul timp începuse să se întrebe care-i treaba cu Cameron. Tipul era destul de competent, dar un pic prea iute în folosirea forței brute. Probabil la comanda cuiva, se gândi Villaume. Era clar că primea ordine de la altcineva. Modul în care acest fost funcționar al statului arunca cu banii în stânga și în dreapta îl îndreptățea să creadă că șeful lui era un tip cu resurse financiare substanțiale. Identitatea necunoscută a acestuia începuse să-l deranjeze pe Villaume. În profesia lor, acest tip de

informație se putea dovedi vitală, în cazul în care lucrurile ar fi luat-o razna.

Villaume își mângâie mustața neagră și întrebă:

— Deci, cine sunt cei doi?

— Niște nimeni. Au avut o treabă de făcut, au dat chix și acum trebuie să plătească.

Villaume observă tonul relaxat al lui Cameron, ca și cum ar fi vorbit despre doi oameni care urmau să fie concediați.

— Deci trebuie să moară?

— Știau în ce se bagă.

Ridicând două fotografii alb-negru, Villaume insistă:

— Asta e tot ce poți să-mi spui? Niciun dosar, nimic?

— Nu ai nevoie de alte informații. Va fi o treabă ușoară. Intrăm și plecăm.

— Asta decid eu, dacă e ușoară sau nu, răspunse Villaume studiindu-l cu atenție.

— Dacă te face să te simți mai bine, să știi că intenționez să-i elimin chiar eu.

Francezul zâmbi.

— Serios?

— Da, serios. Ce e așa de amuzant?

— Nu te-am văzut niciodată făcând munca de jos până acum. Cu atât mai puțin să ucizi pe cineva.

— Sunt multe lucruri pe care nu le cunoști despre mine, Gus, spuse Cameron încruntându-se.

— Sunt convins. Dar tot aș vrea să știu mai multe despre cei doi.

— Tot ce trebuie să știi este că va fi o misiune ușoară, pentru care vei fi plătit foarte bine, răspunse Cameron pe un ton agitat.

Villaume rămase calm.

— Nu vreau să-mi pun echipa în pericol. Iar necunoscutul înseamnă pericol. Dacă nu vrei să-mi dai informațiile necesare, când aterizăm în Colorado Springs ne despărțim. Noi luăm primul avion înapoi spre Washington și cu asta basta.

Cameron se încruntă. Nu-i plăcea deloc ideea, nu asta avea în minte.

— Haide, Gus, fii serios. Dacă aș fi crezut că e ceva complicat l-aș fi chemat pe Duser, nu pe tine.

Villaume întoarse capul spre cei doi membri ai echipei sale. Numele lui Duser le atrăsese atenția. Acesta era un fost pușcaș marin care ajunsese în fața curții marțiale și fusese dat afară din armată pentru o listă de infracțiuni prea lungă pentru a fi rememorată. La zece ani după incident, dementul era un contractor privat de un sadism atroce, cu o minte rămasă încă în preadolescență. El și echipa lui de psihopați drogați lucrau cu delicatețea unui ciocan pneumatic. Omul nu era deloc respectat de ceilalți contractori privați și, sincer, se întreba cine naiba îi dădea misiuni unui cretin atât de mare. Toată industria lor se baza pe discreție maximă. Orice lovitură trebuia să arate ca o sinucidere sau ca un accident. Asta era regula de aur. În cazuri excepționale și dacă situația o permitea, unele persoane dispăreau pur și simplu. Dar nimeni, niciodată, nu făcea zgomot și nu transforma loviturile în circ mediatic.

— Ai putea să-l chemi pe Duser, sigur… ceea ce ți-ar garanta prima pagină a ziarelor.

— Ce vrei să spui?

— Peter, dacă trebuie să-ți explic, scutură Villaume din cap, ar trebui să-ți găsești altă slujbă.

— Hei, Duser și băieții lui au rezultate!

— Și presă!

— Ascultă, n-o să stau aici să mă cert cu tine, Gus. Misiunea asta e mai mult decât ușoară. Poate ai îmbătrânit tu și de aceea te temi.

Villaume îl fixă cu privirea. La 52 de ani își pierduse foarte puțin din condiția fizică de altă dată. Și puținul pierdut era oricum compensat de înțelepciune și instinct. Iar în acest moment, instinctul îi spunea că Peter Cameron minte. Villaume învățase cu ani în urmă că, în branșa lui, trebuie să fii extrem de precaut înainte de a

amenința un partener de afaceri. Dar era evident că nu putea avea încredere în Cameron. Așa că Villaume aruncă momeala:

— Te mai întreb o dată: cine sunt oamenii ăștia? Dacă nu îmi dai informațiile de care am nevoie, pentru noi misiunea se termină aici și acum. Și dacă arunci zvonuri false în piață, legate de motivul pentru care ne-am retras, o să-l pun pe Mario aici de față să-ți facă o vizită.

Cameron se foi în scaun și îi aruncă o privire lui Mario Lukas. Omul îi dădea fiori. Uriașul avea sprâncene stufoase care aproape că se uneau deasupra nasului, ceea ce-i dădea un aer fioros. Arăta ca o combinație între Frankenstein și Baby Huey și îl urma pe Villaume peste tot, ca un cățeluș. Cameron nu avea nicio îndoială că, dacă Villaume ar fi spus „du-te”, malacul ar fi sărit pe el într-o clipită. Așa că decise că nu e momentul să poarte această bătălie. Încă. Se va ocupa de Villaume și echipa lui mai târziu.

— Ce-ai vrea să știi? întrebă el pe un ton relaxat, încercând să transmită că toată conversația îl plictisea și nu era nimic important.

— Sunt polițiști? întrebă Villaume cu un zâmbet fals întipărit pe față.

— Nu.

— Au experiență militară?

Cameron făcu o pauză.

— Mda.

— Amândoi?

— Da.

— Ce ramură?

Cameron ezită din nou.

— Armată.

— Forțe Speciale?

— Nu pot să divulg această informație.

— Pe dracu’ nu poți, pufni Villaume.

— Ți-am dat toate informațiile de care aveai nevoie, spuse Cameron înviorându-se și ridicând

telefonul. Dacă vrei să ieși, spune-mi. Îl sun pe Duser chiar acum.

Villaume îl studie o clipă. Nu avea nicio îndoială că Peter Cameron vorbește prostii. Toată treaba asta mirosea urât, așa că decise să arunce toate cărțile pe masă:

— Dă-i drumul! Sună-l!

Cameron se uită un moment la telefon, înjurând în barbă.

— Bine, Gus, oftă el ridicându-și brațele ca și cum s-ar preda. Dumnezeule, ești un mare ticălos câteodată! Zi, ce vrei să știi?

Villaume era deja furios. Insistența lui Cameron de a-i ascunde informațiile îl făcuse de zece ori mai circumspect. Misiunea asta îi dădea un sentiment bizar. Canadianul clătină din cap, își înfipse privirea în pupilele dilatate ale lui Cameron și îl amenință cu degetul:

— Peter, ceea ce m-a ținut în viață până acum este exact obsesia mea pentru informații și atenția la detalii. Dacă mai încerci vreodată să mă duci cu zăhărelul, să mă ameninți cu telefoane false sau, Doamne ferește, să-mi ascunzi informații vitale, precum faptul că ăștia doi au petrecut ceva timp la Fort Bragg… s-ar putea să sfârșești într-un accident tragic cu mașina aia a ta nou-nouță.

•

Ford Explorer-ul intră în viteză pe pista aeroportului Essex Skypark și opri scrâșnind lângă avionul Learjet. Șoferul se grăbea. Kevin Hackett îl sunase să-i spună că se apropie furtuna și, dacă voiau să ajungă la Denver în seara aceea, ar face bine să decoleze de urgență. Scott Coleman deschise portbagajul și scoase două cutii de metal. Alergă cu ele spre avion, unde i le puse în brațe lui Dan Stroble, unul dintre foștii săi colegi din trupele SEAL. Se întoarse la mașină și o mută, parcând Fordul lângă unul dintre hangare. Luând o geantă mare din portbagaj, alergă pe pistă înapoi spre avion, aruncând o privire spre estuarul Back

River, aflat la trei kilometri est de Baltimore. Valurile crescuseră destul de mult și cele câteva bărci ancorate acolo erau aruncate acum de colo-colo. Spre nord, cerul devenise aproape negru. Trebuiau să plece acum.

O pală de vânt mătură pista lungă și intră pe sub cozorocul șepcii lui Coleman. Înainte ca aceasta să-i fie luată de vijelie, Scott o acoperi cu mâna stângă și sprintă cei 40-50 de metri rămași până la scara avionului. Urcă în grabă cele câteva trepte și trase ușa după el, securizând-o. Apoi băgă capul în cabina piloților și întrebă:

— Totul e pregătit, Kev?

Hackett încuviință din cap:

— De cum îți pui centura, decolăm.

Coleman își scoase geaca kaki, dezvăluind un fizic solid și bine antrenat. Înmânându-i geaca lui Stroble, întrebă:

— Echipamentul e prins bine?

— Da.

— În regulă. Pune-ți centura și am tăiat-o de aici.

Coleman se strecură pe scaunul copilotului și își puse centura și căștile pe cap. Hackett ajunsese cu o oră mai devreme, depusese planul de zbor și pregătise aeronava. Coleman puse mâna pe lista de verificare și începu să verifice aparatura de bord, în timp ce Hackett manevra avionul în poziție de decolare. Se opriră la capătul pistei și priviră furtuna care se apropia din față. Ploaia părea să cadă din toate părțile și vântul se întețea. Nu aveau timp de pierdut, așa că Hackett crescu puterea în cele două motoare ale aeronavei. Aceasta alunecă pe pistă și se ridică fără efort în aer. Două minute mai târziu, ploaia era deja în spatele lor. Aeronava agilă câștigă rapid altitudine și, la 5 000 de metri, trecură de plafonul de nori și fură întâmpinați de un soare orbitor, către care urmau să zboare pentru următoarele trei ore.

Coleman întoarse capul și îl rugă pe Stroble să-i dea ochelarii de soare. Atât Stroble cât și Hackett fuseseră în echipa lui Coleman pe vremea când acesta comandase Echipa 6 SEAL. Cei trei trecuseră prin foc împreună. Fuseseră ani frumoși, dar acum se bucurau să fie pe cont propriu, să câștige mult mai bine decât o făcuseră ca bugetari și să fie selectivi în alegerea misiunilor. Compania lor, SEAL Demolition & Salvage Corporation, lucra mai mult în străinătate. Între contracte, antrenau scafandri din trupele speciale în diferite orașe din regiunea Golfului Chesapeake.

Scott Coleman nu știa în ce categorie să încadreze misiunea de față. Singurul lucru ilegal la ea era că valoarea contractului urma să fie virată într-o bancă din Caraibe, astfel încât banii să nu poată fi detectați de fiscul american sau oricine altcineva ar fi avut compania lor sub supraveghere.

Bătrânul era pe moarte. Asta era clar pentru toată lumea. Coleman fusese surprins să realizeze cât de mult îl afectase acest lucru. Îl cunoștea personal pe Thomas Stansfield de puțin timp, dar îl admira profund. În profesia lor, Stansfield era o legendă, unul dintre primii ofițeri sub acoperire ai lumii. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, tipul fusese recrutat de celebrul Wild Bill Donovan[4] și OSS[5]. Stansfield, unul dintre faimoșii lideri Jedburgh[6], fusese parașutat în Norvegia ocupată și ajutase la organizarea Rezistenței. Lucrase ani de zile pe teren, în unele dintre cele mai periculoase teatre de război, înainte de a fi convins să preia o slujbă de birou, lucru rar în Washington. CIA și, implicit, America, urmau să piardă una dintre cele mai valoroase resurse pe care le avuseseră vreodată.

Recenta relație de afaceri a lui Coleman cu șeful CIA începuse sub cele mai negre auspicii. În calitate de comandant al Echipei 6, Scott își petrecuse ani buni călătorind în jurul lumii și eliminând unii dintre cei mai periculoși oameni ai

planetei. Într-una dintre aceste misiuni, Coleman pierduse jumătate din echipă, doar pentru a afla ulterior că misiunea fusese compromisă de un anumit senator îndrăgostit de alcool și femei. Atunci când superiorii lui refuzaseră să-i dezvăluie numele senatorului, Coleman părăsise dezgustat armata. La puțin timp după aceea, aflase numele vinovatului de la prietenul lui, Congresmenul Michael O'Rourke. Evenimentul îi schimbase viața lui Scott, făcându-l să se întrebe cine era amenințarea cea mai mare: teroristul din celălalt capăt al lumii sau politicianul corupt de acasă? Așa că fostul Navy SEAL hotărâse să se ocupe personal de anumite chestiuni de „politică internă", ucigând doi dintre liderii grupului de corupți care plănuiau să pună mâna pe putere în Washington. Dar lucrurile începuseră să iasă la iveală și forțele de ordine fuseseră puse pe urmele lui. Directorul Stansfield și Congresmenul O'Rourke negociaseră un armistițiu în numele lui și ambele tabere căzură de acord că nimeni nu trebuia să afle vreodată detaliile poveștii și numele celor implicați.

Și astfel, Coleman ajunsese contractor privat pentru directorul CIA – cei doi aveau nevoie unul de celălalt. La început, relația fusese puțin bizară, dar în timp, cei doi ajunseseră să se cunoască și să se respecte.

Odată ajunși la altitudine de croazieră, Hackett se întoarse spre Coleman:

— Deci, ai de gând să ne spui ce mama naibii se întâmplă?

Stroble auzi întrebarea și se ridică de pe scaunul lui, venind spre ei.

— O misiune care nu a mers bine. Doi dintre jucători trebuie să ajungă înapoi în țară în seara asta. Noi trebuie să-i luăm pe sus și să-i aducem la Washington.

— Presupun că cei doi nu știu că venim, spuse Stroble.

— Nu.

Anticipând următoarea întrebare, Coleman îi spuse să aducă geanta. Scoase din ea două dosare mari și îi înmână unul lui Stroble.

— Stansfield ne-a dat aceste cadouri, s-a gândit că nu ne-ar strica să știm câteva lucruri.

Deschise unul dintre dosare și privi fotografia alb-negru din interior. Tipul îi părea puțin cunoscut. Numele lui era Jim Jansen, era din Pittsburgh și intrase în armată în 1974, imediat după terminarea liceului. Fusese detașat în Germania și, la întoarcere, intrase în forțele speciale. Plecase apoi în Coreea cu Beretele Verzi, unde fusese lider de echipă și o întâlnise pe cea care avea să-i devină soție. Aceasta era a doua persoană pe care urmau să o ridice. Datele și anii din dosar nu prea se potriveau, așa că Scott deduse că Jansen lucrase ca agent sub acoperire pentru CIA de cel puțin trei ori în carieră. Coleman răsfoi dosarul pentru a verifica dacă nu cumva erau ceva informații despre aceste misiuni pe ultimele pagini. Așa cum era de presupus, nu găsi nimic. Până aici, nimic surprinzător. Tipii din forțele speciale lucrau frecvent pentru agenție, oficial sau neoficial, mai ales după retragerea din serviciul activ.

Hackett se întoarse spre aparatura de bord și verifică pilotul automat. Totul funcționa perfect. În timp ce ochii îi jucau deasupra instrumentelor, mormăi:

— Ca de obicei, *Culinary Institute of America* (Institutul Culinar al Americii) nu ne dă toate informațiile.

Hackett nu era un mare fan al CIA și îi plăcea să se refere la agenție cu numele celei mai cunoscute școli de gastronomie din SUA.

— De ce spui asta?

— Păi dacă ar fi fost floare la ureche, de ce să ne trimită pe noi? De ce să nu-și trimită proprii

oameni în Colorado sau, și mai simplu, de ce să nu-i sune și să-i cheme pe ăștia doi la raport?

— N-am spus niciodată că va fi ușor. Stansfield mi-a spus că ceva a fost în neregulă cu misiunea asta.

— A precizat ce anume? întrebă Hackett.

Coleman se uită un moment la cei doi, întrebându-se de unde să înceapă.

— Vă amintiți de Iron Man?

Hackett făcu ochii mari iar Stroble râse nervos.

— Cum am putea să-l uităm? Omul e o armată întreagă.

— James Bond, futu-i…, mormăi Hackett.

— Ei bine, ăștia doi, spuse Coleman ridicând dosarul, au fost în misiune cu Iron Man. Cică lucrurile nu ar fi mers conform planului. Nu știe nimeni ce s-a întâmplat, dar soții Jansen au raportat că misiunea a fost îndeplinită, însă Iron Man a fost eliminat.

— Cum mama dracului? căscă ochii Stroble.

— Mda. Raportul a fost foarte succint, au spus că sunt pe fugă, dar au confirmat de două ori informația: Iron Man e mort.

Hackett scutură neîncrezător din cap și spuse:

— Și totuși… de ce au nevoie de noi?

— Pentru că Stansfield are informații conflictuale.

— Nu înțeleg, spuse Stroble.

— Stansfield are alte surse care îi spun că Iron Man e în viață.

— Și, având în vedere că misiunea asta misterioasă a avut loc fără aprobarea Președintelui și Congresului, ne-au sunat pe noi, adăugă Hackett.

— Asta e și presupunerea mea, încuviință Coleman.

Continuând în stilul lui pesimist, Hackett bombăni:

— Să sperăm doar că nu ne vom întâlni cu Iron Man prin Colorado. Oamenii au tendința să moară

când e el prin preajmă.

Coleman luă dosarul și i-l trânti lui Hackett în brațe.

— Oamenii spun același lucru și despre noi. Citește și relaxează-te. Chiar nu cred că va fi o misiune periculoasă. Ne vom mişca încet și prudent, în regulă?

Hackett încuviință și luă dosarul.

Coleman întoarse capul spre fereastră și își lăsă gândurile să se întoarcă în timp, cu câteva luni în urmă. Era la un meci de baseball al celor de la Orioles, împreună cu o fată, când se ciocnise de un vechi prieten și soția acestuia. Stăteau pe terasa de sus la o bere și un hotdog. Când prietenul lui se întoarse spre cuplul cu care erau, pentru a face prezentările, Coleman aproape că-și scăpase berea pe jos. În fața lui, la masă, stătea cineva pe care nu-l mai văzuse de când părăsise trupele SEAL. Pentru o fracțiune de secundă îi trecuse prin cap că poate se înșală, că e imposibil ca tipul să fie la ceva atât de benign precum un meci de baseball. Dar văzu sclipirea de recunoaştere din ochii celuilalt și realiză imediat că nu se înșală. Erau cei mai negri și mai alerți ochi pe care-i văzuse vreodată, și aparțineau unei legende în lumea operațiunilor sub acoperire. Coleman îl văzuse de două ori în acțiune și-i auzise numele rostit în șoaptă. Tipul era ca acasă în aproape toate marile orașe din Orientul Mijlociu și Europa. Era probabil cel mai bun asasin al Americii și, iată-l, stătea acum la un meci de baseball cu o frumoasă jurnalistă alături. Fusese un moment aproape suprarealist, dar adevărat. Iar acum urmau să se întâlnească din nou.

11

Michael O'Rourke era tensionat. Mai tensionat decât fusese vreodată în ultimii ani. Strânse în mâini volanul mașinii sale Chevrolet Tahoe și miji ochii, încercând să pună informațiile cap la cap. O plăcea pe Anna Rielly, era imposibil să nu o faci. Fusese cea mai bună prietenă a lui Liz din facultate și rămăseseră în relații strânse. Amândoi fuseseră încântați când Anna îi sunase să le spună că va fi noul corespondent NBC la Casa Albă. Încântarea durase mai puțin de o săptămână.

În prima zi de lucru, Anna fusese prinsă în mijlocul unui atac terorist care aproape că o costase viața. Douăsprezece persoane – demnitari și agenți Secret Service – fuseseră ucise în atac și în nebunia care urmase, printre ele consilierul președintelui pe probleme de securitate națională, Bill Schwartz. Criza ostaticilor luase sfârșit după intervenția echipei SWAT a FBI-ului. Cel puțin asta era varianta oficială.

În calitate de membru al Comisiei de Informații a Camerei Reprezentanților, O'Rourke aflase lucruri pe care nici măcar colegii lui nu le știau. Poziția oficială a Casei Albe fusese clară: echipele SEAL și celelalte unități de contraterorism avuseseră doar un rol consultativ și nimic altceva. Expresia „celelalte unități de contraterorism" se referea la Delta Force, unitatea ultrasecretă a Armatei. Pentagonul încă refuza să-i recunoască public existența, în ciuda faptului că fuseseră scrise zeci de cărți și articole despre grup. Dar O'Rourke știa foarte bine că unitatea jucase un rol mult mai important decât se credea. La fel și Echipa 6 SEAL, care de altfel pierduse doi oameni în atac. Dar nimeni nu avea niciun interes în promovarea publică a acestor unități ultrasecrete, așa că FBI-ul primise toate laudele.

Gândindu-se la evenimentele din primăvara trecută, O'Rourke realiză că, la puțin timp după aceea, Anna le prezentase noul ei iubit. La început nu suspectase nimic dar, pe măsură ce timpul trecea, O'Rourke începuse să observe tot felul de lucruri aparent mărunte: de câte ori ieșeau în oraș, tipul sugera cârciumioare necunoscute, din cartiere mai puțin frecventate, și întotdeauna se așeza cu fața spre ușă. De câteva ori, din diverse motive, acest lucru nu fusese posibil, drept urmare Mitch petrecuse toată seara uitându-se peste umăr, inventariind localul și clienții. Liz nu observase nimic din toate acestea dar el, fost pușcaș marin, antrenat intensiv în ceea ce se numește „conștientizarea situației și mediului înconjurător", făcuse imediat conexiunile. Pentru că și el se purta la fel. Din punctul lui de vedere, acest comportament avea două obiective: să identifice potențialele amenințări și să se lase identificat de ele, astfel încât să împiedice orice încercare de infracțiune.

Diferența dintre el și Rapp era că acesta din urmă era mult mai subtil, așa că O'Rourke începuse să se întrebe dacă nu cumva absolventul Universității Syracuse e spion. Tipul avea o afacere care îi permitea să călătorească destul de mult în Europa și Orientul Mijlociu, ambii părinți îi muriseră și, din câte știa O'Rourke, nu frecventa niciun cerc social în afara lor.

Pe la finalul lunii august O'Rourke deveni convins că Rapp e mai mult decât un simplu consultant. Erau la un meci al echipei Orioles când se întâlniseră cu o veche cunoștință, Scott Coleman, fost ofițer comandant al Echipei 6 SEAL. O'Rourke și Coleman aveau un trecut comun destul de colorat, pe care O'Rourke ar fi preferat să-l uite. Oricum, în clipa când cei doi se întâlniseră, Coleman, un monument de impasibilitate și stăpânire de sine, se holbase ca și cum ar fi văzut o fantomă. Reacția durase o

secundă, Coleman își revenise imediat, dar O'Rourke o văzuse. Firește, Rapp nici măcar nu clipise, nu dăduse niciun semn că el și fostul SEAL s-ar cunoaște de undeva. Dar Coleman tresărise.

O'Rourke nu-i spusese nimic lui Liz și nici nu făcuse investigații suplimentare pentru a-și confirma suspiciunile. Știa că, dacă ar fi început să arunce cu întrebări în stânga și în dreapta despre un asemenea individ, ar fi atras atenția, iar O'Rourke făcea tot posibilul să rămână în umbră. Avea propriile sale secrete de protejat.

Dar acum, indiferent dacă-i plăcea sau nu, va trebui să înceapă să pună întrebări. Mitch Rapp nu era un simplu vânzător de calculatoare, asta era clar. Însuși faptul că știa despre relația bunicului său cu Scott Coleman demonstra că omul are acces la informații clasificate.

O'Rourke ieși de pe autostradă undeva între Bowie și Annapolis. Își aminti cât de șocată fusese Liz când citise emailul și tresări. La șase luni de sarcină, numai de asta nu avea nevoie. O lăsase cu Duke și revolverul său Detonics de 9 mm. Arma era micuță și se potrivea perfect în mâna ei. O învățase să tragă cu ea și fuseseră de mai multe ori la poligon. La începutul relației lor, Liz se speria și dacă vedea un cuțit de bucătărie, dar acum își schimbase opinia.

Michael știa că șocul de pe chipul lui Liz nu fusese pentru ea. Era o femeie puternică și protejată de o casă care tocmai fusese renovată pentru a încorpora un sistem de protecție de ultimă generație. Șocul și frica erau pentru el. Sunaseră la apartamentul Annei și la casa lui Rapp, dar intrase robotul. În loc să-și trimită soțul să vadă ce se întâmplă, Liz propusese să sune la poliție. Dar Michael îi explicase de ce nu e o idee bună și, după câteva minute de ceartă, Liz cedase cu jumătate de gură. Dar îi spusese că vrea să vină cu el. Ceea ce condusese la o nouă ceartă aprinsă,

încheiată doar atunci când începuseră crampele. Instinctul ei matern îl ajutase pe Michael să câștige bătălia, așa că plecase fără ea.

Dar îi promisese că o va suna înainte de a ajunge la casa lui Rapp și că va rămâne cu ea la telefon pe toată durata vizitei. Tocmai se pregătea să o sune când telefonul zbârnâi sonor. Fără să se uite la apelant, Michael răspunse:

— Alo?

— Unde ești?

— Aproape am ajuns.

— Ai spus că mă suni.

Ignorând-o, Michael întrebă:

— Cum te simți?

— Mai bine. Ar fi trebuit să vin cu tine.

O'Rourke o ignoră din nou și viră pe strada pe care locuia Rapp.

— Ce face Duke?

— Face bine, stă lângă mine pe canapea și mănâncă popcorn.

Michel dădu din cap dezamăgit și opri pe aleea din fața casei. Duke era câine de vânătoare, nu de casă. Vorbiseră de nenumărate ori despre asta dar, ca de obicei, Liz câștigase.

Întoarse capul și scană strada liniștită, uitându-se după mașini suspecte. Nu se vedea niciuna. În clipa în care oprise în fața casei începuse să plouă, iar acum turna cu găleata. O'Rourke prinse telefonul între umăr și ureche și dădu drumul ștergătoarelor de parbriz.

— Rahat!

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. A început să plouă urât.

Michael văzu mașina Annei Rielly și întrebă:

— Anna conduce un BMW, corect?

— Da. E acolo?

— Da. Ai mai încercat să o suni?

— Chiar înainte de a te suna pe tine.

O'Rourke privi spre casa micuță. Cerul devenise negru, ploaia curgea fără oprire, dar în interior nu

se vedea nicio lumină. Asta nu era de bine.

— Iubito, cobor să văd care-i treaba.

— Nu, te rog! Nu cred că e o idee bună, spuse Liz panicată. Cred că trebuie să stai acolo și să aștepți să vină poliția.

— Ușor, ușor. Nu fac decât să mă uit pe fereastră, să văd dacă e cineva acasă. Dacă e ceva, sună tu la poliție și apoi sună celălalt număr pe care ți l-am dat.

— Michael, te rog fii atent, să nu faci nimic prostesc!

O'Rourke promise că va fi atent și ieși din mașină, alergând spre intrare. Scuturându-se de ploaie, băgă mâna sub sacou și scoase un pistol Colt de calibrul .45. Nu se vedea nimic prin fereastra micuță, așa că apăsă soneria cu țeava pistolului. Așteptă câteva secunde și apoi apăsă din nou. Soneria se auzi în interior, dar nimic altceva.

— Ce vezi?

O'Rourke încercă să arunce o privire în interior printr-una dintre ferestrele laterale, dar jaluzelele erau trase.

— Nimic.

— Sticlă spartă sau mobilă răsturnată?

— Nu, nimic.

Avea fața la câțiva centimetri de geam când, deodată, văzu o mișcare. Speriat, scăpă telefonul și sări înapoi, ridicând pistolul cu ambele mâini. Se ascunse în lateralul ușii, astfel încât dacă aceasta s-ar deschide să fie ascuns după ea. Cu inima bătându-i cu putere, încercă să decidă dacă să ridice telefonul sau să găsească o acoperire mai bună. Vocea speriată a soției lui câștigă și Michael se aplecă rapid să ridice telefonul exact în clipa în care ușa se deschise brusc.

12

Peter Cameron începuse să aibă dubii cu privire la Villaume. Poate că nu fusese o idee atât de bună să-l sune, tipul era un pic prea independent pentru gustul lui. Dar avea dreptate în privința lui Duser. Omul nu arunca o bombă, ci lăsa tot orașul în ruine în urma lui. El și echipa lui veneau în misiuni cu un arsenal întreg și nu se temeau să-l folosească. Pe de altă parte Villaume, deși era adeptul discreției, venea cu o altă problemă: lipsa de loialitate. Nu doar față de țara sa adoptivă, ci și față de angajatorul lui de peste 30 de ani, CIA.

Cameron privi prin parbrizul microbuzului închiriat. Era 16:45 și soarele după-amiezii arunca umbre lungi de pe vârfurile muntoase din jur. Microbuzul era parcat lângă recepția motelului Buffalo Bill. Un motel prăpădit cu doar 12 camere, situat în apropierea localității Evergreen, Colorado. Un orășel-stațiune superb, numai bun de pus pe cărțile poștale, aflat la 40 de minute vest de Denver. Înconjurat din toate părțile de dealuri uriașe care, în orice altă parte a lumii ar fi fost numite munți. Nu și în Munții Stâncoși, unde păreau miniaturi față de celelalte piscuri. Câteva râulețe își făceau drum în jos, spre baza dealurilor, pentru a se uni în mijlocul orășelului. În ultimul deceniu, Evergreen purtase bătălia modernității, veche de când lumea: case de milioane de dolari erau acum presărate pe versanți și terenuri de golf arogante erau dezvoltate peste tot. Stațiunea avea acum patru cafenele și bistrouri și unul dintre cele mai noi oficii poștale din țară. Localnicii erau ambivalenți: pe de o parte se bucurau de banii aruncați de noii-veniți în economie, pe de altă parte se întristau de pierderea liniștii și serenității.

Dar lui Peter Cameron nu-i păsa de nimic din toate acestea. Aștepta în microbuz, așa cum fusese instruit de Villaume. Acesta era la recepție și îi

spusese lui Cameron de cel puțin trei ori să nu cumva să iasă din mașină. Peter se cam săturase să fie tratat ca un novice. Ce mama naibii, lucra în serviciile de informații de atâta vreme! Sigur, nu avea cine știe ce experiență pe teren, dar asta nu conta prea mult, ce mare lucru, doar nu trebuia să opereze pe creier.

De cum ajunseseră în Colorado Springs, Villaume împărțise grupul în două echipe. Închiriaseră un Jeep Cherokee și un microbuz cu acte false, el și Cameron luaseră microbuzul iar Mario Lukas și Mary Juarez se urcaseră la volanul Jeepului. Cei doi erau deja în munți, filând casa soților Jansen. Dacă vedeau ceva neobișnuit, ordinul era să raporteze imediat; altfel, ideea era să monteze echipamentul de supraveghere și să meargă la cină. Villaume nu voia sub nicio formă să fie văzuți toți patru împreună.

Soții Jansen urmau să aterizeze la ora 21:00, așa că aveau suficient timp să pună totul la punct. Villaume reveni la microbuz cu cheile în mână și îl mută în capătul îndepărtat al parcării. Cei doi bărbați luară cutiile cu echipament din portbagaj și intrară în cameră. Cameron își aruncă lucrurile pe unul dintre paturi și se uită în jur. Podeaua era acoperită cu o mochetă portocalie oribilă, care se potrivea cu păturile ruginii de pe paturi. Decorul era completat de un poster cu Buffalo Bill și o scrumieră în formă de pistol.

Villaume deschise una dintre cutii și spuse:

— Nu e Ritz, dar merge.

După ce scoase o hartă detaliată a regiunii, o desfăcu și o lipi de perete cu gumă adezivă. Apoi deschise două serviete metalice și scoase echipamentul din ele. Mario și Mary urmau să pună în funcțiune patru microfoane parabolice și o cameră de filmat digitală. Mary venise cu ideea de a instala și un senzor de mișcare. Soții Jansen, ca toți cei din branșa lor, își aleseseră cu atenție bârlogul: aproape de vârful versantului, cu o

singură casă în vecinătate. Cabana lor era la aproximativ 100 m de drumul principal. Mary Suarez urma să instaleze senzorul de mișcare pe la jumătatea distanței dintre drum și ușa de la intrare. Dacă venea vreun musafir, ei ar fi știut imediat.

După ce tot echipamentul fu pus în funcțiune, Villaume întoarse capul spre hartă și spuse:

— Au ales bine orășelul ăsta. Nu există decât un singur drum de acces spre cabana lor. Vom încerca să-l folosim împotriva lor, dar dacă ceva nu merge bine, suntem blocați.

Cameron aruncă o privire hărții, cu brațele încrucișate la piept.

— Înțeleg. Cât de departe e autostrada?

— La 12 km de aici.

— Și de acolo cât mai e până la Denver?

— Douăzeci de minute și suntem în centrul orașului.

— Dar dacă ieșim prin sudul stațiunii?

Villaume se uită spre hartă:

— Pe acolo e mai rău. S-ar putea să găsim un drum forestier pe unde să ne ascundem, dar dacă nu avem elicopter să ne ia, suntem blocați.

Încruntat, Cameron studie harta câteva minute. Nu aveau nicio altă opțiune.

— Nu ne putem permite o întâlnire cu poliția. O să ne înregistreze pe camerele de luat vederi înainte să ajungem în oraș.

Villaume rămase tăcut. Nu-i plăcea deloc ideea și nici încotro bătea Cameron cu ea. Acesta mai fixă o vreme harta, după care anunță cu indiferență:

— Dacă ne iau la întrebări va trebui să scăpăm de ei.

— Adică să-i ucidem.

Villaume ura felul în care șoarecii ăștia de birou foloseau tot felul de termeni antiseptici pentru a descrie treburile murdare. Spune-i naibii pe nume!

Cameron ridică nepăsător din umeri:

— Nu văd altă opțiune.

Villaume începea să se îndoiască de propria judecată, cum de-l lăsase pe idiotul ăsta să-i însoțească în misiune?

— Eu decid asta, spuse el fixându-l iritat pe Cameron cu privirea. Încă nu mi-ai spus ce vrei să faci cu cei doi. Vrei să-i ucizi pe loc sau preferi să vorbești mai întâi cu ei?

Cameron nu se gândise încă la asta.

— Nu m-am hotărât. Așa cum ai menționat și tu, e mai bine să nu facem mare tam-tam. Cred că cel mai sănătos ar fi să dispară pur și simplu.

— Nu poate să o facă omul tău de la aeroport?

— I-am dat instrucțiuni să ne urmărească discret de la distanță.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Cameron își miji ochii enervat.

— Nu, e răspunsul la întrebarea ta.

— Ei bine, în cazul ăsta eu i-aș lăsa să intre în casă, să ascultăm ce discută între ei și să-i eliminăm chiar înainte de răsărit.

Cameron încuviință:

— Așa mă gândeam și eu.

Villaume zâmbi ușor. *Ești plin de rahat,* gândi el. *N-ai avut nicio idee originală în viața ta.*

Cameron văzu rânjetul de pe chipul lui Villaume și se înfurie. Canadianul trebuia să învețe să-și respecte angajatorii puțin mai mult. Abia aștepta să se termine toată mizeria asta, să se ocupe de Broască și de echipa lui. Probabil că Duser ar face-o pentru jumătate din prețul lui obișnuit. Îl ura pe Villaume la fel de mult cât îl ura și Cameron. Poate chiar mai mult. Profesorul zâmbi și el către canadian și hotărî că un telefon către Duser ar încheia misiunea într-o manieră foarte elegantă.

•

La aeroportul din Colorado Springs, Scott Coleman, Kevin Hackett și Dan Stroble își descărcau echipamentul într-un Chevrolet Suburban argintiu închiriat. Hackett aranjase cu aeroportul să facă plinul avionului, să-l parcheze

într-un hangar și să-l lase acolo peste noapte. Ca și în cazul grupului care aterizase cu două ore în urmă, totul fusese plătit cu carduri de credit înregistrate pe nume false.

Hackett era tipul care se ocupa de aceste detalii. Întotdeauna fusese. Pe vremea când erau în SEAL, ori de câte ori Coleman avea vreo problemă, Hackett era cel care se ocupa de ea. Avea răbdarea și abilitățile necesare pentru a gestiona toate detaliile unei misiuni, în timp ce Coleman era mult mai bun la a vedea lucrurile în ansamblu. Era o relație care îi avantaja pe amândoi. Chiar dacă existau momente când atenția lui Hackett la detalii semăna cu văicăreala.

După ce încărcară tot echipamentul în Chevrolet, cei trei se urcară în mașină și ieșiră din aeroport. Drumul prin oraș dură aproximativ 15 minute, după care intrară pe Interstate 25, conducând cu grijă în limita legală. Nu avea niciun rost să atragă atenția asupra lor. Stroble, care petrecuse ceva vreme în zonă, era la volan. Le explicase celorlalți că era mai bine să aleagă autostrada spre Denver și apoi să o ia pe scurtătură decât să conducă pe Highway 67, un drum care șerpuia pe la poalele dealurilor.

Hackett era în spate butonând la laptopul de patru mii de dolari. Computerul avea telefon integrat și acces la Internet chiar și fără wi-fi. Era bun la IT, unul dintre marile lui talente. Îi plăcea să spună că poți găsi totul pe Internet, trebuie doar să știi să cauți. În loc să se oprească la o benzinărie să cumpere o hartă a regiunii – și să riște înregistrarea pe camerele de supraveghere – găsea online toate informațiile de care avea nevoie. În cinci minute tipărise opt pagini de informații la imprimanta portabilă pe care o aveau cu ei.

Hackett îi întinse paginile lui Coleman și se întoarse să lucreze la următorul proiect. În timp ce butona de zor întrebă, pentru a treia oară de când părăsiseră Baltimore:

— De ce ne-a sunat Stansfield pe noi în loc să folosească oameni din Agenție?

Coleman coborî paginile și se uită în zare, prin parbrizul mașinii:

— Știi deja răspunsul la întrebarea asta, Kevin.

Stroble se aplecă pe volan și ridică capul, încercând să vadă mai bine cerul. Vremea în munți era schimbătoare. Acum era soare, acum ningea. Uitându-se în oglinda retrovizoare, spuse:

— Dacă ai o problemă, spune! Începi să mă calci pe nervi, Kevin.

Așa se desfășurau cele mai multe conversații între Stroble și Hackett. Coleman nici nu le mai băga în seamă, trăise prea mult timp în preajma lor pentru a mai fi surprins. Cei doi erau ca frații, acum își cărau pumni, acum ciocneau o bere și râdeau de cine știe ce gogomănie. Nu-și mai căraseră pumni de ceva vreme, dar încă se mai beșteleau așa, de dragul exercițiului. Deveniseră cei mai buni prieteni încă de când intraseră în BUD/S, școala Navy SEAL, cu 12 ani în urmă. Fuseseră parteneri de înot în timpul cursului de 16 săptămâni conceput pentru a scoate din joc orice recrut care nu era suficient de puternic. Lipsa de somn, duritatea antrenamentelor, alergările oribile pe plajă și sesiunile de înot în apa înghețată a oceanului erau elemente cruciale în procesul de selecție. Pentru că atunci când începeau să-ți zboare gloanțele pe deasupra capului, eșecul nu era o opțiune. Nici pentru tine, nici pentru camarazii tăi.

— Ce mă deranjează, spuse Hackett împingându-și ochelarii în sus pe nas, este că nu cred că e simplu. Nu cred că ne-au trimis să luăm lapte de la colț. Cred că ăștia au fost implicați într-o operațiune neoficială care a dat-o în bară.

— Pe bune? răspunse Stroble. Normal că așa e, altfel omul nu ne-ar fi chemat pe noi, mamaie!

— Amândoi ignorați faptul că, atunci când lucrurile nu merg bine, Agenția își șterge urmele.

Întotdeauna! Astăzi s-ar putea ca noi să fim cei chemați să facem curat, dar mâine s-ar putea să devenim o problemă pentru ei.

— Ce mama naibii vrea să însemne asta? se rățoi Stroble.

Hackett continuă să tasteze de zor.

— Nu știm ce au făcut cei doi Jansen. Dar dacă Iron Man a fost implicat, e clar că a fost ceva mare. Un rahat care nu a mers conform planului. Și când se întâmplă asta, mult-iubitul nostru Institut Culinar are o istorie bogată în a face oamenii să dispară.

— Ești paranoic, pufni Stroble.

— Asta ai spus și în Libia.

Libia era o amintire nefericită pe care niciunul nu voia să o scoată de la naftalină. Stroble se aplecă din nou peste volan și mormăi:

— Ești paranoic la fiecare misiune.

Hackett ezită o clipă, apoi răspunse pe un ton glacial:

— Asta e o minciună, și tu știi foarte bine asta.

Asta era tot ce urma să spună, pentru el discuția se încheiase. Cei doi camarazi din față știau că Hackett are un bizar alt șaselea simț, așa că tresăriră. Coleman se întoarse spre el și îl privi întrebător. Văzuse o mulțime de lucruri ciudate în cei 39 de ani de viață. Cele mai multe pe vremea când era în trupele SEAL. Unele aveau o explicație, dar multe dintre ele erau dincolo de ceea ce putea fi explicat științific. Cum de un războinic putea merge prin jungla sălbatică și mirosi o capcană înainte ca echipa lui să intre în ea? Hackett era acel războinic. În calitate de lider de echipă, Coleman învățase să-i respecte aceste intuiții.

— Kevin, ce simți?

Hackett ridică din umeri.

— Știi cum e… am senzația aia… că am mai trecut prin asta, chiar dacă știu că nu e adevărat. N-am fost în viața mea în Evergreen, dar știu deja

cum arată. N-am fost niciodată în casa soților Jansen, dar știu cum arată.

— Ca un vis?

— Ceva de genul ăsta.

— Ce altceva?

— O să se întâmple ceva rău acolo. Nu știu ce, dar sunt sigur.

Stroble se încruntă:

— Rahat!

Coleman îl privi pe Hackett câteva clipe apoi spuse:

— În regulă, o luăm încetișor. Supraveghem zona cu atenție înainte să facem vreo mișcare. Dacă mâine dimineață ai aceeași senzație, schimbăm planurile. Toată lumea de acord?

Cei doi încuviințară tăcuți din cap.

13

Anna Rielly stătea pe canapea, cu genunchii strânși la piept și brațele încrucișate în jurul lor. Prietena ei cea mai bună tot încerca să discute cu ea de o oră, în timp ce Michael O'Rourke se plimba neliniștit de colo-colo prin cameră. Ploaia torențială de afară nu făcea decât să accentueze starea de spirit sumbră din casa soților O'Rourke.

Anna se speriase îngrozitor când îl găsise pe Michael pe veranda ei cu o armă în mână, dar apoi înțelesese repede că trebuie să plece, că acesta nu vrea să vorbească despre incident până când nu ajungeau înapoi, la Liz. Michael îi dăduse telefonul, iar Liz îi explicase rapid că trebuie să-l asculte pe Michael și să-l urmeze imediat.

Anna își dăduse seama instant că e vorba despre Mitch. Încercase să întrebe ce s-a întâmplat, dar Michael îi spusese că trebuie să plece, că îi va explica totul acasă. Anna se speriase și mai tare, așa că Michael cedă și îi spuse un singur lucru: *Mitch e bine.* Informația o calmă suficient cât să o determine să urce în mașină, dar până să ajungă la Liz se montase din nou și intrase într-o stare vecină cu isteria.

În ultima jumătate de oră, Liz tot încercase să o calmeze, în timp ce Michael îi punea tot felul de întrebări, sub privirile pline de reproș ale soției sale. Dar Anna răspunsese în mod repetat că nu poate vorbi despre ce face Mitch. Singura informație pe care o confirmase fusese aceea că firma de software este reală.

O'Rourke devenea din ce în ce mai frustrat. Voia răspunsuri și simțea că le merită. În definitiv, nu el fusese cel care deschisese subiectul, ci Mitch. Așa cum nu el fusese cel care pusese în mișcare evenimentele cu Scott Coleman. Ce mama naibii? Dacă tot îl implicau în rahaturi, oamenii ăștia trebuiau să-i spună și de ce. Michael se opri o

clipă, gândindu-se cum să abordeze mai bine situația. Adevărul era că, dacă și-ar fi ținut gura și nu l-ar fi informat pe Scott Coleman de complicitatea unui anumit senator în uciderea celor doisprezece soldați SEAL, probabil că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Aici era vina lui. Secretele se păstrează în beci, departe de lumina zilei. Din punctul acesta de vedere, poate că ar fi fost mai bine să nu știe în ce e implicat Mitch Rapp.

Dar, din păcate, era deja implicat. Nu fusese alegerea lui, nici a lui Liz. Mitch trimisese acel email și ceruse ajutor. Așa că merita câteva răspunsuri, iar dacă Anna nu voia să i le dea, le putea cere în altă parte.

Michael se ridică de pe canapea și ieși în hol. Ploaia se întețise și afară nu se vedea nimic.

— Anna, spuse el întorcând capul spre cele două femei din încăpere, trebuie să știu adevărul.

Liz O'Rourke îl privi cu reproș:

— Michael, cred că întrebările pot să aștepte.

Mirosea a ceartă, dar lui Michael nu-i mai păsa. Urmau să lupte temperamentul lui de irlandez cu temperamentul ei de italiancă. Se mai întâmplase și în trecut, și probabil urma să se mai întâmple în viitor. Partea bună era că de fiecare dată se împăcau. Și, oricum, ultimele cinci luni fuseseră o lungă perioadă de „da, iubire", probabil din cauza sarcinii. În cea mai mare parte a timpului, Liz era șefa casei. Era o femeie puternică și încăpățânată, ceea ce-l și făcuse probabil să se îndrăgostească de ea. Dar avea și el punctele lui forte, iar experiența în zona de spionaj era unul dintre ele.

— Liz, începu el, îți amintești ce s-a întâmplat acum ceva timp? Când ai plecat la cumpărături și, când te-ai întors, eu nu mai eram aici?

Liz făcu ochii mari și înghiți în sec. Amintirea aceea era mai degrabă un coșmar. Soțul ei fusese cât pe-aci să-și piardă viața. În noaptea respectivă, Michael fusese răpit din propria casă de unul

dintre cei mai puternici oameni din Washington. Fusese bătut, torturat și interogat, și dacă n-ar fi intervenit rapid Directorul Stansfield, probabil că Michael n-ar mai fi fost în viață.

— Liz, își coborî acesta vocea, am fost târâți în chestia asta fără să vrem. Sincer, nici nu știu dacă numele lui Scott ne-a fost fluturat prin fața ochilor ca amenințare sau nu, dar trebuie să știm adevărul. Te rog, înțelege asta!

Liz păru să ezite, dar încuviință din cap. Michael se îndreptă spre un scaun și se așeză. Cu coatele pe genunchi, se aplecă spre Anna și spuse:

— Știu că Mitch e mai mult decât un simplu consultant de software și din comportamentul tău înțeleg că și tu știi asta.

Anna îl privi tăcută, așa că Michael se simți încurajat să continue.

— Faptul că a trimis acel email poate să însemne unul din trei. Unu: e spionul nostru, probabil fost SEAL, spuse el ridicând un deget.

Ochii plini de lacrimi ai Annei se încruntară ușor la auzul expresiei „fost SEAL”.

— Doi: e spionul altcuiva, continuă Michael. Și trei: e implicat în ceva ilegal, ca de pildă trafic de droguri.

Anna scutură viguros din cap la ultima sugestie.

— Lucrează pentru CIA?

— Michael, nu vreau să vorbesc despre asta.

— Pentagon? insistă el.

— Te rog, nu mai pune întrebări.

— NSA?

— Michael, nu! Ți-am spus că nu pot să vorbesc despre asta. Te rog, lasă-mă în pace, șopti Anna acoperindu-și fața cu mâinile.

O durea capul și voia ca toată situația asta să înceteze. Voia doar să-l vadă pe Mitch bine sănătos acasă. De două luni tot avea coșmaruri și, în fiecare dintre ele, Mitch era mort. Visele astea o speriau mai mult decât voia să recunoască. Nici nu

putea să-și imagineze cum ar fi fost să-l piardă, să-și petreacă restul vieții fără el.

Înainte să-i spună adevărul despre el, Mitch o pusese să-i promită că nu va discuta cu nimeni, absolut nimeni, despre ce făcea el pentru CIA. Nici măcar cu părinții ei și cu siguranță nu cu un senator al Statelor Unite. Dar acum el fusese cel care îi contactase pe soții O'Rourke, așa că Anna nu știa ce să facă.

— De ce nu-l întrebi direct pe Mitch?

Michael o ignoră și spuse:

— Anna, știi cu ce mă ocup. Pot să ridic telefonul acum și chem pe cineva de la CIA. Într-o oră ar fi aici. Conform legii, sunt obligați să o facă. Fac parte din Comisia de Control al CIA și oamenii ăștia trebuie să răspundă în fața noastră. Aș putea să mă duc chiar acum în Congres și să încep să sap. Dar probabil că aș declanșa câteva semnale de alarmă și la CIA, și la Pentagon, și Dumnezeu știe pe unde. Dar oamenii tot ar trebui să-mi răspundă. Nu mai bine o faci tu?

Anna își ridică capul și îl privi:

— Michael, te implor, las-o așa până vorbești cu Mitch.

— Nu pot să fac asta, spuse el ferm, scuturând din cap. Mitch ne-a trântit chestia asta în brațe și a scos la iveală ceva ce eu aș fi preferat să rămână îngropat adânc. Trebuie să aflu de unde știe el lucrurile alea!

— Nu pot să-ți spun! Am promis!

O'Rourke inspiră adânc și gemu de frustrare. Așa nu ajungeau nicăieri. Anna era la fel de încăpățânată ca și Liz. Schimbând tactica, întrebă:

— Crezi că e corect ca Mitch să arunce chestia asta peste familia mea? În mod evident, e într-un rahat destul de serios și e îngrijorat pentru siguranța ta. Cred că știu cu ce se ocupă și, Anna, nu e un joc. Știu asta. Am fost și eu acolo. Bărbați în negru, cu arme cu amortizor, care fac oamenii să dispară fără urmă. Acesta e motivul pentru care ne-

a contactat pe noi. Nu există altă explicație. E îngrijorat pentru tine. Așa că te rog, răspunde-mi la întrebări. Trebuie și merit să știu în ce ne-a implicat.

Anna începu să plângă și mai tare și își suflă nasul într-un șervețel.

— Nu pot. Am promis.

Michael devenea din ce în ce mai frustrat. Chestia asta cu plânsul nu ținea la el.

— Mitch a vrut să te aducem aici pentru că îi este teamă că cineva va încerca să pună mâna pe tine, ca să-l poată șantaja pe el. Nu am o problemă cu asta, te protejez. Te iubesc, Liz te iubește, e în regulă. Dar, Anna, nu înțelegi că și noi suntem în pericol? Trebuie să știu cu cine mă lupt! Dacă nu-mi răspunzi la întrebări voi fi nevoit să încep să sap. Public.

Anna începu să plângă și mai tare. Liz o strânse la piept și îi aruncă soțului ei o privire dezgustată. Acesta deschise gura să mai spună ceva, dar Liz ridică mâna:

— Niciun cuvânt. Gata!

Michael se ridică și izbucni:

— Ăsta e un mare rahat, chiar nu înțelege niciuna dintre voi asta?

O secundă mai târziu, Anna se ridică și se îndreptă spre ușă:

— Îmi pare rău… Îmi pare foarte rău că v-a implicat în asta.

Odată ajunsă în hol, puse mâna pe geacă și începu să se îmbrace.

Liz o ajunse din urmă grăbită, dându-i un ghiont serios soțului ei:

— Anna, unde pleci?

— Acasă. Nu știu. Nu e corect să fiți implicați în chestia asta. Eu am ales să mă îndrăgostesc de el, nu voi. Nu trebuie să treceți prin asta.

Liz o apucă de braț și o întoarse cu forța spre scări. Împingând-o în sus, spuse:

— Nu pleci nicăieri până când nu se termină.

Anna începu să protesteze, dar Liz era mai puternică. Când ajunse pe cea de-a patra treaptă, Liz se întoarse și îi aruncă o privire încruntată soțului ei.

— Doar încercam…, începu acesta.

— Nici nu vreau să aud, se răsti Liz. Nici nu pot să mă uit la tine, atât de furioasă sunt!

Și cu asta cele două femei dispărură la etaj. Michael începu să înjure și se îndreptă spre bucătărie. Smuci ușa frigiderului și scoase o bere, desfăcând-o furios. Luând o înghițitură strașnică, se sprijini de blatul din bucătărie. Duke veni spre el și Michael oftă:

— Suntem doar noi doi, amice.

După ce luă încă o gură de bere, Michael scutură din cap de frustrare. Știa că are dreptate, dar nu se putea pune cu amândouă. O'Rourke gemu și gândi: *Le las o oră, apoi mă duc sus și îmi cer scuze. Și o luăm de la capăt.*

Între timp, exista totuși un lucru pe care-l putea face. Luă telefonul și, deschizând ușa unui dulap suspendat, căută numărul dorit pe lunga listă lipită pe spatele ușii. Când îl găsi îl tastă rapid. O femeie răspunse la primul apel:

— Secția de Poliție a Congresului. Cu ce v-aș putea ajuta?

— Aș vrea să vorbesc cu comandantul de noapte, vă rog.

Se auziră trei clicuri, apoi o nouă voce de femeie:

— Sergentul Hall.

— Bună seara, sunt Michael O'Rourke. Ce faceți?

— Totul e bine, domnule. S-a întâmplat ceva?

— Am primit un telefon ciudat. Al doilea în ultimele două zile.

— Telefon de amenințare?

— Mda, știți cum e. Toți nebunii. Nu v-aș deranja, dar soția mea e însărcinată și n-are nevoie de tot stresul ăsta acum.

— Doriți să trimit un echipaj acolo în noaptea asta?

— Ar fi minunat. Vă dau adresa?

— Nu, o am chiar aici, pe ecran. Sunteți în Georgetown, corect?

— Așa e.

— Ne ocupăm noi, domnule. Un echipaj va trece pe acolo la fiecare oră. Dacă sunt alte probleme, nu ezitați să ne sunați.

— Așa voi face. Vă mulțumesc.

O'Rourke închise telefonul și se opri. Era tentat să dea și un al doilea telefon, dar decise să nu o facă încă. Cu noile măsuri de securitate, erau în siguranță. Deocamdată. Dar hotărî să doarmă pe canapea, cu Duke și pistolul lângă el. *Să sperăm că noaptea asta va fi bine și mâine voi primi răspunsurile necesare.*

14

Păsările ciripeau, iar cerul începea să se lumineze. O pătură subțire de nori ascundea vârful Muntelui Evans, aflat la vest de locul în care stătea. Casa era amplasată la aproximativ 1 800 m de vârf. Scott Coleman putea să înțeleagă de ce se mută oamenii aici. Brazii înalți, munții maiestuoși, izvoarele reci și lacurile cristaline te învăluiau într-o stare de calm și serenitate. Aveai impresia, ca în marile catedrale europene, că te afli în prezența Creatorului. Coleman prefera marea, era un tip crescut pe malul oceanului. Dar chiar și pentru el era clar de ce unii preferau muntele.

Stătea pe terasa unei cabane micuțe aflate în capătul Prospect Drive. De aici putea vedea foarte bine casa soților Jansen, aflată câteva sute de metri mai jos. Hackett găsise cabana pe Internet. Fusese o chestie destul de simplă. Mai întâi accesase rețeaua Pentagonului și descărcase harta detaliată a regiunii. Localizase casa celor doi Jansen și alesese patru străzi care ofereau o vizibilitate excelentă asupra ei. Apoi căutase în website-urile agențiilor imobiliare din zonă și, după 15 minute, găsise casa din capătul Prospect Drive. Era listată la secțiunea închirieri de Weekend a companiei Evergreen Leasing & Management, un portal care ajuta proprietarii să-și închirieze casele atunci când nu erau în zonă. Hackett trecuse fără probleme de măsurile de securitate cibernetică ale site-ului și aflase imediat că respectiva cabană e liberă. Să descopere codul de acces al casei fusese o joacă de copii.

Coleman era înfofolit într-un sac de dormit de camuflaj și avea o șapcă albastră trasă adânc pe frunte, ca să-i acopere părul blond. Pe măsuța de alături era un telescop cu vedere nocturnă și un binoclu. Din păcate, cabana era prea departe pentru a folosi microfonul direcțional pe care-l

aduseseră cu ei. Stroble și Hackett erau în living, dormind pe jos. La ora 23:00 în seara precedentă, soții Jansen ajunseseră acasă. Cei trei îi supravegheaseră timp de oră, apoi stabiliseră un program de gardă de două ore pentru fiecare. Coleman era în ultimele minute ale turei sale, de la 4:00 la 6:00. Planul era să vadă cum decurge dimineața, apoi să-i sune pe cei doi și să-i convoace la o discuție, în timp ce Stroble, în calitate de lunetist, urma să supravegheze casa dintr-un loc la alegerea lui, cu robusta sa pușcă Galil alături.

Misiunea lui Coleman era să-i aducă pe cei doi la Washington, indiferent dacă voiau sau nu. Uciderea lor nici nu intra în discuție. În seara precedentă discutaseră și posibilitatea de a intra peste ei la răsărit. Stroble subliniase că cei doi săriseră din avion în avion toată ziua și erau probabil obosiți și dezorientați. Propunerea lui era să-i lovească înainte de răsărit și să rezolve problema curat și rapid. Fără complicații. Să-și pună vestele antiglonț, ochelarii cu vedere nocturnă, să ia armele MP-5 cu amortizor și câteva grenade lacrimogene și să dea buzna pe ușă. Mișcarea preferată a lui Stroble. Lovește rapid și în forță și termină treaba.

Dar Hackett nu fusese de acord. În plus, încă avea senzația aceea neplăcută. În ceea ce-l privea pe Coleman, acesta voia doar să se întoarcă la Washington cu cei doi Jansen și camarazii lui. Fără ca cineva din Evergreen să știe că fuseseră vreodată pe acolo.

Fostul comandant al Echipei SEAL 6 știa din experiență că, odată ce începi să faci valuri, să arunci cu grenade lacrimogene și să spargi uși, lucrurile puteau scăpa foarte ușor de sub control. În plus, nu era vorba despre niște adolescenți amețiți de droguri și băutură. Cei doi erau antrenați și aveau avantajul terenului de acasă. Era convins că sunt înarmați sau au arme la îndemână, în casă,

și asta îl neliniștea. Coleman nu era antrenat în acțiuni polițienești, era antrenat să ucidă. Contraterorismul însemna mii de ore de antrenament de luptă în spații închise. Dacă cineva avea o armă, ei erau antrenați să tragă în cap, nu în braț. Trei gloanțe în cap, apoi treci la următoarea țintă. Dacă unul dintre cei doi punea mâna pe o armă, lucrurile ar fi scăpat de sub control. Cei doi ar fi fost uciși fără drept de apel și Coleman știa că nu asta se cerea acum de ei.

Începea să se lumineze. Soarele nu se ridicase încă pe cer, dar casa celor doi se vedea acum clar. Coleman aruncă o privire în spate. Atârnat de peretele cabanei era un termometru alb de exterior, cu o pumă în mijloc. Afară erau 11°C. Scott se întinse ca să se dezmorțească și se uită la ceas. Era 6:02, timpul să-l trezească pe Hackett ca să preia tura. Dar în clipa în care se ridică, aruncă o ultimă privire spre casa celor doi. Era cât pe ce să intre în cabană, când ușa de la intrare se deschise și cineva ieși afară. Coleman puse repede mâna pe binoclu și-l văzu pe Jim Jansen intrând rapid în garaj.

Era ceva neașteptat. Coleman auzi imediat motorul mașinii și văzu farurile aprinzându-se, apoi privi cum mașina iese cu spatele din garaj.

— Băieți! Trezirea! Jansen e în mișcare!

Coleman privi cum mașina Subaru întoarce pe aleea din față, apoi Jansen coborî și alergă înapoi în casă, lăsând mașina pornită. Scott intră alergând în cabană, nu-i plăcea ce vedea.

•

Peter Cameron nu era singura persoană care se gândise să intre pe Internet să verifice ce se întâmplase în Germania. La ora 1:00 dimineața, Jim Jansen se trezise neliniștit. Soția lui dormea buștean, dar el nu avea liniște. Tocmai făcuseră o grămadă de bani și voiau să plece într-un loc cald și uitat de lume, să se relaxeze. Jansen știa foarte bine că Kennedy va dori să discute cu ei despre ce se întâmplase. Fusese parte din plan. Și din

moment ce Iron Man nu mai era prin preajmă pentru a-i contrazice povestea, Jim știa că Agenția va trimite pe cineva să-i aducă la ordine. Ceea ce făceau ei se plătea foarte bine, dar era extenuant. Fizic și mintal. Privind retrospectiv, chiar și cu toți banii aceia, știa că n-ar mai accepta misiunea. Iron Man îi dăduse fiori. În ciuda planurilor lor atente, omul simțise că ceva nu e în regulă. Soția lui îi povestise în detaliu ce se întâmplase în casă, cum Iron Man îl împușcase pe Hagenmiller și neutralizase bodyguardul. Avuseseră noroc că Beth îl ucisese atât de ușor.

Jansen începu cu *London Times*. Presa europeană avusese o zi întreagă la dispoziție să afle toate detaliile și se gândi că *Times* va menționa probabil uciderea contelui în ediția de duminică. Iar când autoritățile germane se vor prinde că Iron Man e american, probabil că toată lumea va prelua știrea pe prima pagină.

Jansen fu plăcut surprins să descopere primul titlu: „Germania suspectează un asasinat în cazul Contelui Hagenmiller". Nu se putu abține să nu fie puțin entuziasmat, cazul era tratat cu importanță. Dar la al doilea paragraf interveni confuzia: când plecaseră ei nu era nici urmă de incendiu. La al cincilea paragraf confuzia se aprofundase și, la finalul articolului, fusese înlocuită cu teamă.

Relatările spuneau că o femeie și un bărbat, care pozaseră drept agenți BKA, părăsiseră reședința într-un Audi maro la ora 23:15, și nu mai fuseseră văzuți de atunci. Apoi se menționase o a treia persoană care părăsise reședința aproximativ 15 minute mai târziu, într-o mașină furată din parcarea din față. Inima lui Jansen începu să o ia razna. Mașina furată fusese găsită la aeroportul din Hanovra. De acolo, articolul sărea la un șofer de taxi care fusese găsit legat într-un hotel din Freiburg, Germania. Pe baza declarațiilor acestuia, Jim deduse că omul care-l legase fusese nimeni altul decât Iron Man.

Panicat, Jansen se repezi în dormitor și o trezi pe Beth. O întrebă din nou ce se întâmplase la reședința contelui și unde anume îl împușcase pe Iron Man. În câteva secunde ambii deduseră că Iron Man purtase probabil o vestă antiglonț despre care nu le spusese. O greșeală stupidă. Lui Jim îi venea să o strângă de gât pe soția lui, de ce mama naibii nu-l împușcase în cap? Era exact motivul pentru care își dorise să fie el cel care intră în casă cu agentul CIA.

În fine, ceea ce aveau acum de făcut era clar ca lumina zilei: să dispară rapid și fără urmă. Când Iron Man va ajunge înapoi în Statele Unite, îi va spune totul lui Irene Kennedy iar aceasta îi va oferi toate detaliile despre cei doi soți. Jim Jansen nu avea nicio îndoială despre ce se va întâmpla după aceea: vor fi ținuți în viață doar cât să dezvăluie numele celui care îi angajase și atât.

•

În timp ce Jim și Beth Jansen alergau prin casă strângându-și lucrurile de care urmau să aibă nevoie probabil pentru tot restul vieții, afară amenințarea era mai aproape decât estimaseră. Aceasta stătea în camera cu numărul 10 din motelul Buffalo Bill. Peter Cameron ascultase fiecare cuvânt din conversația celor doi, ceea ce îi oferise suficient timp pentru a pune la cale un plan de acțiune. Cu puțin noroc, la ora prânzului urma să fie înapoi în Washington.

Cameron se pricepea de minune la arme. Nu conta dacă era pistol, pușcă sau mitralieră. Pe când avea vreo 25 de ani, intrase pentru prima dată într-un club de tir, împreună cu un alt angajat al Agenției. Îi plăcuse la nebunie și, în timp, pasiunea se transformase în obsesie. Cameron era acum campionul clubului său și unul dintre cei mai buni de pe Coasta de Est. Pușca cu lunetă era preferata lui. Dar tot acest tir fusese practicat în condiții controlate.

Cameron era foarte mândru de colecția sa de arme, care acum totaliza peste 100 de piese. Din moment ce le cumpărase foarte atent și, în timp, valoarea lor crescuse, acum colecția lui valora o mică avere.

Dar în ciuda acestor lucruri, Cameron era foarte rușinat de un singur lucru: nu omorâse niciodată un om. Villaume avea dreptate, Cameron trimisese întotdeauna pe altcineva să facă treburile murdare. Dar acum, că terminase oficial cu Agenția și lucra constant cu oameni precum Villaume și Duser, simțea că venise momentul să le arate cine e cu adevărat. Acesta era motivul pentru care decisese să fie el cel care îi ucide pe cei doi. Lucra într-o branșă periculoasă și avea nevoie de respectul ucigașilor pe care-i angaja. Dar în interiorul său, Cameron știa foarte bine adevăratul motiv. Ani de zile se tot întrebase cum ar fi să omoare un om, cum ar fi să simtă valul acela de adrenalină. Era momentul să afle.

În definitiv, fusese o idee bună să-l angajeze pe Villaume în loc de Duser. Omul era meticulos și, la urma urmei, avea mai multă experiență de teren. Cameron își adusese două pistoale, o pușcă cu lunetă, o armă de asalt și o mitralieră. Dar hotărâse că îi va elimina pe cei doi de la o distanță sigură de 500-600 m, cu ajutorul puștii cu lunetă Walther WA 2000. Lui Villaume nu îi plăcea ideea. Walther-ul făcea un zgomot care ar fi trezit și morții, mai ales aici, între munți, unde ecoul amplifica orice zgomot. Villaume, care încerca întotdeauna să simplifice lucrurile și să fie invizibil, îi spusese lui Cameron că și-ar putea stabili poziția la 200 m de ușa de la intrare a soților Jansen.

La ora 4:45, microbuzul opri la aproximativ 800 m de casa celor doi. Villaume și Cameron coborâră și începură să urce pe munte. Lukas și Juarez preluară mașina și o mutară pe un drum forestier izolat, unde puteau monitoriza echipamentul de

supraveghere fără întreruperi. Dacă Peter Cameron nu reușea să finalizeze misiunea și cei doi Jansen scăpau, Lukas și Juarez trebuiau să blocheze drumul și să-i elimine cu MP-5-urile cu amortizor.

Cameron și Villaume urcară mai încet decât estimaseră, dar în cele din urmă, la 5:30, ajunseră în poziția stabilită. Villaume nu era încântat. La 52 de ani, era departe de condiția fizică din tinerețe, dar în comparație cu Cameron, părea atlet olimpic. *Măcar pare să se pricepă la arme*, gândi el.

Se aflau pe partea opusă casei Jansen, puțin mai jos. Cameron își plănuise primul asasinat cu atenție și adusese cu el tot echipamentul necesar. Își amenajase un pat moale de ace de pin, peste care pusese o saltea de yoga și o rolă de spumă. Purta un costum de camuflaj pentru lunetiști și se ghemuise în spatele unei arme de asalt Stoner SR-25, la capătul căreia montase un amortizor. Arma fusese stabilizată pe un suport bipod și fusese modificată pentru a trage cu cartușe de 7.62 mm.

În clipa în care Jansen ieși din casă, la 6:00 dimineața, Cameron era pregătit. Mary Juarez îi informase deja că cei doi par să se pregătească de plecare. Dar în ciuda tuturor acestor pregătiri, inima lui Cameron începu să bată din ce în ce mai tare și un strat de sudoare îi acoperi fața. Fostului agent CIA nu-i venea să creadă cât de emoționat este, așa că încercă să se calmeze. Își spuse că, în caz de ceva, are întăririle aproape, că dacă va rata, totul va fi bine, că Lukas și Juarez vor rezolva problema.

Dar nu funcționa. Știa foarte bine că, dacă ratează, Villaume și ceilalți doi vor privi asta ca pe o dovadă de incompetență. În clipa în care mașina ieși din garaj, Cameron închise ochii și se șterse de transpirație. Numărând înapoi de la 100 la 1, încercă să se concentreze pe respirație și să-și controleze pulsul. Dacă intra în starea necesară, totul urma să fie bine.

Villaume se aplecă spre el și îi șopti la ureche:

— Te anunț eu dacă iese și femeia din casă. Tu concentrează-te pe bărbat.

Mașina întoarse pe aleea din fața casei și șoferul ieși în viteză, alergând spre casă.

— Asta e, spuse Villaume. Când iese înapoi, tragi. Dacă poți, așteaptă să iasă și femeia. Dar orice s-ar întâmpla, nu trebuie să-l lași să urce la volan.

Cameron nu răspunse. Se simțea mai bine, intra în starea necesară. Păstră ținta lunetei fixată pe ușa de la intrare și continuă să numere, din ce în ce mai rar, respirând pe nas. Un minut mai târziu, când Jim apăru în cadrul ușii, Cameron era pregătit. Îl urmări pe bărbat cum se îndreaptă spre portbagajul mașinii și aruncă câteva genți acolo. Când Jim ridică mâna să închidă portbagajul, capul îi rămase descoperit și fixat exact în centrul țintei. Degetul arătător al lui Cameron mângâie trăgaciul și, în acel moment, îl auzi pe Villaume încercând să spună ceva. Cameron înțelese imediat ce voia să spună și, fără să mai aștepte, apăsă pe trăgaci într-o mișcare lină și controlată.

•

Scott Coleman ridică binoclul la ochi și privi spre casa familiei Jansen. Păreau să fie gata de plecare și păreau să se grăbească. Cu binoclul la ochi, întoarse capul spre ușa cabanei și șopti:

— Dan, scoate mașina din garaj. Ne întoarcem mai târziu să curățăm locul de amprente.

Dacă se grăbeau, ar fi putut să-i blocheze înainte să ajungă jos, în oraș. Planul era să-i convingă cu vorba bună să vină cu ei la Washington dar, dacă nu se putea, ideea era să-i ridice cu forța.

Coleman îl privi pe Jim Jansen cum iese din casă și pune câteva genți în portbagaj. Apoi deschise gura să spună ceva, dar în acel moment tresări violent și căzu pe alee ca un sac de cartofi. Coleman se ghemui instinctiv și mută binoclul spre ușa de la intrare. O văzu pe Beth Jansen holbându-se șocată la soțul ei, care zăcea acum la

pământ. Înainte să se poată aduna, un glonț o lovi în frunte și o trimise zburând în tufișurile din apropierea treptelor de la intrare.

15

Irene Kennedy întâmpină începutul de săptămână cu prea puțin entuziasm. Traficul de luni dimineața era deprimant și tot așa se simțea și ea. Mitch Rapp nu dăduse încă niciun semn și singurii oameni care știau ce se întâmplase în Germania erau morți. Pentru cineva care se mândrea cu faptul că se putea concentra în orice condiții la ceea ce avea de făcut, în dimineața aceasta Kennedy știa că nu se ridică la înălțimea propriilor așteptări. Avea în mână o copie a raportului zilnic pentru președinte, un document ultrasecret pregătit de Biroul de Analiză al Agenției. Doisprezece ofițeri informativi și analiști lucrau în fiecare seară la acest raport, alegând cu atenție toate informațiile care puteau afecta securitatea națională a țării. De la John F. Kennedy încoace, fiecare președinte abordase documentul în mod diferit. Unii îl citeau cu religiozitate în fiecare dimineață, alții îl trimiteau direct către consilieri. Președintele Hayes îl trata cu zelul unui calvinist. Îl citea cu atenție în fiecare zi la cafea, punea întrebări relevante și lua notițe. În calitatea ei de Director Adjunct al Centrului de Contraterorism, Kennedy nu era cea care, în mod normal, ar fi trebuit să-i ducă președintelui documentul, dar atacul asupra Casei Albe schimbase regulile. Combaterea terorismului devenise prioritatea lui Hayes așa că, o dată pe săptămână, Irene venea dimineața la Casa Albă să-i aducă raportul. Hayes folosea întâlnirea ca acoperire pentru ca cei doi să poată discuta despre Echipa Orion.

Kennedy închise dosarul și privi pe fereastră. Mașina guvernamentală în care se afla părăsi Strada Constituției și intră pe Strada 17. Parcul Ellipse era în dreapta, iar în față se înălța mândră Casa Albă. Construcția era acoperită de schele, se lucra intens la reparații și renovări, astfel încât

orice urmă a atacului terorist să dispară cât mai repede. Președintele Hayes promisese națiunii că simbolul puterii americane, sediul Președinției și Guvernului, va reveni la gloria inițială într-un timp record. Cicatricile trebuiau vindecate cât mai rapid. Întreaga clădire fusese îmbrăcată într-o bulă de plastic și aluminiu, pentru a ține la distanță camerele de luat vederi. Din fericire, clădirea nu fusese serios avariată, în mare parte mulțumită acțiunii rapide a pompierilor. Se zvonea că firma de construcții angajată lucra zi și noapte pentru a finaliza lucrările înainte de termen, dacă termina până la Crăciun urma să primească un bonus de 20%. Aripa de Vest era deja terminată, dar nu și aripa rezidențială, acolo unde locuiau Președintele și Prima Doamnă. Aceștia se mutaseră provizoriu în Casa Blair, aflată peste stradă de Vechea Clădire Executivă.

Mașina își făcu loc printre baricadele amplasate pentru a proteja zona de eventuale mașini capcană și opri la poarta de sud-vest a Casei Albe. Doi ofițeri Secret Service în uniformă se apropiară pentru a verifica actele de identitate. Acum câteva săptămâni le-ar fi făcut pur și simplu semn să treacă, dar atacul schimbase totul. Kennedy venea în mod frecvent la Casa Albă, de cele mai multe ori cu același șofer și același ofițer de protecție, dar asta nu mai conta acum. Unul dintre agenții Secret Service studie documentele și le returnă, în timp ce celălalt înconjură mașina cu un câine antrenat și verifică portbagajul. Tot exercițiul dură mai puțin de un minut, apoi porțile se deschiseră.

Șoferul trase vehiculul în fața intrării Aripii de Vest. Kennedy le mulțumi celor doi bărbați și le spuse să o aștepte în mașină. Odată intrată pe ușă, ridică mapa albastră cu încuietoare metalică, pentru a fi văzută de ofițerul de la intrare. Acesta o salută și îi întinse un clipboard pentru a semna, după care îi făcu semn să treacă. Kennedy se îndreptă spre scările din stânga. Un agent în

costum bleumarin, din garda de protecție a președintelui, stătea în capul scărilor. Asta însemna că președintele se află în Aripa de Vest. Kennedy se uită la ceas: era 7:12, probabil că Hayes citea ziarele de dimineață în timp ce lua micul dejun.

Înainte de a ajunge la Biroul Oval, Kennedy se opri la ușa din dreapta acestuia și ridică din nou mapa albastră. Un ofițer Secret Service masiv încuviință din cap și îi deschise ușa către biroul privat al președintelui. Acesta stătea în locul lui obișnuit, cu cele patru ziare preferate deschise pe masă.

Un filipinez scund îmbrăcat cu o vestă albă și pantaloni negri o întâmpină și spuse:

— Bună dimineața, dr. Kennedy.

— Bună dimineața, Carl.

Bărbatul îi luă mapa și apoi jacheta. Kennedy se așeză la masa rotundă de stejar, în fața președintelui, și deschise mapa.

— Bună dimineața, Irene, spuse Hayes ridicându-și privirea.

— Bună dimineața, domnule.

— Cum a fost weekendul?

— Relaxant, domnule președinte. Al dumneavoastră?

Kennedy scoase o foaie din mapă și i-o întinse peste masă. Știa că vor continua cu politețurile până când Carl va părăsi încăperea.

— N-a fost rău deloc. Camp David e foarte frumoasă în perioada asta a anului.

Hayes scană cu privirea prima pagină a raportului și observă că aceasta conține în mare parte aceleași subiecte ca și Washington Post. Știa însă că ce se găsea în interior era probabil diferit.

Carl se apropie de Kennedy și îi puse în față o cană cu cafea și o brioșă cu afine.

— Brioșele sunt fantastice astăzi, să știți. Și sunt făcute cu lapte degresat.

— Mulțumesc, Carl, zâmbi Kennedy.

Omul încerca întotdeauna să o determine să mănânce.

— Domnule Președinte, termosul cu cafea de pe masă este plin. Dacă aveți nevoie de mine, vă rog să mă sunați.

— Mulțumesc, Carl.

Președintele Hayes era un mare băutor de cafea, norma lui zilnică era de 8-10 cești. Îi plăcea să le amintească tuturor celor care-l criticau că Președintele Eisenhower obișnuia să bea 20 de cești de cafea și să fumeze patru pachete de țigări fără filtru pe zi, în perioada când era Comandant Suprem al Forțelor Aliate. După aceea, Eisenhower devenise președinte, avusese două mandate și trăise până la 79 de ani. Soției lui îi plăcea să-i spună tot timpul „Tu nu ești Eisenhower!”, astfel că Hayes ajunsese să recite biografia lui Eisenhower doar ca să o audă pe soția lui spunându-și replica. Hayes știa foarte bine că nu e Eisenhower, în definitiv prea puțini oameni erau. Hayes era Democrat, dar cu cât petrecea mai mult timp în Biroul Oval, cu atât mai Republican devenea, ca Eisenhower. Tuturor le plăcea să-i laude pe Washington, Jefferson, Lincoln și FDR, dar Eisenhower fusese singurul care se ridicase din cea mai cruntă sărăcie și ajunsese să ocupe cea mai importantă funcție din țară. Dacă adăugai la asta faptul că-i bătuse măr pe naziști, luptase împotriva segregării rasiale, ridicase agricultura la un nivel fără precedent până atunci și reușise, să țină cheltuielile armatei sub control, practic nu puteai găsi un președinte mai bun. Cel puțin asta era opinia lui Hayes.

Ușa biroului se închise în timp ce Președintele Hayes își turna o nouă ceașcă de cafea. Uitându-se în sus peste rama ochelarilor, acesta întrebă:

— Ce naiba s-a întâmplat în Germania? Am întâlnire cu ambasadorul în 40 de minute.

Kennedy nu prea știa cum să răspundă la întrebare, din moment ce ea însăși încerca să

înțeleagă ce se întâmplase.

— Lucrăm la asta, domnule președinte. Sincer, nu avem toate detaliile.

— Ai vorbit cu Mitch?

Kennedy negă din cap.

— Nu. La început, ni s-a comunicat că a murit.

Hayes se aplecă în față, dând deoparte cana cu cafea și ziarele de pe masă.

— Ce-ai spus?

— Celelalte resurse implicate în operațiune au raportat că Mitch a fost ucis. Dar nu cred că este adevărat.

Hayes se încruntă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. De la început.

Kennedy începu să povestească, conștientă că informația e incompletă. Raportă tot ce aflase de la autoritățile germane și descrise suspectul care răpise șoferul de taxi. Președintele ascultă cu atenție, apoi întrebă:

— De ce nu i-ai chemat pe ceilalți doi implicați la raport?

Kennedy ezită. Una dintre cele mai importante responsabilități ale ei era să-l țină pe președinte departe de aceste detalii, astfel încât, dacă s-ar fi ajuns la anchete publice, să poată nega plauzibil orice informație. Dar în cele din urmă hotărî să-i spună totul de frică, frica de ce sau *cine* s-ar putea afla în spatele morții soților Jansen.

— Domnule, am trimis o echipă să-i ridice de acasă, din Colorado. Tocmai se pregăteau să-i contacteze când au fost martorii apariției unei a doua echipe… despre care nu știm nimic, care i-a eliminat pe cei doi. Echipa noastră a privit de la distanță cum cadavrele sunt luate și locația curățată.

— Acum chiar că sunt confuz, se încruntă din nou Hayes.

— Și noi, domnule.

— Cine să-i omoare? Și de ce?

— Anchetăm, domnule.

— Să se fi mișcat nemții atât de repede?
— Mă îndoiesc, domnule.
— Să fi fost fără legătură cu misiunea? Crezi că e posibil să fi fost eliminați dintr-un alt motiv?
Era evident că președintele încerca să se agațe de orice idee, alta decât cea care-l îngrozea. Dacă misiunea fusese compromisă, însemna că aveau un trădător printre ei.
— Orice e posibil, domnule, dar coincidența e prea mare.
— Și Mitch? Ai reușit să afli ceva de el? Ce facem ca să-l aducem înapoi?
— Nimic, domnule.
— Cum?
— Asta e ceea ce face el cel mai bine. A fost antrenat ani de zile pentru ca, în caz de nevoie, să dispară fără urmă. Dacă începem să-l căutăm riscăm să stricăm totul.
Lui Hayes nu-i plăcea ideea.
— Trebuie să fie ceva ce putem face.
Kennedy scutură din cap.
— Directorul Stansfield este de acord cu mine.
— Atunci care e planul de acțiune?
— Acum încercăm să găsim echipa necunoscută care i-a ucis pe soții Jansen.
Hayes se lăsă pe spate și privi pe fereastră, la Vechea Clădire Executivă. Tăcu un minut, în timp ce filtra în minte toate posibilitățile. Niciuna nu-i plăcea. Ar fi fost ușor dacă soții Jansen ar fi fost uciși de un alt fost angajator, dar Kennedy avea dreptate; având în vedere momentul ales, șansele erau minime. Pentru o operațiune despre care nimeni nu ar fi trebuit să știe, lucrurile nu arătau prea bine.
În cele din urmă Hayes se întoarse spre Kennedy și spuse:
— Află cine i-a ucis pe cei doi. Repede și cât mai discret posibil.
— Așa voi face, domnule.

— Acum, în legătură cu întâlnirea cu ambasadorul Germaniei, hai să punem la punct strategia.

•

La ora 8:11 Președintele Hayes, Dr. Kennedy și Michael Haik, consilierul pe probleme de securitate națională, intrară în Biroul Oval. Așezați pe cele două canapele din fața șemineului erau toți greii Washingtonului. Robert Xavier Hayes nu ajunsese președinte fără să știe regulile jocului și importanța aparențelor. Își făcuse un plan despre cum să conducă întâlnirea, iar lista de invitați era parte din el.

În clipa în care intră, toți cei prezenți se ridicară în picioare. Președintele se îndreptă spre Ambasadorul Gustav Koch și îi strânse mâna, apoi se așeză pe unul dintre scaunele din fața șemineului. Michael Haik îl alese pe celălalt, iar Kennedy se așeză pe canapea, lângă Generalul Flood, Șeful Statului Major al Armatei. Alături de el era Ministrul Apărării, Rick Culbertson. În fața lor stăteau Secretarul de Stat Midleton și Ambasadorul Koch.

Președintele Hayes se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele, cu o expresie îngrijorată pe chip. Îi cercetă cu privirea pe Midleton și Koch, întrebându-se la ce se gândesc. Ei fuseseră cei care solicitaseră această întrevedere, dar știa că prezența celorlalți în încăpere îi neliniștește. În definitiv, era total neobișnuit ca Șeful Statului Major să se afle la o întâlnire care, în mod evident, ținea de afacerile externe.

Ca gest de politețe pentru ambasador, Președintele îi prezentă pe ceilalți și apoi întrebă:

— Cu ce v-aș putea ajuta în dimineața aceasta, domnule ambasador?

Acesta tuși de două ori, îi aruncă o privire secretarului de stat și apoi, întorcându-se spre Hayes, spuse:

— Cancelarul Vogt ar dori să vorbească cu dumneavoastră într-o chestiune foarte importantă.

Koch vorbea o engleză perfectă, fără urmă de accent. Nu era un tip prost. Politician de carieră de peste 30 de ani, omul înțelegea foarte bine semnificația prezenței celor doi reprezentanți ai Pentagonului. Acesta fusese de altfel motivul pentru care menționase de la început numele liderului Germaniei.

Dar Hayes nu avea nicio intenție să-i ușureze misiunea și, cel mai important, să-l scoată din corzi pe secretarul de stat. Așa că nu făcu niciun gest prin care să le dea de înțeles că știe despre ce e vorba. Koch se foi incomodat de liniște și îi aruncă o privire lui Midleton, prin care îi cerea ajutorul.

— Domnule, spuse acesta în cele din urmă, presupun că vi s-a comunicat ce s-a întâmplat în Germania.

Midleton se uită la Hayes, dar acesta rămase impasibil.

— Domnule, mă refer la asasinarea Contelui Hagenmiller și la incendiul care a distrus una dintre cele mai frumoase reședințe europene și, adăugă el pe un ton suferind, o colecție de artă inestimabilă.

Hayes încuviință.

— Sunt familiarizat cu situația.

Niciun cuvânt de simpatie sau părere de rău.

— Domnule, continuă Midleton, Ambasadorul Koch îl cunoștea bine pe Contele Hagenmiller. Ca și Cancelarul Vogt.

Hayes încuviință din nou tăcut, fără a oferi condoleanțe.

Koch era surprins de lipsa de emoție a Președintelui Hayes dar, din moment ce nu îl cunoștea prea bine, decise să o ignore și spuse:

— Cancelarul Vogt este foarte îngrijorat că asasinarea Contelui Hagenmiller ar fi putut implica un serviciu de informații extern.

— Serios? Și de ce crede asta? întrebă Hayes fixându-l cu privirea pe ambasador.

— Avem anumite informații care ne conduc către această concluzie.

— Ce informații?

Ambasadorul Koch se îndreptă de spate, rigid.

— Ni s-a spus că Hagenmiller se afla sub supraveghere.

— Cine îl supraveghea?

Koch îi aruncă o privire lui Irene Kennedy și apoi răspunse:

— CIA.

— Și?

— Puteți confirma această informație?

— Da, confirm.

Ambasadorul se lăsă pe spate, măcar primise un răspuns onest. Dar conversația nu mergea într-o direcție bună, asta era clar. Alegându-și vorbele cu atenție, spuse:

— Am fost aliați loiali de multă vreme, domnule. Cancelarul Vogt este îngrijorat că relația noastră ar putea fi în pericol din cauza acestui incident.

— De ce? întrebă Hayes nevinovat.

Știa foarte bine la ce făcea trimitere ambasadorul, dar voia să-l audă spunând-o cu voce tare.

Koch se foi din nou și își lăsă privirea în jos, intimidat.

— Cancelarul este îngrijorat că… CIA… ar fi putut acționa fără știrea dumneavoastră… și ar fi putut face ceva care i-ar ofensa chiar și pe cei mai fervenți susținători ai Americii.

Lui Hayes îi părea rău pentru ambasador. Era foarte probabil ca omul să nu fi știut nimic despre aventurile lui Hagenmiller. Kennedy îi spusese că probabil nici Cancelarul nu știa despre ele. Acesta era motivul pentru care Hayes nu ieșise încă la atac.

— Domnule Ambasador, și eu prețuiesc foarte mult prietenia noastră. Germania este unul dintre cei mai mari aliați ai Statelor Unite, spuse el, apoi se aplecă în față punându-și coatele pe genunchi. Cât de bine îl cunoșteați pe Contele Hagenmiller?

— Destul de bine. Provine dintr-o familie foarte respectată și implicată în artă și acțiuni de caritate.

— Știați că îi vindea echipament secret lui Saddam Hussein? Echipament utilizat la fabricarea de componente pentru armele nucleare?

Bomba fusese detonată. Midleton se foi jenat și se schimbă la față. Dar Ambasadorul Koch era neîncrezător.

— Mi-e greu să cred asta, domnule.

— Ți-e greu? întrebă președintele întinzând mâna pentru a lua dosarul pe care i-l întinse Kennedy. Bărbatul din stânga, spuse el ridicând prima fotografie din dosar. Sunt sigur că-l recunoașteți. Știți cine e?

Koch negă din cap. Nu știa și avea senzația că nici nu vrea să știe.

— Nimeni altul decât Abdullah Khatami. Vă spune ceva numele?

— Nu.

— Este general în armata irakiană, spuse Hayes ridicând vocea. Însărcinat cu relansarea programului nuclear al lui Saddam. Ceea ce vedeți aici, continuă el împingându-i fotografia în față, pentru a risipi orice confuzie, este Contele Hagenmiller primind o servietă cu 5 milioane de dolari de la Khatami.

Ambasadorului Koch nu-i venea să creadă.

— Îl cunosc pe Hagenmiller. Nu cred că ar fi capabil de așa ceva. Nu are nevoie de bani. E foarte bogat. Poate că banii sunt pentru artă. Contele e un colecționar avid.

Midleton reușise să se adune și încuviință patetic din cap.

Hayes își lăsă furia să se acumuleze. Era parte din planul său. Cu o voce mult mai autoritară,

spuse:
— Contele Hagenmiller nu era nici pe departe atât de bogat cum credeți dumneavoastră. Știți că aseară, în aceeași noapte în care contele a fost ucis, o spargere a avut loc la depozitul Hagenmiller Engineering din Hanovra?
— Hamburg, domnule, îl corectă Kennedy.
— Hamburg, mulțumesc. Spargerea a fost parte din planul elaborat de conte și Khatami pentru a-i furniza lui Saddam echipamentul necesar. Așa că, înainte să veniți aici să ne acuzați de asasinat, continuă Hayes pe un ton glacial, cred că ar trebui să căutați răspunsuri la propriile dumneavoastră instituții. Și dacă tot faceți asta, ar fi bine să-i întrebați și pe irakieni ce făceau aseară în Germania.
Președintele se ridică.
— Am un program încărcat astăzi, domnule ambasador, așa că o să vă rog să mă scuzați, am mult de lucru.
Ambasadorul se ridică încet, cu ochii în jos.
— Scuzele mele dacă v-am supărat, domnule. În poziția mea, nu sunt întotdeauna informat de toate detaliile.
— Știu că nu ești, Gustav. Nu te învinui. Dar te rog fă-mi o favoare și spune-le diplomaților de acasă, de la Berlin, să verifice mai întâi cu BKA înainte de a te trimite aici cu acuzații absurde.
— Așa voi face, domnule președinte.
Cei doi își strânseră mâinile și ambasadorul porni spre ușă. Midleton se ridică să-l urmeze, dar Președintele Hayes îl opri:
— Domnule ambasador, aș avea nevoie de câteva momente cu Secretarul Midleton. Puteți să-l așteptați afară?
Ambasadorul ieși, iar Hayes se întoarse spre Midleton.
— Stai jos.
Acesta se întoarse reticent la scaunul său. Președintele își scoase sacoul și îl aruncă pe

spătarul unui scaun. Cu mâinile în șolduri, îl fixă pe Midleton cu o privire aspră. Hayes îl cunoștea de mult timp, din Senat. Era un tip agreabil, dar nu fusese alegerea lui pentru postul pe care-l ocupa, îi fusese impus de partid. Adevărul era că Hayes îl considera un snob arogant. Ceea ce era și mai rău, era faptul că, în ultima vreme, cabinetul lui dăduse niște declarații de presă care veneau în conflict vădit cu pozițiile Casei Albe.

— Chuck, de partea cui ești tu?

Midleton își dădu ochii peste cap.

— Nici nu mă obosesc să răspund la o asemenea întrebare.

— Te rog, spuse președintele cu voce mieroasă, coboară-te la nivelul meu.

Midleton se simți ofensat.

— Contele Hagenmiller a fost un om bun. Nu cred toate poveștile astea scornite de CIA. Oamenii mei de la Berlin îmi spun că lucrurile nu arată prea bine pentru noi acolo.

— Scornite? strigă Hayes. Nu ai văzut nicio zecime din ce are despre el, continuă el arătând cu degetul spre Kennedy.

— De ce-l supraveghea CIA? se răsti Midleton.

Hayes își încrucișă brațele la piept. În general, nu-i plăcea să se răstească la oameni de față cu alții, prefera să o facă în spatele ușilor închise. Dar Midleton mersese prea departe. Probabil pentru că idiotului nu-i intrase încă în cap că nu mai sunt egali. Hayes intrase în Senat după Midleton, și acesta încă îl considera un junior. În plus, probabil din pricina poziției pe care o ocupa, se considera în mod evident de neatins. Hayes îl măsură cu privirea de sus până jos și gândi: *Ai încercat să-mi subminezi autoritatea în fața a trei membri ai cabinetului. Nu am de ales.*

— Chuck, hai să clarificăm un lucru. Nu e treaba ta de ce CIA îl avea pe Hagenmiller sub supraveghere și, cel mai important, aș vrea să știu de unde ai aflat asta.

Midleton ezită. Nu-l văzuse niciodată pe Hayes atât de nervos, așa că nu mergea să evite întrebarea. Se uită la Generalul Flood și la Culbertson, niciunul nu părea să fie pe punctul de a interveni în favoarea lui.

— De la Jonathan Brown, dar, ridică el un deget, e perfect legal. Am vorbit cu el sâmbătă dimineață, când am aflat că Hagenmiller a fost asasinat.

Jonathan Brown era Directorul Adjunct al CIA, omul numărul doi după Thomas Stansfield.

Hayes se uită spre Kennedy, apoi își întoarse privirea spre Midleton.

— Să fie clar, Chuck. Pe viitor, dacă vrei să afli informații despre ce face CIA, va trebui să-l întrebi pe acest om, spuse el arătând spre Michael Haik. El este consilier pe probleme de securitate națională, asta e treaba lui. Și data viitoare când te mai simți înclinat să împărtășești informații secrete unui diplomat străin… verifică mai întâi cu mine.

16

Reședința arăta ca un castel și era amplasată în prestigiosul cartier Wesley Heights, chiar în apropiere de Foxhall Road. Iedera acoperea întreaga fațadă a vilei impunătoare, cu excepția ferestrelor și a ușii de la intrare. Patru coșuri de șeminee se înălțau din acoperiș, câte două la fiecare extremitate a casei. Grădina superbă de 12 000 m² era înconjurată de un gard de fier forjat de doi metri și jumătate înălțime.

În biroul din aripa de sud a casei, Senatorul John Clark se relaxa în fotoliul de piele preferat, cu pantofii aruncați pe podea, cravata pe spătar și un scotch în mână. În cealaltă mână ținea o telecomandă. Era ora 20:00 și urma să înceapă talk show-ul lui Chris Matthews. Lui Clark îi plăcea să-l vadă pe irlandez dându-și drumul la gură, avea talent la a crea conflicte între invitați. La picioarele lui Clark stăteau Caesar și Brutus, cei doi câini golden retriever ai săi. Numele celor doi ridicaseră destule sprâncene de-a lungul anilor. Dar Clark le iubea. Asasinul și victima. Câinii îi aminteau în fiecare zi că trebuie să-și țină prietenii aproape și dușmanii și mai aproape.

Biroul lui Clark era plin de artă și antichități. Deasupra șemineului, fixată pe perete, se afla o pușcă Winchester .45-70 din 1886, impecabilă. Îi fusese oferită Președintelui Grover Cleveland ca și cadou de nuntă, în 1886. Pe șemineu tronau două sculpturi de Frederic Remington: Bronco Buster într-o parte și Buffalo în cealaltă. Iar între sculpturi și pușcă atârna un original încântător al lui Albert Bierstadt, cu un grup de indieni călare. De cealaltă parte a încăperii, într-o vitrină de sticlă, se vedeau toate cărțile lui Ernest Hemingway, în primă ediție, semnate de autor. Clark îl admira teribil pe Hemingway. Avusese o viață plină de aventuri, văzuse și trăise lucruri la care alții doar visează. Și,

la final, în loc să trăiască ca un înger căzut, ca o umbră a bărbatului care fusese, decisese să iasă singur din scenă. O încheiere perfectă a unei vieți uimitoare.

Biroul era încăperea preferată a lui Clark. Era locul unde îi plăcea să se relaxeze la finalul zilei. Soția numărul 3 nu avea voie să intre fără să bată la ușă și, chiar și atunci, nu era încurajată să stea prea mult. Lui Clark îi plăcea să colecționeze lucruri frumoase. Crescuse în sărăcie, într-o rulotă, și dormise în același pat cu fratele său până în dimineața în care plecase la facultate. Nu voia să mai fie vreodată privat de aspectele frumoase ale vieții.

În ciuda muzicii de introducere a talk show-ului, Clark auzi soneria. Caesar și Brutus nici nu clipiră. Cei doi se domoliseră cu vârsta și nu mai erau interesați în a afla cine bătea la ușa castelului. Dar Clark era. Așa că dădu televizorul mai încet și își strecură picioarele în pantofi. Era foarte interesat să vorbească cu acest vizitator. Cu mai mult efort decât i-ar fi plăcut să recunoască, se trase la marginea fotoliului și își împinse corpul de 120 kg în sus. Unul dintre lucrurile pe care Clark le adora era mâncarea bună. Va trebui să facă o mică excursie în Bahamas și să petreacă o săptămână pe o dietă de pește și fructe proaspete. Va face plimbări în natură, va înota și poate va ieși la pescuit. Cu puțin noroc, ar putea slăbi puțin.

Ușa de la birou se deschise și majordomul îl invită pe Peter Cameron înăuntru. Senatorul se apropie și întinse mâna:

— Bună seara, profesore. Vrei ceva de băut?

— Vă rog.

Clark se întoarse spre bar. Și-ar fi dorit ca profesorul să scape de barba aceea ridicolă. Îl făcea să pară un derbedeu.

Cameron se îndreptă spre șemineu și ochii îi căzură pe pușca Winchester, ca de fiecare dată când intra în această încăpere. Era o armă

splendidă. O adevărată operă de artă și, la momentul la care fusese produsă, o minune a tehnicii.

Senatorul se întoarse cu două pahare în mână.

— Poftim.

— Mulțumesc, spuse Cameron luând paharul.

— Mă așteptam să vorbim dimineață. Ce s-a întâmplat?

— Am avut niște probleme.

Cameron luă o gură de vodcă rece ca gheața.

— Cât de serioase?

Cameron își dădu ochii peste cap într-un gest exagerat.

— Ar fi putut fi destul de serioase, dar m-am ocupat eu.

— Detalii, te rog, spuse senatorul punându-și brațul pe marginea șemineului.

— Soții Jansen au zbârcit-o rău. L-au ratat pe Rapp. Se pare că e viu și, presupun, în drum spre America.

Clark se strâmbă.

— Nu înțeleg. Mesajul pe care l-am primit sâmbătă spunea că totul a mers conform planului.

— Așa am crezut și eu. Asta mi-au spus când ne-am întâlnit la aeroport în Germania, dar nu era adevărat. Nu știu cum a supraviețuit Rapp, dar se pare că a făcut-o.

Clark era furios, dar nu voia să-i arate asta lui Cameron. După ce luă o gură de vodcă, spuse:

— Soții Jansen reprezintă un risc.

— Nu, am rezolvat-o. De asta m-am ocupat în ultimele zile. L-am luat pe Villaume și am zburat în Colorado, unde locuiesc cei doi… mă rog, locuiau.

Senatorul încuviință.

— Detalii, te rog.

— A mers foarte bine. Le-am băgat câte un glonț în ceafă sâmbătă dimineață, pe când se pregăteau să plece. Fără martori. Apoi am verificat toată casa, nu există nimic care să mă poată

conecta cu ei. Vor trece săptămâni până când poliția va avea ceva de spus.

— Tu i-ai împușcat? întrebă surprins senatorul.

— Da. A fost greșeala mea, așa că am îndreptat-o personal, spuse Cameron mândru de el.

— Ai recuperat banii?

Da, Cameron recuperase cei 50 000 de dolari în numerar. Spera ca senatorul să nu aducă vorba de asta dar, din moment ce o făcuse, trebuia să spună adevărul, Clark nu era omul pe care să-l poți minți.

— Am recuperat banii.

— Bun, folosește-i să acoperi celelalte cheltuieli și restul păstrează-i.

— Da, domnule, răspunse Cameron încântat.

— Ce-ai făcut cu cadavrele?

— Le-am dus pe insulă cu avionul, apoi le-am încărcat pe o barcă, m-am dus 20 km în larg și le-am dat la rechini.

Clark avea o vilă pe Insula Williams din Bahamas, cu lagună și plajă privată.

— Te-a văzut cineva pe insulă?

— Da, dar cadavrele erau ascunse. M-am asigurat că administratorul vilei nu e în preajmă când le-am încărcat pe barcă. Am plecat la răsărit, i-am spus că merg la pescuit. M-am întors 5 ore mai târziu cu câțiva pești. Nimeni nu suspectează nimic.

— Și piloții?

— Am încărcat eu însumi cadavrele, nu au văzut nimic.

Clark rămase o clipă pe gânduri. Părea că profesorul făcuse curățenie. Dar chestiunea Irene Kennedy și reputația ei încă intactă rămânea de rezolvat. Plus, evident, problema mult mai serioasă cu Mitch Rapp în libertate.

— Kennedy sau Rapp pot face legătura între tine și soții Jansen?

— Nu, scutură Cameron din cap.

— Peter, știi că cei mai mulți criminali cred că nu vor fi prinși niciodată, nu? Asta până în

momentul când sunt prinși, desigur.

Cameron încercă să nu o ia personal, în definitiv Clark nu folosise cuvântul „criminali” în sensul clasic.

— Ce ați dori să fac, domnule?

— Aș vrea să termini treaba. Din câte am auzit, Mitch Rapp e un tip pe care e bine să nu-l ignori. Aș vrea să-l scoatem din scenă permanent.

— Mă voi ocupa de asta, răspunse Cameron încrezător.

— Iar în privința lui Villaume și a oamenilor lui…

— Da?

Senatorul îl fixă pe Cameron cu privirea.

— Și ei știu prea multe.

Cameron încuviință.

— În regulă, dar asta va necesita ceva mai multe fonduri.

— Spune-mi cât și se rezolvă.

— Cu Kennedy ce facem?

Senatorul se uită un moment la televizor. Chris Matthews flirta cu o jurnalistă drăguță. Întorcând capul înapoi spre Cameron, spuse:

— Va trebui să mă gândesc puțin la asta. O să-ți spun după ce rezolvi celelalte probleme.

Peter Cameron încuviință și luă o gură de vodcă, încercând să-și ascundă rânjetul. Se părea că, până la urmă, dorința i se va îndeplini. Îi va întinde o capcană lui Mitch Rapp și apoi îl va ucide.

•

Anna Rielly nu se simțea prea bine. În calitate de corespondent NBC la Casa Albă, regula numărul unu era să nu lase viața personală și chestiunile private să-i afecteze îndatoririle. Tocmai terminase ultima intervenție live, menită a intra în știrile de seară pentru telespectatorii de pe coasta de vest. Premierul Israelului urma să se întâlnească cu Președintele Hayes dimineață, pentru a discuta, pentru a mia oară, acordul de pace din Orientul Mijlociu. Stând încă în fața

Aripii de Vest a Casei Albe, sub lumina reflectoarelor, Anna își scoase microfonul și casca și le dădu cameramanului pentru a le pune laolaltă cu celelalte echipamente. Urmau să se întoarcă la prima oră pentru a spune, în esență, același lucru, mai întâi pentru publicul de pe coasta de est și zona centrală a Americii, apoi din nou pentru cei din Munții Stâncoși și coasta de vest.

Dar mintea Annei nu mai stătea la transmisiunile live. Bine că Brokaw nu-i pusese cine știe ce întrebări din studio. Anna îi mulțumi cameramanului și îi spuse să meargă acasă. Nu se putea gândi decât la Mitch. Nu auzise nimic de el de sâmbătă, și atunci fusese doar mesajul acela criptic către soții O'Rourke. În plus, se simțea groaznic că-și implicase prietenii în chestiunea asta, mai ales că Liz era însărcinată. Numai de asta nu avea nevoie acum. Într-un fel, gândul la Liz o ajutase să iasă din starea de isterie în care intrase sâmbătă. Își ceruse scuze lui Michael în dimineața următoare, iar el se scuzase de asemenea pentru insistență. Liz fusese supărată pe Michael toată dimineața, până când Anna îi spusese să o lase mai moale.

— În definitiv, nu e vina lui Michael. Nu e corect să-l boscorodești așa.

Anna încercase din nou să plece la apartamentul ei, nu voia ca prietenii ei să devină și mai implicați decât erau deja. Asta era problema ei și a lui Mitch. Săracul Mitch. Nu știa dacă să fie îngrijorată pentru el sau furioasă pe el. Îngrijorarea prima, dar era și puțin furioasă. Îl voia înapoi acasă în siguranță, dar existaseră momente când, printre lacrimi, jurase să-l strângă de gât când îl va vedea.

Mitch era foarte bun la ceea ce făcea. Asta era clar. Îl văzuse în acțiune în timpul crizei ostaticilor de la Casa Albă. Făcea cât o întreagă echipă SWAT, dar în definitiv era tot un om. Și el sângera ca orice alt om. Tatăl Annei era polițist, la fel și cei

doi frați ai ei. Toți lucrau pentru Chicago PD. Rielly văzuse destui oameni invincibili uciși în acțiune. Toți fuseseră încăpățânați, ca Mitch, și se consideraseră invincibili. Dacă avea noroc și urma să-l vadă din nou pe Mitch, îi va arăta ea ce înseamnă încăpățânarea. Se va retrage, indiferent dacă-i plăcea sau nu. Și se vor căsători. Era îndrăgostită lulea și trecuse prin prea multe ca să-l piardă acum.

Rielly fierbea încă de nervi când smuci ușa și intră în holul Aripii de Vest a Casei Albe. Ofițerul Secret Service care stătea la birou îi zâmbi, dar ea îl ignoră. Zâmbise fals în timpul transmisiunii și acum nu mai avea chef de asta. Tocmai o luase spre dreapta când auzi pe cineva strigând din spate:

— Anna!

Jack Warch, agentul însărcinat cu protecția președintelui, venea spre ea cu un dosar în mână:

— Ce mai faci?

Anna își dădu o șuviță după ureche și spuse:

— Nu prea bine, Jack. Ce faci aici la ora asta?

— Președintele lucrează târziu în seara asta.

Rielly se opri și aruncă o privire spre Biroul Oval. Probabil că omul care lucra acolo știa unde este Mitch. Întrebarea era dacă putea să-i spună sau nu. Președintele Hayes o rugase personal să păstreze secretă identitatea lui Mitch. Nu voia ca presa, politicienii de la Capitoliu sau demenții de pretutindeni să afle că un agent sub acoperire al CIA fusese în spatele operațiunii de salvare a ostaticilor. În schimb, președintele îi oferise acces în premieră la toate informațiile care ieșeau din Casa Albă. Dar pe măsură ce relația lor progresase, Mitch îi spusese fără menajamente că nu trebuie să încerce niciodată să folosească acest acces pentru a afla ce face el pentru CIA. Însă având în vedere prin ce trecuse în ultimele două zile, Anna se considera îndreptățită să încalce această regulă.

— Cu cine e?

Warch zâmbi.

— Știi că nu pot să-ți spun asta.

Anna rămase serioasă, cu ochii mari.

— Jack, trebuie să-l văd.

Agentul Secret Service se uită în spate o secundă, apoi spuse:

— Stai aici. Să văd ce pot face.

Rielly rămase în hol să aștepte și își scoase pardesiul negru. Se gândi să-i sune pe soții O'Rourke. Michael o adusese dimineață la Casa Albă și îi promisese lui Liz că se va întoarce să o ia după terminarea transmisiunilor. Era cât pe ce să scoată telefonul, când Warch apăru de după colț.

— Anna, vino cu mine.

Agentul se întoarse și porni înapoi pe hol, cu Anna pășind grăbită în spatele lui.

•

Președintele Hayes stătea la birou, cu două teancuri de dosare în față. Scana rapid fiecare document, apoi îl semna. În încăpere se auzea o muzică de jazz în surdină, de la un radio pe care Anna nu-l putea vedea. Președintele închise dosarul pe care-l avea în față, se ridică și își puse sacoul. Venind spre ea, întinse mâna și spuse:

— Bună seara, Anna.

Rielly era unul dintre puținii reporteri pe care îi plăcea. Se ținuse de cuvânt și asta era ceva rar în lumea presei.

— Bună seara, domnule președinte.

Hayes știa că Anna e într-o relație cu Mitch, dar nu știa cât de serioasă e treaba și nici nu voia să întrebe. Avusese o zi lungă. Prima Doamnă era într-o călătorie în străinătate, așa că el rămăsese până târziu la birou și era extenuat. Voia doar să se relaxeze, nu să-și măsoare fiecare cuvânt cu atenție. Uitându-se spre Warch, spuse:

— Mulțumesc, Jack.

După ce acesta ieși din birou, președintele îi făcu semn Annei spre una dintre canapele și se

așeză alături de ea. Spera ca întrevederea asta ad-hoc să nu aibă legătură cu Mitch.

— Ce te preocupă, Anna?

Rielly se uită în jos câteva clipe.

— Domnule.

Ezită un moment, neștiind de unde să înceapă.

— O să vă întreb ceva neoficial. Foarte neoficial. Și așa vreau să rămână.

Hayes zâmbi.

— În regulă.

— Unde e Mitch și ce probleme are?

Zâmbetul de pe chipul lui Hayes dispăru.

— Anna, știi mai multe decât ar trebui să știi. Ceea ce face Mitch pentru…

Președintele se opri. Era cât pe ce să spună „pentru țară” dar hotărî că nu e cazul să admită nimic.

— Ceea ce face Mitch e treaba lui, iar eu nu pot discuta acest subiect.

— Deci știți unde este în acest moment?

Rielly se uită la președinte cu ochii ei verzi la pândă, încercând să-i prindă orice expresie.

Dar Hayes terminase dreptul și, în plus, lucrase în Washington câteva decenii, nu era vreun novice.

— Nu am nici cea mai mică idee unde e Mitch acum.

— Știți de ce a plecat din țară joi?

Hayes clipi de câteva ori, apoi spuse:

— Nu… nu știu.

Anna îl studie cu atenție.

— Domnule, cu tot respectul, cred că nu sunteți sincer cu mine.

— Anna, nu ar trebui să vorbim despre aceste lucruri și tu știi foarte bine asta.

— Domnule, v-am făcut o favoare imensă. Nu am dat publicității nimic din ceea ce am aflat și am trăit în zilele acelea nefaste. Povestea mea din timpul crizei ostaticilor a rămas nespusă pentru că așa mi-ați cerut.

— Da, dar asta nu are nimic de-a face cu criza.

— Ba are, răspunse Anna iritată.

Hayes ridică un deget, discuția nu mergea în direcția în care și-ar fi dorit.

— Anna, ți s-a oferit un acces fenomenal pentru loialitatea ta. Însuși faptul că poți sta acum cu mine la discuții este dovada vie a acestui acces.

— Și apreciez enorm acest lucru, domnule, îi tăie Anna vorba. Dar acel acces a fost oferit pentru a rămâne tăcută în privința crizei.

— Nu e singurul motiv pentru care ai tăcut, nu-i așa, Anna?

— Ce vreți să spuneți?

— Mitch ți-a salvat viața. Mi-a salvat-o și mie. Și multor altor oameni. Dorința lui de a-și păstra viața secretă merită respectată de noi amândoi.

— Domnule, îi datorez viața lui Mitch. Nu trece zi fără să mă gândesc la asta. Dar, vă rog, nu amestecați lucrurile aici. Nu întreb pentru că vreau să dau publicității informațiile. Întreb pentru că sunt îngrozitor de îngrijorată. Nu știu ce s-a întâmplat cu el. Vreau doar să știu dacă e bine, asta e tot.

Hayes oftă și își ridică privirea spre tavan. Nu-i venea să creadă că discută asemenea chestiuni cu o jurnalistă. Chestiuni pe care nu le putea discuta nici măcar cu proprii consilieri.

Rielly se întinse și îl atinse pe braț.

— Domnule, vreau doar să știu dacă e bine. În ceea ce mă privește, nu am purtat niciodată această conversație.

— Din câte bănuiesc eu, începu Hayes măsurându-și cuvintele cu atenție, Mitch este bine. Dar asta e tot ce am de spus.

Chipul Annei se lumină.

— Vă mulțumesc, domnule, spuse ea apucându-l recunoscătoare de mână.

17

Era deja întuneric când zborul 602 al American Airlines ateriză pe aeroportul Baltimore Washington International, după o călătorie de 2 500 km din San Juan, Puerto Rico. În timp ce avionul înainta spre poartă, Mitch Rapp se uită la ceas. Era 21:20, luni seară. După ce ieșise din Germania, călătoria înapoi spre America fusese relativ simplă. De la Lyon luase un zbor Trans North Aviation către Fort de France, în Martinica. Călătoria nonstop de 7 000 km la clasa business îi permisese să prindă șase ore de somn liniștit. Odată ajuns pe insulă, se cazase la un hotel micuț cu vedere la apele turcoaz ale Mării Caraibelor. Rapp achită totul în numerar și petrecu două zile relaxându-se la piscină, vizitând satul pescăresc din apropiere și plănuindu-și următoarea mutare. În prima seară își luă o bere rece și ieși pe terasă, ascultând cum valurile se sparg de țărmul stâncos de dedesubt și imaginându-și ce le va face celor doi Jansen când va pune mâna pe ei.

Dormi dus aproape opt ore și se trezi puțin mahmur, dar după o alergare scurtă pe plajă și doi kilometri de înot se simți revigorat și pregătit să înfrunte orice l-ar fi așteptat înapoi în State. Cele două zile și două nopți petrecute pe liniștita insulă Martinica îl ajutaseră să-și revină. Luni dimineața prinse primul zbor Air Guadeloupe spre San Juan, unde intră pe teritoriu american. După-amiaza și-o petrecu cumpărându-și câteva articole de îmbrăcăminte și, la 18:15, se îmbarcă pe avionul spre Maryland. Când coborî la Baltimore arăta ca orice alt turist întors dintr-o scurtă vacanță la soare. Purta o șapcă roșie cumpărată de la un magazin pentru scafandri din San Juan, o cămașă alb-albastră cu imprimeu tropical și o pereche de pantaloni scurți kaki. Fața și brațele îi erau bronzate.

Rapp era sigur că nu fusese urmărit. Călătorise folosind două identități diferite, ambele necunoscute celor din Agenție. Dacă avuseseră, totuși, norocul chior de a-l identifica pe una dintre camerele de luat vederi din aeroport, tot nu ar fi contat. Până să apară ei, ar fi dispărut în aglomerația orașului. Se îndreptă spre banda de bagaje alături de două femei pe care le întâlnise pe aeroportul din San Juan. Își păstră șapca trasă bine pe ochi și ochii în patru, atenți la orice mișcare. Plănuia să stea în mulțime până când va fi sigur că se poate desprinde fără probleme.

În Martinica, Mitch își făcuse trei scenarii diferite. Prima etapă era aceeași pentru toate trei: să se protejeze. Niciunul dintre scenarii nu includea întoarcerea acasă. Cel puțin până când înțelegea ce naiba se întâmplase în Germania. Anna trebuia să mai aștepte. Își dorea cu disperare să vorbească cu ea, dar știa că nu e o idee bună. Și asta din mai multe motive. Era conștient că, în clipa în care se vor vedea, primul lucru pe care i-l va cere va fi să renunțe la Agenție. Dar ce nu înțelegea ea era că, în branșa lui, orice problemă nerezolvată avea obiceiul nesuferit de a reveni și a te mușca de fund când ți-era lumea mai dragă. Așa că planul era să-i trimită un mesaj că e bine și atât.

Când mulțimea de turiști bronzați se apropie de banda de bagaje, cele două femei din Bowie, Maryland, îi propuseră să meargă împreună într-un bar din apropiere. Mitch zâmbi și le spuse că iubitei lui nu i-ar plăcea ideea. Își luă rămas bun și luă scara rulantă spre etajul superior, de unde ieși lângă stația de taxiuri. Trei mașini tocmai ajunseseră pentru a lăsa turiștii la Plecări. În mod normal, taxiurile nu aveau voie să ia turiști de acolo, ar fi trebuit să coboare înapoi și să aștepte la Sosiri, alături de toți ceilalți pasageri. Rapp așteptă ca unul dintre taximetriști să urce în mașină, apoi se strecură rapid pe bancheta din spate. Înainte ca șoferul să protesteze, Mitch îi întinse o bancnotă

de 50 de dolari, care rezolvă imediat chestiunea. Șoferul se uită în jur să vadă dacă îl supraveghează cineva, apoi băgă în viteză.

— Hotelul Hyatt Regency din Bethesda, vă rog.

Omul încuviință și apăsă butonul de start al aparatului de taxat. Rapp se întoarse și se uită pe geamul din spate, pentru a verifica dacă îl urmărește cineva. În spate nu era nimeni. Câteva minute mai târziu intrau pe Autostrada 95, îndreptându-se spre sud, spre Washington. Călătoria se dovedi lipsită de evenimente din câte își dădea seama Mitch. Dar nu puteai fi niciodată sigur. Zilele astea, cu sateliții și toată tehnologia aferentă, oamenii puteau fi cu ochii pe tine chiar și din cealaltă parte a lumii.

Când taxiul opri în fața hotelului, Mitch îi întinse șoferului o nouă bancnotă de 50 de dolari și intră în foaier. După ce găsi un telefon, formă un număr din memorie. După șase apeluri intră automat robotul. Era un semn bun. Însemna că Marcus Dumond se afla acolo unde trebuia să fie. Înainte de a ieși din hotel, Mitch scoase un pulover din rucsac. Aici era puțin mai răcoare decât în Caraibe.

Cafeneaua era la câteva străzi distanță. Mitch și fratele lui, Steven, puseseră banii împreună și deschiseseră acest local fără ca nimeni să știe. Se numea Café Wired și fusese prima Internet café din zonă și probabil singura profitabilă. Rapp îl întâlnise pe talentatul domn Dumond pe când acesta era masterand la MIT, coleg cu Steven. Dumond era un caz clasic de tocilar: genial la școală, praf în viața reală.

Marcus avea 27 de ani și era un geniu al calculatoarelor. Și aproape condamnat pentru hacking. Rapp îl adusese în Agenție cu trei ani în urmă. Tânărul intrase în belea după ce intrase în rețeaua uneia dintre cele mai mari bănci din New York și transferase niște bani în câteva conturi offshore. Partea cea mai interesantă fusese aceea

că nu lăsase nicio urmă, fusese prins doar pentru că se lăudase la beție în fața cui nu trebuia.

La momentul la care fusese prins, Dumond împărțea un apartament cu Steven. Atunci când Mitch aflase despre problemele lui Dumond cu FBI-ul, o sunase pe Irene Kennedy și îi spusese că puștiul merită un interviu. Langley nu ar recunoaște niciodată că angajează unii dintre cei mai buni hackeri din lume, dar o face. Și îi încurajează să intre în orice rețea pot. Cele mai multe dintre aceste raiduri sunt direcționate către companii străine, bănci, guverne și rețele militare. Dar marea șmecherie nu e să intri ci să intri, să iei ce-ți trebuie și să ieși fără ca nimeni să știe că ai trecut pe acolo. Dumond era un talent nativ la asta, iar Centrul de Contraterorism pusese imediat mâna pe el.

Mitch deschise ușa și intră în localul ce mirosea a cafea proaspăt prăjită. Acolo, la ultimul rând de mese, stătea Marcus Dumond. Cu spatele la ușă. Rapp se încruntă. Instinctele lui Dumond erau oribile, omul nu ar fi rezistat nici cinci minute pe teren. Mitch se opri la casă și o salută pe tânăra care lucra acolo. Era încântat să vadă că, spre deosebire de ultima barista, aceasta nu avea niciun piercing, cel puțin nu unul la vedere. Rapp încercă să deslușească varietatea de cafele, blenduri, arome și țări de proveniență mâzgălite pe tabla neagră care atârna pe perete, în spatele espressorului. Era prea dificil.

— Aș vrea o cafea neagră, vă rog.

— Mică, medie sau mare?

— Mare.

Mitch continuă să verifice locul. În acest moment erau 14 clienți în interior, cei mai mulți în jur de 20 de ani. Cele patru calculatoare din spate erau ocupate, unul dintre clienți citea o carte și alți doi scriau ceva într-un caiet studențesc. *Anarhiști aspiranți*, gândi Rapp. Toți ceilalți clienți lucrau pe laptopuri.

Dumond stătea la o masă alături de două femei care trăncăneau de zor. Auzi vocea familiară cerând o cafea neagră și încercă să-și reprime instinctul de a se întoarce. Vocea îi aparținea lui Mitch Rapp, un bărbat despre care știa lucruri pe care nimeni nu le știa – și nu trebuia să le știe. Rapp mai trecea pe la cafenea, dar în general o făcea duminica, împreună cu iubita lui. Dumond se ridică în picioare, își luă cana cu cafea și se îndreptă spre casa de marcat.

Mitch plăti cafeaua și îi mulțumi fetei, apoi se întoarse spre Dumond și îi făcu semn din cap către spatele cafenelei. Cei doi se strecurară printre mese și scaune și se așezară într-un separeu din apropierea toaletei. Rapp alese scaunul care îi permitea să vadă ușa de la intrare.

— Mișto afro, Marcus.

Dumond își atinse părul cu mâna.

— E din nou la modă, să știi.

— Sunt sigur că Dr. J[7] ar fi fericit să afle asta.

— Cine?

Mitch scutură din cap zâmbind. Marcus era probabil singurul tânăr de culoare din America care nu știa cine e Dr. J.

— N-are importanță.

— Arăți de parcă ai fost la plajă.

— Mda.

— Cu treabă sau în vacanță?

Rapp puse mâna pe cana cu cafea și spuse:

— Treabă.

— Cum a fost? întrebă Dumond timid.

— Nu prea bine, spuse Mitch luând o gură de cafea. Care-i treaba pe la centru? întrebă el referindu-se la Centrul de Contraterorism.

— Același rahat.

— Nimic special în ultimele trei zile?

— Nu, se încruntă Dumond.

— Și Irene? Ea cum se poartă?

— Ca de obicei, o știi pe Irene.

— Nimic, nimic?

— Mitch, femeia probabil nu geme nici la orgasm. La naiba, nici nu cred că a avut vreodată orgasm.

Rapp se încruntă la Dumond dar, înainte să deschidă gura, acesta continuă:

— Îmi pare rău. O plac pe Irene, dar știi la ce mă refer. E de nepătruns. Dacă ar lua clădirea foc, probabil că nici nu ar clipi.

Mitch știa ce vrea să spună.

— Nu ai observat nimic neobișnuit?

Dumond se lăsă pe spate.

— Păi, știi cum e, întotdeauna apare ceva. Poate dacă mi-ai spune încotro bați, aș ști ce să-ți răspund.

Rapp se gândi un moment, dar decise că e mai bine să nu aducă vorba de Germania.

— Presupun că încă ai cutia pe care ți-am dat-o.

— Da. N-am atins-o, așa cum mi-ai spus.

De fapt o atinsese, se așezase pe ea, se uitase la ea. Se întrebase de o mie de ori ce conține și, în cele din urmă, decisese că probabil conține o combinație de bani și arme. Mitch Rapp era un dur, nu și-ar pierde vremea dând oamenilor cutii de metal cu haine în ele.

Rapp își ridică mâna și se uită la ceas.

— E tot acolo?

— Da, e chiar după colț.

— În regulă, hai să mergem.

18

Mario Lukas se trezi marți dimineață la ora 5:00. Nu dormea prea bine, niciodată nu o făcuse. Probabil era unul dintre numeroasele efecte secundare ale profesiei sale. Asasinii nu erau, în general, tipi relaxați. Iar la nivelul lui, Mario nu mai era îngrijorat din pricina agenților federali, ci din pricina competiției. Oamenii ca el petreceau mult timp uitându-se în spate, întrebându-se dacă nu cumva cineva va veni să se răzbune, un prieten îi va trăda sau un angajator va decide că e prea riscant să-i lase în viață. Și exact această ultimă opțiune era în mintea lui Mario când se dădu jos din pat. Era clar că Profesorul nu era un tip de încredere. Mario îl privise cu atenție în timp ce erau în Colorado și nu-i plăcuse deloc ce văzuse.

Operațiuni precum cea din Colorado nu erau niciodată de bun augur. Ca o aventură cu o femeie măritată. Dacă te implici prea mult, riști să te trezești într-o bună zi și să constați că face și cu tine ce a făcut cu primul, al doilea sau al treilea soț. În esență, Profesorul angajase cuplul din Colorado pentru o misiune și apoi îi eliminase. Mario, Villaume și Juarez fuseseră și ei angajați pentru o misiune. Ce-l împiedica acum pe individ să angajeze o altă echipă de asasini să-i elimine?

Acesta era motivul pentru care nu putea dormi.

Mario își dădu picioarele jos din pat și rămase acolo un minut, scărpinându-se și așteptând să-i treacă amețeala. Apoi se ridică și intră în baie, cu spatele și picioarele încă înțepenite.

Apartamentul minuscul era mobilat doar cu strictul necesar, ceea ce îi convenea de minune lui Mario. Nu-i plăcea să colecționeze obiecte. Trăise toată viața în apartamente precum acesta, cel puțin în ultimii 30 de ani din cei 50 și câți o avea. Nici el nu mai era sigur. De-a lungul anilor avusese atâtea identități false și locuise în atâtea locuri diferite, că

uitase dacă are 55 sau 56 de ani. Toate posesiunile lui încăpeau în portbagajul unei mașini, în meseria sa, nu avea rost să acumuleze lucruri. Uneori trebuia să-ți iei tot calabalâcul și să dispari în 30 de minute. Și nu se putea împiedica să nu gândească că acum era unul dintre acele momente.

Când termină la baie se duse la ușă, de unde își luă ziarul. Deschise frigiderul și scoase o carafă mare cu suc de portocale, turnându-și într-un pahar. Pe când deschidea ziarul își aminti de o cunoștință care încercase odată să-l convingă să cumpere o casă. Omul încercase să-i vândă ideea că ar putea primi o deducere la taxe. Dar Mario îi reamintise că sunt plătiți în numerar, drept urmare deducerile nu li se aplicau. Cunoștința dispăruse curând fără urmă, tipic în branșa lor.

Villaume era singurul prieten adevărat pe care Mario îl avusese vreodată și singura persoană în care avea încredere totală. Villaume îl ajutase și să se pregătească de pensionare. Mario își păstrase întotdeauna banii într-o serie de casete de valori, la mai multe bănci. Dar Villaume îl învățase să-i depună într-un cont offshore și să-i investească cu ajutorul unui fond de investiții. Dobânda era atât de bună, că Mario s-ar fi putut pensiona și astăzi, dacă ar fi dorit. În lumina ultimelor evenimente din Colorado, poate că ar fi fost o idee bună să dispară, măcar pentru o vreme.

La ora 6:25 se pregăti de plimbarea zilnică până la brutăria-cafenea din apropiere. Trăise în Franța timp de 20 de ani și acum ura cafeaua americană. Când se mutase înapoi în State, îi luase mai mult de săptămână până să găsească un loc care să-i prepare un cappuccino pe gustul lui, dar până la urmă reușise. Înainte de a pleca își îndesă pistolul de 9 mm în cureaua de la pantaloni. Lăsându-și cămașa pe dinafară, Mario își puse geaca și șapca și ieși pe ușă.

•

Jeff Duser se grăbea. Stătea la volanul unui Dodge Durango și bătea cu degetele în volan, în timp ce ochii îi alunecau continuu între oglinda retrovizoare și oglinzile laterale. Purta un costum maro închis și un trenci crem. În buzunarul de la piept al sacoului avea actele care-l identificau drept Steven Metzger, agent federal al Biroului de Alcool, Țigarete și Arme de foc. Duser își păstra încă părul tuns scurt, dar nu atât de scurt ca pe vremea când fusese pușcaș marin. Se înrolase pe când avea 18 ani. Nu avusese de ales: fusese fie Marina, fie pușcăria. Polițiștii din Toledo, Ohio, orașul său natal, îl luaseră deja la ochi. Șeriful îl condusese personal la secția de recrutare, chiar în ziua în care împlinise 18 ani.

La început, Duser crezuse că și-a găsit locul. Dar asta până când Marina începuse să se înmoaie. Dacă politicienii preocupați de corectitudine politică credeau că-l pot forța să accepte homosexuali în unitatea lui, se înșelau. Duser organizase și participase la numeroase acțiuni de demascare a acestora. Unul dintre noii recruți luase vorbele sergentului Duser prea în serios așa că, după ceva mai multe beri, acesta intrase în baracă și-l bătuse pe unul dintre „suspecți” până la moarte. Ancheta care a urmat a dezvăluit rolul lui Duser și multe alte infracțiuni ale acestuia. A fost trimis în fața Curții Marțiale și dat afară din Marină fără discuții. Dar își găsise repede un loc în branșa contractorilor privați și asasinatelor la comandă.

Pe scaunul din față stătea Wally McBride, cu o armă Steyr TMP cu amortizor. Duser și oamenii lui aveau un adevărat arsenal ascuns într-un depozit din Richmond, furat de la un traficant de arme care le importa din Austria. Arma era compactă și ușor de ascuns, chiar și cu amortizorul care dubla lungimea țevii, iar numărul de serie fusese șters cu atenție. Duser nu avea prea multe reguli, dar una

era de neatins: dacă foloseai o armă pentru a ucide pe cineva, aceasta era aruncată imediat în ocean.

Peter Cameron stătea pe bancheta din spate, privindu-i pe cei doi cum se foiesc. Observase că Duser călcase accelerația, dar nu spusese nimic. Petrecuse toată noaptea cu Duser, plănuind operațiunea, și băuse cam multe cafele. Acum ar fi avut nevoie la toaletă, dar nu îndrăznea să iasă din mașină. Se luminase deja și Mario Lukas urma să apară în orice moment.

Înainte de a pleca din Colorado, Cameron plecase de lângă Villaume și oamenii lui și dăduse un telefon. Era către Duser. Nici nu i se dăduse încă ordinul de a-i elimina pe cei trei, dar gândise proactiv. Cameron îi spusese lui Duser unde și când vor ateriza, și pe cine să urmărească. Atunci când ajunseseră pe Montgomery, un aerodrom micuț cu o singură pistă, Duser îi aștepta. Plantase deja echipament de urmărire pe opt mașini din parcare așa că, atunci când Villaume, Juarez și Lukas părăsiseră aeroportul, Duser îi urmase de la distanță. Juarez își parcase mașina chiar în fața locuinței, foarte stupid din partea ei. Lukas parcase la opt străzi distanță și îl pierduseră. Dar luni, unul dintre oamenii lui Duser îl reperase și acum știau unde locuiește. Villaume dispăruse pur și simplu. Mașina pe care o luase de la aeroport era încă sub supraveghere și toți băteau cartierul în lung și-n lat în căutarea canadianului. Dar până acum nu găsiseră nimic.

Asta nu-l deranja prea tare pe Cameron. Nu se gândea prea mult la Villaume. Fără Mario Lukas, omul era ca un urs fără gheare. Cameron era convins că Villaume va fugi ca un iepure speriat de îndată ce va afla că prietenul lui a fost ucis.

Duser auzi vocea omului său în stație și îi aruncă o privire lui Wally McBride. Acesta încuviință și coborî din mașină. Mario Lukas tocmai ieșise din bloc și se îndrepta în direcția lor. Duser avea trei mașini și șase oameni în zonă.

Dacă aveau noroc, Lukas urma să se îndrepte spre aceeași brutărie la care fusese și în dimineața precedentă. Planul era să-l distragă și să-l împuște din spate. Partea cu distrasul căzuse pe umerii Sandrei Hickock, fostă striperiță, o frumusețe pe care Duser o recrutase și o antrenase personal.

Străzile erau pustii. Felinarele erau încă aprinse, dar soarele lumina deja cât să nu mai fie nevoie de ele. Mario recunoscu o vecină care își plimba cățelul și o salută din cap. Lukas învățase repede că mărimea sa intimida, de regulă, oamenii. Uneori acesta era un lucru bun, alteori nu. Femeia zâmbi înapoi și, câțiva pași mai încolo, Mario făcu dreapta. Niciodată nu alegea același traseu spre brutărie.

Un alergător în colanți venea spre el pe trotuarul opus. Mario se gândi că arată ușor familiar. Continuă să înainteze, uitându-se la mașinile parcate și verificând în spate la fiecare câțiva pași. Brutăria era chiar în față, pe dreapta. Când ajunse aproape de ea, o femeie dădu colțul și intră pe strada lui. Avea brațele încrucișate la piept, ca și cum i-ar fi fost frig, deși temperatura era destul de plăcută. Mario o studie, chiar și de la distanță se vedea că e foarte frumoasă. Dacă ar mai fi văzut-o înainte și-ar fi amintit. În clipa în care se apropie, femeia privi în sus, își dădu o șuviță de păr după ureche și zâmbi.

Clopotele de alarmă începură imediat să zbârnâie în capul mare al lui Mario. Aruncă o privire rapidă în spate și își strecură mâna sub cămașă. Din spate venea un bărbat care se apropia cu repeziciune. Mario întoarse capul verificând mai întâi trotuarul opus, apoi femeia, care încă zâmbea. O cutie de metal U.S. Postal Service are chiar în față. Mario grăbi pasul și păși în dreapta, în timp ce își scoase dintr-o mișcare Coltul de 9 mm. Zâmbetul femeii dispăru la vederea armei. Mario observă că, în mâna dreaptă, avea un obiect negru și, înainte ca aceasta să ridice arma, Mario

apăsă pe trăgaci. Sunetul se auzi cu ecou pe strada tăcută.

Glonțul lovi femeia în față. Mario se lăsă imediat pe vine și se ascunse între două mașini parcate. Înainte să se poată întoarce să verifice ce face bărbatul, o ploaie de gloanțe căzu pe caroseria mașinii din spatele lui. Cu capul jos, Mario ridică arma și trase trei gloanțe spre trotuar. În clipa în care își coborî brațul, auzi un motor pornind și anvelopele scrâșnind pe carosabil. Gloanțele continuau să cadă pe mașinile din jurul lui.

Duser apăsă pedala de accelerație până la podea, urlând în cască:

— Ține-l la pământ, ajung acolo într-o secundă!

Dudge-ul veni în viteză de după colț. Duser coborî geamul șoferului și se pregăti să tragă. Tot ce vedea în față era o mare de cioburi de sticlă care zburau în toate direcțiile din cauza gloanțelor. Duser își scoase mâna pe geam și începu să tragă. Când se apropie de locul în care se ascundea Mario, puse brusc frână și opri mașina cu o smucitură. În fața lui, ghemuit în spatele unei mașini, era Mario Lukas. Duser își încordă degetul pe trăgaci și goli magazia de 25 de gloanțe în spatele lat al bărbatului. Lukas căzu cu fața în jos, lângă o canalizare.

19

Limuzina Senatorului Clark trecu de poarta Clubului Congresului și intră pe alee. Terenul de golf, proiectat inițial de Devereaux Emmett și refăcut apoi de Donald Ross, Robert Trent Jones și, mai recent, Rees Jones, era unul dintre cele mai frumoase din țară. Limuzina viră la dreapta și trecu de capătul traseului, unde patru jucători așteptau deja să dea prima lovitură. Clark se încruntă. Va trebui să verifice dacă și-ar putea anula câteva întâlniri pentru o partidă scurtă. Părea că va fi o zi perfectă pentru golf. Mașina continuă să înainteze pe aleea circulară și opri în fața clădirii centrale în stil clasic mediteranean. Senatorul îi mulțumi șoferului și îi spuse că va rămâne probabil peste o oră.

Odată intrat, Clark se îndreptă spre scări, pentru a urca la primul etaj, către sala privată pe care o rezervase. Scara era flancată de o serie de fotografii alb-negru de artă, ce ilustrau istoria prestigioasă a clubului – Președintele Calvin Coolidge la deschidere, în 1923, imagini de la U.S. Open, Kemper Open și, preferata lui Clark, o imagine din timpul celui De-al Doilea Război Mondial, când terenul fusese transformat în tabără de antrenament pentru spionii OSS.

Clark intră în sala de conferințe fără ferestre pentru a-i găsi pe Congremenul Rudin și Secretarul de Stat Midleton într-o dezbatere aprinsă. Clark îi salută și se opri la bufetul din dreapta pentru a lua un covrig și un bol cu cereale. Înainte de a se așeza, își umplu un pahar cu suc de merișoare și semnă nota de plată. Atât Rudin cât și Midleton erau membri ai clubului, dar în cei 20 și ceva de ani de când îi cunoștea, Clark nu îi văzuse niciodată plătind o masă. Cei doi erau zgârciți în moduri diferite. În timp ce Rudin era unul clasic, care economisea din obișnuință, Midleton

provenea dintr-o veche familie de fermieri înstăriți, cu rădăcini care ajungeau până la Revoluția Americană. Familia lui era, practic, aristocrată. Mă rog, cât de aristocrat puteai fi în America. Dar aristocrații nu au niciodată bani la ei și nici nu plătesc notele de plată. Așa că, încă o dată, nota urma să fie plătită de băiatul crescut într-un parc de rulote, de doi alcoolici înrăiți.

În ciuda uriașei prăpăstii sociale dintre ei, Clark era de departe cel mai bogat. Cu o avere de peste 100 de milioane de dolari, era unul dintre cei mai bogați politicieni din Washington. Midleton avea, ce-i drept, oarece avere, dar fusese moștenită de la înaintași. Și, oricum, valora undeva în jur de opt milioane de dolari, mai nimic după standardele actuale de bogăție. Midleton era foarte mândru că nu atinsese niciodată banii aceia. Erau gestionați de aceeași bancă cu care lucrase și străbunicul lui. Clark săpase puțin să vadă ce și cum, și descoperise că portofoliul lui Midleton produsese în medie cam 8% dobândă în ultimii zece ani. Era de râs, dar omul investea după regulile de acum 100 de ani. Plătea niște sume exorbitante unor bancheri bătrâni care îi cumpărau acțiuni la toate prăfuielile de companii de utilități.

Congresmenul Rudin o ducea ceva mai bine. Având în vedere că era în Camera Reprezentanților de 34 de ani, s-ar fi putut pensiona mâine – cu pensie specială și toate beneficiile aferente, desigur – și ar fi avut suficienți bani pentru viața frugală pe care o ducea. Pentru că, de-a lungul anilor, Rudin își risipise orice brumă de avere pe care o avea. Cu doi ani în urmă, portofoliul său valora aproape 800 000 de dolari. Clark reușise, în cele din urmă, să-l convingă să-i lase pe managerii lui de fond să-i administreze banii. Fusese ca la dentist, Rudin ar fi preferat mai degrabă să-și scoată două măsele pe viu decât să predea controlul asupra prăpăditei sale de averi. Dar, de atunci, oamenii lui Clark îi transformaseră cei 800

000 de dolari în 1 700 000, însă Rudin nu spusese nici măcar mulțumesc, darămite să plătească vreo notă la restaurant.

Odată, demult, acest comportament l-ar fi deranjat teribil pe Clark, dar acum senatorul se ridicase deasupra acestor emoții primare. Îi compătimea pe cei doi pentru micimea lor, erau niște meschini patetici care începeau să se foiască de câte ori ospătarul venea cu nota. Acum, în timp ce se așeza și începea să își ungă covrigul cu cremă de brânză, se întrebă cât de departe va putea merge înainte ca cei doi papagali să înțeleagă încotro bate.

Clark nu avea nicio intenție să-l întrebe pe Midleton de ce convocase întâlnirea. Senatorul știa de ce. Spionii lui de la Casa Albă îl informaseră că avusese loc un incident între președinte și înfumuratul de Midleton. Un incident care-l implicase și pe ambasadorul Germaniei și care fusese extrem de jenant pentru Midleton.

Rudin era aplecat asupra unui bol cu fructe, înghițind hulpav bucățelele mici. Între doi dumicați, se apleca spre Midleton și își scuipa tot veninul împotriva CIA. Dar de cum apăru Clark, Rudin îi întoarse spatele secretarului de stat.

— Hank, ai auzit ce s-a întâmplat ieri la Casa Albă?

Clark făcu pe prostul și negă din cap. În următoarele minute, Rudin începu să relateze pentru a suta oară versiunea sa inflamată asupra evenimentelor care avuseseră loc în Biroul Oval. În ceea ce-l privea pe Midleton, acesta stătea ca prostul, cu o expresie de om insultat pe față. Clark știa că e pe teritoriu mlăștinos. Oricât de amatori ar fi părut cei doi din exterior, erau totuși unii dintre cei mai puternici și influenți oameni din capitală. Și erau democrați, iar el era inamicul lor politic. Dacă ar fi mirosit cumva că încearcă să-i joace pe degete, totul s-ar fi terminat.

Când Rudin termină, Clark își puse paharul jos și se uită spre secretarul de stat.

— Îmi pare rău că ai fost tratat așa, Charles. Este inadecvat să se ia de tine în fața altor membri ai cabinetului. Dar mi se pare că președintele a avut dreptate.

Înainte ca Midleton să poată răspunde, Rudin se lansă într-o tiradă, cu fața schimonosită de furie.

— Dreptate?… Ai ascultat măcar ce ți-am povestit?

— Al, se pare că tipul ăsta, Hagenmiller, era în pat cu cine nu trebuia.

— Ha! Asta e povestea scornită de CIA și știm cu toții cât de mult valorează minciunile lor.

— Am mai discutat despre asta și în trecut, Al. Avem păreri diferite despre valoarea CIA.

Clark mușcă din covrig și așteptă liniștit următoarea tiradă.

— CIA este cea mai mare nenorocire pe care a văzut-o țara asta vreodată. Modul în care operează ei este total neconstituțional și un pericol pentru viitorul democrației noastre. Și nu doar a noastre, ci a lumii.

Clark se lăsă pe spate și își încrucișă brațele la piept.

— Nu am venit ca să-mi ții o predică pe un subiect asupra căruia nu vom fi niciodată de acord. Acum, dacă aveți ceva constructiv de spus, ascult. Altfel, am alte lucruri de făcut.

Rudin dădu din cap frustrat. Îl înnebunea faptul că prietenul lui din Arizona nu vedea cât de otrăvitoare e Agenția.

Midleton, diplomat ca întotdeauna, interveni:

— Hank, ce se mai aude de starea de sănătate a lui Thomas Stansfield?

Clark își ascunse un rânjet. Îi adusese exact acolo unde voia.

— Sursele mele îmi spun că mai are două săptămâni, maxim două luni, dar nu mai mult.

Midleton încuviință tăcut, car și cum chiar i-ar fi păsat.

— Nu ești îngrijorat de cine îi va lua locul?

— Sigur că sunt.

— Ai auzit vehiculându-se vreun nume?

— Nu, negă Clark. Tu ești în cabinet, nu eu.

— Ei bine, în calitate de Președinte al Comisiei Senatoriale de Control al CIA, vei avea un cuvânt de spus în privința asta.

— Doar la confirmarea candidatului propus. Colegul tău de partid este cel care ne va da un nume. Noi nu facem decât să punem câteva întrebări și să votăm da sau nu.

— Ești mult prea modest, contracară Midleton.

Rudin era ocupat să dea din cap dezamăgit și să se scobească între dinți.

— Trebuie să fi auzit câteva nume pe la colțuri.

— Nu, nimic.

Rudin își scoase scobitoarea din gură și lătră:

— N-ai auzit nimic de Irene Kennedy?

— Nu, dar cred că ar fi un bun candidat.

— Doamne, Dumnezeule! Nu vorbești serios!

Rudin părea gata să facă apoplexie.

— Și ce e în neregulă cu Dr. Kennedy? întrebă Clark calm.

— De unde vrei să încep? scuipă Rudin.

— De unde consideri de cuviință.

— În primul rând, ticăloasa vine din interior. Și sigur nu avem nevoie de un alt spion care să preia conducerea. Avem nevoie de cineva care să intre în ei ca-n brânză și să facă curat în stupul ăla de viespi. Cineva care să urmeze întocmai directivele Congresului. În plus, femeia asta nici măcar nu e calificată să preia o funcție ca aceasta.

— A făcut o treabă foarte bună la Centrul de Contraterorism, argumentă Clark.

— Rahat, nu cred niciun cuvânt din toate rapoartele ei. E o mincinoasă și o intrigantă! Și să fiu al naibii dacă îi voi permite să preia conducerea.

— Din caracterizarea ta trag concluzia că e perfectă pentru slujbă, zâmbi Clark.

Lucrurile mergeau mai bine decât și-ar fi imaginat.

— Mă bucur că ți se pare amuzant, Hank. Una e să minți și să tragi ițele cu inamicii, dar când vii în fața comisiei mele, vreau adevărul. Și femeia aia nu mi-l va da niciodată.

Clark arătă cu degetul spre Rudin.

— Ți-a trecut vreodată prin cap că nu spune adevărul pentru că știe că i-ai tăia bugetul la jumătate?

— Asta nu e treaba ei. Este obligată prin lege să raporteze totul comisiei mele și nu o face. Iar asta mă calcă pe nervi!

— Atunci ar trebui să deschizi o anchetă, spuse Clark dându-i șah mat.

Știa că Rudin este un om de partid, prin excelență. Pentru a o investiga pe Kennedy ar fi trebuit să treacă de Președintele Hayes, democrat și el. Rudin se retrase și își încrucișă brațele la piept, sfâșiat între loialitatea față de partid și ura sa viscerală față de CIA.

— Haideți să ne calmăm puțin, interveni Midleton.

Oricât de supărat ar fi fost acum pe președinte, ultimul lucru pe care-l voia era să-l vadă pe Rudin expus într-o vânătoare de vrăjitoare. Republicanii ar fi câștigat enorm dintr-o asemenea luptă internă a democraților.

— Eu sunt calm, spuse Clark punându-și șervetul pe masă.

— Bun, spuse Midleton aruncându-i o privire lui Rudin care-l avertiza să-și țină gura. Tu pe cine ai vrea să vezi în fruntea CIA? continuă el întorcându-se spre Clark.

Era mult prea ușor. Clark se strădui să-și păstreze chipul impasibil. Avea o persoană în minte și alte două de rezervă, dar era prea devreme să arunce numele lor pe masă.

— Așa cum am spus, nu e treaba mea să nominalizez. Eu doar confirm.

— Dar dacă ai putea să alegi pe cineva?

Clark dădu din umeri cu nonșalanță.

— N-am nici cea mai mică idee. Nu m-am gândit la asta. Și oricum n-ar conta, adăugă el chicotind.

— S-ar putea să conteze, întinse Midleton ramura de măslin.

— Ceea ce încearcă să spună, interveni Rudin, este că nouă nu ne place ideea ca Irene Kennedy să preia conducerea. Și din câte spui tu, s-ar putea ca ea să fie alegerea președintelui. Eu sunt pregătit să merg la președinte să-i spun că mă opun nominalizării lui Kennedy, dar având în vedere cât de vocal am fost în ultima vreme, s-ar putea ca asta să nu fie o surpriză pentru el. Am întors-o pe toate părțile și e clar că nu suntem de acord.

— De ce nu amenință cu tăierea bugetelor? probă Clark.

Știa foarte bine că Rudin nu are voturile necesare pentru o asemenea acțiune.

— Eu sunt om de partid, Hank, știi bine, spuse Rudin ca și cum ar fi fost cel mai onorabil lucru cu putință. Nu pot să acționez împotriva președintelui meu.

— Ei bine, în acest caz nu știu ce să vă spun, domnilor. Dacă nu o vreți pe Kennedy, ați face bine să găsiți o cale de-l întoarce pe președinte împotriva ei.

Midleton se foi puțin pe scaun înainte de a deschide gura.

— Dacă tu ai veni cu un candidat mai… agreabil decât Dr. Kennedy, noi am fi dispuși să înaintăm numele președintelui și să pledăm pentru cauză.

Clark încercă să pară surprins.

— Deci ați vrea ca eu să fiu omul negru.

Lui Midleton nu-i plăcu termenul, dar încuviință din cap.

— Și de ce, mă rog, aș vrea să fac asta?
— Pentru că sunt o mie de oameni doar în orașul ăsta care ar face o treabă mai bună decât ea, interveni Rudin.
Clark încuviință încet.
— O să mă gândesc la asta, spuse el uitându-se la ceas. Trebuie să plec. Altceva?
Ambii negară din cap, dar Midleton adăugă:
— Te rog, cântărește ideea. Am putea să ne ajutăm unii pe alții.
Clark spuse că va încerca și plecă. De îndată ce ușa se închise în urma lui, Rudin se întoarse spre Midleton:
— O să accepte, vei vedea. Știu eu cum să-l iau pe Hank.
— Sper că ai dreptate. Nu cred că politica noastră externă mai poate duce mult mentalitatea asta de cowboy.
— Nu-ți fă griji, am dreptate.
Midleton și-ar fi dorit să fie la fel de încrezător, dar încă era șocat de întâlnirea de ieri dimineață. Președintele se transformase într-un monstru. Avea nevoie de cineva care să-l țină în frâu. Kennedy trebuia eliminată din cercul de apropiați ai președintelui. Midleton se uită la colegul lui democrat:
— Poate că n-ar fi o idee rea să o chemi pe Kennedy la raport, în fața comisiei tale.
Rudin se încruntă.
— De ce aș vrea să le dau ocazia republicanilor să vadă luptele noastre din interior?
— Privește-o ca pe o ocazie să pui tu primul mâna pe subiect. În felul acesta, nu mai au ce face.
Lui Rudin îi plăcea ideea. Ce i-ar mai fi plăcut să o bombardeze pe Kennedy cu întrebări și să-i amintească în fața cui răspunde.
— O voi face, dar nu vreau să-l rănesc pe președinte.
— Nu te teme, nu o vei face. Nu cred că tipa l-ar expune vreodată pe președinte la orice fel de

scandal.

În timp ce-și aștepta limuzina, Senatorul Clark abia își putea reprima rânjetul de fericire. Lucrurile merseseră mai bine decât se așteptase. Poate că nu și în Germania, dar aici el era dirijorul. Și cu cei doi bufoni care tocmai își oferiseră asistența, rezultatul va fi fără îndoială cel scontat. Sponsorii lui pentru candidatura la președinție vor fi încântați. Chiar foarte încântați.

20

Depozitul era situat lângă Grădina Botanică. Mașina Dodge Durango viră în viteză de după colț, în timp ce unul dintre oamenii lui Duser ținea poarta deschisă. Vehiculul intră fără să frâneze, iar bărbatul care îl aștepta închise poarta, nu înainte de a se uita cu atenție în stânga și în dreapta, de-a lungul străzii.

Duser opri vehiculul dar lăsă motorul pornit. Când coborî, un bărbat stătea alături cu un sac de gunoi. Duser își aruncă arma în sac și apoi deschise ușa din spate. Sandra Hickock zăcea pe spate, cu fața distrusă de glonț. Duser se uită în jos și scutură din cap. Într-un fel era bucuros că scăpase de ea, începuse să devină cam posesivă. La urma urmei era un lucru bun că murise, dar acum trebuia să facă ceva cu cadavrul, așa că începu să latre ordine.

Oamenii lui trecură imediat la treabă. Plăcuțele de înmatriculare ale Dodge-ului fură înlocuite rapid, iar corpul neînsuflețit fu îndesat într-un butoi de metal. Butoiul fu umplut imediat cu nisip, sigilat și încărcat într-o camionetă care avea alte opt butoaie identice. În mai puțin de cinci minute, cadavrul și armele folosite dispăruseră. Ca și mașina lui Duser, care plecă spre un atelier unde urma să fie dezmembrată.

Peter Cameron folosi pauza pentru a se liniști puțin. Fusese un idiot să-i însoțească în misiune. Tot rahatul ăsta va ajunge pe prima pagină a ziarelor într-o oră. Demenții trăseseră aproape o sută de gloanțe! Sigur, toate fuseseră trase din arme cu amortizor, dar asta nu va conta câtuși de puțin atunci când poliția și presa își vor face apariția. Cele două mașini parcate arătau ca și cum ar fi fost prinse în cea mai violentă grindină a secolului, iar corpul lui Mario Lukas era sfârtecat de gloanțe. Nu era deloc ceea ce-și dorise.

Villaume avusese dreptate în privința lui Duser, omul era la fel de subtil ca un tanc.

Duser se apropie de Cameron cu o nouă armă în mână.

— Acum hai să mergem după fată.

— Nu! exclamă Cameron îngrozit.

— Nu te teme de polițiști, vor fi ocupați cu prima scenă a crimei.

— Nu! Am terminat pe ziua de azi, mormăi Cameron masându-și tâmplele. Toate astea vor ajunge pe prima pagină.

— Și ce? Reporterii nu prind criminali, poliția o face. Iar noi nu avem de ce să ne facem griji. Toate eventualele probe împotriva noastră tocmai au ieșit pe poarta din spate.

Cameron era tentat să întrebe unde le duc, dar se răzgândi.

— Nici vorbă. Gata, am terminat!

— Ce dracu' e cu tine? se îmbățoșă Duser făcând un pas spre el. Trebuie să ne mișcăm acum, cât avem elementul surpriză de partea noastră.

— Nu, nu trebuie. Pentru ultima oară… gata!

Duser arăta ca și cum ar fi fost gata să-l strângă de gât.

— Rahat! Plecăm acum și terminăm toată treaba! Omule, la un moment dat va trebui să ne ocupăm și de ea, și e mai bine acum decât mai târziu.

Cameron scutură din cap. Nu-i plăcea deloc ideea de a se expune și mai mult. Duser simți că asta e problema și adăugă:

— Ascultă, rămâi tu aici și ne ocupăm noi. Vreau să-l izolăm pe Villaume cât mai repede. Îi omorâm toți oamenii și îl forțăm să fugă.

Cameron se gândi puțin.

— Nu, îl vreau și pe Villaume mort, așa că mai bine lăsăm fata în viață și ea o să ne conducă la el, de îndată ce va afla despre Lukas. O filăm pe Juarez și apoi îi eliminăm pe amândoi.

Lui Duser îi plăcea ideea.

— Bun plan. Îmi pare rău că m-am răstit la tine, adrenalina.

Adrenalină pe naiba! *E probabil de la toate drogurile pe care le-ai luat*! gândi Cameron.

— E în regulă, doar asigură-te că nu o pierzi pe Juarez. E singura noastră legătură cu Broasca.

Un minut mai târziu, Cameron îi privi pe Duser și McBride urcându-se într-un Ford Taurus și dispărând pe poartă. Poate că elimina pe cine nu trebuia. Nu, se răzgândi el. Duser era o brută sălbatică, dar măcar putea fi controlat.

•

Rapp își petrecuse noaptea pe canapeaua lui Marcus Dumond, cu mâna încleștată pe Beretta lui de 9 mm. Toate ideile sale de a-l ține pe Dumond la distanță se duseseră pe apa sâmbetei, era clar că avea nevoie de ajutor. Dar marea întrebare încă rămânea: îi trimisese oare Irene Kennedy pe cei doi soți să-l ucidă? Instinctul îi spunea că nu. O cunoștea pe Irene de peste un deceniu și era cea mai bună prietenă a lui, omul în care avea deplină încredere. Dar în branșa lui de paranoici, cunoșteai oare pe cineva cu adevărat? Mitch își dorea să creadă că Irene nu avusese nimic de-a face cu mizeria asta, dar ideea era greu de digerat. Kennedy era cea mai logică variantă, de fapt era *singura* variantă. Ea fusese omul de legătură între el și soții Hoffman.

Cei doi bărbați stăteau la masa din bucătărie a lui Dumond. Apartamentul avea doar două camere, dar era spațios și luminos. Bucătăria avea un bar destul de mare, așa că locul de luat masa fusese transformat în birou. Un blat uriaș de stejar fusese pus pe doi cilindri de metal și servea acum drept birou de lucru. Pe suprafața blatului erau trei monitoare, mouse-uri, tastaturi, scannere și alte câteva lucruri pe care Mitch nu le mai văzuse niciodată. Pe pereți atârnau postere înrămate cu supereroii Marvel. Rapp era cu doar câțiva ani mai mare decât Dumond, dar se simțea de parcă s-ar fi

născut în alt secol. Marcus era copilul cool al Internetului, care făcea surfing pe valurile sălbatice ale oceanului cibernetic.

Dumond își îndesa cereale în gură, în timp ce Mitch îi dădea instrucțiuni.

— Asigură-te că nu tragi niciun semnal de alarmă. Trebuie să intri, să sapi și să ieși fără să știe nimeni.

Dumond se uită în sus către el, cu un strop de lapte curgându-i pe bărbie.

— Mitch, relaxează-te omule, ești pe teritoriul meu!

Pentru Dumond, slujba lui era un vis devenit realitate. Guvernul Statelor Unite nu doar că-l încuraja să-și petreacă zilele intrând în tot felul de rețele, dar îl mai și plătea pentru asta.

— Știu, dar acum e altceva. Trebuie să intri în rețeaua de la Langley și Pentagon.

Dumond rânji cu gura plină de cereale. După ce înghiți, spuse:

— Și ce e diferit la asta?

Rapp îl privi un moment. Dumond avea o atitudine de puști arogant cât China de mare.

— Nu-mi servi rahatul ăsta, Marcus.

— Nu o fac, dar intru în calculatoarele Pentagonului cel puțin o dată pe zi.

— Și la Langley?

— Acolo am parolă, e legal.

— Dar parola ta nu funcționează peste tot.

— Așa e, dar oamenii mă cunosc. S-a mai întâmplat să intru unde nu-mi fierbe oala.

— Cât de des?

— În fiecare zi, spuse Dumond relaxat, îndesându-și o nouă lingură cu cereale în gură.

— Irene știe de asta?

— Nu… nu de fiecare dată.

Rapp scutură din cap ca un tată exasperat.

— Marcus, îți spun pentru binele tău, ai grijă ce faci și pe unde umbli. Dacă deschizi dosarul cui nu trebuie, s-ar putea să dispari brusc într-o bună zi.

— Cum să mă prindă dacă nu știu că am fost pe acolo, hmm?

— Știu că ești bun, frate, dar nimeni nu e perfect. Dacă o ții tot așa s-ar putea să te prindă.

Dumond zâmbi și scutură din cap. Rapp întinse un deget spre el și spuse:

— Marcus, nu bat câmpii aici! Joci un joc foarte periculos și, mai devreme sau mai târziu, cineva o să se prindă. Și când se va întâmpla asta, poți să spui adio… nu slujbei, ci vieții. CIA și Pentagon… frate, acolo sunt zeci de tipi ca mine, continuă el întorcând degetul spre el însuși. Nu știu o boabă despre calculatoare, dar știu o grămadă despre cum să facă oamenii să dispară.

Dumond încuviință, zâmbetul îi dispăruse de pe față.

— În regulă… în regulă, spuse el ridicându-se și aruncând conținutul bolul cu cereale la gunoi.

Apetitul îi dispăruse brusc.

Câteva minute mai târziu ieșeau din blocul cu patru etaje, Dumond în față, îndreptându-se spre Langley, iar Rapp în spate, în drum spre depozitul închiriat pe care-l păstra în caz de nevoie. Merse câteva străzi și, pe Wisconsin Avenue, intră la metrou. Purta aceleași haine ca seara trecută – o șapcă de baseball, un pulover, pantalonii kaki și pantofii sport. Până la depozit mergea și așa, acolo se va schimba. Metroul era relativ gol, din moment ce oamenii erau deja la birou. Își așeză rucsacul pe scaunul gol de lângă el și puse mâna peste el. Cealaltă persoană din vagon își scoase telefonul mobil și începu să vorbească la el. Mâna lui Mitch alunecă ușor spre buzunarul lateral al rucsacului, unde pusese telefonul securizat pe care i-l dăduse Dumond. Îi spusese că îl poate folosi liniștit, nimeni nu știa de el. Dar Rapp, întotdeauna precaut, plănuia să-l utilizeze doar în caz de nevoie și atunci câteva secunde.

Își dorea cu disperare să o vadă pe Anna. Trenul ieși la suprafață, iar el își întoarse ochii spre

fereastră. Știa că nu ar trebui să o facă, dar nu se putea abține. Măcar să-i audă vocea. Mitch scoase telefonul și-l porni. Tastă rapid numărul de serviciu al Annei și începu să numere secundele. După trei apeluri intră mesageria vocală. Mitch îi ascultă vocea și, la sunetul de final, închise telefonul. Era trist. Nu doar pentru că nu o putea vedea pe Anna, ci pentru că, pentru prima dată în viață, se simțea plin de dubii. Să plece sau nu? Să se retragă sau nu? Oare îl vor lăsa să plece? De ce naiba acceptase această misiune? De ce nu-și urmase instinctul și nu se retrăsese înainte de asta? Își scoase șapca și își trecu degetele prin părul tuns scurt. Știa deja răspunsul la toate aceste întrebări, dar nu-i plăcea să admită. Iar acum nu-și dorea decât să fie cu Anna. Să lase totul în spate și să înceapă o viață normală.

•

Irene Kennedy intră în sala de conferințe de la etajul 7 al sediului CIA din Langley, Virginia și își puse agenda pe masă. Fusese convocată la această întâlnire, așa că prânzul trebuia să mai aștepte. Sala dreptunghiulară era adiacentă biroului directorului CIA. Austeră și funcțională, conținea o masă lungă de mahon și douăsprezece scaune de piele. Sala era verificată în fiecare dimineață de o echipă de la Biroul de Securitate al Directoratului – Gestapo-ul CIA, cum era cunoscut în rândul celor peste 20 000 de angajați ai Agenției. În spatele jaluzelelor erau ascunse niște aparate micuțe care aveau rolul de a face ferestrele să vibreze, astfel încât eventualele microfoane parabolice să nu penetreze încăperea. Din motive evidente, CIA își lua securitatea informațiilor foarte în serios, iar directoratul de la etajul 7 era locul unde măsurile de securitate frizau absurdul.

La masă erau alte cinci persoane, dar nimeni nu vorbea. Max Salmen, cel mai în vârstă dintre ei, nu plăcea pe nimeni cu excepția lui Irene Kennedy. Pentru el, toți erau niște diletanți periculoși –

fiecare o combinație de birocrat, politician și avocat – în esență oameni incapabili de a lua o decizie corectă. Nu din cauza lipsei de inteligență, ci din motive care țineau de caracter și integritate.

Aceștia conduceau trei dintre departamentele Agenției, iar Salmen îl conducea pe al patrulea. În calitate de Director Adjunct de Operațiuni, Salmen era responsabil cu toate activitățile de spionaj. Oamenii lui erau cei care operau fără plasă de siguranță în cele mai periculoase locuri ale lumii, care recrutau agenți din țările prietene și inamice deopotrivă, se ocupau de contraspionaj și urmăreau teroriștii. Oamenii lui erau în linia întâi, ofițeri de caz, bărbați și femei care riscau totul în fiecare zi pentru țară. Salmen își începuse cariera împreună cu Stansfield, în Europa, iar când Stansfield fusese promovat și adus la centru, arțăgosul de Salmen venise cu el. Acesta era acum șeful direct al lui Kennedy, chiar dacă ea raporta, de multe ori, direct la Stansfield.

Celelalte trei persoane de la masă erau și ei directori adjuncți. Charles Workman conducea Departamentul de Informații. Oamenii lui erau șoarecii de bibliotecă, tocilarii cu IQ-uri imposibile care verificau zilnic mii de pagini cu informații. Rachel Mann conducea Departamentul de Știință și Tehnologie, iar Stephen Bauman, Administrația.

Dintre toți trei, Salmen îl disprețuia cel mai mult pe Workman, dar nici Bauman nu era departe. Ar fi fost incorect să spună că o disprețuia pe Mann, în condiții normale chiar ar fi plăcut-o. Tipa era foarte inteligentă și, în cea mai mare parte a timpului, evita să intre în conflictele politice cu care se hrăneau Workman și Bauman. Dar la urma urmei, bugetul era limitat și fiecare lupta pentru o bucată mai mare din plăcintă. Și toți voiau să ia de la Operațiuni. Dacă n-ar fi fost recentele evenimente teroriste, Salmen știa foarte bine că finanțarea lui ar fi fost în pericol.

Salmen își încrucișă degetele pătate de nicotină deasupra abdomenului proeminent și se întrebă oare cât va mai putea duce rahatul ăsta. Zilele îi erau numărate. Intrase în Agenție în 1964, fusese staționat mai întâi în Cambodgia, apoi în Laos, făcând lucruri care erau încă clasificate. După Vietnam se mutase în Europa, unde lucrase la diverse ambasade înainte de a deveni șeful stației CIA din Berlin. Când Stansfield devenise director, îl adusese înapoi în America și îl introdusese în cercul lui intim. Acum, că Stansfield era pe patul de moarte, lucrurile nu arătau bine deloc. Salmen înghițea tot rahatul dintr-un simț al datoriei față de țară și oamenii lui de pe teren, care aveau nevoie de protecție. Cineva trebuia să-i țină pe rechinii ăștia de birou la distanță. Și mai era un motiv. Stansfield îl rugase să rămână și să-i păzească spatele lui Irene Kennedy.

Ușa sălii se deschise și Jonathan Brown intră în încăpere. Acesta era Director Adjunct al CIA, sau DDI cum era cunoscută funcția, practic omul numărul doi din Agenție. În teorie, cei patru directori adjuncți îi raportau lui, iar el raporta direct la Stansfield, dar Salmen nu jucase niciodată jocul ăsta. Când avea vreo problemă, se ducea direct la Stansfield. Brown nu era deloc încântat de situație, iar Salmen știa bine că, odată cu Stansfield, va dispărea și el. Dar până atunci, obiectivul lui era să-i țină pe birocrați concentrați pe el, nu pe Kennedy.

Brown se așeză în capul mesei și se uită la ceilalți cu obișnuita sa privire dramatică. Din cauza operațiunilor ultrasecrete la care lucra, Kennedy rareori îi raporta lui Brown. Nu că ar fi avut o problemă cu el, omul era mai mult decât talentat și capabil. În circumstanțe diferite, probabil că ar fi fost un candidat perfect pentru funcția de Director al CIA. Dar era totuși un implant extern, fost procuror și judecător. Ajunsese la CIA datorită unor politicieni din Congres care

făcuseră lobby pentru el. Loialitatea lui se îndrepta, așadar, spre ei, nu spre Agenție.

Kennedy era invitată la aceste întâlniri mai des decât și-ar fi dorit. În cadrul celor patru departamente erau peste 30 de birouri și grupuri de lucru. Dintre toate acestea, Contraterorismul era cel care atrăgea cel mai mult atenția.

Kennedy bănuia de ce fusese convocată pe neașteptate la această întâlnire și nu-i plăcea deloc. CIA ar fi trebuit să fie organizată pe bază de compartimentalizare, nu transparență. Dacă Brown voia să deschidă subiectul evenimentelor din Germania, n-ar fi trebuit să aducă la masă Știința & Tehnologia și Administrația.

Brown tuși ușor și păru să-și aleagă cuvintele cu grijă.

— Tocmai am primit un telefon de la Președintele Rudin, începu el cu o privire îndurerată. Vrea toate informațiile pe care le avem despre ce s-a întâmplat în Germania weekendul trecut.

În ultimele zile, asasinarea Contelui Hagenmiller luase proporții uriașe. Chiar și în bula secretă a Agenției, toată lumea discuta despre asta. Cei trei suspecți de serviciu erau Statele Unite, Israelul și Irakul. Dar ieri fuseseră adăugați pe listă și englezii, francezii și germanii. Englezii pentru că, vorba ceea, erau englezi și făceau genul ăsta de lucruri mai bine decât oricine altcineva. Francezii fuseseră adăugați pe listă pentru că se zvonea că Hagenmiller îi eliminase din afacere. Iar nemții, din câte se vorbea, îl asasinaseră pe conte pentru că-i făcea să arate rău. Pe Kennedy nu o deranjau toate aceste zvonuri. Cu cât erau mai multe speculații, cu atât mai bine. În definitiv aceasta fusese intenția cu operațiunea, să trimită un mesaj tuturor celor care ar fi vrut să lucreze cu Saddam. Cu cât erau mai multe guverne suspecte, cu atât mai bine.

Brown îi aruncă o privire lui Kennedy și spuse:

— Și, Irene, Rudin ar dori să te invite la audieri în fața comisiei lui mâine dimineață la prima oră.

Salmen gemu iritat, dar Kennedy răspunse:

— În regulă. Ar dori ceva specific?

— Nu a precizat. Mi-a cerut doar să-ți reamintesc că vei fi sub jurământ, spuse el cu toată demnitatea unui fost judecător.

Salmen se strâmbă la comentariu și pufni:

— Ce glumă proastă!

Lui Brown nu-i plăceau disensiunile.

— Ai o problemă cu asta, Max?

— Da. Problema mea se numește Rudin.

— Poftim? întrebă Brown, mai serios decât de obicei.

— Rudin e un pitic frustrat care a avut ceva împotriva Agenției încă din prima zi.

Directorul Brown nu găsea replica amuzantă, iar ceilalți doi directori fură nevoiți să-și reprime zâmbetele la auzul caracterizării oneste și perfect adevărate a lui Salmen. Ca de obicei, Kennedy păstră un chip impasibil.

— Aș aprecia dacă i-ai arăta congresmenului din Connecticut mai mult respect.

Salmen râse cu poftă și spuse:

— Eu și congresmenul avem o relație de ură reciprocă de mulți ani. Dacă aș începe acum să-l respect probabil s-ar supăra.

Brown decise că e momentul să continue discuția conform agendei. Uitându-se la Charles Workman, spuse:

— Vreau un raport pe birou până la ora 17:00. Tot ce avem despre evenimentele din Germania.

Workman răspunse cuminte că se va ocupa personal de asta. Brown se întoarse spre Salmen.

— E adevărat că-l aveam pe Hagenmiller sub supraveghere?

Salmen își îndesă mâinile la subsuori și ridică din umeri.

— Asta e informație clasificată.

Brown se înroşi de furie în faţa evidentei lipse de respect a lui Salmen.

— Sunt directorul adjunct al acestei Agenţii şi aştept un raport şi de la tine. Pe biroul meu, până la ora 17:00.

Salmen rămase sfidător.

— Nu fac niciun raport până când nu-mi spune Directorul Stansfield să-l fac.

— Ascultă, Max, nu am făcut nimic să merit atitudinea asta din partea ta. Sunt Director Adjunct şi, acum, având în vedere starea de sănătate a lui Stansfield, eu conduc practic Agenţia. Când îţi spun să faci ceva, mă aştept să respecţi ordinul.

Salmen păru să dea înapoi puţin.

— Jonathan, cu tot respectul, fac asta de mult mai mult timp decât tine. Această agenţie funcţionează pe o bază clară de clasificare. Asta e filosofia noastră, asta e filosofia *tuturor* serviciilor de informaţii. Când Directorul Stansfield îmi va spune că nu ţi se aplică şi ţie, te voi anunţa.

— Max, Directorul Stansfield nu va fi veşnic aici să te protejeze. Şi când nu va mai fi, eu unul voi fi încântat să le trimit la plimbare.

Salmen se ridică.

— Ei bine, până atunci, Onorată Instanţă… puteţi să mă pupaţi în cur.

Şi cu asta, Directorul Adjunct de Operaţiuni se întoarse şi ieşi din sală cu un zâmbet larg pe faţă.

După câteva momente de linişte jenată, Kennedy se uită spre Brown şi spuse:

— Domnule aş vrea să îmi cer scuze în numele lui Max. În ultima vreme e foarte stresat. După cum ştiţi, el şi Directorul Stansfield sunt foarte apropiaţi. Nu cred că Max gestionează foarte bine situaţia.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze în numele lui.

Brown aprecia comentariul lui Kennedy. Era unul dintre cei mai competenţi şi profesionişti oameni cu care lucrase vreodată. Era păcat că şi ea va fi o victimă colaterală a acestei mizerii.

— Știu, domnule dar, vă rog, nu o luați în nume personal. Max este un tip foarte arțăgos și, în plus, nu-l agreează pe Congresmenul Rudin.

— Da, știu. Și te sigur că și congresmenul are aceleași sentimente față de Max.

Brown se uită peste notițele sale o clipă, apoi continuă:

— Vreau să fii foarte transparentă mâine, în fața comisiei. Ultimul lucru de care are nevoie Directorul Stansfield este să-și încheie cariera în dizgrație.

Kennedy încuviință, dar înțelesese prea bine adevărata intenție a lui Brown. Stansfield lansase zvonul că ar mai avea de trăit între șase luni și un an. În realitate, Kennedy știa că, dacă mai rezistă o lună, e mare lucru. Îngrijorarea lui Brown nu avea nicio legătură cu reputația lui Stansfield, ci cu propria lui carieră. În Washington, scandalurile erau un festin politic și mediatic excepțional, moartea unei cariere se cerea sărbătorită cu surle și trâmbițe, iar știrea mulsă o perioadă cât mai lungă. Dacă urma să fie lansată vreo anchetă a Congresului, Brown, și nu Stansfield, ar fi trebuit să stea în scaunul fierbinte la acuzatului. Și nicio carieră nu supraviețuise încă unui asemenea masacru concertat.

21

Rapp conducea spre vest, pe autostrada Georgetown Pike, într-un Volkswagen Jetta din 1994. Era întuneric și traficul începuse să se rărească. Mașina era înregistrată pe numele Charlie Smith, iar Rapp avea în buzunar un permis de conducere pe același nume. Agenția îl învățase multe lucruri de-a lungul anilor, dar două dintre cele mai importante erau următoarele: să fie paranoic și să aibă o atenție obsesivă la detalii. Un psiholog îl sfătuise odată să folosească cuvântul „precaut" în loc de „paranoic", din cauza conotațiilor negative asociate cu acesta din urmă, dar Mitch începuse să râdă. Întotdeauna fusese precaut, era o a doua natură pentru el, dar „paranoic" îi descria de minune starea de spirit în acest moment. Când ești pe cont propriu și împotriva celui mai mare și mai bogat serviciu de informații din lume, nu există cuvânt mai potrivit decât ăsta.

Rapp avea totuși un mare avantaj. Provenea din interior. Știa cum operează Agenția și, în ciuda uriașului avans tehnologic din ultimii ani, aceasta avea încă limitări. Dacă o persoană era suficient de proactivă și paranoică, era ușor să dispară. Iar Mitch era. Acesta era motivul pentru care, cu trei ani în urmă, își crease acest alias, Charlie Smith, și plătise 8 000 de dolari numerar pe Jetta. Acesta era motivul pentru care păstra depozitul din Rockville și alte câteva lucruri care s-ar putea dovedi folositoare. Mitch fusese vânător prea mulți ani ca să nu știe că, la un moment dat, el însuși ar putea deveni vânat. Și când urma să se întâmple asta, cea mai mare prostie – și pierdere de vreme – ar fi fost să înceapă să cumpere arme și să fure autovehicule.

Pe când treceau pe autostrada suspendată, pe sub Interstate 495, Shirley căscă. Rapp întoarse

capul să vadă ce face. Cățelușa superbă îl privi înapoi și își linse buzele. Mitch o luase de la adăpostul de pe Georgia Avenue. Angajații de la Washington Humane Society fuseseră foarte amabili. Rapp ceruse un câine blând, de talie medie, care să nu latre prea mult, iar oamenii îl conduseseră direct la Shirley, o combinație de collie, labrador și încă ceva neidentificat. Fusese adusă la adăpost de trei săptămâni și nimeni nu venise să o revendice până acum, ceea ce o surprindea pe femeia care îl însoțea pe Rapp. Pentru că Shirley părea foarte bine îngrijită și antrenată. Mitch o întrebă cum îi aleseseră numele, iar femeia îi spuse că trecuseră printr-o lungă listă de nume, pentru a vedea la care răspunde.

— Ar putea fi Curly, Burley, Hurly sau orice altceva care sună ca Shirley, dar eu am ales Shirley pentru ea. Pentru că arată ca o Shirley.

Rapp nu argumentă, Shirley era un nume bun. După ce o luă, Mitch se opri la un magazin pentru animale și îi cumpără o lesă, ceva de mâncare și câteva jucării.

La Linganore Drive, Rapp viră la dreapta și apoi la stânga, pe Linganore Court. Conduse până la capătul străzii, apoi întoarse mașina și parcă. O luă pe Shirley din spate și plecă la plimbare. Aleea trecea printre două case și intra în rezervația naturală Scotts Run Nature. Aceasta se întindea pe o suprafață de peste 1 500 hectare de teren împădurit, cea mai mare parte de-a lungul Râului Potomac, în Virginia. Aleile erau pline de excursioniști în fiecare zi, mai ales în weekend, dar marți seara urmau să fie probabil destul de goale. Mitch și Shirley începură să alerge și dispărură în noapte.

•

Irene Kennedy sosi la 19:20. Plecase de la Langley la ora 18:00 și se oprise acasă doar cât să facă niște paste pentru Tommy și o salată pentru ea. După ce petrecu exact 43 minute cu fiul ei, o

chemă pe Heather, adolescenta care locuia alături. Nu era nevoie să o instruiască, trecuseră deja prin asta de zeci de ori. Irene porni sistemul de alarmă și plecă, urcând în spatele mașinii guvernamentale care o aștepta în fața casei. La volan era garda ei de corp. Pe drum, până la casa lui Stansfield, se lăsă pradă sentimentelor de vină și îndoială care băteau la ușă de mult timp. Din ce în ce mai des, Irene se simțea ca o mamă iresponsabilă. Atunci când nu lucra la Langley, lucra de acasă. Tommy își petrecea aproape tot timpul liber lipit de televizor.

Timpul ei liber era aproape inexistent, mereu apăreau urgențe, care mai de care mai importante. Viața de mamă singură era și așa destul de solicitantă, dar cu slujba ei, era aproape imposibil să se ocupe și de Tommy. Nu arunca vina pe fostul ei soț, era bine că se despărțiseră cât Tommy era încă mic. Omul se mutase pe coasta de vest și, practic, ieșise complet din viața lor. Bine că măcar nu se va apropia niciodată de Tommy pentru a-l putea dezamăgi ulterior, așa cum făcuse cu ea.

Irene se simțea sfâșiată între obligațiile față de fiul său și obligațiile față de slujba ei, atât de neobișnuită dar atât de importantă. O slujbă care salva vieți, dar care cerea un mare sacrificiu. În fine, era clar că așa nu o mai putea duce mult. Mașina intră pe aleea din fața casei lui Stansfield, iar Irene încercă să-și alunge aceste gânduri. Trebuia să se concentreze. Ultimul lucru de care avea nevoie acum mentorul ei era să se îngrijoreze pentru ea.

Mașina opri în fața garajului și Kennedy coborî. Se îndreptă spre ușa de la intrare, unde o întâmpină una dintre gărzile de corp ale lui Stansfield. Irene o luă înainte pe hol și intră în birou, unde îl găsi pe Thomas stând pe fotoliul lui preferat, cu picioarele ridicate pe un scăunel și o pătură pe picioare. Se îndreptă spre el și îl sărută pe frunte. Având vedere

situația, mentorul ei arăta chiar bine. Cu mâna pe umărul lui, Irene întrebă:

— Cum te simți astăzi?

— Bine, mulțumesc. Vrei să bei ceva?

Kennedy știa că nu se simte bine. Nu avea cum. Doctorii îi spuseseră că boala îi dă dureri atroce. Dar acesta era Thomas Stansfield. Nu se văita niciodată și nici nu voia să o facă altcineva pentru el. Irene refuză oferta și se așeză pe canapea, în fața lui.

— Congresmenul Rudin vrea să mă prezint în fața comisiei lui mâine dimineață la prima oră.

— Am auzit.

Kennedy nu se obosi să întrebe de unde. Renunțase de mulți ani să se mai întrebe de unde își obținea omul informațiile.

— Ce altceva ai mai auzit?

— Că vrea să știe dacă am fost implicați în afacerea Hagenmiller.

— Ce mă sfătuiești? Cum să răspund la această întrebare?

— Cu mare atenție, răspunse bătrânul.

— Asta plănuiam și eu.

— Sunt convins, spuse Stansfield gânditor. Dacă tipul e atât de îndrăzneț încât să te cheme în fața comisiei într-o sesiune deschisă, ar trebui să nu-i spui nimic și să-l trimiți, politicos, la mine. Oricât de mult ne-ar urî, nu cred totuși că va face asta, se încruntă Stansfield.

— Nici eu.

Stansfield rămase pe gânduri, cântărind implicațiile, apoi continuă:

— Trebuie să-i spui că-l aveam pe conte sub supraveghere, oricum toată lumea pare să știe deja asta. În esență, prezintă-i același caz pe care l-a prezentat și președintele ieri ambasadorului Germaniei. În ciuda obsesiei lui Rudin, avem încă suficienți aliați în comisie pentru a-l bloca. Odată ce vor afla de afacerile lui Hagenmiller cu

irakienii, vor pierde orice interes pentru investigații suplimentare.

Kennedy nu era la fel de convinsă.

— Poate l-am putea convinge pe președinte să-l sune? Rudin e om de partid, va face tot ce-i va cere Președintele Hayes să facă.

Stansfield scutură din cap.

— Nu. Vreau să-l ținem pe președinte departe de chestiunea asta. E prea mare mizeria și trebuie să-l protejăm. Ne vom descurca singuri.

Irene încuviință cu reticență și spuse:

— Ceva nu se potrivește aici.

— În legătură cu Rudin?

— În legătură cu toată chestiunea. Nu știu…, continuă ea uitându-se pe fereastră, cineva vorbește prea mult și nu știm cine. Cineva lucrează împotriva noastră și încă nu am descoperit nici motivația, nici persoana.

— Lucrez la asta.

— Ai vreo idee despre cine ar putea fi?

— Irene, totul se rezumă la motivație.

— Motivație să ce?

— Știi că Rudin și Midleton s-au întâlnit azi-dimineață cu Senatorul Clark la Clubul Congresului?

— Nu știam.

Încă o dată, Kennedy era uimită de rețeaua de informatori a lui Stansfield.

— Au luau micul dejun împreună.

— Ce au discutat?

— Nu știu, dar le știu motivele. Rudin mă disprețuiește și ar vrea să mă vadă mort cât mai repede. Cu Midleton sunt în relații cordiale, dar și el și-ar dori să aibă un cuvânt de spus referitor la activitățile noastre și cine mă va înlocui.

— Și Clark?

Stansfield își ajustă pătura de pe picioare și tăcu un moment.

— Nu sunt sigur. În general, senatorul a fost cooperant cu noi, dar simt că omul nu are simțul

loialității deloc. Cred că, pur și simplu, tipul are interesele lui.

— Ce crezi că urmăresc?

Stansfield o privi o clipă și decise că venise momentul.

— Trebuie să discutăm ceva important.

Kennedy se încordă.

— În regulă.

— Am vorbit cu președintele și a fost de acord că tu ar trebui să fii succesorul meu la șefia CIA.

Kennedy nu se așteptase la asta. Se întrebase cine îl va succeda pe Stansfield dar, sincer, nu se gândise niciodată că ea ar putea fi aceea. Nu se vedea drept un candidat valid.

— Sunt flatată, dar nu cred că sunt calificată.

Stansfield rareori își arăta emoțiile, dar de data aceasta zâmbi larg:

— Ești mai mult decât calificată, Irene.

— Dar toți ceilalți candidați…

— Tu ești cea mai potrivită.

— Nu sunt de acord, spuse Kennedy scuturând din cap. Abia pot ține pasul cu ce am acum. Am ajuns în punctul în care abia dacă pot smulge o oră pentru Tommy. Și atunci trebuie să-l rup de televizor…

— În acest moment, Irene, tu ai cea mai grea slujbă din Agenție. Dar când vei deveni Director, îți promit, lucrurile vor fi mult mai simple.

— Cum așa?

— Aduci oameni buni în jurul tău și începi să delegi.

Kennedy nu înțelegea. Cum ar putea o funcție cu o responsabilitate imensă să fie mai simplă? Nu se potrivea.

— Irene, câte duminici m-ai văzut lucrând de când ne cunoaștem?

Kennedy se gândi o secundă.

— Nu prea multe.

— Corect.

Cu cât se gândea mai mult, înțelegea că Stansfield ar putea avea dreptate. Dar încă nu era convinsă.

— Thomas, nu am calificările necesare.

— Eu zic că le ai.

— Sunt prea tânără.

— E adevărat, ești puțin prea tânără pentru această funcție, dar acest neajuns este neutralizat de rezultatele tale la CTC.

— Nu știu ce să spun, Thomas. Nu știu dacă vreau această poziție și nu știu dacă mă vor confirma.

— Oho, te vor confirma, ai să vezi! Republicanii iubesc poziția ta fermă în privința terorismului și, în plus, ești femeie, nu vor dori să fie priviți drept sexiști. Iar democrații… ei bine, ei vor face ce zice președintele. Poate că va trebui să arunce câteva favoruri în stânga și-n dreapta, dar asta nu e nimic neobișnuit.

Irene trase aer adânc în piept.

— Va trebui să mă gândesc la asta.

Stansfield zâmbi.

— Sigur, dar nu uita că Agenția are nevoie de tine. Nu în ultimul rând, pentru a ne proteja oamenii de figuri precum Rudin și Midleton.

Kennedy se încruntă, piesele de puzzle începeau să se potrivească.

— Deci tu crezi că întâlnirea de mâine la asta se referă?

— Nu sunt sigur, dar așa cred.

Stansfield o fixă cu privirea lui gri de oțel.

— Se tem de tine, Irene, așa cum se tem și de mine. Se tem de noi pentru că nu putem fi controlați.

•

Rapp și prietena lui cu patru picioare alergară până la capătul îndepărtat al rezervației în opt minute. După care petrecură alte câteva minute până să găsească casa pe care o căuta. Mitch mai fusese acolo înainte, dar atunci intrase pe poarta

principală, cu mașina, nu pe jos prin pădure. Aproape că o confundă cu casa vecinilor, ambele arătau similar, ambele în stil colonial. Vecinii aveau o mică magazie în colțul curții, adiacentă terenului lui Stansfield. Rapp și Shirley înaintară prin iarba înaltă și se ascunseră în spatele acestei magazii.

Lipsa de securitate din jurul înalților demnitari americani îl surprindea întotdeauna pe Mitch. Cu excepția președintelui, vicepreședintelui și primei familii, protecția celorlalți era o glumă. Când vizitau alte țări era ceva mai bine, dar acasă nu aveau decât un sistem de securitate, ca toată lumea, și un șofer care, în caz de nevoie, acționa ca gardă de corp. Se aștepta însă ca Stansfield să fie ceva mai protejat, dar oricum, nimic complicat.

Rapp scoase binoclul din buzunar și-l îndreptă asupra casei. La etaj, toate luminile erau stinse. La parter se vedea o femeie în bucătărie, spălând vasele. Mitch se întrebă cine ar putea fi, dar decise că e probabil o menajeră. Pe aleea din fața garajului era o mașină guvernamentală. Rapp se concentră asupra acesteia și văzu un șofer care stătea la volan. Omul părea familiar, dar chipul îi era parțial ascuns de oglinda retrovizoare. Luând-o pe Shirley, Mitch porni înapoi prin iarba înaltă, îndreptându-se spre râu. La jumătatea drumului găsi ceva interesant. Mascate în lumini de exterior, lângă două straturi cu flori se aflau două fire de declanșare cu laser. Rapp își scoase ochelarii cu vedere nocturnă și îi puse la ochi. Firele roșii, invizibile cu ochiul liber, se vedeau acum de la o poștă. Mitch le urmări cu privirea în jurul perimetrului. Nu vor fi o problemă.

El și Shirley continuară turul proprietății până când ajunseră în partea cealaltă a casei. Probabil aici se afla Stansfield. Voia să vorbească cu el, voia să afle adevărul. Și, pentru binele lui, spera ca Stansfield să i-l dea. După aceea se va duce la Kennedy, să vadă dacă povestea ei ține la

interogatoriu. Se gândise mult la asta în ultimele zile, dar hotărâse că e cea mai bună variantă de a afla ce naiba se întâmplase în Germania.

Când ajunse în celălalt capăt al proprietății, Mitch ridică din nou binoclul la ochi și îl văzu pe Stansfield stând pe fotoliu în birou. Arăta fragil și slăbit. Vorbea cu cineva, dar Rapp nu putea vedea cu cine, așa că se mută într-un alt loc. Când văzu femeia cu care discuta Stansfield, gura i se uscă brusc. Lăsă binoclul în jos și rămase nemișcat, în stare de șoc. Paranoia lui tocmai o luase razna.

Pe când își făcea drum înapoi, spre magazia vecinilor, încercă să se agațe de speranța că poate niciunul dintre ei nu avea nimic de-a face cu asasinii din Germania, dar se simțea sfâșiat și neîncrezător. Tocmai se pregătea să o ia înapoi spre casă, când două faruri apărură dinspre poartă. O mașină se apropia de casă. Mitch se opri și îngenunche lângă Shirley. Cățelușa nu scosese niciun sunet până acum, iar el spera că lucrurile vor rămâne la fel și de acum înainte. Mașina era un SUV cu patru uși, iar Rapp privi cu interes cum șoferul coboară și se îndreaptă spre ușa de la intrare. Știa cine e. La vederea lui, pulsul lui Mitch o luă la goană. Ce motiv putea avea această persoană din trecutul lui să fie aici în seara asta? Omul era ca el. Era un asasin, dar unul pe care, până acum, îl considerase prieten. Rapp fu cuprins de frică; nu față de om, ci de ceea ce ar fi putut face. Se uită la ceas, era aproape 19:30. Înainte să meargă mai departe cu planul pe care-l pusese la punct, Mitch trebuia să dea un telefon. Mintea îi spunea că nu e bine să o facă, dar o ignoră. Trebuia să știe. Rapp se retrase în pădure împreună cu Shirley și își porni telefonul securizat.

22

În fața Aripii de Vest a Casei Albe, fiecare seară aducea cu sine o multitudine de evenimente. Reporterii tuturor marilor posturi de televiziune erau poziționați în fața camerelor de filmat, cu machiajul abundent aferent și fixativul de păr la locul lui. Toți așteptau să le spună celor de pe coasta de vest ceea ce le spuseseră deja celor de pe coasta de est.

Anna Rielly se afla în locul ei obișnuit sau, așa cum îi plăcea cameramanului ei să spună, în „locul NBC”. Pete era un tip ușor imatur, dar în sensul bun. Rareori serios, lui Pete îi plăcea să facă glume pe seama tuturor și să tachineze pe toată lumea. În mod normal, Anna participa bucuroasă la șarade, dar astăzi era preocupată. Nu dormise prea bine în ultimele nopți. Era încă foarte îngrijorată pentru Mitch, convinsă că nu e în siguranță. Dacă ar fi fost, ar fi sunat-o. Petrecuse fiecare moment liber din zi uitându-se la știri, în special cele din Orientul Mijlociu. Mitch fusese antrenat să opereze în special acolo și, din moment ce premierul Israelului era în oraș pentru o întrevedere cu Președintele Hayes, avea și o scuză pentru interesul ei neobișnuit.

În timpul prânzului începuse chiar să plângă și acum se învinovățea pentru asta. Nu-i venea să creadă că o făcuse în fața altor doi reporteri și a unui producător de la CBS. În fața unei salate Caesar mediocre, Pete începuse să o tachineze în legătură cu Mitch.

— Unde e Don Juan? Nu l-am văzut de ceva vreme.

Asta condusese la alte întrebări din partea celorlalți, ceea ce-i oferise lui Pete și mai mult material și o audiență pentru glumele lui. Rielly încercase să zâmbească, dar se dovedise mult prea dificil. Imaginea cu Mitch zăcând într-o baltă de

sânge, în cine știe ce oraș uitat de lume, o bântuia deja de câteva zile, așa că, înainte să-și dea seama, începuse să plângă. Jenată, se ridicase și ieșise repede din restaurant. Pete apăruse imediat în biroul minuscul al Annei, situat la subsolul Aripii de Vest, și își ceruse scuze. Anna încercase să se poarte ca și cum nu ar fi fost mare scofală, dar Pete văzu că e supărată, așa că nu îndrăzni să mai atingă subiectul.

Acum își fixase camera de filmat pe tripod și stătea în spatele ei, cu mâinile în buzunar. Pe cap avea o șapcă de baseball cu Atlanta Braves și, peste ea, casca de televiziune. Mesteca gumă și, ca de obicei, arăta plictisit. Dar era foarte supărat că o făcuse pe Anna să plângă. Studioul din New York îi comunică în cască:

— Intrăm în două minute.

Pete ridică două degete, făcându-i semn că trebuie să înceapă.

Anna zâmbi. Știa că Pete se simte vinovat pentru că o făcuse să plângă, așa că tocmai se pregătea să-i spună, pentru a suta oară, că nu e mare lucru, când își simți telefonul mobil vibrând în buzunar. Se uită la ecran, dar era număr necunoscut. În mod normal, nu ar fi răspuns, mai ales când tocmai trebuia să intre în direct, dar acum decise să răspundă, în speranța că poate e Mitch.

— Anna Rielly.

Inima lui Rapp se topi la auzul vocii ei.

— Iubito, eu sunt. Ești bine?

Anna rămase fără grai o secundă, apoi reuși să șoptească:

— Mitchell.

— Da, iubito. Nu pot să vorbesc prea mult. Ești bine?

Anna se întoarse cu spatele la cameră.

— Nu, nu sunt bine. Am fost foarte îngrijorată pentru tine.

— Îmi pare rău, nu am avut ce să fac. Dar ești bine, nu?… Adică, în afară de îngrijorare, nu ți s-a întâmplat nimic.

— Cred că eu ar trebui să fiu cea îngrijorată pentru tine.

— Sunt bine, spuse Rapp repede. Stai la prietenii noștri, da?

— Da. Unde ești?

— Nu pot să-ți spun. Te-a urmărit cineva?

— Nu. Când ne putem vedea?

— Nu știu. Câteva zile, poate o săptămână.

Annei nu-i plăcu răspunsul.

— Mitchell, nu-mi pasă ce faci pentru știm noi cine, vreau să vii acasă imediat!

— Nu pot. Nu acum.

— Ai spus că vrei să te retragi! Acum mi se pare un moment bun să o faci.

— Așa voi face, dar mai întâi trebuie să rezolv ceva.

— Mitch, te rog. Nu mai pot duce chestia asta! Te rog, vino acasă!

— Iubito, sunt în siguranță… Sunt aici, în oraș, și de cum voi termina ce am de făcut, mă voi retrage. Și ne vom petrece restul vieții împreună. Dar acum trebuie să ai încredere în mine, spuse Rapp, apoi făcu o pauză. Anna, te iubesc! Ai încredere în mine?

— Da, dar…

— Fără dar, iubito, o întrerupse Mitch. Trebuie să crezi în mine.

— În regulă. Dar ai grijă de tine și grăbește-te, vino acasă!

— Așa voi face. Mai am o întrebare pentru tine: prietenul nostru a vorbit cu Scott C.? Sau s-a întâlnit cu el?

Anna se gândi un moment.

— Nu, nu cred. E și el implicat în chestia asta?

— Nu știu. Trebuie să plec acum. Rămâi acolo, la prietenii noștri, până te anunț eu că te poți întoarce acasă, okay?

— Bine, răspunse Anna ezitant.
— Te iubesc, Anna.
— Și eu, răspunse ea, dar linia era deja închisă.

•

Mitch băgă telefonul în buzunar, ușurat că Anna e în siguranță. Acum venise momentul să primească răspunsurile pe care le căuta. Luând-o pe Shirley, Rapp se îndreptă din nou spre magazia vecinilor. Trebuia să pună la punct un plan de acțiune. Știa că lui Stansfield îi place discreția. De aceea nu avea gard, poartă sau gărzi înarmate. Nimic care să dea impresia că cineva important locuiește acolo. Mitch putea să recite o lungă listă de demnitari europeni care aveau de cinci ori mai multă protecție decât Stansfield.

Dar, în cazul acestuia, casa însăși era protecția. La prima vedere, părea a fi la fel ca toate celelalte de pe stradă, dar Rapp bănuia că nu e așa. Așa că nu era o idee bună să dea ușa de perete și să intre, pur și simplu. Va trebui să-i facă să deschidă ușa, și aici urma să intervină Shirley. Undeva în interior era, cu siguranță, un tip de la Biroul de Securitate al Agenției. Omul era probabil plictisit de moarte, poate citea un roman sau, dacă Stansfield o permitea, se uita la televizor. Probabil lângă o consolă care monitoriza sistemul de securitate al casei.

Lui Mitch îi veni o idee care l-ar putea ajuta. Dacă nu mergea, era destul de sigur că putea părăsi perimetrul fără ca Stansfield sau Kennedy să știe vreodată că fusese acolo. Verifică încă o dată ferestrele și încercă să ghicească câte persoane sunt în interior și unde anume. Erau cel puțin cinci: Stansfield, Kennedy, Coleman, menajera și o gardă de corp. Poate două, dar Rapp se îndoia. Congresul număra fiecare bănuț din bugetul CIA și, mai mult decât orice, fiecare bănuț cheltuit de director pentru propria protecție.

Mitch scoase din buzunar punguța cu mâncare pentru câini și o legănă în fața lui Shirley. Aceasta

începu să sară entuziasmată. Ținând-o încă în lesă, Rapp scoase o bucățică de șuncă, se asigură că Shirley o vede și o miroase, apoi o aruncă în curtea lui Stansfield. Aceasta ateriză la mijlocul distanței dintre locul în care se ascundeau și ușa de la intrare a lui Stansfield. Shirley încercă să alerge după ea, dar Mitch o ținu bine în lesă. Cățelușa începu să scâncească puțin, dar Rapp scoase o nouă bucățică. O aruncă și mai departe, iar Shirley încercă din nou să o ia la goană după ea. Mitch continuă jocul până când aruncă cinci bucățele, ultima chiar lângă ușa din spate a casei.

Shirley se uita când la bucățele, când la Rapp, până când acesta o eliberă și făcu un pas înapoi. Așa cum era de așteptat, Shirley făcu un salt și o luă la goană. Ajunsă la prima bucățică, o prinse în gură exact în clipa în care luminile de securitate se aprinseră iluminând curtea.

Mitch își scoase Beretta și înșurubă amortizorul la capăt, apoi îndesă arma în pantaloni și își lăsă geaca să cadă peste ea.

Shirley sărea de la o bucățică la alta, apropiindu-se din ce în ce mai mult de casă. Rapp rămase în spatele magaziei, așteptând momentul potrivit. O clipă mai târziu, un bărbat își făcu apariția la ușă. Se uită către Shirley, iar Mitch se pregăti. Dacă era băiat deștept, rămânea în spatele ușii. Dar Mitch știa că omul e probabil plictisit și va lăsa garda jos. După o vreme, slujba asta aducea cu sine o relaxare periculoasă a simțurilor, de aceea organizații precum Secret Service insistau atât de mult pe respectarea procedurilor. Dar nu funcționa întotdeauna.

Când ușa începu să se deschidă, Rapp se forță să aștepte încă un minut. Îl privi pe bărbat scoțându-și capul afară și uitându-se în jur. Părea mai puțin preocupat de Shirley și mai mult de a-i găsi stăpânul. Mitch fu tentat să iasă la iveală, dar își spuse să mai aștepte puțin. Într-un final, când omul păși pe verandă, Rapp ieși relaxat din spatele

magaziei. Nu se îndreptă direct spre casă, ci o luă paralel cu ea și strigă:

— Nimitz, vino aici!

Folosise intenționat numele câinelui său din copilărie, în speranța că Shirley nu va reacționa și va rămâne acolo unde era. Continuă să meargă spre stradă, cu lesa în mâna dreaptă, la vedere.

— E câinele dumneavoastră, domnule?

Mitch se opri și se întoarse spre casă.

— Bună seara! Îmi pare rău. Nimitz, ești acolo? întrebă el schimbând direcția și pornind spre casă. Lasă omul în pace și vino aici! Să știți că, de regulă, e destul de ascultătoare.

Continuă să se îndrepte spre bărbat, sperând că Shirley nu se va mișca. Cățelușa se uită, în sfârșit, spre el, iar bodyguardul părea că e pe punctul de a se retrage, așa că Rapp spuse repede:

— Bună seara, eu sunt Dave. M-am mutat cu soția mea în apropiere, la Linganore Court.

Zâmbind, Mitch întinse mâna și continuă:

— Probabil că a mirosit mâncare. Îmi cer scuze.

Bărbatul stătea cu partea stângă spre Rapp și mâna relaxată, pe lângă corp, în loc să fie pe tocul pistolului, acolo unde ar fi trebuit. Părea foarte tânăr, în jur de 25 de ani.

— Bună seara, eu sunt Trevor, spuse el întinzând mâna.

Mitch zâmbi și îi prinse mâna, gândind: *Mare prostie*!

— Încântat, răspunse el strângându-i mâna și arătând spre Shirley.

De îndată ce bodyguardul întoarse capul spre câine, Rapp îi dădu un pumn în bărbie. Omul se prăbuși instantaneu dar, înainte să atingă pământul, Mitch îl prinse și îl trase spre casă, unde îl depozită pe podea. Mișcându-se cu viteză, închise ușa, lăsând-o pe Shirley afară, și scoase o pereche de cătușe cu care îi prinse mâinile la spate. Îi scoase arma din toc și o îndesă în buzunarul lui, exact în clipa în care omul începu să dea semne de

viață. Rapp îi desfăcu repede pantalonii și îl ridică în picioare. Pantalonii îi căzură până la genunchi și, cu Beretta scoasă și înfiptă în spatele bărbatului, Mitch îl împinse spre biroul lui Stansfield. Bodyguardul începu să-și târâie picioarele și, în câteva secunde, ajunseră la ușa biroului. Rapp nu știa dacă e încuiată sau nu, așa că ciocăni și, un moment mai târziu, îl auzi pe Stansfield spunând:

— Intră!

Mitch întinse mâna și apăsă pe clanță, iar în clipa în care ușa se deschise îl împinse pe bodyguard cu putere în încăpere. Acesta se împiedică de prag și căzu pe podea, cu pantalonii în vine.

Rapp intră imediat după el cu arma scoasă, căutându-l din priviri pe Coleman. Stansfield și Kennedy nu reprezentau o amenințare. Îl găsi stând pe canapea, lângă Kennedy. Mitch închise ușa cu mâna liberă. Coleman încercă să se miște, dar Rapp trase un glonț. Coleman îngheță șocat, cu ochii la gaura de glonț aflată la câțiva centimetri de coapsa lui.

— Următorul își intră în genunchi, Scott. Bagă mâinile sub fund și nu te mișca, spuse Mitch cu o voce plată.

Coleman încuviință și își trase mâinile sub fund. Nu avea ce să facă.

23

Anna Rielly începea să se simtă mai bine. Vorbise cu Mitch, știa că e bine, așa că se liniștise. Acum, că era înapoi în America, totul urma să fie bine. Nu avea nicio îndoială că aceasta va fi ultima lui misiune. Mitch își dorea asta la fel mult ca ea. Încă voia să-l vadă, dar acum înțelegea de ce nu se poate. Probabil că trecea printr-o perioadă de interogatorii post-misiune. Ea era, la urma urmelor, o jurnalistă, și probabil că șefii lui Mitch îi interziseseră să spună ceva despre evenimentele recente, mai ales ei.

Anna acoperea tripodul cu o husă, în timp ce Pete împacheta cu atenție camerele de luat vederi.

— Cum de ești atât de veselă? o întrebă el meșterind la una dintre camere.

Anna zâmbi.

— Am primit niște vești bune înainte să intrăm în direct.

— Cum așa? Păreai destul de supărată în timp ce vorbeai la telefon.

— M-a luat pe nepregătite, asta-i tot.

— Era Mitch?

— Da.

— Deci totul e bine între voi?

Anna ezită.

— Întotdeauna a fost bine. Doar că am avut o problemă în weekend.

— Super, comentă Pete sarcastic. Voi aveți o problemă și, din cauza asta, mă faci pe mine să mă simt prost toată ziua.

— Îmi pare rău, Pete, răspunse Anna. Am fost puțin cam sensibilă azi.

— E în regulă, continuă el sarcastic. Sunt băiat mare, pot să duc. Dacă te mai simți vreodată sensibilă și ai nevoie de un cal de bătaie… aici mă găsești.

Anna izbucni în râs și îl lovi ușor cu pumnul în braț.

— Văd că ți-a revenit simțul umorului.

Pete se ridică cu o expresie îndurerată pe față.

— Am și eu sensibilitățile mele, să știi. Acum încep să plâng.

— Îți dau o bere, camarade, să mă revanșez.

— Serios?

— Serios, dar nu în seara asta, poate mâine.

Anna voia să meargă acasă și o pună la curent pe Liz cu noutățile.

— Dacă ți-ar păsa cu adevărat m-ai duce acum în primul bar. Mă simt puțin vulnerabil.

Anna scutură din cap.

— Mâine, promit.

Apoi se întoarse și o luă spre poarta de vest, sunând-o deja pe Liz. După patru apeluri, aceasta răspunse.

— Liz, acum plec. Vin cu un taxi.

— Nu, nici vorbă! Michael este chiar aici. Ajunge la tine în cinci minute.

— Nu, mă descurc. Stai liniștită!

— Anna, nu te certa cu mine. Michael e deja pe drum.

— Liz, totul e bine. Am vorbit cu Mitch. Îți spun totul când ajung acasă.

Prietena ei încercă să protesteze, dar Anna îi tăie vorba.

— Nu-l mai trimite pe Michael. Ajung în mai puțin de 10 minute, termină ea închizând telefonul, fără a-i mai da șansa de a răspunde.

Trecu de poartă făcându-le cu mâna ofițerilor de serviciu și se îndreptă spre Strada Pennsylvania. Aerul serii era rece și revigorant, iar Anna își ridică chipul spre cer, zâmbind ușurată. După câțiva metri, în fața Galeriei Renwick, opri un taxi și îi dădu adresa din Georgetown. Mașina se înscrise în trafic, iar Anna se lăsă pe spate pe bancheta din spate. Era extenuată, tot ce-și dorea era un pahar de merlot și un somn odihnitor.

•

Fordul bleumarin era parcat pe Strada 17. Avea plăcuțe de înmatriculare guvernamentale și două antene fixate pe capotă. Dave Polk stătea pe scaunul șoferului, privind taximetrul în care tocmai urcase Anna. Acesta porni și Polk semnaliză, intrând în trafic. În portbagajul Fordului era o servietă. Părea obișnuită, dar în interior avea un echipament sofisticat pentru interceptarea apelurilor telefonice. Produs în Taiwan, acesta era extrem de eficient la interceptarea apelurilor pe liniile fixe, dar dacă utilizatorul avea numărul de mobil al țintei, nici apelurile mobile nu erau o problemă. Din servietă ieșeau două cabluri: unul era legat la antena de pe capotă, celălalt intra pe sub scaunul șoferului, ieșea prin spațiul dintre cele două scaune din față și era atașat la casca pe care o purta Polk.

Acesta se afla la post de la ora 15:00, era prima zi de filaj. Până acum nu se întâmplase nimic, iar Polk nu știa la ce să se aștepte. Nu i se spusese nimic despre obiectivul operațiunii, iar Polk nu întrebase. Era soldat, asculta ordinele și executa. Asta nu însemna că era un robot. Polk era la curent cu știrile și avea un libido sănătos. Cele două îl făcuseră să o remarce pe Anna Rielly imediat. Era cea mai frumoasă jurnalistă din Washington și fusese implicată în criza ostaticilor de anul trecut. Polk își amintea că citise undeva despre cât de admirată era de colegi pentru că nu încercase să capitalizeze pe seama acestui incident. Dar Polk avea senzația că e mai mult decât atât.

Când ești la filaj ai o grămadă de timp la dispoziție. Polk citise deja Washington Post și Washington Times de la cap la coadă. Îi plăcea să compare cele două publicații și felul în care întorceau poveștile pe toate părțile, pentru a manipula opinia publică: unul în direcție liberală, celălalt conservatoare. Era lecția lui zilnică referitoare la cât de părtinitoare e presa.

Polk continuă să urmărească taxiul de-a lungul Străzii G. Era atent să lase suficientă distanță între mașini pentru a nu fi remarcat. Unul dintre cele câteva lucruri care îi fuseseră dezvăluite de șefii lui era că Rielly e în contact cu un bărbat pe nume Mitch Rapp, probabil iubitul ei. La început, Polk se gândise că misiunea o are în centru pe Anna Rielly, poate din cauza unui reportaj. Dar acum, după ce ascultase conversația celor doi, începea să se întrebe dacă nu cumva ținta era acest tip, Rapp.

•

Mitch le spuse lui Kennedy și Stansfield să-și țină mâinile în poală, la vedere. Amândoi se conformară, îl cunoșteau foarte bine și știau de ce e în stare. Acesta se poziționă în spatele lui Stansfield, cu spatele la perete. Își sprijini patul pistolului de spătarul fotoliului de piele și îndreptă amortizorul spre Coleman, iar privirea spre Kennedy, căutând cea mai mică urmă de vinovăție. Nu găsi nimic, exact de asta se temea. Femeia era pur și simplu de neclintit.

Irene se gândi o clipă. Era evident că ratase o informație importantă. În ultimele zile fusese foarte îngrijorată pentru Mitch, dar nicio clipă nu-i trecuse prin cap că el i-ar putea învinovăți pe ea și Stansfield. Se strădui să se calmeze și spuse:

— Mitch, știu la ce te gândești, dar nu ți-aș face niciodată asta.

— Serios? Și la ce mă gândesc?

— Hai să fim serioși. De ce ai intra peste noi așa?

Rapp o ignoră și întrebă:

— De ce i-ai trimis pe cei doi să mă ucidă?

— Asta au făcut? șopti Kennedy aruncându-i o privire lui Stansfield. Mitch, nu le-am dat un asemenea ordin. Mă tem că operațiunea a fost compromisă. Nu știu de cine.

Mitch voia să o creadă, dar avea nevoie de dovezi.

— Există doar trei persoane care ar fi putut să o facă, Irene. Directorul Stansfield, tu sau președintele. Care dintre voi a fost?

— Mitch, nu ți-aș face asta niciodată… nici Thomas sau președintele.

— Atunci de ce te-ai purtat atât de ciudat atunci când ți-am spus că vreau să mă retrag? Să fie oare pentru că nu voiai să plec cu toate informațiile pe care le cunosc? Ai vrut să încheiem socotelile curat? continuă el ridicând o sprânceană.

Irene negă din cap tristă, părea de-a dreptul insultată de acuzații.

— Mă cunoști, Mitch. Nu ți-aș face rău niciodată. M-am purtat ciudat pentru că e ceva ce nu știi… Thomas are cancer în stadiu terminal.

— Nu, murmură Rapp uitându-se spre Stansfield.

Adevărul era că directorul chiar arăta destul de fragil, nu observase până acum.

— Vulturii deja se rotesc deasupra lui, suntem presați din toate direcțiile. Mitch, spune-mi că nu crezi cu adevărat că noi te-am trădat.

Dacă Rapp învățase ceva în ultimii zece ani, fusese că oamenii sunt capabili de orice. Dar în ciuda acestei lecții dureroase, știa că Irene e singura persoană pe care se bazase întotdeauna. Cea care îl protejase încă de la început.

— Dacă nu voi, atunci cine?

— Asta încercam și noi să descoperim.

— Atunci lasă-mă singur cu echipa pe care ai trimis-o în Germania și mă ocup eu.

Kennedy clipi.

— Nu se poate.

— Ah, lasă-mă să ghicesc, spuse Rapp. Au dispărut.

— Mai rău.

— Au murit.

— Da.

— Perfect!

— Crede-mă, nimeni nu-și dorea să vorbească cu ei mai mult decât mine.

Rapp gemu iritat.

— Cred că eu sunt în capul listei. Eu sunt cel care a primit două gloanțe în piept, nu tu.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat în Germania?

— Înainte să ajungem acolo, mai am câteva întrebări. De unde știi că sunt morți?

Kennedy îi aruncă o privire lui Coleman, care spuse:

— Am fost martor la asasinat.

— Martor sau făptaș?

— Nu i-am ucis eu, scutură din cap Coleman.

— Scott, fără supărare, dar ce mama naibii cauți tu în mijlocul acestei povești?

Stansfield tuși ușor și ridică mâna stângă:

— Eu l-am adus, Mitchell. Am primit un mesaj de la soții Jansen – tu îi cunoști drept Hoffman – după misiune. Au raportat că aceasta fusese îndeplinită, dar tu ai fost ucis. Pe măsură ce evenimentele luau amploare, ne-am dat seama că raportul lor nu fusese corect. Poliția era pe urmele unui individ cu semnalmentele tale, care fusese văzut părăsind reședința la 10 minute după cei doi Jansen. Apoi era incendiul. Cei doi nu spuseseră nimic despre vreun incendiu. Așa că am început să avem suspiciuni și l-am rugat pe Scott să meargă în Colorado și să-i aducă pe cei doi la Washington pentru interogatoriu.

— Mitch, ce s-a întâmplat în Germania? întrebă din nou Kennedy.

— Imediat, răspunse acesta, apoi se întoarse spre Coleman. Povestește-mi ce ai văzut în Colorado.

— M-am dus acolo cu câțiva oameni să-i aducem pe cei doi.

— Când?

— Sâmbătă seara. Soții Jansen au o cabană la vest de Denver, într-o localitate numită Evergreen. I-am pus sub supraveghere și duminică dimineața,

când tocmai ne pregăteam să intervenim, a apărut o altă echipă care i-a eliminat.

Rapp îl studie un moment, încercând să detecteze o minciună.

— Cine era în această a doua echipă?

— Nu știu. Patru oameni, trei bărbați și o femeie. Profesioniști. Au lucrat repede și curat.

— Chiar nu știi cine erau?

— Nu.

— Nu cred asta, Scott, se răsti Mitch. Și tu? continuă el întorcându-se spre Kennedy.

— Tocmai despre asta discutam când ai dat buzna, răspunse acesta iritată.

— Scuză-mă că am uitat să bat la ușă, Irene, dar sunt puțin nervos. M-ai trimis într-o misiunea despre care nu știu decât trei oameni și, imediat după ce-l elimin pe conte, mă trezesc cu două gloanțe în piept. E clar că cineva m-a trădat. Tu aveai mijloacele la dispoziție, acum încerc doar să înțeleg de ce.

Kennedy se ridică abrupt în picioare.

— Dacă îți imaginezi…

— Stai jos! se răsti Mitch.

— Nu, nu stau jos! Și încetează să mai fluturi arma aia în direcția mea.

— Irene, stai jos! Dacă nu, jur că…

— Ce? Mă împuști? spuse ea făcând un pas spre el. Te cunosc bine, Mitch. Nu ai face niciodată așa ceva. Așa cum nici eu nu aș da niciodată ordin cuiva să te împuște pe tine.

Rapp o studie cu atenție. Era roșie de nervi și avea pumnii strânși. Nu o auzise niciodată ridicând tonul. În cele din urmă o crezu, nu din alt motiv ci pentru că voia să o creadă. Încet, își retrase pistolul și încuviință:

— În ordine. Atunci hai să descoperim cine a făcut-o!

24

Vechiul ceas cu cuc din colț bătu ora 22:00. Senatorul Clark stătea la biroul său masiv, sculptat în lemn de stejar și bogat ornamentat. În mâna stângă avea un pahar de cabernet sauvignon, ultimul dintr-o sticlă de 60 de dolari, marca McLaren Vale, Australia. Scump, dar bun. Și, cel mai important, făcut pentru oameni bogați. Născut într-o sărăcie cruntă, senatorul era foarte sensibil când venea vorba de snobisme. Sigur, de cele mai multe ori, Clark își ținea gura în privința gusturilor sale elitiste. Nu avea niciun sens să-și facă publice slăbiciunile, să furnizeze muniție adversarilor politici. Cum o făcea, de pildă, idiotul de Midleton, care-și striga originile aristocrate în gura mare. Secretarul de Stat nu știa asta, dar Hank Clark nu era prietenul lui. Dimpotrivă. Nu doar că nu-l plăcea ci, mai mult decât atât, abia îl tolera. Însă știa că trebuie să se prefacă, cel puțin până când va obține ceea ce voia.

Clark studie raportul pregătit de unul dintre consilierii săi, referitor la lipsa caselor pentru personalul militar. Trist. Angajații armatei trăiau în condiții comparabile cu ale celor care primeau ajutor social. După cum era previzibil, moralul trupelor scăzuse semnificativ. Reducerile bugetare merseseră prea departe. Era un subiect bun de care să se agațe. Era exact subiectul de care avea nevoie pentru candidatura sa. Un ofițer junior câștiga mai puțin decât un șofer de autobuz din Washington. Mai puțin decât un funcționar din administrația publică și mult mai puțin decât un profesor de școală primară. Un alt subiect pe care senatorul plănuia să-l exploateze. Era sătul să-i tot audă pe cei din NEA (Asociația Națională a Educației) plângându-se de salariile profesorilor. Dacă puneai la socoteală zilele libere și vacanțele de vară, cursurile și concediile medicale, abia dacă

munceau două treimi din an. Era clar, armata trăsese lozul necâștigător.

NEA era în pat cu liberalii; nici el și nici vreun alt republican nu aveau ce face în privința asta. Nici nu se punea problema să le câștige vreodată voturile, așa că era mai bine să se poziționeze împotriva lor. Planul era să bată șaua pe subiect, în special în California, Texas și Florida, state pline de baze militare și, implicit, blocuri uriașe de electori. Va candida pe ideea unei creșteri salariale de 10% pentru personalul militar. Cele trei state vor saliva la gândul boom-ului economic pe care l-ar genera o asemenea creștere. În plus, va cere ca armata să primească aceleași beneficii medicale ca restul bugetarilor. Companiile de asigurări medicale, farmaceuticele și producătorii de echipament medical vor arunca cu bani în campania lui, în definitiv ei ar fi primii care ar câștiga dacă statul ar acoperi aceste costuri. Toți se vor alinia pentru o bucată din imensa plăcintă financiară. În combinație cu ceilalți suporteri ai lui, aceștia i-ar oferi un cufăr plin cu comori, numai bun de cheltuit în campanie.

Sunetul soneriei de la intrare îl trezi din reverie. Erau mulți factori de luat în considerare într-o campanie prezidențială. Dar banii și celebritatea erau cele mai importante. Nu te vota nimeni dacă nu știa cine ești. Iar, în acest moment, Clark trebuia să se concentreze pe a pune mâna pe nominalizare. În afara statului său, Clark era relativ necunoscut, cei mai mulți oameni îl știau drept „senatorul ăla uriaș”, datorită înălțimii sale de peste 1,96 m. Dar Clark spera să schimbe această percepție. Iar în Washington, cea mai rapidă cale spre celebritate era o serie de audieri transmise în direct de televiziuni.

— Intră, răspunse Clark când auzi ciocănitul în ușă.

Peter Cameron intră în birou scărpinându-și barba neagră. Clark nu făcu niciun efort să se

ridice, ci doar îi făcu semn spre scaunul din fața biroului. În mod normal, senatorul i-ar fi oferit ceva de băut, dar acum era nerăbdător să audă veștile și, în special, motivul pentru care papagalul de Cameron păruse tulburat la telefon. Clark sorbi din pahar și se lăsă pe spate.

— Ați văzut știrile de seară?

— Doar câteva minute.

— Ați prins știrea despre tipul împușcat în College Park?

Clark puse paharul pe birou. Crima din College Park fusese principala știre la toate posturile TV și apăruse pe prima pagină în ediția de dimineață a ziarului *Washington Post*. Peste 50 de gloanțe, cele mai multe trase din arme cu amortizor. Câțiva martori oculari raportaseră că fusese ucisă și o femeie, dar poliția nu confirmase încă existența acesteia. Încă monitorizau spitalele din zonă.

— Am văzut știrea.

Cameron se foi jenat în scaun și spuse:

— Am fost acolo.

— De ce?

— Ca să supraveghez lucrurile.

Clark tăcu un moment, fixându-l pe Cameron cu privirea. În cele din urmă spuse:

— Mai bine îmi spui tu ce s-a întâmplat.

Cameron începu scuzându-se pentru faptul că nu-l controlase mai bine pe Duser. Apoi relată toată povestea. Confirmă faptul că femeia fusese ucisă și îi povesti despre armele și mașinile utilizate. Încheie spunându-i că, într-o notă mai pozitivă, nenorocitul de Mario Lukas nu mai reprezenta o amenințare pentru ei.

Clark reuși să rămână calm pe toată durata relatării și îl ascultă fără să-l întrerupă, în ciuda faptului că-l rodea întrebarea fundamentală:

— Ce ai căutat acolo?

— Nu înțeleg.

— Ce căutai la fața locului, în mașină? De ce te-ai expus așa?

Cameron se foi din nou, amintindu-și că Clark îl pisase tot timpul să rămână în anonimitate, să nu se expună.

— Știam că va fi complicat și am vrut să mă asigur că Duser nu face treaba de mântuială.

Clark se întrebă dacă omul spunea adevărul. Cameron era un voyeur, asta era clar. Dar dorința asta a lui de a vedea lucrurile devenise periculoasă. Cameron era singura persoană care-l putea lega pe senator de evenimentele din ultimele zile. Luă o nouă gură de vin, plimbându-l prin gură pentru a câștiga timp. În clipa în care înghiți, decise că Peter Cameron trebuie să dispară. Va trebui să-i găsească un înlocuitor, dar o va face. Profesorul devenise un risc prea mare. Îi va trebui ceva timp să pregătească asasinatul, iar până atunci îl va ține pe Cameron aproape.

— Peter, tu ai făcut multe lucruri bune pentru mine. Așa că te vreau viu și în libertate, se încruntă senatorul. Gata cu excursiile la fața locului. Ești mult prea valoros pentru asta. Lasă-i pe pifani să facă treburile murdare, tu concentrează-te pe a-ți păstra mâinile curate.

— Da, domnule, respiră Cameron ușurat. Mai am o veste pentru dumneavoastră.

— Bună sau rea?

— Cred că asta vă va plăcea, zâmbi el.

Scoase din buzunar un reportofon și, ridicându-l la nivelul ochilor, continuă:

— Unul dintre oamenii mei a înregistrat asta.

— *Anna Rielly.*

— *Iubito, eu sunt. Ești bine*?

Sunetul se auzea perfect. Clark se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe birou.

— E cine cred eu că e?

Cameron încuviință din cap.

— *Mitchell.*

— *Da, iubito. Nu pot să vorbesc prea mult. Ești bine*?

Pe Clark îl trecu un fior. Era pentru prima dată când auzea vocea lui Rapp. După ce-l studiase atâtea luni de zile, era pentru prima dată când chiar îi simțea prezența. Vocea era groasă și puțin răgușită, exact așa cum își imaginase. Clark ascultă cu atenție până la sfârșit, memorând fiecare cuvânt. Începea să vadă o cale de a-și realiza obiectivul. După un lung moment de reflecție își ridică privirea spre Cameron și spuse:

— Vreau să intri în apartamentul fetei. Vezi dacă păstrează un jurnal. Dacă are, copiază-l. La fel cu tot ce are pe calculator. Vezi ce cărți citește, ce reviste are, dacă ia medicamente, tot. Și mai bine, vreau dosarul ei medical. Vreau să știu totul despre ea. Și le vreau mâine seară.

— S-ar putea să fie dificil.

Dar Clark nu voia să audă asta. Nu cu Rapp în apropiere.

— Peter, te plătesc foarte bine. Nu vreau scuze. Vreau informațiile astea până mâine seară. Dar când se va termina tot rahatul ăsta, vei fi compensat pe măsură, adăugă el cu un zâmbet. Nu va mai trebui să muncești niciodată, încheie el ridicând paharul cu vin.

Cameron încuviință.

— Da, domnule.

Încă zâmbind, Clark decise că venise momentul să găsească persoana care-l va elimina pe Cameron.

•

Clubul Bally's Total Fitness era amplasat în Dundalk, la ieșirea de pe Autostrada 695. Centrul orașului Baltimore se afla la 6 km spre vest. Era unul dintre sutele de cluburi ale rețelei Bally's din întreaga țară, acest fiind de altfel și motivul pentru Gus Villaume își cumpărase abonament. Flexibilitate și anonimitate. La Bally's era doar unul dintre milioanele de oameni care încercau să rămână în formă. Villaume era în minutul 26 al antrenamentului său și transpira abundent. Încă

patru minute pe bicicleta staționară și gata. Pe peretele din fața lui se aflau opt televizoare mari, fiecare pe alt post: MTV, VH-1, ESPN, CNN, ABC, CBS, NBC și FOX. Dar atenția lui Villaume era îndreptată spre revista Condé Nast de pe bicicletă. Slujba lui oficială era aceea de jurnalist de călătorie. Publica sub numele de Marc Gieser, iar zonele lui de expertiză erau sudul Franței și Polinezia Franceză. Slujba îi oferea o acoperire perfectă pentru numeroasele sale călătorii internaționale și, în plus, îi aducea în buzunar între 30 000 și 50 000 de dolari pe an. Venit legal. Plus beneficii evidente precum cazarea la cele mai luxoase hoteluri, mese la cele mai bune restaurante din lume și zboruri la prețuri de nimic.

Clubul era aproape gol. Villaume nu venea niciodată între orele 11:00 și 21:00, era prea aglomerat. În seara aceasta, în sală mai era un tip care alerga pe bandă și două femei care vorbeau în apropiere. Villaume alesese orașul Baltimore drept reședință deoarece era relativ aproape de Washington, dar nu suficient de aproape încât să-și întâlnească cunoștințele când ieșea la cumpărături. De când se întorsese din Colorado se gândise mult la Peter Cameron. Ceva nu-i mirosea a bine, nu avea deloc încredere în el.

Villaume și echipa lui nu erau de regulă angajați pentru asasinate. De cele mai multe ori, munca lui consta în a frunzări dosare noaptea în birourile unor firme vizate de clienții lui, copierea de fișiere din calculatoarele acestora, înregistrări telefonice sau plantarea de dispozitive de ascultare. Cei mai mari clienți ai săi erau avocații și oamenii de afaceri. Știa cine sunt, dar puțini dintre ei știau cine e el. Regulile erau simple. Villaume avea o rețea de conturi bancare în străinătate, pe care le folosea pentru a primi banii. De regulă primea un nume și o serie de informații pe care clientul le dorea. Apoi Villaume fixa prețul și, dacă clientul era de acord, transfera jumătate din sumă într-unul

dintre conturi. În clipa în care Villaume furniza informațiile solicitate, restul de bani era transferat și tranzacția se încheia.

Asta până când apăruse Peter Cameron în viața lui. Omul insistase să se întâlnească față în față și, la schimb, fusese de acord să dubleze suma. La 52 de ani, Villaume voia să se retragă. Dar avea nevoie de bani pentru a-și asigura viitorul. Stilul de viață pe care și-l dorea necesita minimum două milioane de dolari. Așa că atunci când Cameron îi fluturase în față posibilitatea de a-i dubla taxa, tentația fusese prea mare.

Acum se întreba dacă nu cumva era o idee bună să dispară pentru o vreme. Va trebui să-i alerteze și pe ceilalți, și apoi să plece undeva departe. Deja le spusese lui Lukas și Juarez să fie atenți. Faptul că Peter Cameron se asocia cu oameni precum Duser îl pusese pe gânduri.

Cele 30 de minute se terminară și Villaume închise revista. Se hotărâse. Lukas și Juarez aveau nevoie de o vacanță. Mai erau doi oameni în echipa lui dar, din fericire, Cameron nu-i cunoștea. În clipa în care se dădu jos de pe bicicletă, Villaume aruncă o privire spre televizoarele din față. Începeau știrile și toate cele trei posturi raportau aceleași evenimente. Când văzu cuvintele „College Park”, Villaume înghețǎ. Volumul era la minim, dar din subtitluri se înțelegea subiectul. Un reporter care stătea în fața unui labirint de benzi galbene de poliție arăta cu degetul spre spate, la două mașini parcate. O persoană fusese asasinată, poate două. Un permis de conducere apăru pe ecran, cu numele de Todd Sherman. Villaume se întoarse brusc și porni spre ieșire. Chipul de pe permis îi aparținea lui Mario Lukas.

Villaume se forță să zâmbească și îi spuse noapte bună recepționistei. Dar pe interior fierbea. Mario Lukas fusese prietenul lui ani de zile. Avuseseră grijă unul de altul. Separat, cei doi erau buni, dar împreună făceau echipa perfectă.

Villaume se gândi să fugă. Făcuseră aranjamentele necesare de mult, dacă unul murea, celălalt primea toți banii. Acum, că Mario fusese asasinat contul lui Villaume depășea cu mult cele două milioane necesare. Ar fi putut să dispară fără urmă. Dar asta ar fi însemnat să-l lase nepedepsit pe nenorocitul de Cameron. Villaume traversă parcarea, îndreptându-se spre mașină. Trebuia măcar să o anunțe pe Juarez. După aceea urma să decidă ce va face în privința lui Cameron. Un lucru știa sigur: era distrus de pierderea prietenului său și îl ura profund pe omul responsabil.

25

În orice alt oraș și în orice alt domeniu de activitate, Donatella Rahn ar fi fost considerată o femeie splendidă, ceea ce și era. Dar în Milano, în lumea modei, Donatella era doar un fost model în vârstă de 38 de ani. La aproape 1,80 m, cu ajutorul unui chirurg plastic priceput și a unui stil de viață sănătos, bruneta arăta încă fantastic. La fel de bine ca pe vremea când defila pe podiumurile de modă din Milano, Paris și New York. Ceea ce era și mai remarcabil, având în vedere trecutul ei. Donatella Rahn era o persoană unică și complicată.

În timp ce mergea spre birou, Donatella se bucura de superba dimineață de toamnă. În fiecare primăvară, locuitorii din Milano așteptau cu nerăbdare vara, pentru a pleca la splendidele lacuri din nord. Se întorceau la finalul lunii august, iar orașul prindea din nou viață. Vara, aerul era umed, iar poluarea irita pe toată lumea. Dar, toamna, aerul era curat și proaspăt, iar locuitorii fericiți să fi scăpat de valurile de turiști.

Donatella mergea încet, uitându-se la vitrine și protejându-și picioarele încălțate în cizme cu toc de 10 cm. Ca toate lucrurile pe care ea însăși le vindea, nici acestea nu erau foarte practice. Dar erau frumoase. Femeia trecu de sediul Casei Gucci, pe Via Monte Napoleone, și își înfrână impulsul de a scuipa pe vitrina luminată. Făcu la dreapta pe Via Sant' Andrea și traversă strada. În față era sediul Armani, casa ei din ultimii 15 ani. Donatella era extrem de loială. Era probabil singurul lucru pe care-l moștenise de la mama ei, cu excepția înfățișării. Era copilul unui tată austriac și al unei mame italience. Mama ei fusese o evreică din Torino, iar tatăl un luteran din Dornbirn, Austria; nu e de mirare că mariajul lor nu durase prea mult.

Italia era, în definitiv, curtea din spate a Vaticanului. Țara avea o istorie marcată de zdrobirea oricărei disidențe religioase. Căsnicia părinților ei durase trei ani, după care ea și mama ei se întorseseră la Torino, unde locuiseră în casa bunicilor ei, evrei ortodocși. La 16 ani, Donatella fugise la Milano. Voia să devină model și să nu mai audă de religie. Reușise să-și îndeplinească ambele obiective, dar fusese începutul unei călătorii dificile.

Donatella Rahn intră în sediul Armani, conștientă că niciunul dintre colegii ei nu avea habar de talentele ei secrete. Evită liftul, ca întotdeauna, și urcă scările până la etajul patru. Ca de obicei, era prima care ajungea la muncă. Intră în birou, sanctuarul ei sacru, și închise ușa pentru intimitate. Biroul era decorat modern, în stil industrial, și arăta ca o versiune miniaturizată a unui hangar de avion. Schițe de haine erau aruncate peste tot, pe cele două canapele și cele patru scaune. Colegii ei se plângeau întotdeauna că nu au unde să se așeze. Donatella se întrebă dacă le trecuse vreodată prin cap că asta era și ideea.

Singurul loc care nu era acoperit de schițe era biroul de sticlă. Donatella se așeză și își deschise calculatorul. Verifică emailul de serviciu și apoi pe cel personal. Nimic interesant în cele 17 mesaje primite. Apoi verifică cel de-al treilea email. Care, fusese asigurată, nu putea fi asociat cu persoana ei, era secret. Doar trei oameni știau de existența lui. Unul în Tel Aviv, unul în Paris și unul în Washington. Dar aproape toate mesajele pe care le primea aici veneau de la persoana din Tel Aviv.

La fel ca în dimineața aceasta. Donatella deschise mesajul și softul de decriptare începu să ruleze automat. Când termină, Donatella începu să citească. I se oferea o slujbă în Washington. Prețul era de 250 000 dolari, ceea ce însemna că individul nu era cine știe ce valoros. Dacă ar fi fost, prețul ar fi urcat la 500 000 sau chiar mai mult. În privința

aceasta, trebuia să aibă încredere în ofițerul ei de caz. Omul nu o trădase decât o singură dată. Aproape că o costase viața, dar fusese o greșeală onestă. Citi profilul țintei și apoi își verifică calendarul. Săptămâna viitoare era o prezentare la New York. Nu una mare, dar parte din slujba ei era să găsească talente nedescoperite.

Se gândi un minut, apoi decise să accepte oferta. Răspunse la email și apoi își sună agentul de turism pentru a-i cere să-i rezerve un bilet de avion și să verifice dacă apartamentul din Manhattan al companiei era liber. Apoi începu să-și anuleze întâlnirile de săptămâna viitoare. Donatella Rahn era, într-adevăr, o persoană unică și complicată.

•

Ploua și era destul de rece. Mașina lui Irene Kennedy se deplasa pe Strada Independence, prin traficul intens. Era miercuri dimineață, iar valurile de angajați guvernamentali se grăbeau să ajungă la birou înainte de ora 9:00. Mașina trecu de Muzeul Spațiului și traversă Strada 4. Kennedy privi pe fereastră oamenii cu umbrele care așteptau la semafor. În mod normal, și ar fi adus ceva de lucru în mașină, dar de asta nu o făcuse. Avea nevoie să se pregătească în liniște.

Singura veste bună era că Mitch e în viață. Nu-i plăcuse intrarea lui dramatică și nici faptul că o învinovățise de trădare, dar, așa cum spusese chiar el, nu ea fusese cea care primise două gloanțe în piept. Mitch era un individ special și Kennedy respectase întotdeauna acest lucru. Bărbatul opera într-un mediu ostil, oamenii care făceau asta erau diferiți. Fără niciun ajutor, Mitch reușise să iasă din Germania și să se întoarcă acasă, în Statele Unite, unde intrase cu forța în casa Directorului CIA și, în proces, îi fracturase maxilarul angajatului CIA care ar fi trebuit să prevină o asemenea acțiune.

Când Mitch se liniștise, cei trei îl puseseră la curent cu ceea ce știau. Nu era prea mult. Situația

era oribilă, Mitch dezgustat, iar Kennedy jenată. Rapp o învinovățise pe ea, pe bună dreptate, și terminase spunând:

— Aveți un trădător în interior și, dacă nu-l găsiți, îl voi găsi eu pentru voi.

Kennedy știa deja asta dar, în actualul climat politic, ultimul lucru de care avea nevoie era un Mitch furios alergând liber prin Washington, dând cu oamenii de pământ. Spre surprinderea ei, Stansfield îl încurajase pe Mitch să plece la vânătoare, dar, în opinia ei, omul trebuia să ia o lungă vacanță. Președintele Rudin era cu ochii pe ei, așa că nu era momentul ca Mitch să atragă atenția asupra lui și, implicit, asupra ei, indiferent cât de bun ar fi fost la ceea ce făcea.

Dar Stansfield nu-i spusese lui Kennedy că adevăratul motiv pentru care voia să dea drumul taurului în ring era că, așa cum îi spusese doctorul, cancerul progresa mai repede decât fusese anticipat. Îl simțea mâncându-i măruntaiele. Fiecare zi era mai rea decât precedenta. Nu mai era o chestiune de luni, ci de săptămâni. Trebuia să pună lucrurile în ordine înainte de a muri. Trebuia să găsească omul din spatele recentelor evenimente. Rapp fusese ținta în Germania, dar ceva îi spunea directorului că, de fapt, adevărata țintă era mult mai mare. Nu mai avea timp pentru subtilități, voia rezultate. Și dacă era un lucru la care Rapp era excepțional, acesta era să livreze rezultate.

Mașina guvernamentală trecu de clădirea de birouri Sam Rayburn. Uriașul edificiu cu patru etaje fusese numit în onoarea lui Samuel Taliaferro Rayburn, congresmenul din Texas care servise în Camera Reprezentanților din 1912 până în 1961. Oamenii din Texas îl trimiseseră pe Rayburn în Congres de un număr impresionant de 25 de ori. Din 1940 până în 1961, când murise, Rayburn fusese Președintele Camerei de 17 ori. Foarte puține se întâmplaseră în acest timp în Washington

fără aprobarea lui. Rudin avea un birou în Clădirea Rayburn, dar își petrecea cea mai mare parte a timpului în cel de-al doilea birou, situat la ultimul etaj al Capitoliului. Max Salmen, directorul adjunct al CIA, numea acest birou „vizuina”. Rudin ura cuvântul dar, desigur, asta fusese și intenția lui Salmen. Care, în ultimii ani, afirmase în repetate rânduri că unica lui misiune este să-l înnebunească pe Rudin. La început, Kennedy se întrebase de ce tolerează Stansfield acest comportament, dar apoi înțelesese că, atâta vreme cât ura lui Rudin se îndrepta asupra lui Salmen, restul CIA era relativ ferit. Până în dimineața aceasta.

Mașina opri la punctul de control. După o inspecție sumară, polițiștii le făcură semn să treacă. Kennedy coborî la intrarea de sud și își deschise umbrela. Cu mapa de piele în mâna stângă și umbrela în dreapta, se îndreptă spre ușile de sticlă și intră, oprindu-se la porțile de securitate. Cea mai mare parte a parterului era ocupată de sălile diverselor comisii și nu era accesibilă publicului larg. Ariile accesibile erau localizate în centrul clădirii și includeau Sala Coloanelor, Vechea Sală a Curții Supreme și Coridoarele Brumidi. Aripa de sud a clădirii găzduia Camera Reprezentanților, iar cea de nord Senatul. La etajul al doilea se aflau tot felul de săli aparținând atât Camerei cât și Senatului, precum și birourile președinților celor două camere. Cea mai cunoscută parte a capitoliului, rotonda, era de asemenea la etajul al doilea. Cel de-al treilea etaj era destinat birourilor și galeriei, locul de unde puteau fi urmărite ședințele Congresului. Toate cele trei etaje erau imaculate.

Kennedy se îndrepta spre cel de-al patrulea etaj, copilul neglijat al capitoliului. Aici birourile erau mult mai puțin opulente, pe alocuri vopseaua era sărită, iar petele de inundații pe tavane se vedeau peste tot. Vizitatorii rareori urcau la etajul al

patrulea și acesta era motivul pentru care fusese ales să găzduiască sala Comisiei Permanente a Camerei pentru Informații. Kennedy trecu de Sala H-405, care găzduia birourile consilierilor. Deschise o ușă aflată la capătul holului și intră într-o mică anticameră.

Acolo se aflau două persoane: un consilier la recepție și un polițist. Consilierul o salută și o invită să ia loc. Ridică telefonul de pe birou și îi spuse cuiva de la celălalt capăt că Dr. Kennedy sosise. Ascultă câteva secunde apoi închise. Uitându-se spre Kennedy spuse politicos:

— Câteva minute.

Kennedy încuviință și gândi: *Poate chiar mai multe.* Rudin era cunoscut pentru faptul că-i făcea pe angajații CIA să aștepte. Kennedy se uită la ceas, era 8:56. I se comunicase să fie acolo la ora 9:00. Dar nu se aștepta să o invite nimeni în sală înainte de ora 9:15. Avea dreptate. La 9:24 fu invitată să intre. Sala Comisiei era cea mai mică din Washington. Nu tu galerie, nu tu spațiu pentru reporteri și camere de filmat. Cei 16 membri – opt democrați, șapte republicani și un independent – erau așezați pe două rânduri, la aproximativ trei metri de masa martorilor. De-a lungul pereților erau aliniate o serie de scaune pentru consilieri, iar deasupra acestora erau cele treisprezece sigle ale agențiilor care făceau parte din Comunitatea de Informații (CI) a Statelor Unite. Ca la Senat, și această cameră era securizată și controlată zilnic de tehnicieni însărcinați cu descoperirea dispozitivelor de ascultare.

Kennedy își puse mapa pe masă și, ridicându-și privirea, îl văzu pe Michael O'Rourke venind spre ea. Congresmanul din Minnesota era acel unic independent din comisie. Acesta o salută și o întrebă ce-i mai face fiul. După o scurtă conversație de complezență, O'Rourke spuse:

— Irene, aș vrea să fii onestă cu mine într-o anumită privință.

Kennedy îl studie pe tânăr o secundă, apoi răspunse:

— Voi încerca. Despre ce e vorba?

— Numele Mitch Rapp își spune ceva?

Uitându-se spre membrii comisiei, Irene răspunse încet:

— Poate ar trebui să vii la Langley ca să purtăm conversația asta.

Era conștientă că Anna Rielly și soția lui O'Rourke era bune prietene, Rapp o pusese la curent.

— Deci îl cunoști?

— Nu am spus niciodată asta, continuă Irene pe un ton scăzut. Vino la Langley și discutăm.

O'Rourke încuviință.

— Voi fi acolo în după-amiaza asta.

— Perfect.

O'Rourke se retrase către locul lui și Kennedy se gândi că acesta era un nou motiv de îngrijorare. Ridicând privirea îl văzu pe Rudin încruntându-se la o foaie de hârtie pe care o avea în față. Uitându-se spre ea pe deasupra ochelarilor îi spuse:

— Poți să iei loc.

Congresmenul Zebarth, cel mai vechi republican din comisie, care stătea în dreapta Președintelui Rudin, se aplecă în față și spuse:

— Bună dimineața, Dr. Kennedy. Mulțumim că ați răspuns atât de prompt solicitării noastre.

Zebarth îi făcu cu ochiul zâmbind și se lăsă pe spate în scaun. Era singurul membru al comisiei cu aceeași vechime în Washington ca și Rudin. Foarte puțini politicieni, cu atât mai puțin republicani, erau în relații cordiale cu Rudin, dar Zebarth venea dintr-o generație mult mai politicoasă, care putea să-și trateze oponenții politici cu curtoazie. Conștient de regulile dezbaterii civilizate, congresmenul din Virginia putea să facă praf un oponent fără să pronunțe un singur cuvânt vulgar. Liderii Partidului Republican îl plasaseră în

comisie pentru că era singurul care putea să gestioneze atitudinea belicoasă a lui Rudin.

Acesta frunzări câteva hârtii din față și își drese vocea de câteva ori. Apoi luă o gură de apă din paharul pe care-l avea în față și își scoase ochelarii. Uitându-se de sus la Kennedy spuse:

— În ultima vreme am auzit lucruri foarte urâte despre organizația pe care o reprezentați.

Kennedy îl privi impasibilă, așteptând să elaboreze.

Președintele continuă să o fixeze sever cu privirea, dar atitudinea ei îl făcea să turbeze. Mincinoșii ăștia profesioniști din CIA veneau tot timpul în fața comisiei lui și îl făceau să pară un tâmpit.

— Domnișoară Kennedy, vă deranjează să-mi spuneți ce mama naibii s-a întâmplat în Germania weekendul trecut?

Înainte ca Irene să răspundă, Congresmenul Zebarth interveni:

— E adevărat că am cam îmbătrânit, dar dacă nu mă înșel este Dr. Kennedy, nu Domnișoara Kennedy.

Rubin mormăi ceva în barbă, apoi reveni:

— Dr. Kennedy, ce s-a întâmplat în Germania?

— Puteți fi mai specific, Domnule Președinte?

— Aș putea, dar nu vreau să o fac, pentru că știi foarte bine la ce mă refer.

— Mă scuzați, Domnule Președinte, interveni din nou Zebarth. Nu știu dacă Dr. Kennedy înțelege întrebarea, dar eu cu siguranță nu o înțeleg.

Rudin refuză să întoarcă capul spre Zebarth, îl ura profund pe moșul ăsta plin de aere. Continuând să o fixeze pe Kennedy cu privirea, spuse:

— Știe despre ce vorbesc și o să afli și tu în curând. Acum, Dr. Kennedy, să ne întoarcem la întrebare. Ce s-a întâmplat în Germania sâmbăta trecută și care este implicarea agenției dumitale?

— Vă referiți la evenimentele din jurul Hagenmiller Engineering?

— Mă refer la asasinarea Contelui Hagenmiller, se răsti Rudin.

— Mă tem că nu am informații suplimentare față de ceea ce știți deja, domnule Președinte.

— Nu te cred!

Un cor de proteste izbucni din zona republicană a comisiei. Rudin îi ignoră și continuă să preseze:

— Vreau să spui acestei comisii, în detaliu, care a fost rolul CIA în asasinarea Contelui Hagenmiller. Și aș vrea să-ți reamintesc că, dacă minți, ți se va deschide dosar penal.

De data aceasta atât democrații cât și republicanii se întoarseră șocați spre Rudin. O acuzație atât de dură, fără nicio dovadă, era ceva ce nu mai auziseră niciodată în această încăpere.

— O secundă…, interveni din nou Zebarth. Având în vedere că Dr. Kennedy a fost întotdeauna foarte cooperantă cu această comisie, presupun că aveți informații pe care noi, ceilalți, nu le deținem. Am rugămintea să ne împărtășiți aceste informații înainte de a continua cu acest interogatoriu nesăbuit.

Rudin puse mâna pe ciocănel și lovi de câteva ori în masă.

— Liniște! Nu am terminat! Când voi termina, vă voi spune.

Din partea dreaptă a camerei se ridică un cor de voci supărate. De câte ori Rudin încerca să se reîntoarcă la Kennedy, cineva întreba:

— Ați terminat, Domnule Președinte?

Atmosfera era încărcată, Comisia pentru Informații nu era, de regulă, martora unor asemenea ieșiri. Chiar și democrații păreau surprinși de agresivitatea lui Rudin.

Kennedy privi spectacolul în tăcere. Întrebarea directă a lui Rudin o îngrijorase, dar nu arătă asta. Echipa Orion nu exista, iar ea nu avea nimic de-a face cu moartea lui Hagenmiller. Era pregătită să

susțină aceste lucruri până la moarte. Marea întrebare era însă dacă Rudin știa mai mult decât lăsa să se întrevadă. Cu o săptămână în urmă ar fi putut jura că democratul merge la intimidare dar acum, când știa că există un trădător în rândurile lor, nu mai era atât de sigură.

Cu fața roșie de furie, Rudin strigă pentru a acoperi protestele:

— Dr. Kennedy, răspunde la întrebare! A avut CIA ceva de-a face cu asasinarea Contelui Hagenmiller?

Calmă, Kennedy îl privi pe Rudin în ochi și răspunse:

— Din informațiile pe care le dețin, CIA nu a avut nicio implicare în moartea Contelui Hagenmiller.

Nu clipi, iar vocea nu îi tremură. Tocmai comisese o infracțiune. Nu era pentru prima dată și, cu siguranță, nu va fi pentru ultima dată.

26

Fața părea cunoscută. Era dificil să spună cu certitudine, pentru că avea ochii închiși, dar semăna cu unul dintre oamenii pe care-i văzuse în Colorado. Scott Coleman se aplecă spre ecranul calculatorului și miji ochii. Era aproximativ ora 11:00 dimineața, iar ei se aflau în apartamentul lui Marcus Dumond din Bethesda. Cu aprobarea lui Kennedy, expertul în calculatoare își luase o zi liberă, pe motive așa-zis medicale. Ordinul era să-l asiste pe Rapp și să se asigure că, orice ar face, nu va fi prins.

În Washington, crimele cu violență nu erau o raritate. Aveau loc tot timpul. Ceea ce era însă o raritate, era numărul de gloanțe și faptul că cele mai multe proveneau de la arme cu amortizor. Dumond văzuse știrea la programul de noapte. Poliția ancheta cazul și trimiseseră dosarul și la CTC, pentru cazul în care ar fi existat o conexiune cu o celulă teroristă.

Coleman se aplecă din nou, pentru a vedea mai bine fotografiile de pe monitor.

— Poți să găsești și alte imagini? Poate ceva mai clare…

— Lasă-mă să verific.

Dumond descărcă o a doua imagine în câteva secunde. Înfățișa un cadavru pe stradă, între două mașini parcate.

— Pare un tip destul de masiv.

— Mda, tipul din Colorado era cât casa de mare, mormăi Coleman. Cred că e el. Ai ceva date despre el?

— Imediat, spuse Dumond manevrând mouse-ul. Raportul medicului legist e bun? întrebă el peste câteva secunde.

— Lasă-mă să văd, spuse Coleman. Se pare că numele lui e Todd Sherman, înălțime 1,96 m și greutate 130 kg. Cred că e același tip.

Rapp veni dinspre bucătărie.
— Care tip?
— Tipul ucis ieri în College Park… cred că e unul dintre cei pe care i-am văzut în Colorado.
— Ia să vedem, spuse Mitch aplecându-se peste umărul lui Dumond. Todd Sherman. Poți să-mi arăți fața?
— Dap.
Dumond deschise a doua imagine, cea cu victima zăcând pe stradă.
— Poți să accesezi cei Șapte Pitici?
Rapp se referea la cele șapte supercomputere Cray din subsolul CIA.
— Pot să accesez orice de aici.
— Perfect.
Dumond își împinse scaunul spre cel de-al doilea computer și începu să tasteze. Rapp se întoarse spre Coleman.
— Cred că îl știu pe tipul ăsta.
— De unde?
— O misiune în Franța. Pe partea operațională ne-a ajutat un tip care a lucrat în trecut pentru Agenție. Avea în echipă un uriaș… niște mâini enorme și un cap de nu-ți venea să crezi. Șeful lui era poreclit Broasca.
— Am intrat, anunță Dumond. Vrei să caut numele Todd Sherman?
— Ăsta e numele de pe raport?
— Da.
Mitch se gândi o secundă.
— Mă îndoiesc că e numele lui adevărat. Dar încearcă, vedem ce iese.
Dumond trecu la lucru și primi rezultatul imediat: treizeci și unu de Todd Sherman.
— Vrei să restrâng lista?
— Da.
Dumond tastă un interval pentru vârstă și o descriere aproximativă. Lista se reduse la unsprezece persoane. Rapp și Coleman își traseră două scaune și începură să treacă în revistă

persoanele. Toți avea fotografii în dosare, cu excepția a doi: unul de 60 de ani și celălalt de 70.

— Încearcă și Kyle, era numele lui de contact.

— Numele mic sau cel de familie?

— Nu știu. Încearcă-l ca alias, să vedem ce primim.

Dumond făcu așa cum i se ceruse și spuse:

— Nu e bine, am primit 1 462 de rezultate.

— Rahat, mormăi Rapp lăsându-se pe spate.

— Pariez că sunt peste un miliard de dosare în sistem.

— Pe bune?

— Cu siguranță.

— Cum e posibil? întrebă Coleman.

— Simplu. Sistemul are persoane de pe tot mapamondul și arhiva datează de o sută de ani.

— Hai să introducem criterii de selecție, să vedem dacă scoatem ceva valoros, spuse Mitch aplecându-se spre ecran.

•

Camionul curățătoriei expres rula pe Strada Garfield și trecu de Catedrala Washington. După ce traversă Bulevardul Massachusetts și apoi Wisconsin, o luă la vale. După câteva sute de metri făcu dreapta pe New Mexico și opri în fața unui bloc de apartamente cu fațadă de cărămidă. Doi bărbați coborâră, iar un al treilea rămase la volan. Purtau mănuși de piele și salopete albastre cu logo-ul companiei brodat pe piept. Ambii aveau șepci trase pe ochi, ochelari de soare și borsete la brâu. Cel mai scund avea în mână un clipboard.

Cei doi se apropiară de ușa blocului, iar cel mai înalt începu să citească lista de nume de lângă interfon. Când găsi numele căutat tastă numărul apartamentului, numărând apelurile. Nu se aștepta să răspundă nimeni. Celălalt scoase din buzunar un obiect ciudat, ceva între un pistol și un tirbușon. Era, de fapt, un instrument de spart yale pe care îl introduse în încuietoarea ușii, acoperindu-și mișcările cu clipboardul. În mai puțin de cinci

secunde ușa se deschise și cei doi intrară în hol. Trecură de lift și începură să urce pe scări până la etajul patru.

Înainte de a păși pe platforma etajului căutat se uitară cu atenție în stânga și-n dreapta. Singurul care le-ar putea strica planurile era un vecin băgăcios. Nu aveau nicio idee despre angajatorul lor. Treaba fusese rezolvată cu ajutorul telefonului, primiseră câteva instrucțiuni succinte despre locul de unde urmau să ridice informațiile: galeria comercială Tyson's Corner. Plicul pe care-l găsiră acolo conținea o scurtă descriere a subiectului vizat și o listă de lucruri pe care angajatorul lor voia să le afle. Conținea, de asemenea, 10 000 de dolari, dublul prețului lor obișnuit. Dar, având în vedere cine era ținta, cei doi considerau că merită fiecare bănuț. Cunoșteau tipa, o văzuseră la televizor. Era o femeie frumoasă. Probabil că vreunui bogătaș nu-i plăcuse un reportaj de-al ei și voia o asigurare, o informație cu care să o poată șantaja. Mai făcuseră lucruri similare în trecut. Aproape toată lumea avea secrete pe care nu le dorea dezvăluite.

Șansele ca tipa să se întoarcă acasă în acest moment erau minime dar, chiar și dacă ar fi făcut-o, oamenii lor din apropierea Casei Albe, care aveau rolul de a o supraveghea, i-ar fi anunțat imediat. Cei doi ajunseră la ușa ei și tipul scund trecu imediat la treabă. De data aceasta îi trebuiră opt secunde pentru a deschide ușa. Ambii intrară în apartament și închiseră ușa. Tipul înalt puse lanțul și se uită pe vizor, pentru a se asigura că nu stârniseră curiozitatea nimănui. După zece secunde se retrase și trecură la treabă. Scoțând din buzunar o mică stație radio îi comunică tipului din mașină că totul e în regulă. Acesta mută camionul în parcare, într-un loc de unde putea supraveghea strada și intrarea în bloc.

Metodic, cei doi începură să facă un inventar al lucrurilor din apartament. Pe una dintre noptiere

găsiră un jurnal și fotografiară fiecare pagină. Apoi instalară dispozitive de ascultare în fiecare cameră, notându-și cu atenție locația și frecvența fiecăruia.

În sufragerie era un birou care conținea tot ce-i interesa: facturi, corespondență, o agendă și, cel mai important, un laptop. Le luă mai puțin de cinci minute să spargă parola și să-i copieze toate fișierele. Fiecare aspect al vieții Annei Rielly urma să fie monitorizat, deși nu știau în ce scop și de către cine. Nici nu le păsa. Slujba și chiar viața lor depindea de câte întrebări puneau: cu cât mai puține, cu atât mai bine. Urmau să predea toate aceste informații beneficiarului și să dispară. În mai puțin de o oră și jumătate aveau tot ce le trebuia și părăsiră apartamentul fără să lase nicio urmă.

•

Cameron își scoase luxoasa mașină Lexus SC 400 din garajul subteran al unei clădiri din Georgetown, aflate în apropierea blocului în care locuia. Mașina era un cadou pe care și-l făcuse singur, o tratație pe care considera că o merită. Avea motor de 4.0 litri și 290 cai putere, mergea ca vântul. Interiorul era de piele și avea un stereo de 215 W care ar fi făcut orice rocker de 16 ani să-și ude pantaloni de emoție. Toate opționalele îl costaseră 50 000 dolari, dar meritau fiecare bănuț. În plus, Cameron făcea acum bani buni, găsise, în sfârșit, un angajator care să-l aprecieze la adevărata sa valoare.

Profesorul nu se grăbea în dimineața aceasta. Avea un curs la ora 11:00 dar, în afară de acesta, nimic altceva în program. Nu dormise prea bine noaptea trecută. Fusese prea entuziasmat după întâlnirea cu Senatorul Clark. Omul era incredibil; felul în care cultiva loialitatea oamenilor săi era fascinant. Era ușor să-ți dai seama cum de reușise în viață. Cameron era încântat, această conexiune îl va duce departe. Hank Clark era următorul Președinte al Statelor Unite iar Cameron va fi

omul lui de bază. Senatorul nu-i oferise toate informațiile, dar promisese că, pentru un om cu talentele lui Cameron, se va găsi întotdeauna un post în echipa sa.

Pentru Profesor era o situație nouă. La Langley nimeni nu-i apreciase abilitățile. Ocazional, câte un superior scrisese ceva frumos într-un raport de evaluare anuală, dar atât. Agenția era plină de nepotisme iar salariile erau mizerabile. Cameron își muncise fundul ani de zile pentru țară și ce primise în schimb? Mai nimic. Hank Clark schimbase această stare de fapt și îi arătase Profesorului luminița de la capătul tunelului. Acum lucra jumătate din timp și primea un salariu de cinci ori mai mare. În plus, acesta era virat în conturi necunoscute din paradisuri fiscale, ceea ce însemna că nici nu trebuia să plătească taxe și impozite. Era perfect! Cameron își permitea acum să trăiască pe picior mare. Unde mai pui că făcea exact ceea ce-și dorea să facă, să-și pună în aplicare dorințele cele mai ascunse. Viața lui nu fusese niciodată mai frumoasă. Mario Lukas nu mai era în schemă, Gus Villaume era probabil pe fugă, iar Mitch Rapp urma să intre direct în capcană. Entuziasmul îi aduse un rânjet pe față, pur și simplu nu se putea abține.

Ultimul an fusese o experiență de învățare fantastică. Departe de constrângerile de la Langley, abilitățile lui crescuseră exponențial. Îl văzuse pe Clark la treabă și învățase că trebuie să-și țină inamicii aproape și în confuzie. Ceea ce urma să facă și acum. Cameron puse mâna pe telefonul mobil și formă un număr. Profesorul era sigur că moartea lui Lukas îl înfricoșase pe Villaume. Acum trebuia doar să se joace puțin cu mintea lui, să-l facă să creadă că altcineva e pe urmele lui și că Peter nu avea nimic de-a face cu uciderea lui Lukas. Și, eventual, cu puțin noroc, să-l convingă pe Villaume să vină la o întâlnire.

Un singur lucru îl nemulțumea pe Cameron, legat de întâlnirea de seara trecută. Felul în care Clark se luase de el pentru că însoțise băieții în misiune. În teorie, senatorul avea dreptate dar, în practică, Cameron nu era de acord cu el. Trebuie să fii pe teren ca să vezi ce se întâmplă. Cum altfel să monitorizezi lucrurile? Mercenarii, recunoscuți pentru lipsa lor de loialitate, erau întotdeauna tentați să-și supraevalueze rezultatele și să minimalizeze problemele. Trebuiau supravegheați. Senatorul putea să-l critice cât voia din confortul biroului său luxos, dar Cameron știa mai bine.

Pe când intra în sensul giratoriu de la Washington Circle, la celălalt capăt telefonul începu să sune.

— Alo, se auzi vocea lui Villaume. Tonul era impasibil, nicio emoție.

— Ce mama naibii s-a întâmplat? întrebă Cameron cu voce neliniștită.

Pauză.

— La ce te referi?

— Nu mă enerva, Gus. Știi exact la ce mă refer. Mă uit și eu la știri. În ce mama naibii v-ați băgat?

Gus Villaume stătea într-un Starbucks de lângă Dupond Circle, cu o cană de cafea franțuzească într-o mână și telefonul în cealaltă. Din precauție, părăsise Baltimore seara trecută. Se îndoia că idiotul de la celălalt capăt ar putea să-i localizeze telefonul dar, pe de altă parte, îl găsise pe Lukas, așa că trebuia să stea departe de apartamentul lui. Villaume era convins că Profesorul fusese implicat în uciderea lui Mario Lukas, nu-i credea nicio secundă bâiguielile mincinoase.

— Presupun că vorbim despre Mario.

— Normal că despre el vorbim, se răsti Cameron.

Villaume privi un polițist apropiindu-se de cafenea.

— Cu cât l-ai plătit pe Duser ca să-l omoare?

Era o presupunere, dar voia să audă reacția Profesorului.

— Despre ce vorbești? Nu am plătit pe nimeni să-l omoare pe Mario!

— Eu am auzit altceva, spuse Villaume liniștit, numărând secundele în așteptarea reacției celuilalt.

— Jur, n-am avut nimic de-a face cu asta!

Tonul era sincer, dar Villaume trăsese deja concluziile necesare în orele dinaintea răsăritului, când întorsese tărășenia pe toate părțile.

— Ascultă-mă bine, Profesore, mârâi Villaume cu dispreț. Nu știu care e numele tău real, dar presupun că ești ex-CIA sau NSA. Ești prea moale să fi fost în armată. Nu-mi va fi greu să te găsesc și să aflu cine ești.

Villaume blufa, dar se îndoia că Profesorul știa asta.

Acesta râse. Suna puțin forțat.

— Nu te obosi, sunt o gaură neagră.

— Nimeni nu e o gaură neagră. Ai și tu un trecut așa cum avem toți. Și, cel mai important, ai un angajator… nu ești suficient de deștept să lucrezi pe cont propriu.

Comentariul îl jigni pe Cameron.

— Dacă mai vorbești așa să știi că pun un preț pe capul tău. Nu te juca cu mine! Te-am sunat pentru că încerc să te ajut. Nu-mi place faptul că cineva l-a mătrășit pe Mario. Când partenerii mei de afaceri încep să moară mă afectează și pe mine.

— Probabil mă crezi prost. Știu cine l-a ucis pe Mario și știu cine a dat ordinul.

Mâinile lui Cameron începură să transpire.

— Gus, cred că ar trebui să-ți iei o vacanță, să te liniștești. Și eu vreau să aflu cine l-a ucis pe Lukas la fel de mult ca tine. Acum trebuie să te las.

Cameron închise telefonul înainte de a auzi răspunsul și intră în parcarea subterană a Universității George Washington. Nu se așteptase la un telefon cordial, dar nici nu se gândise că Villaume pusese lucrurile cap la cap atât de rapid.

Mă rog, poate că-l subestimase puțin. Va trebui doar să-l trimită pe Duser pe urmele lui. Nu-și permitea să-l lase pe Villaume să-i adulmece urmele. Și în niciun caz nu voia ca fostul lui angajator să afle de recentele sale aventuri.

27

Hotelul Ritz-Carlton de pe Bulevardul Massachusetts era unul dintre cele mai luxoase din Washington. Demnitari străini din toate țările lumii fuseseră cazați aici, precum și mulți dintre bogătașii Americii. Mitch Rapp și Scott Coleman parcaseră peste stradă, în zona dedicată mașinilor de aprovizionare. Rapp era pe scaunul pasagerului, privind cu atenție intrarea din față a hotelului. Îl căuta pe Michael Gould, angajat la concierge. Îi găsiseră numele într-unul dintre dosarele lui Gus Villaume. Gould era contactul folosit de Villaume în relația cu angajatorii săi. Mitch își făcuse temele în privința lui Gould. Era francez și avea dublă cetățenie. Vorbea patru limbi străine, ceea ce îl ajuta la slujbă. Dosarul CIA spunea că, oficial, nu este afiliat cu nicio agenție străină de informații, dar Rapp era sceptic. Mai avusese de-a face cu asemenea tipi în trecut. Vindeau informații. Respectau banii, dar se temeau de forța brută. Dacă le fluturai suficienți dolari pe sub nas spuneau totul. Mitch nu se hotărâse încă dacă va folosi banii sau forța pentru a primi informația de care avea nevoie.

Vorbise cu Gould acum o oră. Mesajul fusese simplu: *Trebuie să vorbesc cu Monsieur Villaume și e urgent.* Apoi îi dăduse lui Gould un număr de telefon la care să-l sune și închisese. Împreună cu Scott, se urcase în Ford Explorer-ul acestuia și se îndreptaseră spre hotel, pentru cazul în care Villaume ar fi decis să-și facă apariția în persoană. Asta dacă mai era încă în viață. Cu Mario Lukas mort, nu era greu de imaginat că aceeași soartă îl aștepta și pe Villaume. Dar Mitch îl voia în viață, era singura lui legătură cu omul care ordonase asasinatul din Colorado. Și, presupunea el, cu omul care ordonase uciderea lui în Germania. Era probabil același tip. Dacă Villaume dispărea,

Mitch se îndoia că va găsi vreodată omul din spatele acestor evenimente.

Nici Rapp și nici Coleman nu erau prea vorbăreți, așa că în mașină se lăsase tăcerea. Ploaia se oprise imediat după prânz, dar cerul era încă gri. Cei doi hotărâseră să supravegheze hotelul încă o oră, apoi să intre în apartamentul lui Gould. Cu siguranță omul avea o modalitate de a-l contacta pe Villaume și o modalitate de a primi banii. Dar cu cât trecea timpul, cu atât mai înclinat devenea Mitch să extragă informația necesară de la francez prin alte mijloace decât cele financiare.

Era aproape ora 14:00 când telefonul lui Rapp sună.

— Alo?

— Iron Man?

— Corect. Broasca?

— Mă tem că da.

Mitch nu știa cum să înceapă. Lucrase cu Villaume și Lukas în trei misiuni diferite, toate în Franța, și fusese plăcut impresionat de ambii. Erau profesioniști și de încredere. Îl ajutaseră să-l vâneze pe Rafique Aziz, unul dintre teroriștii responsabili de prăbușirea avionului Pan Am 103, eveniment cunoscut drept cazul Lockerbie. Villaume și Lukas fuseseră acolo în noaptea în care Rapp fusese la un pas de a-și pierde viața. Adevărul era că, dacă Lukas nu ar fi ajuns la fața locului atunci când ajunsese, Mitch nu ar fi ieșit viu din înfruntare.

— Îmi pare rău să aud de Mario, începu el. A fost un om bun.

— Apreciez asta, spuse Villaume apoi făcu o pauză. Și Mario te plăcea, spunea că ești un tip onest.

— Și el era. De încredere.

Un val de emoție și durere îl copleși pentru o secundă pe Villaume. Prietenul lui nu mai în viață, nu-l va mai vedea niciodată.

— Iartă-mă, dar în lumina evenimentelor recente cred că înțelegi că nu am încredere în nimeni.
— Nu te învinovățesc, dar trebuie să vorbim.
— Față în față?
— Ar fi de preferat.
— Nici nu se pune problema.
Poziția lui Villaume nu îl surprinse pe Mitch, și el ar fi făcut la fel.
— Înțeleg.
NSA înregistra practic fiecare conversație din zona metropolitană și le trecea prin filtrul propriilor softuri, căutând cuvinte cheie precum *armă*, *bombă*, *asasinat* și alte o mie asemenea. Dacă masivele calculatoare de la Fort Meade înregistrau unul dintre cuvintele marcate cu un steag roșu, conversația era trecută automat la nivelul următor pentru a fi analizată de un alt set de programe. Dacă acestea înregistrau mai multe astfel de cuvinte, conversația era direcționată către unul dintre analiști. Discuțiile în arabă, chineză sau rusă primeau o atenție specială. Cea mai simplă modalitate de a păcăli sistemul era vorbească în limbaj de afaceri. Așa că Mitch își formulă următoarea propoziție cu atenție.
— Cred că s-ar putea să avem o problemă comună.
— Care ar fi aceea?
— Săptămâna trecută am fost într-o călătorie de afaceri peste ocean. Cu prietenii tăi din Colorado. Știi despre cine vorbesc, da?
— Cred că da.
— Mi-au suflat o afacere de sub nas.
— La ce te referi?
— Ar fi trebuit să lucreze cu mine, dar s-a dovedit că lucrau pentru altcineva.
— Nu înțeleg.
— M-au trădat și au încercat să mă pensioneze anticipat, se răsti Rapp.
— Ah… înțeleg. Ordin de la companie?

— Nu, de asta sunt sigur. Am discutat cu conducerea și nici ei nu știu nimic.

— Și ce are asta de-a face cu mine?

— Cineva te-a angajat pentru excursia din Colorado. Sunt destul de sigur că e aceeași persoană care și-a băgat nasul și în afacerea mea de peste ocean. Și cred că e aceeași persoană care a aranjat și retragerea permanentă a lui Mario.

Urmă o lungă pauză, după care Villaume întrebă:

— De unde știi că am fost în Colorado cu afaceri?

Mitch îi aruncă o privire lui Coleman.

— Au mai fost niște oameni acolo, v-au văzut.

— De la companie?

— Nu… dar trimiși de companie.

— Nu știu ce să cred.

Rapp își trecu telefonul de la urechea stângă la cea dreaptă.

— Ascultă, știu că situația ta nu e tocmai fericită. Am fost și eu în aceeași situație până acum câteva zile. Dacă nu vrei să ne vedem, înțeleg. Dar trebuie să-mi spui cine te-a angajat.

Liniște. Înțelegea cum se simte Villaume. În acest moment nu putea să aibă încredere în nimeni. După cinci secunde, adăugă:

— Mario mi-a salvat viața. Îi sunt dator. Dă-mi informația necesară și mă voi asigura că tipul care l-a scos din afaceri va fi pedepsit.

Villaume era tentat. Iron Man era un aliat puternic. Profesorul ar face pe el dacă cineva precum Iron Man l-ar lua la ochi. Era cea mai bună răzbunare la care s-ar fi putut gândi. Poate prea bună. Prea ușoară. Coincidența era prea mare.

— Conversația asta a durat prea mult, răspunse în cele din urmă Villaume. Lasă-mă să mă gândesc și te sun eu.

— Hei… îți înțeleg reticența. Dacă aș fi în locul tău, nici eu nu aș vrea să mă văd cu nimeni. Tot ce vreau este să-mi arăți direcția corectă, asta-i tot.

— Lasă-mă să mă gândesc.

Rapp începu să spună ceva dar Villaume închisese deja telefonul. Uitându-se spre Coleman spuse:

— La dracu'! Sper să rămână în viață suficient de mult cât să apuce să ne spună ce știe.

•

Kennedy era singură în birou, gândindu-se la Rapp și la trădătorul din rândurile lor care aproape că reușise să-l elimine. Marcus Dumond o ținea la curent cu progresul misiunii. Ceva mai devreme, directorul adjunct al CIA venise să o piseze în legătură cu audierea Comisiei pentru Informații. Era surprinzător de ușor să-l mintă pe Jonathan Brown, în ciuda faptului că acesta fusese judecător federal. Stansfield îi predase bine lecția asta. Odată ce învățai să-ți controlezi emoțiile, era aproape imposibil pentru orice adversar să te prindă. Ca la poker, ideea era să păstrezi un chip impasibil, indiferent dacă aveai în mână o chintă royală sau o pereche de 2. Sub tutelajul lui Stansfield, Kennedy devenise expertă. Singura persoană din lume care încă putea să o facă să reacționeze emoțional era fiul ei, Tommy. Nici măcar fostul ei soț nu reușise asta. Și îl înnebunise. Kennedy nu-i purta pică. Atunci când se uita în spate, la căsnicia ei, înțelegea că fusese destinată eșecului încă din clipa în care acceptase postul de director al Centrului de Contraterorism. Pur și simplu nu erau suficiente ore într-o zi pentru a-i permite să fie și director, și mamă, și soție.

Telefonul de pe birou sună scurt, era secretara ei:

— Irene, a sosit Congresmenul O'Rourke.

— Invită-l înăuntru, te rog.

O'Rourke intră cu o privire ușor neliniștită.

— Bună, Irene.

Se așeză pe unul dintre cele două scaune din fața biroului ei. Purta un costum din trei piese, o cămașă albă și o cravată roșie.

— Bună, Michael.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat dimineață, începu acesta, intrând direct în subiect. Președintele Rudin e un ticălos.

— Sper că mă vei ierta dacă nu intru în această conversație, răspunse Irene politicos.

— Nu, nu… înțeleg, spuse O'Rourke foindu-se puțin pe scaun. Referitor la numele pe care l-am menționat dimineață…

Kennedy nu avea nicio intenție să-i ușureze treaba, așa că îl fixă calmă cu privirea, așteptând să elaboreze.

— Îți amintești numele pe care l-am menționat?

— Da.

— Ei bine, ce poți să-mi spui despre el?

— Absolut nimic.

O'Rourke se aplecă în față.

— Haide, Irene. Merit un răspuns!

Kennedy rămase calmă și impasibilă, fără să facă o mișcare.

— Poți măcar să-mi spui dacă îl cunoști?

Irene se gândise deja cum să răspundă la această întrebare.

— Michael, permite-mi să te întreb ceva. Dacă cineva, să zicem unul dintre colegii tăi, ar veni la mine și m-ar întreba dacă îl cunosc pe bunicul tău, ce crezi că ar trebui să răspund?

O'Rourke începu să se joace cu verigheta. Presimțise că Irene Kennedy va aduce subiectul în discuție și acesta fusese motivul pentru care nu venise cu inima ușoară la întâlnire. Sperase să obțină un răspuns rapid de la ea pe teren propriu, la Capitoliu, dar ar fi trebuit să știe mai bine. Povestea era lungă, complicată și sângeroasă. Când O'Rourke se retrăsese din Marină, începuse să lucreze pentru Senatorul Erik Olson. Prietenul lui cel mai bun, coleg de cameră în facultate și apoi camarad pe câmpul de luptă fusese Mark Coleman, fratele mai mic al lui Scott Coleman. Mark fusese ucis la două străzi de Capitoliu, într-o

noapte, pe când se întorcea acasă. Asasinul, un drogat notoriu, tocmai fusese eliberat din închisoare pe motiv de lipsă de spațiu. O'Rourke fusese devastat. Întâmplător, în timpul acestei perioade de depresie, în care încă își jelea prietenul, O'Rourke aflase de implicarea unui anumit senator într-o misiune în care fuseseră uciși doisprezece soldați SEAL. Comandantul acestora? Nimeni altul decât Scott Coleman. Michael fusese sfâșiat între a-i spune și a nu-i spune lui Scott că omul care aruncase în aer misiunea din Libia fusese Senatorul Fitzgerald. Până la urmă, bunicul lui, Seamus, fost militar și el, îl convinsese că ar trebui să-i spună. Argumentul său fusese simplu: dacă rolurile ar fi fost inversate, dacă Michael ar fi fost încă în Marină și oamenii lui ar fi fost uciși, și-ar fi dorit să știe.

O'Rourke considera acum acea decizie una dintre cele mai proaste din viața sa. La un an după ce-i dezvăluise lui Coleman implicarea Senatorului Fitzgerald în dezastru, acesta fusese asasinat împreună cu alte două persoane din cercul lui apropiat, doi politicieni redutabili din Washington. În măcelul care a urmat în săptămânile ulterioare, alți oameni au fost uciși, inclusiv Senatorul Olson și consilierul prezidențial pe probleme de securitate națională. Dar cea mai șocantă informație pe care o aflase O'Rourke fusese aceea că propriul său bunic făcuse parte, indirect, din echipa lui Coleman. Le finanțase această mini-revoluție și se implicase în planificarea ei. O'Rourke fusese asigurat de directorul Stansfield că nimeni nu va ști vreodată aceste lucruri. Nici măcar Președintele Hayes sau predecesorul său, Președintele Stevens, nu știau toată istoria.

Michael decise că cea mai bună strategie este să ignore întrebarea lui Kennedy și să încerce o abordare diferită.

— Știi cine e Anna Rielly?

— Desigur.

— Știi că e iubita lui Mitch Rapp?

— Dacă spui tu…

— Haide, Irene, nu te juca cu mine. Am nevoie de răspunsuri.

— Nu mă joc, Michael, dimpotrivă. Și nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce întrebare? se încruntă O'Rourke.

— Dacă unul dintre colegii tăi ar veni la mine și m-ar întreba dacă îl cunosc pe bunicul tău, ce crezi că ar trebui să răspund? repetă calmă Kennedy.

— Nu văd legătura. Ce are Mitch Rapp de-a face cu bunicul meu?

Kennedy îl țintui cu privirea și răspunse:

— Ba da, o vezi. E vorba de un principiu aici, principiul de bază a ceea ce facem noi în branșa asta. Se numește secret de stat.

— Da… da… știu. Am auzit și înainte treaba asta. Dar acum e diferit. Poți să ai încredere în mine.

— Pot? întrebă Irene ridicând o sprânceană.

— Știi foarte bine că da. Ai pistolul în coasta mea. Dacă ai vrea să o faci, mi-ai putea distruge cariera politică mâine.

— Ceva îmi spune că nu te-ar deranja prea mult.

— Mda, poate că ai dreptate, dar situația rămâne aceeași. Tot tu ai pârghiile de control. Și știi ceva? Poate că ar trebui să o faci! Mi-ar oferi o scuză bună să plec naibii din orașul ăsta.

— Nu spune asta, Michael. Nu am nicio intenție să te rănesc. Avem nevoie de mai mulți oameni ca tine în Congres.

O'Rourke ignoră complimentul, nu era sigur dacă e sincer sau doar menit să-l deruteze.

— Problema mea e următoarea, Irene. Prietena cea mai bună a soției mele este Anna Rielly. Au fost colege de facultate la Universitatea din Michigan. Anna este îndrăgostită lulea de tipul ăsta, Mitch Rapp. Liz îmi spune că probabil se vor căsători. Îmi place tipul, nu mă înțelege greșit. Am petrecut ceva timp împreună, am fost la câteva

meciuri, am ieșit de câteva ori la cină, chestii din astea. Odată am fost chiar la el acasă. Dar am observat câteva lucruri la el.

O'Rourke se opri pentru a vedea dacă obține o reacție de la Kennedy. Nimic.

— La început am crezut că a fost în armată, continuă el. Știi tu, felul în care se poartă, în fine… Doar că e mult mai subtil, mai rafinat, nu atât de… O'Rourke făcu o pauză pentru a căuta cuvântul potrivit… Nu atât de mecanic. Ți-aș putea da o listă de un kilometru cu micile aspecte pe care le-am observat. În sfârșit, sâmbăta trecută soția mea primește un e-mail de la tipul ăsta. Voia să-i facem o favoare. Să mergem la el acasă și să o luăm pe Anna la noi. Ne asigură că totul e bine, doar că vrea să o luăm pe Anna la noi până se liniștesc lucrurile.

O'Rourke se opri din nou, încă avea probleme să spună cu voce tare ceea ce urma.

— La finalul mesajului scria următoarea chestie: *Știu totul despre Seamus*, *Michael și Scott* C. Acum, în ceea ce mă privește, asta mă îndreptățește să întreb și să aflu cine naiba e Mitch Rapp.

O'Rourke se lăsă pe spate și își încrucișă brațele la piept, așteptând un răspuns.

Kennedy era surprinsă, dar nu o arătă. Rapp nu-i spusese nimic de e-mail, dar era evident că O'Rourke nu inventase povestea. Dar chiar și cu această nouă informație, Irene nu era dispusă să-i dezvăluie lui O'Rourke identitatea lui Mitch. În opinia ei, Rapp și slujba lui de la CIA erau Sfântul Graal al secretelor.

— Michael, tot ce pot să-ți spun este că secretul tău e în siguranță cu mine.

— Pe naiba e! se răsti O'Rourke. Atunci cum a aflat Rapp de el?

— Dacă vrei, pot să investighez acest lucru.

— Haide, Irene, spuse O'Rourke nervos. Dacă nu vrei să-mi spui, pariez că nu-ți va plăcea

următoarea mea mișcare.

— Care e…?

— Îmi voi suna toate contactele de la FBI, NSA și Pentagon. Și o să-i pun pe toți să sape puțin. În plus, îl voi suna pe Jonathan Brown să-l întreb și pe el. La dracu', aș putea chiar să sun un tip din Israel, un investigator privat, și să-l rog să se ocupe de subiect. Să vedem ce obțin.

Lui Kennedy nu-i plăcea ideea. Ultimul lucru de care avea nevoie era să atragă atenția lumii asupra lui Rapp. Cântări cu atenție ce și cât să dezvăluie, după care spuse:

— Singurul lucru pe care pot să ți-l spun este că persoana în cauză este extrem de competentă. Și că este de partea noastră.

— Nu e suficient.

— Mă tem că va trebui să fie.

— Nu, nu va trebui.

O'Rourke se plecă spre ea, peste birou, și continuă:

— Vreau să știu de unde mama naibii știe el de Seamus și Scott.

Kennedy îl privi cu răceală și, după un lung moment de tăcere, decise să-i spună adevărul:

— De la mine.

28

Gus Villaume decise în mai puțin de două ore ce va face. În ciuda morții lui Mario, începea să se simtă mai bine. Sigur, exista o mică șansă ca Iron Man să lucreze pentru Profesor, dar se îndoia. Asasinul pe care-l văzuse operând în Paris nu ar fi primit niciodată ordine de la un amator precum Profesorul. Nu, se gândi Villaume, era clar că Iron Man îl voia pe Profesor la fel de mult sau poate chiar mai mult decât el însuși.

Și ce răzbunare dulce ar fi să-l trimită pe Iron Man în direcția potrivită. Dacă arogantul era atât de conectat pe cât se lăuda că este, va face pe el în clipa în care va afla că Iron Man e pe urmele lui.

Villaume se urcă în autobuz la stația de lângă centrul de conferințe de pe Bulevardul New York și găsi un loc în spate. În mașină mai erau alți șapte pasageri. Încă nu era oră de vârf. Când autobuzul plecă din stație, Villaume formă numărul de telefon. După trei apeluri, o voce groasă spuse *Alo*.

— Iron Man?

— Da.

— Ai ceva de scris la tine?

— Da.

Villaume se ghemui în scaun și șopti:

— I se spune Profesorul. Are aproximativ 1,80 m și 100 kg. Ochi căprui deschis, păr negru și barbă… probabil în jur de 50 de ani. După accent aș spune că a crescut în zonă, pe lângă Washington. Poate în Virginia, dar nu mai jos de Richmond.

— Ce altceva?

— Am un număr de telefon, continuă Villaume dându-i numărul Profesorului.

— Altceva?

Villaume se gândi o secundă.

— Până la misiunea din Colorado, aș fi putut jura că nu și-a murdărit niciodată mâinile. Dar acolo a insistat să-i elimine personal pe cei doi.

Rapp ezită.

— De la ce distanță?

— Cam 200 de metri. Avea o piesă unică, de colecție.

— Ce anume?

Villaume se uită în jur. Niciunul dintre ceilalți pasageri nu-i dădea vreo atenție.

— Un Stoner SR-25.

— Altceva?

— Din păcate, nu.

— Haide, Gus, poți mai mult decât atât!

— Îmi pare rău, dar asta e tot ce am pentru tine. Crede-mă, aș fi vrut să știu mai multe.

— Cum pot să te contactez?

— Nu poți.

— Gus, am nevoie de ajutorul tău.

— Îmi pare rău, dar trebuie să dispar pentru o vreme.

— Poți să ai încredere în mine. Amândoi vrem același lucru, spuse Rapp.

— Asta e problema în branșa noastră, prietene. Toată lumea spune asta până vine momentul să-ți tragă un glonț în cap.

Mitch tăcu o vreme, gândindu-se în ce poziție vulnerabilă se găsea Villaume. Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi fugit. N-ar fi avut încredere în nimeni, ar fi făcut orice să rămână în viață. În cele din urmă spuse:

— Gus, înțeleg. Ai grijă de tine și sună-mă dacă îți mai amintești ceva.

— Așa voi face. Succes! Sper să pui mâna pe el.

Villaume închise telefonul și îl opri. Se uită pe fereastră, autobuzul tocmai trecea de Grădina Botanică. Se simțea ca un laș, dar știa că face ce trebuie să facă. Dacă Iron Man era sincer, Villaume nu avea nicio îndoială că Profesorul

urma să se întâlnească în curând cu Mario, pe lumea cealaltă.

•

Ceilalți doi bărbați îl priveau pe Rapp, așteptând să le spună rezultatul. Acesta își puse telefonul pe masă și băgă cablul încărcătorului în el, apoi îi întinse lui Coleman hârtia pe care notase informațiile. Marcus Dumond stătea la birou. Suprafața acestuia era acoperită de mouse-uri, tastaturi și trei monitoare.

— Poți să-l localizezi data viitoare când sună?

— Pe Villaume?

— Da.

Dumond se strâmbă.

— Nu cred. Poate că aș reuși să identific o zonă, un sector, dar nimic mai mult. Cât de precaut crezi că e? continuă el după o scurtă pauză.

— În acest moment? Foarte!

— Crezi că l-ai putea ține pe linie… 10 minute, să zicem?

Rapp se gândi ce-ar putea să spună pentru a-l face pe Villaume să-și asume un asemenea risc.

— Nici vorbă. Cu puțin noroc l-aș putea face să stea cinci minute. Maxim!

— Atunci nu-l pot localiza.

— Poți măcar să-mi identifici numărul lui de telefon?

— Dificil. Să văd ce pot face, dar nu promit nimic.

Coleman îi dădu hârtia înapoi lui Rapp și spuse:

— Pare tipul pe care l-am văzut în Colorado. Ce altceva ți-a mai spus Villaume despre el?

Mitch rezumă ce-i spusese Villaume despre Profesor, subliniind faptul că acesta îi ucisese pe cei doi în Evergreen. În timp ce el vorbea, Dumond luă hârtia și începu să tasteze grăbit.

— Profesorul ăsta trebuie să aibă un trecut, continuă Rapp. Nu te împiedici de asemenea oameni pe stradă. Fie lucrează în serviciile de informații, fie a lucrat. Marcus, poți să verifici câte

persoane se potrivesc descrierii? Angajați sau foști angajați ai Agenției?

— Pot, dar mă tem că vom primi multe rezultate.

— E în regulă. Scoate toate fotografiile, să vedem dacă Scott recunoaște pe cineva. Dacă nu găsim pe nimeni la Agenție, ne mutăm la NSA și apoi la DIA.

În timp ce Dumond lucra, Mitch își aminti ceva ce spusese Villaume.

— Dacă am avea o amprentă vocală, ar ajuta?

— Poate. NSA păstrează o arhivă imensă cu chestiile astea.

Rapp arătă cu degetul numărul de telefon scris pe hârtie.

— Pe acesta l-ai putea localiza?

Dumond își împinse scaunul spre cel de-al doilea computer și accesă o listă. Tastă numărul de telefon și calculatorul porni la treabă. Cinci secunde mai târziu, rezultatul apăru pe ecran. Vești proaste, numărul nu era în sistem.

— Ce înseamnă asta? întrebă Rapp.

— Că nu e în sistem, pur și simplu. Listele se schimbă constant, nu poți ține pasul.

— Deci, ce facem?

Dumond se lăsă pe spate în scaun și ronțăi capătul pixului său Bic.

— Probabil că e un număr de mobil, corect?

— Eu așa zic.

Rapp se uită spre Coleman.

— Scott?

— Și eu cred că e.

Dumond continuă să plimbe pixul prin gură.

— Ce-ar fi dacă l-am suna? Aș putea să identific furnizorul de telefonie mobilă și te-aș putea duce mai aproape de el.

Rapp și Coleman se uitară unul la celălalt.

— Cum? întrebă Mitch.

— Odată ce aflu operatorul de telefonie mobilă aș putea intra în sistemul lui și identifica turnul.

— La ce te referi?

— Pentru a comunica, un utilizator de mobil trebuie să se afle în raza unei antene-releu. Aceasta are o rază limitată și nu acoperă decât o suprafață mică în jurul acesteia. Aş putea să identific antena utilizată de telefonul lui.

— Cât de aproape ne poți duce?

— Câteva străzi.

— Poți să restrângi aria?

— Mda, dar ar trebui să pun mâna pe una dintre dubițele alea speciale ale Agenției, iar tu ar trebui să-l ții la telefon.

— Cât de mult? întrebă Rapp.

— Dacă avem noroc și suntem aproape de turnul cu pricina când răspunde la telefon, aș putea să identific chiar clădirea din care vorbește. Ar dura un minut sau două. Dacă nu, s-ar putea să avem nevoie de câteva apeluri.

— Dar dacă este în mișcare? Dacă nu e într-o clădire?

Dumond scutură din cap.

— Nu e bine pentru noi.

— De ce nu poți să faci asta cu Villaume?

— Mi-ar trebui numărul lui. Dar el a fost cel care ne-a sunat și are numărul blocat. În plus, ai văzut că nu stă decât un minut sau două pe telefon. Am nevoie de mai mult timp să-l identific.

— Dar poți să faci asta cu Profesorul?

— Cred că da.

Mitch își frecă bărbia o secundă, gândindu-se dacă să sune sau nu.

— Deci ce mă sfătuiești să fac?

— Cred că ar trebui să suni la numărul ăsta și să vedem ce aflăm.

— Crezi că el ar putea identifica locația noastră?

Dumond se strâmbă la auzul unei asemenea idei.

— Nu cu echipamentul pe care-l am eu. O să trimit semnalul în toate colțurile lumii, din satelit în satelit, din turn în turn, până-l zăpăcesc.

— Dar NSA? Ar putea să înregistreze convorbirea?

— Big Brother, ridică din umeri Dumond. Greu de spus. Uneori am impresia că înregistrează totul, că știu totul despre toți. Alteori am senzația că nu știu nimic. Cel mai bun sfat e să păstrezi convorbirea sub două minute și să nu dai detalii.

Rapp și Coleman încuviințară din cap. Era filosofia după care se ghidau de ani de zile. Mitch îi aruncă o privire fostului ofițer SEAL.

— Tu ce crezi, Scott?

Coleman se uită în jos și se gândi la omul pe care-l văzuse în Colorado. Tipul pe care acum îl știau drept Profesorul. Nu părea ucigaș de profesie. Nici cine știe ce lider. Lucra pentru cineva și, dacă ar fi fost să ghicească, acel cineva era un personaj puternic și influent.

— Avem nevoie de întăriri, răspunse el în cele din urmă. De fapt, aș recomanda să mutăm toată operațiunea asta într-o casă conspirativă.

— Marcus zice că nu poate identifica nimeni locația noastră. Ce te neliniștește?

— Profesorul lucrează pentru cineva, sunt sigur de asta. Și oricine ar fi, să nu uităm că a aflat de mica voastră operațiune din Germania. Asta mă neliniștește, spuse el ridicând o sprânceană.

Rapp nu se gândise prea mult la subiect, îl lăsase în seama lui Stansfield și Kennedy. După fața lui Coleman, își dădea seama că acesta presupunea că e cineva din NSA. Poate că avea dreptate, dar ultimul lucru de care aveau nevoie acum era să fie paralizați de frică.

— Am încredere în Marcus în privința asta. Dacă el spune că nu putem fi localizați, merg pe mâna lui.

Coleman își întoarse capul spre Dumond.

— Acesta nu e momentul să fim aroganți. Spune-mi adevărul. Poate Big Brother să localizeze apelul sau nu?

Dumond se gândi un moment, după care răspunse:
— Nu cred, dar ca să fim siguri, e mai bine să-l păstrăm sub două minute.
— Ești sigur?
— La două minute sau mai puțin, sunt sigur.
— Mulțumit? îl întrebă Rapp pe Coleman.
Acesta încuviință încet.
— Da, dar tot cred că ar trebui să aducem mai mulți oameni la petrecerea asta.
— La cine te gândești?
— Doi oameni de-ai mei. Ai lucrat cu ei și în trecut.
— În regulă.
— Despre ce vorbiți? întrebă Dumond.
— Aducem câteva arme în plus, în caz de ceva, răspunse Mitch.
Dumond se încruntă, arătându-le că nu-i plăcea ideea.
— Ia-o ușor, Marcus, e pentru binele tău. Ai totul pregătit pentru apel? continuă Rapp arătând cu degetul spre monitoare.
— Într-un minut.
— În regulă, spuse Mitch, apoi se întoarse spre Coleman. Ce mai e?
— Nu-mi place ideea de a-l suna acum, mi-ar plăcea să strângem mai multe informații.
— Mie îmi place, o să-l speriem și va face ceva stupid. În plus, există o șansă să-l știu pe tipul ăsta. Vorbește cu oamenii tăi și fă aranjamentele necesare. Apoi îl sun.

29

Peter Cameron stătea în biroul lui micuț de la Universitatea George Washington și citea una dintre lucrările studenților săi. Cameron preda un curs postuniversitar despre CIA la Facultatea de Afaceri Internaționale din cadrul universității. Cursul nu era nimic special, mai degrabă o trecere în revistă a birocrației pe baza cărei funcționau CIA și celelalte servicii de informații. Prima grupă se întâlnea luni, miercuri și joi la ora 11:00, iar cea de-a doua la ora 18:00 în fiecare luni și joi. Grupa de dimineață era formată din paisprezece oameni de afaceri care se credeau mai deștepți decât oricine altcineva, inclusiv profesorul lor. Cea de-a doua, însă, era mult mai interesantă. Peste jumătate dintre studenții lui erau militari de carieră sau lucrau în zona serviciilor de informații și aveau o perspectivă mult mai realistă și mai pragmatică asupra lumii. Erau ascultători mult mai buni și nu se aruncau în dezbateri inutile, ceea ce făcea cursul mult mai plăcut.

Când citea, Cameron nu reușea niciodată să se concentreze, iar acum începu să se întrebe cum de nu intrase în mediul universitar mai devreme. Lucra în media zece ore pe săptămână, avea vacanțe lungi și era plătit cu 40 000 de dolari pe an. În plus, statutul și respectul de care se bucura în calitate de profesor la Universitatea George Washington erau incredibile. Unde mai pui că, pentru prima dată în viață, chiar putea să vorbească despre slujba lui. Pe vremea când lucra la Langley tot ce putea să spună era că lucra acolo. Nimic mai mult. Cameron decise că ar putea să păstreze slujba asta până la 70 de ani. I-ar fi oferit CV-ul perfect atunci când Președintele Clark l-ar fi chemat la Casa Albă, în definitiv cei mai mulți consilieri prezidențiali proveneau din zona academică.

Cameron puse lucrarea jos și privi în sus. Oare postul de consilier pe probleme de securitate națională ar fi prea mult? Probabil că nu. Avea experiența necesară și acum avea și un titlu academic. În plus, Clark nu era genul care să ceară permisiunea nimănui, dacă ar fi vrut să-l nominalizeze ar fi făcut-o fără să se gândească de două ori. Visarea lui cu ochii deschiși fu întreruptă brusc de țârâitul unui telefon. Nu era telefonul de birou, acela avea un alt ton de apel. Dar cele două telefoane mobile – niciodată nu știa care dintre ele sună. Unul era legitim, însemnând că își cumpărase abonamentul pe numele lui. Celălalt fusese achiziționat sub un nume fals, o cartelă preplătită cu o mie de minute pe lună.

Telefoanele erau în servietă. Cameron întinse mâinile și luă ambele telefoane. Cel care suna era Motorola. Numărul era ascuns, dar asta nu era ceva neobișnuit. Apăsă tasta verde și spuse *Alo.* Niciun răspuns, așa că Peter Cameron repetă.

— Profesore, ce faci? se auzi o voce ușor amenințătoare.

Cameron sări de pe scaun – vocea de la celălalt capăt al firului îi ridicase părul în cap. Instant, își dădu seama cine e. Îi ascultase vocea în Germania. Încercând să pară nepăsător, Cameron răspunse:

— Ăăă… bine. Tu?

— Aș spune că fac foarte bine, spuse Rapp calm.

Apoi tăcu, lăsând tensiunea să se acumuleze.

Cameron se repezi spre fereastră și aruncă o privire pe stradă, înjurându-se în gând pentru că nu se pregătise pentru un asemenea scenariu.

— Îmi pare rău, dar nu am nicio idee cu cine vorbesc.

— Hmm, eu cred că ai.

Vocea lui Rapp era fermă și directă.

— Nu… serios.

— Haide, Profesore. Avem prieteni comuni sau, mă rog, *am avut* prieteni comuni.

— Poftim?

— Soții Jansen din Colorado. Sau poate că ar trebui să-i numesc Hoffman?

Cameron tremura ca varga. Cum naiba îl găsise Rapp?

— Nu știu despre cine vorbești, bâigui el în cele din urmă.

— Eu cred că știi.

— Cine e la telefon?

— Ți-am spus… un vechi prieten al lui Jansen. De fapt, cred că și noi ne-am întâlnit odată sau, în fine, am fost aproape de a ne întâlni. În pădure, îți amintești?

Cameron își prinse fruntea cu mâna și își presă tâmplele cu degetele. De unde dracu' știa Rapp că el fusese în pădure în noaptea aceea? Nu le spusese nici măcar soților Jansen.

— Ascultă, nu știu cine ești și nu înțeleg despre ce vorbești.

— Hai să lăsăm teatrul, Profesore. Te-am sunat pentru că trebuie să negociem.

— Să negociem? întrebă Cameron șocat. Ce?

— Viața ta.

— Viața mea…, bâigui Cameron. Despre ce naiba vorbești?

— Gata cu minciunile, se răsti Rapp. Te sun înapoi într-o oră. Până atunci, ți-aș sugera să te calmezi și să-ți aduni gândurile. Oferta mea e simplă. Îmi spui ce vreau să știu, mai exact cine te-a angajat, și te las în viață. Și dacă ai puțin creier în cap, nu-i vei spune angajatorului tău de acest telefon.

Rapp făcu o pauză, dându-i lui Cameron un moment de gândire, apoi adăugă:

— Dacă faci chiar și cea mai mică prostie, o să-ți fac ce le-ai făcut tu celor doi Jansen. Doar că eu voi fi mult mai aproape decât ai fost tu. Îți promit, ultimul lucru pe care-l vei simți înainte de a muri va fi respirația mea.

Apelul se întrerupse și Cameron rămase în mijlocul biroului, holbându-se la mobil. Tremura din toate încheieturile. *Cum mama naibii m-a găsit*? se întrebă el, luptându-se cu tentația de a o lua la fugă chiar în acel moment. Trebuia să iasă din biroul ăsta mizerabil. Îndesă telefonul înapoi în servietă și puse mâna pe laptop. Lăsă totul așa cum era și încuie ușa. Trebuia să găsească un loc sigur. Undeva unde să se poată gândi în liniște și unde să pună la cale ce-i va spune lui Clark.

30

Trecuse mai mult de o oră, mai exact 87 de minute. Rapp făcea ture de frustrare, de la bucătăria lui Dumond în sufragerie și înapoi. Păși peste un Nintendo verde care era pe podea, în fața televizorului, și privi pe fereastră. Shirley, noul său companion, vezi lângă el și își frecă gâtul de piciorul lui. Rapp o scărpină absent pe cap. Kevin Hackett și Dan Stroble, doi dintre oamenii lui Coleman, urmau să ajungă în orice moment. Aduceau cu ei o multitudine de arme, de toate felurile și dimensiunile, pentru cazul în care ar fi avut nevoie de ele. Fusese ideea lui Coleman iar Rapp nu argumentase. Dar se simțea cel mai sigur cu Beretta lui de 9 mm.

Mitch se uită la ceas. Era 16:20. Începuse din nou să plouă. Încercase să-l sune pe Profesor de cinci ori și de fiecare dată intrase mesageria vocală. Ceva nu era în regulă. Coleman ascultase conversația cu Profesorul și era de acord cu Mitch: omul mințea și era speriat. Știa exact cine e Rapp și ce se întâmplase în Germania și în Colorado.

Acum Mitch se temea că s-ar putea să-l fi pierdut pe individ. Dacă își făcuse bagajele și dispăruse? Îi va lua mult timp să-i dea de urmă. Dar era hotărât să-l găsească, indiferent cât de mult i-ar fi luat. Dacă acest Profesor dispăruse, s-ar putea să dureze ani de zile. Și ar fi însemnat să utilizeze resursele Agenției, ceea ce nu-i surâdea deloc.

Coleman se apropie de fereastră și spuse:

— Sper doar să nu se fi dus direct la angajatorul lui să-i spună de apelul nostru.

— Mda, la asta mă gândeam și eu, răspunse Rapp privind ploaia care curgea fără oprire. Dar, pe de altă parte, au nevoie de informații, trebuie să afle ce știm.

— Ce vrei să spui?

— Dacă aș fi în locul lor asta aș face, aș încerca să ghicesc cât anume știm.

— Ei bine, un lucru e clar: nu știm pentru cine lucrează. Cred că s-a prins și el de asta.

— Sper să nu-i spună asta șefului său, altfel va sfârși exact ca soții Jansen și vom pierde urma.

— Așa e, încuviință Coleman. Știi, e ceva ce nu am discutat încă.

— Ce anume?

— Motivul. Cine și de ce? Ai o mulțime de dușmani, Mitch.

— Cei mai mulți sunt ca și ai tăi, locuiesc în Orientul Mijlociu. Dar nu au forța și contactele necesare să penetreze o misiune precum aceea din Germania.

— Și atunci cine să fie?

— Nu știu, dar înclin să cred că e cineva din Washington.

— Israelienii?

Rapp ridică din umeri.

— Habar nu am. Nu cred. Cu cât mă gândesc mai mult la ceea ce s-a întâmplat în Germania, cu atât mai tentat sunt să cred că, de fapt, nu eu sunt ținta.

— N-are niciun sens.

— Gândește-te puțin. Soții Jansen au avut nenumărate ocazii să mă lichideze. De ce au așteptat și au încercat să mă elimine abia *după* ce l-am ucis pe conte?

— Nu știu, de ce?

— Pentru că aveau nevoie să dea vina pe mine.

Coleman căzu pe gânduri un moment, după care întrebă:

— Și atunci de ce îi scoți din calcul pe israelieni? S-au asigurat că faci treaba murdară și că nimeni nu va arăta cu degetul spre ei.

— Nu, scutură din cap Mitch. Israelienii nu se tem de asta. Niciodată. În special dacă pot dovedi că persoana eliminată avea legături cu Saddam.

— Mda… presupun că ai dreptate.

— Oricine a fost… a vrut să mă expună. Nu voiau răzbunare personală.

— Cum poți să fii sigur? Ai fost implicat într-o grămadă de rahaturi de-a lungul anilor și ți-ai făcut nenumărați dușmani.

— Corect, dar ideea e că cineva a avut contactele necesare pentru a penetra operațiunea din Germania. Nu e ușor. E nevoie de cineva cu adevărat puternic și influent, într-o poziție înaltă. Dacă eu am fost ținta, continuă Rapp arătând cu degetul spre el însuși, de ce să-i pună pe soții Jansen să mă lichideze în Germania? De ce nu a făcut-o aici, în oraș, când ieșeam din casă? De ce nu l-a trimis pe Profesorul ăsta să-mi tragă un glonț în cap de la 200 de metri așa cum a făcut cu cei doi în Colorado?

Coleman încuviință tăcut. Mitch avea dreptate, chestia asta nu avea niciun sens.

— Dar dacă nu tu ești ținta, atunci cine e?

— Nu știu, dar dacă intenția lor a fost ca eu să fiu descoperit la locul crimei și identificat… asta ar putea fi o problemă pentru mulți oameni.

— Pentru președinte.

— Mda, și pentru Agenție.

— Dar asta nu elimină posibila implicare a unui guvern străin.

— Nu. Dar instinctul îmi spune că e cineva din orașul ăsta.

Dumond îi strigă din cealaltă cameră. Rapp și Coleman se întoarseră în sufragerie și îl găsiră pe Marcus rânjind cu gura până la urechi.

— Am ceva pentru voi, băieți, spuse el arătând cu degetul spre monitorul din mijloc. Numărul e de la operatorul Sprint și a fost înregistrat pe numele de Tom Jones. A fost cumpărat de la un magazin Radio Shack din Alexandria, acum cinci luni. O cartelă preplătită cu o mie de minute pe lună.

— Cu ce a plătit? întrebă Rapp.

— Cu un MasterCard. Am verificat deja contul, a fost deschis cu o lună înainte de achiziție și închis imediat după aceea. Adresa e undeva în Falls Church. Am putea să aruncăm o privire, dar cred că ne pierdem timpul.

Mitch încuviință.

— Ce altceva ai găsit?

— Fii atent la asta, spuse Dumond arătând cu degetul spre monitorul din stânga lui. E o hartă a centrului, de la Capitoliu până la Potomac. Toate aceste puncte roșii pe care le vezi sunt turnurile de telecomunicații operate de Sprint. Iar aici este lista tuturor apelurilor primite pe numărul acesta în ultimele 30 de zile.

Rapp se uită la listă.

— Nu ai și lista apelurilor date de el?

— Nu există niciunul. E deștept. Știe că cineva ar fi putut face ce fac eu acum.

— Rahat!

— Stai așa, mai am o informație interesantă, spuse Dumond întorcându-se la hartă. Aproape jumătate dintre apelurile primite au fost gestionate de turnul de aici.

Marcus arătă un punct roșu la câteva străzi de Casa Albă.

— Apoi mai e unul în Georgetown care apare în mod repetat, și încă unul la Capitoliu. Celelalte nu contează, au câte un apel sau două.

Rapp îngenunche pe covor și miji ochii spre ecran.

— Poți să le ordonezi după momentul din zi la care au fost primite?

— Sigur, o să le ordonez după turn, ziua din săptămână și oră.

— Cât va dura?

— O oră sau două și avem toată informația.

— Bună treabă, Marcus, spuse Rapp uitându-se peste umăr și arătându-i lui Coleman ceva pe ecran. Uită-te ce e la două străzi de turnul ăsta.

Coleman miji ochii.

— Universitatea George Washington.

— Nu, spuse Rapp. Departamentul de Stat. Pun pariu că tipul lucrează acolo.

Încruntându-se, Coleman se apropie de calculator.

— De ce Departamentul de Stat? Ar putea la fel de bine să lucreze la Casa Albă sau…, spuse el uitându-se la celelalte clădiri din zonă, Banca Mondială sau Rezerva Federală. La naiba, chiar și Națiunile Unite au un birou aici.

— E Departamentul de Stat. Știu asta. Îți amintești ce ne-a spus Irene despre Secretarul de Stat Midleton care a sunat-o sâmbătă dimineața să întrebe dacă Agenția are ceva de-a face cu moartea lui Hagenmiller?

Coleman se gândi o clipă. E adevărat, Midleton sărise mult prea devreme cu întrebările. Inima i se opri un moment. Dacă Departamentul de Stat avea ceva de-a face cu treaba asta, urma să fie urât.

— S-ar putea să ai dreptate. Trebuie să vorbim imediat cu Irene despre asta. Și, adăugă el după o scurtă pauză, nu cred că ar trebui să o facem pe telefon.

•

Senatorul Clark avea toți jucătorii aliniați. Se aflau într-una dintre sălile de conferințe izolate fonic ale Comisiei pentru Informații a Senatului, situată la etajul al doilea al Clădirii Hart. Clark stătea în capul mesei lungi și negre, iar în mână avea un pahar cu scotch. Era aproape ora 17:00. De obicei aștepta până seara pentru a-și turna primul pahar, dar acum făcea o excepție. Încerca să-i facă și pe ceilalți să se relaxeze, în special pe Rudin. Acesta stătea în stânga lui Clark, arătând la fel de acru ca întotdeauna. Midleton stătea lângă Rudin iar în fața lor, de partea cealaltă a mesei, stătea invitatul de onoare – Jonathan Brown, directorul adjunct al CIA.

Rudin solicita acțiune, cineva trebuia să facă ceva. Minciunile lui Kennedy nu puteau fi lăsate

nepedepsite. Clark, întotdeauna atent să joace rolul de împăciuitor, sugerase să pună la cale această întâlnire discretă. Lui Rudin îi plăcuse ideea. În starea de furie în care era acum, orice suna bine, doar să nu lase lucrurile așa cum erau. Clark îi sunase personal, mai întâi pe Brown și apoi pe Midleton, chemându-i la o întâlnire „informală". „Informal" era numele de cod pentru „secret". Brown, întotdeauna preocupat să lingușească președintele unei Comisiei Senatoriale, acceptase imediat. Venise într-o mașină fără numere guvernamentale și intrase prin parcarea subterană. La fel și Secretarul de Stat Midleton. Nu se făcea să se plimbe prin oraș în limuzina lui blindată, așa că venise într-un sedan cu geamuri fumurii.

Senatorul Clark se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele lungi. Uitându-se la numărul doi din CIA, spuse:

— Jonathan, colegul meu din Camera Reprezentanților este puțin îngrijorat cu privire la cine conduce treburile acolo la voi.

— Sunt *foarte* îngrijorat, nu puțin îngrijorat, se răsti Rudin. Sunt furios. Sunt atât de turbat că mă gândesc că ar trebui să convoc niște audieri publice.

Clark se întinse și puse mâna pe brațul osos al lui Rudin. *Nu încă*, *prietene*, se gândi el. *Îți spun eu când va veni vremea.*

— Hai să încercăm să rămânem civilizați. Nu cred că Jonathan e problema.

— Îți spun eu care e problema. Cățeaua aia de Irene Kennedy e problema!

Secretarul de Stat Midleton se încruntă:

— Nu cred că acest limbaj e cel mai potrivit.

Rudin, niciodată preocupat de maniere, pufni disprețuitor la cuvintele lui Midleton:

— Lasă fițele, Charles, nu e momentul să ne concentrăm pe etichetă. Rahatul ăsta e foarte serios. Cred că CIA l-a ucis pe Contele Hagenmiller și cred că nenorocita de Kennedy a

venit dimineață în fața comisiei mele și ne-a mințit în față.

Jonathan Brown era alb ca varul. Midleton își țuguiase buzele și scutura din cap dezgustat. Clark stătea tolănit pe scaun și se bucura de spectacol. Primul care vorbi fu Brown. Vocea îi tremura.

— Vă asigur că CIA nu a făcut așa ceva.

— Nu zău? pufni Rudin. Adevărul este, domnule Brown, că nu aveți nici cea mai mică idee despre ce face și ce nu face Thomas Stansfield. Conduce Agenția aia ca pe tarlaua proprie, e un dictator.

Atins în orgoliu, Brown deveni defensiv.

— Toate interacțiunile mele cu Directorul Stansfield au fost oneste și corecte.

— Asta pentru că nu v-ați deranjat să săpați mai adânc.

— O secundă, spuse Brown ridicând mâinile, în încercarea de a-l calma pe Rudin, dacă aveți vreo dovadă referitoare la acțiuni ilegale inițiate de Directorul Stansfield sau Dr. Kennedy aș fi mai mult decât încântat să-i iau la întrebări.

— Mă credeți idiot? Dacă aș avea dovezi le-aș aduce fundurile în fața comisiei mele cât ai zice pește. Și aș pune și Departamentul de Stat pe ei!

Pentru Clark era evident că Brown e pe punctul de a se enerva. Nu era obișnuit să i se vorbească pe tonul acesta, doar fusese judecător federal o viață. Clark puse din nou mâna pe brațul lui Rudin și spuse:

— Ia-o ușor, Albert.

— Da, te rog, adăugă Midleton. Comportamentul tău e jenant.

— Ia mai lasă-mă în pace, Charles! Dă-te naibii jos de pe soclu, cine te crezi? Și tu te ștergi la fund la fel ca noi ceilalți. Doar pentru că acum ești în guvern nu înseamnă că ești mai bun decât noi.

Rudin întrecuse măsura. Midleton nu ajunsese secretar de stat lăsând oamenii să-l calce în picioare.

— Întotdeauna am fost mai bun decât tine, Albert, se răsti el întorcând scaunul spre Rudin. Și întotdeauna voi fi! Ți-aș sugera prietenește să-ți ții gura, altfel voi avea o mică întrevedere cu conducerea partidului și voi solicita să ți se ia jucăria, micuța ta comisie pe care o tot fluturi în fața noastră.

Clark se distra teribil, era mai bine decât își imaginase. Dar venise momentul să intervină și să liniștească taberele, așa că îl apucă pe Rudin de umăr cu mâna lui uriașă și îl opri din a se repezi spre Midleton.

— Albert, calmează-te și taci o secundă. Sunt unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi, e spre binele tău. Înțeleg că ești supărat. Dar așa e și Charles și Directorul Brown. Nu ne ajută cu nimic să ne certăm între noi.

Rudin deschise gura să spună ceva, dar Clark ridică un deget pentru a-l liniști.

— Dacă ai dreptate în privința lui Stansfield și Kennedy – și nu sunt sigur că ai – avem nevoie de Jonathan să încerce să afle adevărul. Nu are sens să dăm vina pe el pentru ceva ce nu a făcut și, în mod evident, nu cunoaște.

— Dacă aș putea interveni, spuse Midleton. E un potențial conflict de interese aici în privința separației puterilor.

— Ascultă, oftă Clark de parcă nu ar fi vrut să aibă nimic de-a face cu toată chestiunea, poziția mea a fost întotdeauna clară pe subiect. Cred că CIA este o organizație foarte importantă pentru securitatea națională. Eu și prietenul meu avem o diferență de opinii aici, continuă el gesticulând spre Rudin. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să arunc cu noroi în această organizație prin audieri publice. Îmi place Președintele Hayes, spuse el privindu-l pe Midleton în ochi. E un om bun. Nu vreau să-i rănesc guvernul și cred că tu, Charles, știi asta foarte bine. Noi doi ne cunoaștem

de ani de zile. M-ai văzut vreodată punând interesele de partid deasupra siguranței naționale?

Midleton scutură din cap.

— Nu. Ai fost întotdeauna foarte onorabil, Hank.

— Mulțumesc. Și tu la fel, Charles, spuse Clark luând o gură de scotch și schimbând vitezele. Nu cred că putem da timpul înapoi, domnilor. Trebuie să ne uităm spre viitor. Directorul Stansfield e pe moarte. Am auzit că ar mai avea cam șase luni.

Ceilalți încuviințară tăcuți.

— Treaba noastră, continuă Clark, este să-l ajutăm pe președinte să aleagă cea mai potrivită persoană pentru conducerea Agenției, care să o poată aduce în secolul XXI. Din toate punctele de vedere. O persoană care să respecte și să răspundă tuturor îngrijorărilor Congresului.

Clark îi țintui cu privirea pe ceilalți trei bărbați, mândru că reușise să manevreze toate piesele acestui puzzle aproape perfect. Tocmai când se pregătea să dea lovitura finală, telefonul de lângă el bâzâi și îl întrerupse. Clark îl smulse și răspunse:

— Alo?

— Domnule, trebuie să vorbim imediat.

Era Peter Cameron. Clark rămase calm, deși momentul ales de Profesor era cel mai prost cu putință.

— Sunt puțin prins acum.

— E foarte important. Sunt în sala de vizavi, vă aștept.

Clark se gândi o secundă. Cameron părea îngrijorat.

— Dă-mi un minut. Vin imediat!

31

Cameron se scărpină în barbă și încercă să decidă care era cea mai bună cale de acțiune. Stătea în parcarea subterană a Universității George Washington. După conversația cu Rapp, Cameron fu pus în fața unei prime întrebări de ordin tactic: să ia mașina lui sau transportul în comun? Pe când își trăgea sufletul, ascuns în spatele unei coloane de ciment, se gândi la discuția avută, încercând să-și dea seama de unde aflase Rapp numărul lui de telefon. Și își aminti ceva: Rapp nu-i folosise niciodată numele adevărat, îi spusese doar *Profesore.* Încercă să se pună în locul lui Rapp. Dacă el și fost vânătorul, ar fi folosit numele real al persoanei vânate, nu un alias. De fapt, nici măcar n-ar fi sunat ci s-ar fi înființat pur și simplu la ușa țintei.

Cameron decise că trebuie să fi fost Villaume. Broasca aia unsuroasă dăduse cumva de Rapp și îi oferise numărul lui de telefon pe tavă. Era singurul lucru care avea sens; altfel, Rapp ar fi fost deja peste el. Cameron verifică mașina, să nu aibă vreun dispozitiv de urmărire pe undeva și părăsi parcarea subterană. Conduse încet până la Capitoliu, făcând zigzaguri largi prin oraș. Când intră, în cele din urmă, în parcarea subterană a Senatului, era sigur că nu fusese urmărit.

Senatorul Clark intră în micuța sală de conferințe și închise ușa grea, fonoizolată. Avea o cămașă albastră cu guler alb și o cravată scumpă și aurie de mătase. Își lăsase haina de la sacou în sala din care plecase. Era departe de a fi încântat de întrerupere, dar nu o arăta.

— Ce s-a întâmplat, Peter? întrebă el rămânând în picioare.

— Nimic de care să nu mă pot ocupa, răspunse acesta rezervat.

Senatorul îl ținti precaut cu privirea.

— Poți să fii mai specific?
— Am primit un telefon de la Mitch Rapp în după-amiaza asta.
— Serios? se holbă Clark.
— Da, dar nu cred că trebuie să ne alarmăm. Nu-mi cunoaște numele real.
Clark nu știa dacă să-l creadă sau nu.
— Cum te-a găsit?
— M-a sunat pe ăsta, spuse el ridicând mobilul pe care-l avea în mână, fără să răspundă la întrebare.
— Da, dar de unde are numărul?
— I l-a dat Villaume.
Cameron neglijă să precizeze că aceasta era doar presupunerea lui.
Senatorul inspiră adânc și se uită într-o parte, la peretele gol.
— Parcă ziceai că Villaume nu va fi o problemă acum, că prietenul lui nu mai este printre noi.
— Nu e, minți Cameron, fără să menționeze conversația pe care o avusese mai devreme cu Villaume.
— Eu cred că a-i da numărul tău lui Rapp se încadrează la categoria probleme.
— Nu e ceea ce credeți, spuse Cameron ridicând din nou telefonul. Nu mă poate găsi. A fost cumpărat sub un nume fals și plătit cu un card care nu poate fi legat de persoana mea. Villaume nu-mi cunoaște numele; nu știe nimic despre mine.
Clark se forță să-și păstreze calmul. Situația era foarte serioasă.
— Nu te simți amenințat de Rapp? Niciun pic?
— Nici vorbă, minți Cameron. Pot să mă ocup de el.
— Nu sunt atât de sigur, spuse senatorul. Poate că ar trebui să implic pe altcineva care să se ocupe de el…
— Nu. Mă ocup eu.
— Ești sigur? îl studie senatorul cu atenție.
— Sigur!

— Cum merge treaba cu fata?

— Avem toate informațiile pe care le-ați solicitat.

— În regulă, spuse Clark așezându-se la masă. Pune mâna pe fată, dar fii foarte discret. Rapp a apărut pe acasă?

— Nu. Și nici nu cred că o va face.

Clark rămase tăcut o vreme, concentrându-se pe următorii pași. După câteva minute începu să-i spună lui Cameron ce să facă. Atenția sa la detalii era uimitoare. Cameron se simțea intimidat și tentat să ia notițe, ca un student la curs. Clark vorbi timp de zece minute. Întâlnirea se terminase. Clark își trimise pifanul la treabă cu ordine specifice.

Apoi rămase singur în sală, pentru a-și aduna gândurile înainte de a se reîntoarce la cealaltă întâlnire. Era, în mod evident, sfârșitul relației sale cu Peter Cameron. Indiferent dacă reușea sau nu să rezolve problema Mitch Rapp, Cameron devenise un risc prea mare pentru a fi lăsat în viață.

Primise deja confirmarea că bărbatul pe care-l știa drept Colonelul acceptase contractul și era în drum spre Washington. Deocamdată va trebui să-l pună în așteptare, până rezolva chestiunea jurnalistei. Nu putea sub nicio formă să-l lase pe Rapp să pună mâna pe Cameron.

•

Anna Rielly era obosită. Tocmai terminase ultima intervenție în direct la știrile de seară și împacheta să plece acasă. Ploaia se oprise, în sfârșit. Fusese o săptămână plină și era abia miercuri. Abia aștepta să ajungă acasă, să se urce în pat și să adoarmă.

Îi spusese lui Liz despre conversația cu Mitch, dar tot nu-i dezvăluise unde lucrează acesta și ce face, iar Liz era prea delicată pentru a presa chestiunea. Deși nu se putea spune același lucru și despre soțul ei. Michael nu era deloc încântat de evenimente.

Iar Anna era îngrijorată că va începe să sape pentru informații suplimentare.

Pe când se îndrepta spre poarta de nord-vest a Casei Albe, Anna decise că în seara aceasta va sta la ea acasă. Îi inoportunase destul pe prietenii ei. Nu aveau nevoie de tot stresul ăsta, gata. Mitch sunase și îi spusese că totul e bine. Dacă el nu părea îngrijorat, putea să se relaxeze și ea puțin.

Apropiindu-se de poartă, Anna își trecu legitimația de acces prin fața senzorului. Poarta se deschise și ea îi făcu cu mâna ofițerului Secret Service care era de gardă. La cea de-a doua poartă repetă procesul și păși pe trotuarul Străzii Pennsylvania, luând-o spre vest. Plănuia o baie fierbinte și apoi un telefon către părinții ei în Chicago. Abia aștepta să audă ce mai fac numeroșii ei nepoți și nepoate, trei băieți și trei fete, plus doi bebeluși pe drum. Anna și mama ei sperau la încă două fetițe. Crescuse într-o atmosferă foarte protectoare, cu patru frați mai mari. Trei dintre ei erau acum căsătoriți, iar Rielly spera să fie următoarea. Îi era foarte dor de familia ei, nu-i mai văzuse de aproape trei luni. Poate când Mitch va termina cu ceea ce avea de făcut, vor putea pleca o vreme la Chicago. Acesta îi cunoscuse vara trecută și se înțeleseseră de minune.

La început, Anna nici nu-i observă pe cei doi bărbați, pierdută cum era în amintirile verii trecute. Se opri abrupt și se uită la cei doi indivizi în costum, cu fețe serioase.

— Domnișoara Rielly, sunt Agent Special Pelachuk de la FBI, spuse unul dintre ei, apoi gesticulă spre tipul din dreapta. Acesta este Agent Special Salem. Am dori să vă punem câteva întrebări.

Anna făcu un pas în spate și se uită în spate. Casa Albă era la mică distanță. Nu era speriată, dar voia să se asigure că niciunul dintre colegii ei reporteri nu urmăreau conversația.

— Pot să văd legitimațiile vă rog?

Fără să ezite, cei doi scoaseră actele. Anna le studie puțin, adevărul era că habar nu avea cum ar trebui să arate, le văzuse doar la televizor. Fotografiile se potriveau, iar legitimațiile păreau reale. Anna le întinse înapoi și întrebă:

— Despre ce doriți să vorbim?

— Aș prefera să nu discutăm aici, spuse bărbatul uitându-se în jur.

— Eu aș prefera să o facem, răspunse ea încrucișându-și brațele la piept, arătând că nu avea nicio intenție să se miște din loc până când nu primea răspunsurile dorite.

Bărbatul se aplecă spre ea și șopti:

— Are de-a face cu iubitul dumneavoastră.

Surprinsă, Anna se retrase puțin:

— Mă scuzați?

Omul desfăcu brațele, în încercarea de a o liniști.

— Nu e de rău, e de bine, zâmbi el.

— Ce e?

— Nu putem discuta în mijlocul străzii.

Ana părea încă precautä, așa că bărbatul se aplecă din nou și spuse:

— Vrea să vă vadă.

— Unde e?

— Nu pot să vă spun. Tot ce pot spune este că e în siguranță și ar dori să vă vadă.

— Și dacă refuz?

— Dacă refuzați, plecăm și raportăm că ne-ați refuzat. Nu e nicio problemă. Probabil că în două săptămâni va termina ce are de făcut și vă veți vedea atunci.

Nici nu se punea problema, Anna nu știa dacă va putea aștepta două zile, darămite două săptămâni.

— În regulă, voi veni cu voi. Dar trebuie să dau un telefon. Cineva mă așteaptă.

— Sigur. Dar v-aș sugera să nu-i menționați numele pe o linie nesecurizată.

— În regulă.

— Bine. Mașina noastră e chiar aici.

Anna se îndreptă împreună cu ei spre un sedan parcat la câțiva metri distanță. Jurnalistul din ea verifică mai întâi numerele de înmatriculare și fu ușurată să vadă că erau numere guvernamentale. Se urcă pe bancheta din spate și își scoase telefonul mobil. După câteva apeluri Liz răspunse:

— Alo?

— Liz, eu sunt. Cred că s-a rezolvat problema.

— Ce vrei să spui?

— Totul e în regulă, nu te îngrijora.

— Deci ați vorbit din nou?

Anna privi pe fereastră.

— Nu… nu chiar. Dar mă duc acum să mă văd cu el.

— Ești sigură? întrebă Liz.

— Da. Te sun mâine dimineață.

— În regulă. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

— Așa voi face. Mulțumesc pentru tot, Liz. Cere-i scuze lui Michael pentru toată situația.

— Nu te îngrijora pentru el, nu trebuie să te scuzi pentru nimic. Va fi fericit să audă că poate dormi în patul nostru din nou.

Anna chicoti.

— Mulțumesc, Liz. Te iubesc.

32

Făcuse ultima injecție cu morfină la ora 18:00. Acum, trei ore mai târziu, durerea îl lovea din nou în valuri – un disconfort profund și înțepător în capul pieptului. Dar o altă doză era exclusă, Thomas Stansfield voia să fie lucid la această întâlnire. Nu voia să rămână în amintirea oamenilor drept un drogat cu ochi sticloși și, cel mai important, voia să rămână în deplinătatea facultăților mintale.

Poate că mulți considerau stilul lui Stansfield învechit, dar îl ajutase mult de-a lungul anilor petrecuți în Washington. Avea o datorie față de țară și față de președintele ei. În această ordine. Nu toți președinții fuseseră buni, iar Stansfield muncise mult pentru a limita acțiunile unora dintre ei, mai ales atunci când acestea vizau Agenția căreia își dedicase viața. Dar Președintele Hayes era diferit. Nu avea cele mai multe diplome, nu era cel mai realizat din punct de vedere academic, dar în opinia lui Stansfield era unul dintre cei mai buni. Spre deosebire de unii dintre predecesorii lui, Hayes nu își conducea viața după sondajele de opinie. Se înconjura de oameni talentați și chiar le asculta sfaturile. Iar atunci când venea momentul, nu se sfia să acționeze decisiv.

Stansfield se sprijini de garda sa de corp pentru a coborî din limuzină. Ca întotdeauna, era îmbrăcat în costum și avea cravată. Niciodată nu intrase în Casa Albă altfel, pentru Thomas Stansfield nu existau zile de odihnă.

Era aproape ora 21:00 și în Aripa de Vest a Casei Albe domnea calmul. Președintele era încă în Biroul Oval, așteptându-și oaspetele. Ceea ce însemna că tot aparatul Secret Service era la post, dar cea mai mare parte a personalului administrativ plecase. Stansfield se folosi de baston pentru a ajunge la ușă. În ultima lună părea

să fi îmbătrânit cu zece ani. Intră pe ușa dinspre Bulevardul West Executive și fu escortat până la sala de conferințe securizată aflată în incinta Situation Room[8].

Stansfield fu surprins să-l găsească pe președinte așteptându-l. Acesta stătea în locul lui obișnuit, în capul mesei de consiliu, citind un raport. Sacoul îi era aruncat pe spătarul unui scaun, iar cravata era aproape desfăcută.

Hayes se ridică și își scoase ochelarii. Primul lucru pe care-l remarcă era cât de slăbit arăta Stansfield. Președintele îi luă mâna și spuse:

— Mulțumesc că ai venit, Thomas. Aș fi vrut să mă lași să vin eu la tine.

— Nici vorbă, domnule. Aveam nevoie să ies din casă. În plus, eu sunt subordonatul dumneavoastră, nu invers.

— Câteodată nu sunt foarte sigur, chicoti Hayes trăgându-i un scaun. Stai jos, Thomas.

Stansfield se afundă în scaunul confortabil de piele, oftând.

— Pot să te servesc cu ceva? continuă Hayes.

— Nu, domnule, mulțumesc.

În clipa în care Președintele Hayes se așeză, garda de corp a lui Stansfield se retrase, închizând ușor ușa. În tăcerea care învălui încăperea, președintele îl studie pe șeful CIA și, după un minut de reflecție, îl întrebă:

— Cum te mai simți?

— Între noi doi?

Președintele încuviință încet.

— Nu mai e mult.

— Ce ți-au spus doctorii?

— Mai nimic. Am încetat să mai vorbesc cu ei.

— De ce? întrebă Hayes nedumerit.

— Am 80 de ani, domnule. Am avut o viață lungă și plină de acțiune. De ce m-aș tortura încă șase luni? Pentru câteva zile de chin în plus?

Președintele încercase de mai multe ori să-l convingă pe Stansfield să-i spună pe nume în

particular, dar directorul CIA refuzase.

— Ți-e dor de soția ta?

Doamna Stansfield încetase din viață cu câțiva ani în urmă.

— În fiecare zi, domnule.

Președintele zâmbi cu tristețe și spuse:

— Îți respect decizia, Thomas. Ai trăit o viață incredibilă și ți-ai servit țara cu devotament.

— Sunt onorat că spuneți asta, domnule.

Președintele își împreună mâinile și continuă:

— Am auzit că Irene a avut ceva probleme dimineață, la Capitoliu.

— De unde ați auzit asta?

Stansfield voia întotdeauna să știe de unde își procurau oamenii informațiile înainte de a răspunde.

— Am primit un telefon de la unul dintre membrii comisiei.

— Președintele Rudin?

— Nu, râse Hayes. Nu prea vorbim.

— Dacă îmi permiteți, domnule, de ce nu discutați cu liderii partidului să-l cheme la ordine?

Președintele Hayes se gândi un moment, după care spuse:

— Președintele Rudin e o ciudățenie a naturii. Sincer, nu mi-a plăcut niciodată. Este consumat de o ură irațională, care tinde să-i afecteze judecata. Cu toate acestea, are locul lui în partid. Din păcate pentru noi doi, scutură Hayes din cap, partidul l-a pus acolo unde a crezut că va face cel mai puțin rău. Presupun că aș putea să dau câteva telefoane, dar asta n-ar face decât să-l înfurie și mai mult.

— Ei bine, faceți ce credeți că e mai bine. Aș putea să vă ajut pe ici pe colo, dar adevărul este că cea mai importantă întrebare pentru mine este de unde își ia informațiile.

— Poate doar ghicește, spuse președintele uitându-se la Stansfield, căutând un răspuns.

— Poate, dar în lumina faptului că misiunea lui Mitch a fost compromisă, sunt tentat să cred că

avem un trădător.

Președintele Hayes se temea de asta.

— În ce mama naibii m-am băgat, Thomas? oftă el, punându-și coatele pe masă.

— Ce vreți să spuneți, domnule?

— Dacă se află că am autorizat asasinarea unui cetățean german va fi devastator.

— Domnule, în poziția dumneavoastră, aveți trei opțiuni de a gestiona o posibilă amenințare. Prima, diplomația, a avut rezultate jalnice; a doua, armata, iese din discuție în acest caz; iar a trei opțiune, domnule, este cea pe care ați ales-o. Și e cea mai bună. Unități de câțiva oameni, sub acoperire. Ați luat cea mai bună decizie, domnule.

— Nu va fi cea mai bună dacă treaba asta iese la suprafață.

— Nu voi lăsa să se întâmple asta, domnule.

— Cum? întrebă președintele sceptic.

— Facem ceva progrese în găsirea trădătorului.

— Ce-ați găsit?

— Credem că s-ar putea să fie cineva din Departamentul de Stat.

— Cât de sus?

În loc să răspundă la întrebare, Stansfield spuse:

— Irene mi-a spus despre întâlnirea pe care ați avut-o zilele trecute cu ambasadorul german.

Hayes se lăsă pe spate în scaun.

— Da?

— Cum stau lucrurile între dumneavoastră și Secretarul de Stat Midleton?

După ce se gândi o clipă, președintele răspunse:

— Nu cred că i-a intrat încă în cap faptul că acum sunt șeful lui.

— Se poartă de parcă ați fi încă colegi în Senat.

— Da. Ai mai întâlnit situația asta?

— De multe ori. E ciudat că întotdeauna pare să fie omul din poziția de Secretar de Stat care are problema asta. Din cine știe ce motiv, tendința este să se creadă cea mai importantă persoană din administrație.

— Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Charles s-a considerat întotdeauna un aristocrat. Îi datorez oarecum câștigarea alegerilor. A strâns o grămadă de bani pentru campanie și, de asemenea, știam că va fi confirmat cu ușurință de Congres. A fost prima mea nominalizare și am vrut să fie una corectă.

— Nu sunteți primul, domnule.

— Și probabil nu voi fi nici ultimul.

— Nu, nu veți fi.

— Ce ai aflat? întrebă președintele.

Stansfield se gândise mult la ce urma să spună, era un strateg formidabil. Se putea concentra pe cele mai mici detalii fără să piardă niciodată din vedere obiectivul final. În ultimele zile, începuse să vadă cu claritate țelul final al inamicilor.

— Domnule, pentru binele dumneavoastră, am decis să nu vă spun ce știu și ce cred că se va întâmpla în următoarea săptămână.

Președintele Hayes îl privi surprins.

— Nu-mi place ideea asta.

— Știu, domnule, dar e pentru binele dumneavoastră. Dacă lucrurile nu vor merge așa cum am plănuit, vreau să puteți nega totul.

— Mă tem că va fi imposibil.

— Nu, domnule. Veți putea nega și veți putea da vina pe mine. Voi redacta toate documentele necesare și le voi lăsa la Irene.

Președintele Hayes era mai mult decât surprins. După ce-l privi cu atenție o vreme, întrebă:

— De ce faci asta?

— Voi muri în curând, domnule. În plus, eu am fost cel care v-a sfătuit să alegeți a treia opțiune, așa că eu trebuie să-mi asum consecințele dacă lucrurile nu vor merge bine.

— Nu știu ce să spun, Thomas.

— Eu știu, domnule. Cred că situația se va înrăutăți considerabil.

— Cât de rău?

Stansfield se gândi o clipă la cum să răspundă.

— Mitch a făcut oarece progres în identificarea omului care l-a trădat în Germania.

— Și?

— Și i-am ordonat să urmeze cursul anchetei, indiferent cât de sus l-ar conduce.

Președintele își drese vocea.

— Și ce se va întâmpla după ce-l găsește?

— Negare, domnule Președinte. Nu vreți să răspund la această întrebare.

Hayes se aplecă în față și întrebă în șoaptă:

— Thomas, dacă investigația va conduce la Charles Midleton, nu poți să-l trimiți pur și simplu pe Rapp să-l ucidă.

— Domnule, sper din tot sufletul că ancheta nu va conduce atât de sus.

•

La câteva străzi de Casa Albă, un taxi trase în fața Hotelului Four Seasons de pe Bulevardul Pennsylvania. Un valet îmbrăcat în negru din cap până-n picioare deschise portiera și îi întinse o mână în mănușă albă persoanei din interior. O femeie cu păr negru strălucitor coborî din mașină și toate capetele se întoarseră spre ea. Era dificil pentru Donatella Rahn să-și ascundă frumusețea. Purta un costum negru Armani, simplu și elegant. Nimic extravagant, nimic sexy; ceva perfect pentru cele 13 ore de călătorie. Donatella plecase din Milano imediat după prânz. Zborul de opt ore până la New York aterizase la 14:34, ora locală. Până să treacă de control pașapoarte mai trecuse o oră, apoi încă una ca să ajungă în oraș. Donatella se oprise în New York doar cât să salute câteva cunoștințe din lumea modei și să ridice câteva lucruri necesare, apoi se îndreptase direct spre Penn Station, principala gară a orașului. Trenul ei sosi în Union Station din Washington la ora 20:30, oprind la câteva străzi de Capitoliu.

Donatella era obosită, dar era obișnuită cu asta. Trecuse prin multe în viață, așa că nu lăsa niciodată lucruri simple precum oboseala să o

afecteze. Păşi elegant în holul hotelului, ignorând privirile bărbaţilor şi femeilor deopotrivă. Nu le mai observa de mulţi ani. Se apropie de recepţie, unde o asiatică o întâmpină zâmbind.

— Bună seara. Aveţi rezervare?

— Da. Pe numele Mary Jones, spuse Donatella într-o engleză perfectă.

Apoi scoase un card de credit din poşetă şi îl împinse spre femeie. Avea şi un permis de conducere pe acelaşi nume. Le ridicase din cutia de valori din New York, pe care o păstra special pentru asemenea ocazii.

— Văd că veţi sta la noi patru nopţi, domnişoara Jones.

— Aşa e.

Donatella semnă actele necesare cu pixul propriu, scos din poşetă, şi luă cheia camerei. Femeia îi arătă unde sunt lifturile şi o informă că un valet îi va aduce bagajele sus. Donatella îi mulţumi şi luă liftul până la etajul 5. Odată ajunsă în cameră, scoase un etui pentru ochelari de soare şi îl deschise. În interior era un aparat micuţ pentru detectarea transmiţătorilor radio şi a oricăror dispozitive de ascultare. Verifică toată camera, dar nu se obosi să verifice şi telefonul. Oricum nu-l va utiliza.

Valetul sosi şi Donatella îi înmână o bancnotă de zece dolari, apoi încuie uşa şi puse lanţul de siguranţă. Ceasul de pe noptieră arăta ora 21:41, ceea ce însemna ora 3:00 dimineaţa în Milano. Dar somnul trebuia să aştepte. Donatella îşi scoase costumul Armani şi îl puse pe umeraş. Din valiză scoase o pereche de blugi, nişte cizme maro şi un pulover larg de lână. Se îmbrăcă rapid şi îşi îndesă pe cap o şapcă roşie veche, scoţându-şi coada prin spate. Puse mâna pe un binoclu micuţ, telefonul mobil şi pistolul ei Heckler & Koch HK4. Arma avea opt gloanţe de calibrul .32 şi putea fi ascunsă cu uşurinţă sub puloverul larg.

Donatella ieși din hotel și se îndreptă spre vest, pe Strada M. Aerul serii era rece dar plăcut. Revigorant, după o zi întreagă petrecută în avion și tren. În timpul zborului de la Milano, femeia studiase cu atenție dosarul persoanei vizate. Știa totul despre el. Acesta fusese de altfel și motivul pentru care alesese Hotelul Four Seasons: era situat între casa victimei și locul său de muncă. Donatella se plimbă încet, verificând cu atenție zona, așa cum fusese antrenată de Mossad.

Donatella Rahn nu avea probleme de conștiință, era mult mai liniștită decât fusese în tinerețe. La 38 de ani, învățase să lase anumite lucruri să treacă pe lângă ea. Mossadul nu era unul dintre acestea. Oamenii de acolo o transformaseră în ceva ce nu mai fusese niciodată și probabil nu ar fi ajuns niciodată fără ei. Serviciul de informații israelian o transformase într-un spion și un asasin, proces în care se trezise fără voie.

Pe măsură de cariera de model a Donatellei luase avânt, la fel se întâmplase și cu consumul de droguri. La 21 de ani era deja un consumator înrăit de cocaină. Dar la o sesiune foto în Tel Aviv, fusese prinsă încercând să introducă în țară 100 g de cocaină. Se trezise singură și îngrozită într-o celulă rece, când un bărbat pe nume Ben Freidman venise la ea și îi propusese o modalitate de a ieși din închisoare. Omul îi promisese că o va ajuta să scape de dependență și, după o vreme, să se întoarcă la Milano. O asigurase, de asemenea, că toate acestea nu vor implica favoruri sexuale.

Disperată să iasă de acolo, Donatella fusese de acord. A doua zi se trezise legată de un pat de spital, transpirând abundent și vomitând din cauza sevrajului. Într-o săptămână, situația revenise sub control. Nu va fi pentru ultima dată când va trece prin același proces. Mossad o preluă și o îndoctrină temeinic, învățând-o mai întâi tehnici de colectare a informațiilor, apoi auto-apărare. După prima lună, când ieșise de acolo, era

recunoscătoare și, pentru prima dată în viață, avea o misiune clară. O ajutaseră să-și înțeleagă și să-și accepte rădăcinile, îi povestiseră despre drama conaționalilor ei și nevoia de a se apăra împotriva celor care juraseră să îi distrugă.

Fusese doar începutul. Primele misiuni fuseseră simple, nimic mai mult decât să observe anumiți indivizi sau să transmită anumite informații în călătoriile ei în jurul lumii. Dar odată cu trecerea anilor, lucrurile deveniseră din ce în ce mai serioase. Donatella trecuse prin alte patru episoade de recidivă și recuperare, și de fiecare dată o atrăseseră și mai mult spre ei. Antrenamentul se schimbase și el. Ceea ce la început fusese deghizat în antrenament de auto-apărare se transformase acum în altceva.

Colonelul Ben Freidman de la temutul Mossad devenise mentorul și protectorul ei. Era unul dintre cei doi oameni din lume în care avea încredere deplină. La celălalt nici nu voia să se gândească, era prea dureros.

Dar Donatella trebuia să fie sinceră cu ea însăși. Adevărul era că îi plăcea la nebunie, îi plăcuse încă de la început. O înfiora de plăcere gândul de a urmări o altă ființă umană, iar uciderea propriu-zisă era mai puternică decât orice drog pe care-l încercase vreodată. Mai bună decât sexul. Donatella Rahn avea o personalitate dependentă și nu se mai putea opri. Îi plăcea la nebunie munca ei și, în plus, era plătită foarte bine.

Pe când urca strada pietruită se gândi că acum știe cine e. Își găsise calea. Un lucru mărunt poate pentru alți oameni, dar nu și pentru ea. Toată viața fusese pierdută, căutând un tată absent și o dragoste care să o salveze. Nu și acum. Iar acesta era, pentru ea, un element major. Fusese salvată.

•

Mașina înainta ușor pe drumul de țară din zona rurală a statului Maryland. Locurile familiare îi ofereau un oarecare confort Annei. Petrecuseră

mai mult de o oră în oraș, ceea ce îi dăduse o stare de rău. Nu cunoștea orașul prea bine și, la cinci minute după ce se urcase în mașină, era deja pierdută. Experiența o dezorientase și, după o vreme, descoperise că dacă se lasă pe spate și se relaxează, se simte mai bine. Așa că deschisese puțin geamul și închisese ochii.

Cei doi agenți păreau destul de competenți. Agentul Special Pelachuk îi spusese de la început că va dura ceva, trebuiau să-și ia măsuri de precauție pentru a se asigura că nu sunt urmăriți. Agentul Special Salem, tipul blond, conducea și nu spunea nimic. Îi întrebase unde o duc și fusese ușurată să audă că se îndreptau spre casa lui Mitch. Anna întrebase dacă Mitch va fi acolo, dar Pelachuk îi spusese că nu știe.

Acum se apropiau de casă și Anna deveni nerăbdătoare. Nu existau lumini pe strada asta, comunitățile din jurul Golfului Chesapeake aveau tendința de a păstra lucrurile așa cum erau acum o sută de ani. Autorizațiile de construcție treceau printr-o sumedenie de mâini, iar inovațiile erau rareori aprobate. Modernismele, precum luminile stradale, erau considerate o cicatrice pe chipul acestui peisaj rural. Anna știa că acesta fusese unul dintre motivele pentru care Mitch alesese să se mute atât de departe de oraș. Iubea singurătatea și aici putea să o găsească. Dacă te uitai pe fereastră, tot ce puteai vedea erau câteva lumini vagi de la fermele din depărtare.

Câteva minute mai târziu, mașina încetini și cei doi agenți se aplecară în fața pentru a distinge mai bine casa. De pe bancheta din spate, Anna spuse:

— Este a treia casă din stânga. Cea care are cutia poștală albă.

Mașina întoarse și intră pe aleea lungă. Anna observă imediat că luminile erau stinse și oftă dezamăgită. Mitch nu era încă acasă. Salem ocoli casa, intrând pe gazon, și apoi parcă în fața garajului de la stradă.

Niciunul dintre cei doi agenți nu coborî, așa că Anna întrebă:

— Ce facem?

— Așteptăm, răspunse Pelachuk.

— Ce?

— Nu avem cheie, spuse acesta inocent.

— Am eu.

Pelachuk îi aruncă o privire partenerului său.

— Ce zici?

— Cât avem de așteptat?

— Nu știu… o oră, poate două.

— Atunci hai să așteptăm în casă, dacă ea are cheie.

Pelachuk se întoarse spre Anna.

— Vrei să mergem înăuntru?

— Da, răspunse acesta întinzând mâna spre mânerul portierei.

— Stai puțin. Lasă-mă să verific zona mai întâi, apoi intrăm. Dacă apare ceva, continuă el privindu-și partenerul, ia-o de aici și nu te îngrijora pentru mine.

Agentul Special Pelachuk coborî și închise portiera. Își scoase arma și dispăru în casă. Când ajunse pe terasa din spate aruncă o privire în stânga și în dreapta și puse arma în toc. Știa că nu e nimeni aici, aveau casa sub supraveghere încă de luni. Scoase telefonul mobil și formă un număr. După trei apeluri o voce răspunse:

— Alo?

— Avem fata și am ajuns la locație.

— Suspectează ceva?

— Nu. Chiar s-a oferit să ne dea cheia, exact așa cum ai prezis.

— În regulă. Nu atingeți nimic în casă, nu știm ce surprize ne-ar putea aștepta.

— Bine. Altceva?

— Ce faceți cu telefonul ei?

— Îl bruiem deja cu unitatea mobilă din portbagaj. Nu s-a prins.

— Perfect. Ține-mă la curent dacă se schimbă ceva.

— Așa voi face.

Falsul agent federal închise telefonul și îl băgă în buzunar. După ce se vor ocupa de fată și de iubitul ei, oricine ar fi acesta, va trebui să-l convingă pe Profesor să-i mai dea o șansă cu Gus Villaume, nu putea să-l lase în viață.

Jeff Duser străpunse bezna cu privirea, zâmbind. De când începuse să lucreze pentru acest Profesor, lucrurile deveniseră extrem de profitabile. Așa că decise să-l ucidă pe Villaume pe gratis, ca bonus. Oricum și-o dorea mult așa, ca amuzament.

33

Peter Cameron stătea pe canapeaua de piele maro din biroul Senatorului Clark. Își închise telefonul mobil și îl puse pe măsuța de față. Cu un rânjet satisfăcut, se lăsă pe spate și își împleti mâinile la ceafă.

— Au pus mâna pe Rielly și aceasta nu suspectează nimic.

Clark îl studie un moment cu atenție. Senatorul stătea la biroul său, cu ochelarii pe nas, purtând o pereche de mănuși de latex. În fața lui era jurnalul Annei Rielly. Cu câteva zile în urmă, Clark începuse să se întrebe dacă nu cumva fusese o intervenție divină faptul că Rapp scăpase în Germania. Acum lucrurile se așezau mai bine decât ar fi visat vreodată. Mult mai bine decât în planul original.

— Sunt la casa lui Rapp?

— Da, ea le-a deschis. Exact cum ați spus.

— Perfect.

— Acum îmi spuneți și restul planului?

Clark închise jurnalul și îl băgă înapoi în geantă. Își scoase mănușile și le așeză cu grijă pe birou. Cu paharul în mână, ocoli biroul și se așeză pe fotoliul de piele din fața lui Cameron.

— Ce vrea Mitch Rapp acum mai mult decât orice pe lume?

— Pe Anna Rielly.

— Greșit. Nici măcar nu știe că am pus mâna pe ea.

Cameron se gândi puțin și scutură din cap.

— Nu știu.

Clark arătă cu degetul spre profesor și spuse:

— Pe tine te vrea, Peter.

Cameron își linse buzele înfiorat.

— Și care e planul dumneavoastră?

— Simplu. Vei fi și momeala și capcana. Rapp vrea să te vadă, corect?

— Da, însă doar pentru că vrea să știe pentru cine lucrez.

— Asta a spus el dar, crede-mă, vrea să te ucidă la fel de mult sau poate chiar mai mult decât pe mine.

— Doar pentru că nu știe cine sunteți. Dacă ar afla… senator… președintele Comisiei pentru informații…, Cameron își dădu ochii peste cap, ați fi în capul listei.

— Dar nu va afla niciodată, nu-i așa Peter?

— Nu, domnule.

— De ce nu?

Cameron nu știa cum să răspundă la această întrebare.

— Ăăă… pentru că nu i-aș spune niciodată.

— Și pentru că îl vei ucide, Peter! Îl vei convinge, cât se poate de subtil, să vă vedeți la el acasă. Dacă s-ar putea în seara asta, ar fi perfect. Dar dacă până mâine dimineață nu răspunde, vreau să folosești fata. Spune-i că are 30 de minute la dispoziție să te întâlnească la el acasă și dacă nu vine singur, vei ucide fata. Dar nu trebuie să intri în casa aceea sub nicio formă. Nici să fii prin apropiere. Lasă-i pe Duser și oamenii lui să se ocupe de problemă. Să le spui că trebuie să arate ca și cum Rapp a ucis-o mai întâi pe fată, apoi și-a zburat creierii. O crimă urmată de sinucidere.

Clark ridică paharul și luă o înghițitură zdravănă. Planul era fără cusur. Corespondentul NBC la Casa Albă ucis în casa unui individ suspect de legături cu CIA-ul. Investigațiile vor demara imediat, atât în Cameră cât și în Senat. Desigur, Clark va fi eleganța întruchipată și, în timpul audierilor televizate, va fi un model de demnitate și autoritate. Iar când va veni momentul, va produce jurnalul lui Rielly. Un jurnal fals, bineînțeles. Plin cu tot felul de lucruri care-l vor îngenunchea pe Hayes și va arunca Partidul Democrat în dizgrația publicului. Până la următoarele alegeri, Senatorul Hank Clark va fi

calul câștigător al Republicanilor. Da, planul era perfect.

•

La ora 21:45 se strânseseră toți în biroul lui Stansfield. Directorul CIA tocmai se întorsese de la Casa Albă și părea extenuat. La insistențele lui Rapp, Stansfield solicitase protecție suplimentară. Nimeni din Biroul de Securitate al CIA nu pusese întrebări. Într-o jumătate de oră, un centru de comandă mobil și un Chevrolet Suburban sosiseră la casa directorului. Centrul de comandă era compus din două persoane care monitorizau în permanență toate comunicațiile și echipamentul de supraveghere, plus alte două persoane înarmate pentru protecție și pază. Suburbanul adusese două gărzi de corp cu ciobănești germani, care patrulau acum perimetrul.

În birou, așezați în jurul șemineului, erau Rapp, Coleman, Kennedy și Stansfield.

— Cred că e cineva din Departamentul de Stat, spuse Mitch uitându-se la Stansfield.

— S-ar putea, dar nu cred, răspunse acesta vorbind cu dificultate din cauza morfinei injectate recent.

— Adevărul este că Midleton nu ne-a fost niciodată prieten, adăugă Kennedy.

Stansfield îi aruncă o privire lui Coleman.

— Scott, tu ce crezi?

Fostul SEAL se gândi o clipă apoi spuse:

— Nu avem suficiente informații.

— Niciodată nu avem, contracară Rapp.

— M-am uitat din nou pe harta turnurilor de telecomunicații, oftă Coleman. Departamentul de Stat nu e singura instituție din zonă care are un cui împotriva Agenției.

— Asta așa e, dar rămâne totuși un candidat puternic, mormăi Stansfield.

— Trebuie să aflăm cine e Profesorul acesta, continuă Coleman, plimbându-și privirea de la Stansfield la Rapp. El este cheia.

— Sunt de acord, dar omul nu răspunde la telefon și e singura noastră legătură cu el.

— Cum stă Marcus cu dosarele personalului din Departamentul de Stat? întrebă Kennedy.

— Am stat trei ore să ne uităm la poze în seara asta, oftă Coleman. Nimic. Când terminăm aici mă duc înapoi la Marcus, să iau alte poze la mână.

— E cel mai important, spuse Stansfield. Trebuie să-l găsim! Sigur are un trecut în breasla noastră sau una similară.

Toată lumea încuviință în tăcere.

— Și Secretarul de Stat Midleton? întrebă Rapp. Și-a băgat nasul în treaba sta încă de la început. Te-a sunat, continuă el uitându-se la Kennedy, a doua zi după ce l-am eliminat pe Hagenmiller și a vrut să știe dacă CIA a fost implicată. Nu e suspect?

— Ba da, tocmai de aceea nu cred că a fost el, spuse Stansfield.

— De ce?

— E prea evident. Charles Midleton e o persoană foarte subtilă. Dacă ar fi știut ceva s-ar fi ferit să o sune pe Irene.

— Nu știu ce să zic. E ceva la el care îmi inspiră neîncredere.

Un zâmbet trist îi încreți chipul lui Stansfield. Poate din cauza morfinei.

— Mitchell, în câți oameni pe lumea asta ai tu încredere?

Rapp zâmbi.

— Nu prea mulți.

— Exact. Este motivul pentru care ești încă în viață, în ciuda multiplelor încercări de asasinat.

Stansfield făcu o pauză, apoi se uită la Coleman și înapoi la Rapp.

— Vreau ca voi doi să faceți tot ce e posibil pentru a afla cine e Profesorul ăsta, iar apoi vreau să puneți mâna pe el. Dacă va fi nevoie, o voi pune pe Dr. Hornig să lucreze la el.

Rapp se strâmbă la gândul de a o implica pe Hornig. Femeia era o sadică, maestră în arta torturii fizice și psihice.

— Fără limitări?

— Întotdeauna există limitări, Mitchell. Folosește-ți mintea, adu-mi rezultate și nu te lăsa prins.

— Poate voi avea nevoie de Marcus… să-l las liber în rețeaua NSA, spuse el privind-o pe Kennedy, încercând să-i ghicească reacția la această idee.

Irene nu părea încântată, dar înainte să poată spune ceva, Stansfield interveni:

— Doar asigură-te că nu va prins. Miza e probabil mai mare decât bănuiți. Fără supărare, Mitchell, dar nu cred că tu ai fost adevărata țintă a tentativei de asasinat. Cred că autorul are planuri mult mai ambițioase.

— Ca de pildă?

Stansfield privi gânditor focul din șemineu.

— Nu sunt sigur, dar încep să întrevăd câteva… posibilități. Voi doi, continuă el întorcându-și privirea spre Rapp și Coleman, trebuie să vă mișcați rapid. Dar înainte de a pleca, trebuie să mai discutăm un aspect. Aș vrea să-i faceți o vizită Congresmenului O'Rourke. Înțeleg că tu, Mitchell, i-ai trimis un e-mail care l-a cam supărat puțin.

Kennedy se întoarse spre Rapp.

— De ce nu mi-ai spus de e-mail?

Rapp ridică din umeri.

— Nu m-am gândit că e important.

— O'Rourke e foarte important pentru mine, interveni Stansfield. Sper că, în absența mea, omul îi va fi de folos lui Irene.

— Tot nu văd care e problema.

— Ca noi toți, oftă Kennedy, O'Rourke își păzește trecutul cu zece lacăte. Nu vrea ca oamenii să-i afle secretele. Azi mi-a făcut o vizită la birou, era foarte supărat. M-a întrebat cine ești și cum de știi despre bunicul lui și Scott.

— Aha! Poate că e-mailul acela nu a fost cea mai bună idee, dar la acel moment nu știam cu cine mă confrunt. Am vrut să înțeleagă gravitatea situației și să păstreze secretul.

— Nu-l cunoști foarte bine, spuse Kennedy. Cred că am rezolvat problema pe care ai cauzat-o, dar vreau ca amândoi să mergeți la el acasă și să-l convingeți că secretul lui e în siguranță.

— Când vrei să facem asta?

— În seara asta. Cu cât îl calmați mai repede, cu atât mai bine. Dă-i un telefon și vezi dacă vă puteți vedea cu el în drum spre oraș.

34

La ora 22:56 intrară în Georgetown și începură rutina standard: un ocol de patru străzi în jurul casei lui O'Rourke, apoi cercuri concentrice din ce în ce mai mici. Coleman era la volan, conducându-și Fordul Explorer, responsabil de partea stângă a drumului, în timp ce Rapp verifica partea dreaptă. Cu excepția câtorva dubițe parcate în perimetrul verificat, nimic nu le atrase atenția în mod deosebit. Niciun tip la volan în mașinile parcate, nicio persoană care părea să nu aparțină zonei, așa că Mitch se simțea încrezător și decise să dea telefonul necesar. În plus, orice individ suficient de nebun încât să se pună cu el și Coleman ar fi avut parte de o surpriză de proporții.

Rapp nu era prea îngrijorat în privința misiunii sale diplomatice de a-l calma pe Congresmenul O'Rourke. Da, era o idee bună să-l liniștească înainte de a pune prea multe întrebări, dar Mitch era încrezător că lucrurile nu vor degenera prea mult. Îl plăcea pe Michael O'Rourke. Era un om bun și un soț bun. Privind retrospectiv, Rapp trebuia să admită că poate nu fusese corect din partea lui să-l implice în toată mizeria asta, dar în definitiv nu-i făcuse niciun rău. I-ar fi plăcut să lase întâlnirea asta pentru a doua zi, dar adevărul era că îi oferea o scuză bună pentru a o vedea pe Anna. Doar gândul la ea îi dădea fluturi în stomac. Nu mai simțise asta de ani de zile. Rapp puse mâna pe telefon și formă numărul lui O'Rourke. După un singur apel, o voce de bărbat răspunse.

— Michael, eu sunt. Îmi cer scuze că sun atât de târziu, dar trebuie să vorbim.

— Ascult, se auzi vocea detașată și rece.

— Nu la telefon.

— Când?

— Acum. Sunt la ușa ta. Nu va dura mult. Doar că trebuie să-ți explic câteva lucruri.

— În regulă. Dar în liniște, Liz doarme.

Un minut mai târziu, Coleman parcă mașina pe aleea casei de cărămidă. Michael O'Rourke îi aștepta la ușă, cu labradorul auriu alături. Rapp și Coleman urcară treptele în viteză, verificând strada în stânga și în dreapta. O'Rourke își duse degetul arătător la buze și încuie ușa, făcându-le semn celor doi bărbați să-l urmeze în bucătărie. Rapp se duse glonț spre ușa din spate și trase draperia deoparte. După ce se asigură că nu e nimeni în curtea din spate, se așeză la masa din bucătărie. Duke veni imediat la picioarele lui și își așeză botul pe genunchi. Cei doi se întâlniseră în trecut și Duke îl plăcea. O'Rourke îi întrebă dacă vor ceva de băut, dar ambii refuzară. Michael luă o bere din frigider și o desfăcu, rămânând în picioare, sprijinit de blat.

— Îmi pare rău pentru e-mail, începu Rapp. Nu l-am trimis pentru a te șantaja, am făcut-o doar ca să mă iei în serios.

— Pentru cine lucrezi, Mitch? întrebă O'Rourke studiindu-l.

— Nu am venit aici să vorbim despre asta, Michael. Am venit să-ți spun că secretul tău e în siguranță cu mine. Nu am niciun motiv să spun cuiva despre bunicul tău și Scott.

O'Rourke îi aruncă o privire lui Coleman și scutură din cap.

— Ei bine, să știi că și secretul tău e în siguranță cu mine. Așa că spune-mi pentru cine lucrezi și suntem chit.

— Michael, nu pot să-ți spun asta. Dar îți cer să ai încredere în mine. Soția ta și femeia cu care mă voi căsători sunt cele mai bune prietene. Îmi placi tu, îmi place Liz și nu există motiv pe lumea asta pentru care te-aș răni, pe tine sau familia ta.

O'Rourke mai luă o gură de bere pentru a câștiga timp. Își căuta cuvintele cu grijă.

— Mitch, și eu te plac, dar trebuie să fiu onest. Dacă faci ceea ce bănuiesc eu că faci, nu sunt

înnebunit după ideea de a te avea prin preajmă.

Cuvinte dureroase. Rapp nu dezvălui nimic, dar se simți rănit. Nici el nu mai voia această viață. Voia să iasă. Voia o viață normală, o nevastă și copii.

— Îți respect opinia și, dacă nu vrei să mă mai vezi, voi face tot posibilul să dispar din viața ta. Dar important e să înțelegi că voi păstra secretul tău pentru totdeauna.

— Dacă ești sincer spune-mi pentru cine lucrezi.

— Michael, ești membru al Congresului. Sunt anumite lucruri pe care pur și simplu nu vrei să le știi.

— Nu zău? întrebă O'Rourke încrucișându-și brațele la piept. Am săpat puțin să aflu mai multe despre tine. Nu există nicio înregistrare că ai fi fost vreodată în cadrul armatei. Cu toate acestea, ceva îmi spune că ai primit antrenament paramilitar intensiv.

— Cu ce te-ar ajuta o asemenea informație?

— Vreau să știu cu cine am de-a face. Lasă comisia deoparte. Mi-aș înfige un par încins în fund înainte de a-i spune lui Rudin așa ceva.

Comentariul aduse un zâmbet pe fețele celor doi oaspeți.

— În regulă, Michael, îți spun cu ce mă ocup, dar informația nu iese din bucătăria asta. Nici măcar Liz nu trebuie să știe. Știu de ceva vreme despre bunicul tău și Scott, dar nu i-am suflat o vorbă Annei.

— Orice mi-ai spune rămâne aici, între noi trei.

Rapp încercă să se gândească la cea mai bună modalitate de a spune ce avea de spus, și își aminti de ceva ce-i spusese fostului procuror general într-o întâlnire în timpul crizei ostaticilor. Nu fusese o idee prea bună, dar se enervase cumplit. Mă rog, până la urmă meritase. Teroristul pe care-l urmărise de-a lungul și de-a latul planetei era acum mort. Rapp îl privi o clipă pe Coleman și apoi spuse:

— Nu lucrez pentru nicio agenție guvernamentală, vreau să fie clar. Sunt ceea ce s-ar putea numi specialist în contraterorism.

— Bine… și, dacă îmi permiți, ce face mai exact un specialist în contraterorism?

Rapp nu era obișnuit să îmbrace frumos cuvintele, așa că spuse pe șleau:

— Ucide teroriști.

— Poftim?

— Îi vânez și îi ucid.

Congresmenul își puse berea jos. Se aștepta la ceva de genul acesta, dar nu se aștepta să o audă spusă atât de brutal. Încercând să-și revină din șoc, o idee îi veni brusc:

— Așa ai întâlnit-o pe Anna, corect? În timpul crizei ostaticilor!

— Mda.

— Ai fost implicat?

— Mda.

Coleman izbucni în râs.

— Dacă a fost implicat? El a rezolvat-o!

— La ce te referi? întrebă O'Rourke.

— Asta e o poveste pentru altă dată, interveni Rapp încruntându-se spre Coleman.

Apoi se ridică, se apropie de O'Rourke și îi întinse mâna.

— Michael, îmi pare rău pentru toate astea. Poate odată, după ce-ți vei termina mandatul, îți voi spune mai multe. Dar până atunci… îmi pare rău.

O'Rourke îi strânse mâna și îl privi în ochi nesigur:

— Mi-ar plăcea asta.

— Doar ține minte că suntem în aceeași echipă.

Coleman se uită la ceas și interveni:

— Haide, grăbește-te și pupă fata, trebuie să plecăm.

Rapp rânji nerăbdător ca un adolescent:

— Unde e Anna, sus?

— Nu, răspunse O'Rourke nedumerit. A sunat mai devreme și ne-a spus că merge să se întâlnească cu tine. Am crezut că de aceea ai venit. Că te-a trimis ea!

35

Peter Cameron zbura pe autostrada Maryland 214 în Lexus-ul său coupe argintiu, cu muzica la maximum. Profesorul era pe cale să ignore ordinele Senatorului Clark. Nu putea să reziste unei asemenea tentații, trebuia să fie acolo, la casa lui Rapp, atunci când acesta va apărea. Trebuia să-l vadă, să-l simtă, să fie implicat în asasinat. Senatorul Clark nu va fi încântat, dar dacă avea grijă, șeful lui nu va afla niciodată. Sunase în avans și îl anunțase pe Duser că vine. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-l enerveze pe dement. Acesta era un alt motiv pentru care trebuia să fie acolo. Dacă lucrurile nu mergeau așa cum plănuise, cineva trebuia să se asigure că fostul pușcaș marin și gașca lui nu o iau razna cu gloanțele prin cartier.

Când ieși de pe autostradă aruncă o privire telefonului și se întrebă oare când va veni următorul apel de la Rapp. Îl sunase la fiecare oră, dar ignorase intenționat apelurile. Ultimul apel fusese la ora 21:00, cu aproape două ore în urmă. Cameron nu se gândise la asta, dar dacă Rapp nu mai suna aveau o problemă. Hotărî să nu se gândească la asta. Cu siguranță, Rapp va suna înapoi, dacă nu acum, mâine dimineață.

Cameron intră pe străduța întunecată în viteză. Planul senatorului era minunat, dar anumite elemente trebuiau abordate cu atenție. Vizualizase luni de zile momentul în care va avea capul lui Rapp în centrul țintei, era entuziasmat de idee. Dar acest vis fusese distrus de senator. Clark nu-i dăduse prea multe detalii, dar eliminase din start posibilitatea ca Peter să-l împuște personal pe Rapp. Și fusese foarte insistent pe ideea ca totul să arate ca o crimă urmată de o sinucidere. Cu fata va fi ușor, dar Rapp s-ar putea să le facă probleme. Nu trebuia subestimat, iar cheia succesului era să

se apropie suficient de mult cât să-l poată ucide cu pistolul. Știința criminologiei se dezvoltase enorm în ultimii ani așa că, la final, scena crimei trebuia să rămână fără niciun indiciu.

Fata trebuia să rămână în viață până îl eliminau pe Rapp. Cameron hotărâse deja că va folosi un pistol cu calibrul de .22. În felul acesta nu va exista nicio baltă de sânge. Îl va face pe Rapp să intre singur în casă, luând-o pe fată ostatic, după care îl va împușca în tâmplă înainte de a avea ocazia să facă vreo mișcare. Apoi o vor elimina pe fată cu aceeași armă și vor dispărea. La final, un telefon anonim la poliție și la câteva posturi de televiziune, astfel încât să nu permită Agenției să mușamalizeze totul.

Cameron era conștient că planul avea o verigă slabă. Nu va fi ușor să se apropie de Rapp suficient de mult cât să-l ucidă cu un singur glonț. Asta era responsabilitatea lui și va trebui să rămână calm până în ultima clipă.

Cameron parcă pe aleea lui Rapp, în fața unui sedan. Unul dintre oamenii lui Duser stătea pe verandă, iar Cameron se apropie de el și îi spuse să-l cheme pe șef. Cerul era înnorat, iar luna nu se vedea nicăieri. Duser ieși imediat și îi oferi o țigară lui Cameron. Acesta refuză și întrebă:

— Cum e fata?

Duser trase din țigară și spuse:

— E bine. Puțin îngrijorată, dar ne așteptam la asta.

— Ce face?

— Acum? Se uită la știri.

— I-ai dezactivat telefonul?

— Mda, mormăi Duser. Auzi, care-i treaba cu iubitul ei?

— Ce vrei să spui?

— Care-i povestea? Ceva ce ar trebui să știu?

Cameron întoarse capul spre curtea vecinilor. Nu se vedea nimeni.

— S-ar putea să fie înarmat, dar nu mi-aș face probleme. Câtă vreme avem fata, nu va face nimic.

— Ești sigur?

— Câți oameni ai cu tine?

— Șase.

Cameron zâmbi.

— Atunci nu e nicio problemă.

Duser era încrezut și mai mult decât dispus să înghită rahatul pe care i-l livra Cameron cu lopata.

— Se face târziu, mă îndoiesc că se va întâmpla ceva în seara asta. Vreau să vorbesc cu fata și apoi plec, trebuie să iau una-alta din oraș.

— De ce nu o legăm fedeleș, să-l așteptăm pe ginerică cu surle și trâmbițe?

— Nu vreau să aibă urme pe ea.

Cameron deschise ușa și intră în casă. Doi dintre oamenii lui Duser stăteau la masa din bucătărie și jucau cărți. Își scoseseră sacourile și pistoalele erau la vedere. Cameron dădu din cap în semn de salut și înaintă spre sufragerie.

— Bună seara, domnișoara Rielly. Numele meu este Barry Lenzner, spuse Cameron întinzând mâna spre Anna, care stătea ghemuită pe un fotoliu imens.

— Bună seara, răspunse ea, strângându-i mâna străinului.

Cameron se așeză pe canapea, remarcând incredibilii ochi verzi ai fetei.

— Lucrez pentru Agenție. Sper că nu v-au speriat toate acestea, continuă el gesticulând spre oamenii din bucătărie.

— Nu… nu prea mult, zâmbi Rielly.

— E bine, pentru că nu vreau să vă supărăm. Există o mică șansă ca Mitch să apară în seara asta, dar mă îndoiesc. Nu vă îngrijorați, adăugă el repede, văzând disperarea de pe fața Annei. Nu s-a întâmplat nimic, doar că au apărut niște lucruri suplimentare.

— Ce anume?

— Știți foarte bine că nu vă pot răspunde la această întrebare, zâmbi Cameron.

— Știu cu ce se ocupă Mitch.

— Sunt convins că știți anumite lucruri, probabil mai multe decât ar trebui, dar eu nu pot să discut aceste aspecte cu dumneavoastră. Mitch are ceva foarte important de făcut, ceva legat de securitatea națională.

— E în siguranță?

— Da, mai degrabă m-aș îngrijora pentru ceilalți tipi.

— Care tipi?

— Tipii răi.

— Aha.

— Nu vă îngrijorați, sunt sigur că Mitch va veni acasă dimineață. Dacă doriți, vă putea duce înapoi în oraș. Sau puteți petrece noaptea aici, cum doriți.

— Există o șansă că va ajunge în seara asta?

— Da, dar nu vreau să vă faceți speranțe.

— Atunci rămân.

— În regulă.

Telefonul lui Cameron începu să sune și acesta spuse repede:

— Mă scuzați, trebuie să răspund.

•

Rapp își dădu seama că Anna are probleme înainte ca Michael O'Rourke să termine propoziția. Dar îl mai întrebă o dată dacă e sigur că Anna spusese că merge să se întâlnească cu el. O'Rourke insistă: stătea chiar lângă Liz în clipa în care sunase Anna și auzise direct conversația. Pentru o clipă, Mitch fu tentat să o trezească pe Liz pentru a auzi și de la ea relatarea, dar își dădu repede seama că nu avea niciun rost. Următorul pas fu să sune la apartamentul Annei. După patru apeluri intră mesageria vocală, așa că închise. Telefonul mobil ieșea din discuție, încercase de mai multe ori dar părea închis. Anna nu-l închidea niciodată, poate doar când era în direct. Rapp încercă să se calmeze, dar era clar că miza fusese

ridicată. Însă, din punctul lui de vedere, indiferent cine erau nenorociții, intenționa să-i facă să plătească cu vârf și îndesat.

Înainte de a pleca, Rapp îi ceru lui O'Rourke să nu-i spună nimic soției sale. La început, acesta refuză, dar Rapp îl asigură că avea o șansă mai mare de a o găsi pe Anna pe cont propriu și că FBI sau oricine altcineva la care ar dori să sune Liz nu ar face decât să înrăutățească situația. Promise să sune și să-i țină la curent, după care dispăru în noapte împreună cu Coleman.

Îi dădu acestuia adresa apartamentului Annei și îi spuse să bage viteză. Apoi îl sună pe Stansfield pe telefonul securizat de acasă.

— Alo? se auzi vocea lui Irene Kennedy.

— Ce face șeful? întrebă Rapp.

— Doarme.

— Cred că au pus mâna pe Anna.

Tăcere.

— Ești sigur? răspunse ea în cele din urmă.

— Din păcate, da.

— Cum pot să ajut?

— Vreau să trimiți o echipă la apartamentul Annei. Cât se poate de repede. Noi vom ajunge în două minute.

— Ce altceva?

— Alertează o echipă SOG. S-ar putea să am nevoie de ei, nu știu încă.

Kennedy se întrebă cum va putea face asta. SOG (Special Operations Group – Grupul de Operațiuni Speciale) era echivalentul CIA al unei echipe SWAT, rezervate doar pentru cazurile extreme. Sigur, avea autoritatea de a face asta, dar poate că ar fi fost mai bine dacă ordinul ar fi venit de la Stansfield.

— Mă ocup. Ce altceva?

— Ești conștientă că asta schimbă totul, nu?

Kennedy nu era deloc încântată să audă vocea calmă și detașată a protejatului ei. Știa ce înseamnă.

— Cum așa?

— Nu mă interesează cât de sus mă va duce investigația asta. Îi omor pe toți cei implicați, răspunse Rapp sec închizând telefonul.

•

Înconjurară blocul de câteva ori, încercând să identifice eventualele vehicule de supraveghere, apoi parcară în fața unui hidrant. Rapp și Coleman intrară în clădire cu capul jos, pentru a nu fi identificați de camerele de supraveghere. Ajunși în hol, își scoaseră armele și atașară amortizoarele. Mitch avea Beretta lui de 9 mm, iar Coleman un H&K USP .45 ACP. În zece secunde îi explică lui Coleman care era planul apartamentului. Acesta era obișnuit să acționeze în echipe de două persoane, era una dintre tacticile de bază ale soldaților SEAL. Dar, pe de altă parte, Rapp era un lup singuratic. Așa că Scott se asigură că sunt pe aceeași lungime de undă, după care se îndreptară spre scări.

Odată ajunși la etajul patru, Rapp scoase capul pe hol și verifică rapid ambele direcții. Nu voia să se oprească pentru nimic în lume. Dacă cineva era acolo și îi aștepta, era mai bine să lovească brusc și în forță. Mitch se poziționă în dreapta ușii și Coleman în stânga. Mitch introduse cheia în tăcere și descuie ușa, intrând direct. Coleman era exact în spatele lui. Verificară mai întâi holul de la intrare, inclusiv dulapul de haine încastrat, apoi intrară în sufragerie și bucătărie. Niciunul nu scoase un sunet. Trecură rapid prin toate camerele, cu Mitch în frunte. În 30 de secunde verificaseră tot apartamentul. Un minut mai târziu găsiră primul dispozitiv de ascultare. Îl lăsară neatins și se retraseră din apartament, lăsând ușa descuiată.

Odată ajunși înapoi în mașină, Rapp o sună pe Kennedy.

— Apartamentul e monitorizat. Pune-i pe cei mai buni oameni ai tăi să vadă dacă pot afla ceva. Să găsească transmițătorul și să-l lase acolo. Dacă

apare cineva pentru verificare, vreau să-l urmăriți. Noi mergem la Marcus. Te sun când ajungem acolo.

Coleman băgă piciorul în accelerație și întrebă:

— Care e următoarea mișcare?

Rapp încercă să se calmeze, dar nu-și putea scoate imaginile de groază din cap. Putea să tolereze durerea fără probleme. De-a lungul anilor fusese împușcat, înjunghiat, torturat, își fracturase nenumărate oase și ajunsese, de multe ori, în punctul în care singurul lucru care-l ținuse în picioare fusese voința pură. Dar de data aceasta era diferit. Îi venea să plângă. Ideea că cineva ar putea să o rănească pe Anna era agonie. Nu simțise niciodată așa ceva. Scutură din cap și se întoarse spre fereastră, nu voia ca Scott să-l vadă în halul acesta.

— Vedem dacă Marcus a găsit ceva și apoi îl sunăm din nou pe Profesor.

36

Până să ajungă la Dumond, Mitch se calmase. Kennedy îl sunase deja pe Marcus și îl pusese la curent cu faptul că Anna Rielly fusese răpită. Neștiind cum să se poarte cu Rapp, Dumond decisă să nu încerce să-l consoleze în vreun fel. În loc de asta, începu să-i spună ce făcuse pentru a da de Profesor. Din păcate fără niciun succes. Oamenii lui Coleman, Kevin Hackett și Dan Stroble, trecuseră prin mii de fotografii ale actualilor și foștilor angajați ai Departamentului de Stat, dar nu găsiseră nimic.

Nu era ceea ce voia Mitch să audă, era turbat de furie. Dar Dumond avea o idee.

— Când l-ai sunat ultima oară pe tipul ăsta?

— În jur de ora 21:00.

— Și nu a răspuns.

— Nu.

— Dar va trebui să o facă, nu?

— De ce crezi asta?

— Dacă a luat-o pe Anna va dori să vorbească cu tine.

— Așa ar trebui, dar nu înțeleg încotro bați.

— Păi nu are nicio modalitate de a da de tine, nu i-ai lăsat niciun număr de telefon.

— Și?

— Asta înseamnă că așteaptă să-l suni.

Rapp se enervă și mai tare. Ce mama naibii, era elementar!

— Da, asta și vreau să fac. Dar aștept să termini tu cu instalarea echipamentului de urmărire. Nu asta vrem? Să-i identificăm locația?

Dumond ridică un deget.

— Stai așa, am un plan. Am chemat o dubiță de interceptare, Irene a autorizat-o.

— Marcus, știi foarte bine cât urăsc rahaturile astea tehnice. Spune-mi ce vrei să spui într-un limbaj pe care-l pot înțelege.

Dumond începu să vorbească poticnit, încercând să simplifice cât mai mult limbajul.

— Dacă avem dubița pe poziții înainte de apel și dacă tu reușești să-l ții la telefon suficient de mult, cred că putem să-l găsim.

— Ești sigur?

— Nu, nu sunt sigur. Dar dacă avem noroc și suntem în cartierul corect atunci când răspunde, pot să te duc la câteva blocuri distanță. Asta presupunând că stă pe loc, avertiză el.

— Cât mai durează?

— Dubița ar trebui să ajungă aici în cinci minute, răspunse Dumond arătând cu degetul spre harta întinsă pe blatul din bucătărie. Nu avem înregistrări ale altor apeluri din trecut la ora asta, așa că nu pot garanta că vom fi în locul potrivit când răspunde.

— Ce mama naibii vrei să spui, Marcus? se răsti Rapp iritat.

— Am scos înregistrările apelurilor lui din ultimele trei luni și le-am marcat pe hartă. Post-it-urile astea galbene marchează cele mai utilizate zece turnuri de telecomunicații, orele la care au fost utilizate și durata convorbirii.

— Treci la subiect, Marcus!

— Nu există alte apeluri după ora 23:00! Așa că e greu de prezis în preajma cărui turn se va afla.

— Rahat!

— Dimineața am avea mai multe șanse.

Coleman puse o mână pe brațul lui Rapp și îi făcu semn din cap spre dormitorul lui Dumond. Mitch îl urmă și închise ușa.

— Care-i treaba?

— Ești pregătit pentru asta? întrebă Coleman.

— Ce întrebare e asta?

— Una bună, Mitch.

— M-ai văzut vreodată nepregătit?

— Nu te-am văzut niciodată îndrăgostit.

— Ce pizda mă-sii are asta de-a face cu treaba noastră? se înfurie Rapp.

— Totul! Treaba asta îți afectează judecata, nu vezi? Ești prea emoțional!
— Termină, Scott…
— Nu pot să termin. Te răstești la Marcus de când am ajuns aici și puștiul e ca un frate pentru mine.
— Și pentru mine e ca un frate.
Coleman făcu un pas înapoi.
— Nu e bine, omule!
— Ce nu e bine?
— Îți spun, ești prea implicat! Cred că ar trebui să-i lași pe alții să se ocupe de treaba asta.
— Pe cine? Căcănarii de la FBI? Da, hai să-i aducem aici, ar fi excelent! Anna va fi ucisă și ei vor începe să se întrebe cine dracu' e Mitch Rapp! Doi iepuri dintr-o lovitură.
— Nu vorbesc despre FBI, Mitch. Calmează-te o secundă! Trebuie să știi când să te retragi. Înainte de a fi mai bine va fi mai rău, tu știi foarte bine. Și nu-ți poți lăsa emoțiile să treacă la conducere. Nu vei putea lua deciziile corecte!
Rapp deschise gură să argumenteze, dar se opri.
— Dacă simți, în orice moment, că o iau razna, spune-mi! Îți respect cunoștințele și experiența și te voi asculta. Cu o singură condiție, adăugă el după o scurtă pauză. Toți nenorociții ăștia trebuie să moară, fără excepție. Nici să nu încerci să mă faci să mă răzgândesc!

•

Dubița de catering parcă în fața blocului lui Marcus Dumond. Era albă cu o bască neagră de bucătar pictată pe ambele laterale. Deasupra ei era numele firmei de catering, Kip's, iar sub ea era un număr de telefon. Firma era reală, condusă de un fost angajat al Agenției și soția lui. CIA se ocupase de finanțare și, la schimb, aveau o firmă legitimă ca acoperire pentru tot felul de acțiuni.
Dumond se urcă în spate, cu două laptopuri și o geantă mare cu echipament. Rapp și Coleman îl însoțeau, iar Kevin Hackett și Dan Stroble veneau

în spate, în Explorer-ul lui Scott. Dumond îi spuse șoferului să-i ducă la Washington Circle și închise ușa. Pe interior, una dintre lateralele dubiței avea montate trei rafturi pentru pizza, acoperite de echipament de supraveghere. În mijloc se aflau două monitoare mari, fixate de tavanul dubiței, iar în fața lor un fotoliu prins cu șuruburi în podea. Pe tavan, în jurul monitoarelor, se aflau tot felul de antene, camere video, microfoane direcționale și o unitate GPS. Dumond se așeză și începu să tasteze.

În 15 minute ajunseră la Washington Circle. Dumond intrase deja în rețeaua operatorului de telecomunicații Sprint, pregătise unitatea GPS și îi făcu semn lui Rapp că e gata.

Mitch și Coleman discutaseră deja cum să gestioneze apelul. Amândoi fuseseră de acord că era mai bine ca Rapp să se poarte ca și cum nu ar ști nimic de dispariția Annei.

Dumond atașase tot felul de cabluri la telefonul mobil al lui Rapp, astfel încât și el și Coleman să poată asculta conversația. Avea de asemenea un dispozitiv de înregistrare. Mitch tastă numărul și începu să numere apelurile. Când ajunse la patru începu să se teamă că va intra din nou mesageria vocală, dar la cel de-al șaselea apel, cineva răspunse.

— Profesore, ce faci?

•

Cameron o lăsă pe Rielly în sufragerie și se îndreptă spre ușa de la intrare. Când ajunse în hol răspunse și auzi vocea familiară a lui Mitch Rapp. Cameron ieși din casă și se opri pe alee, lângă mașina sa. Nu voia să fie auzit de Duser și oamenii lui.

— Îmi pare rău că nu am răspuns până acum, dar am fost puțin ocupat.

— Cu ce?

— Aș prefera să nu vorbim pe telefon.

— Vrei să ne întâlnim în persoană?

— Poate, ezită Cameron. Dacă îmi garantezi că nu pățesc nimic.
— Asta depinde de ce-mi vei spune.
— Ascultă, când am fost angajat pentru treaba asta nu aveam idee cine ești. Dacă aș fi știut, nu aș fi acceptat-o niciodată!
— Îhm, asta mă face să mă simt mult mai bine, răspunse Rapp sarcastic. Cine te-a angajat?
— Nu pot să-ți spun pe telefon.
— Atunci hai să ne întâlnim.
Cameron se sprijini de portieră.
— Aș face-o, dar ceva îmi spune că nu aș pleca de acolo în viață.
— Asta depinde de tine. Dacă îmi spui adevărul, tot adevărul, s-ar putea să scapi.
— Sigur, dar trebuie să înțelegi că informația asta e foarte delicată. Am nevoie de asigurări, nu vreau să mi se întâmple ceva.
— Ce fel de asigurări?
— Că voi rămâne în viață și mă vei lăsa în pace. Că nimeni din Agenție nu va ști vreodată cine sunt.
— Dificil.
— Atunci o lăsăm baltă. Dispar și nu mă vei găsi niciodată.
— Dacă aș fi în locul tău nu m-aș baza pe asta.
Cameron se uită în sus la cerul nopții și rânji. Dacă ar ști prostovanul ăsta cu cine se pune…
— Ascultă, mă găsesc într-o poziție foarte delicată. Vreau garanții de la tine sau dispar.
Pauză.
— În regulă, răspunse în cele din urmă Rapp, ce vrei de la mine?
— În primul rând… mă văd cu tine și doar cu tine. Dacă văd pe altcineva în jur, dispar. În al doilea rând, vreau să-mi dai cuvântul tău că nu vei spune nimănui cine sunt.
— Asta depinde de cât de bună e informația.
— E bună. Te va șoca!
— Dă-mi un indiciu.

— Persoana care m-a angajat este una foarte puternică și influentă în orașul ăsta. Cineva pe care nu l-ai bănui niciodată.

— Dacă e atât de important pe cât spui, îți fac rost de un nume nou și o față nouă. Nimeni nu te va găsi vreodată.

— Pot să mă ocup și singur de asta. Vreau doar cuvântul tău că nu vei spune nimănui cine sunt și nu vei încerca să mă ucizi.

— Ai cuvântul meu.

Cameron se uită la ceas. Conversația asta durase prea mult.

— Dă-mi un număr unde să te găsesc.

Rapp ezită o secundă și apoi îi dădu numărul de telefon.

— Când ne vedem?

— Mâine dimineață la răsărit. Te voi suna eu pentru instrucțiuni. O să te plimb puțin și, dacă văd că te urmărește cineva, am dispărut.

Cameron închise telefonul și izbucni în râs. Era prea ușor. Rapp urma să intre direct în capcană. Omul nu avea nicio idee că o au pe Rielly.

•

Dubița era oprită pe Strada 23, între Departamentul de Stat și Biroul de Medicină al Forțelor Navale. Dumond tasta de zor, în timp ce Rapp și Coleman îl priveau. După câteva secunde, un rânjet de puștan satisfăcut apăru pe chipul lui.

— Nu suntem nici măcar pe-aproape, spuse el ridicând ochii spre cei doi bărbați.

— Ce vrei să spui?

— Nu e în oraș. La naiba, nici măcar în zona metropolitană.

— Unde e?

— În zona golfului, la sud de Annapolis.

Rapp sări de pe bancheta pe care stătea și miji ochii spre monitorul lui Dumond.

— Arată-mi unde e turnul.

Dumond arătă cu degetul spre ecran.

— Chiar aici, lângă Muntele Zion.

Rapp încercă să decidă dacă e o coincidență sau nu. Cu ochii fixați pe ecran, întrebă:

— Ai spus că ai toată lista apelurilor din ultimele trei luni.

— Da.

— A mai folosit vreodată turnul ăsta?

Dumond puse mâna pe teancul de foi și începu să răsfoiască paginile. În câteva minute termină și ridică ochii spre Rapp:

— E prima dată când folosește acest releu.

Observând neliniștea lui Rapp, Coleman întrebă:

— Ce vezi aici, Mitch?

— Casa mea e la trei kilometri de turnul ăsta, arătă Rapp spre ecran.

— Hmm, spuse Coleman scărpinându-se în barbă. Poate că au dus-o pe Anna la o casă conspirativă în zonă.

— Da, poate, răspunse Rapp bătând în geamul care-i separa de șofer. Du-ne pe Strada 14 și anunță-mă când traversăm 301. Anunță-ți băieții că mergem în Maryland, continuă el întorcându-se spre Coleman.

Apoi scoase telefonul și tastă numărul lui Stansfield. Când răspunse Kennedy o întrebă:

— Cât de rapid poți trimite un elicopter de supraveghere la mine acasă?

— Aș putea face rost de unul de la Baza Andrews. Ar putea ajunge acolo în 10-20 de minute.

— În regulă, trimite-l repede.

— Mitch, ce se întâmplă?

— Nu am timp să-ți explic acum. Trimite repede elicopterul și sună-mă înapoi.

37

Hangarul micuț era amplasat într-o zonă retrasă a masivei Baze Aeriene Andrews, localizată în sud-estul orașului Washington. Un personal numeros era acolo 24 de ore pe zi, șapte zile pe săptămână: piloți, tehnicieni, mecanici, ofițeri ai Forțelor Aeriene. În clipa în care primiră telefonul referitor la misiune, piloții intrară imediat în aeronava Bell 430. Centurile fură puse și, cu ajutorul sistemelor electronice de control, elicopterul fu gata de decolare în 30 de secunde. Aparatul era configurat pentru doi piloți și patru pasageri. Restul interiorului era ocupat de echipament sofisticat de supraveghere. Un singur tehnician stătea în spate, atent la monitoare și aparatură.

După ce elicopterul cu patru elice se îndepărtă de hangar, copilotul ceru turnului de control permisiunea de decolare și destinația zborului. Solicitarea primi imediat răspuns, cu mențiunea că era o misiune ultrasecretă, că nu vor fi înregistrate nici decolarea, nici planul de zbor.

Piloții erau amândoi foști membri ai faimosului Regiment 160 de Operațiuni Speciale, cu sediul în Fort Campbell, Kentucky, cunoscut sub numele de Vânătorii Nopții. Cei doi zburaseră împreună în Somalia, în 1993, și se considerau norocoși să fie încă în viață. O parte dintre cei mai apropiați prieteni ai lor nu se mai întorseseră din acea misiune.

Elicopterul se ridică elegant de pe pistă, grație celor două motoare Allison 250-C40B, iar roțile de aterizare se retraseră automat. Luând direcția est, pentru a evita pistele nord-sud ale bazei, elicopterul atinse altitudinea de 100 de metri și se îndreptă. De cum ajunseră la viteza de croazieră de 225 km/oră, tehnicianul din spate îi dădu copilotului locația exactă a țintei. Acesta tastă

numerele în computerul de navigație și, câteva secunde mai târziu, aparatura de bord îi transmise timpul estimat de sosire la destinație: 9 minute și 34 de secunde.

Elicopterul rapid și silențios brăzda aerul rece al toamnei. Cei mai mulți piloți ar fi neliniștiți să zboare la 100 de metri deasupra solului chiar și în timpul zilei, cu atât mai mult pe întuneric, dar acești piloți erau diferiți. Fuseseră antrenați de Armata SUA să zboare în cele mai dificile condiții, cu elicoptere mult mai puțin receptive decât Bell 430. Pentru ei, trecerea de la aparatele de zbor verzi și zgomotoase ale armatei la Bell-ul silențios, suplu și strălucitor era ca trecerea de la un Ford Taurus la Jaguar.

Pe măsură ce se apropiau de golf și luminile orașului începeau să se piardă în depărtare, piloții scoaseră ochelarii cu vedere nocturnă și începură să-i poarte pe rând, la intervale regulate, astfel încât să-și ofere unul altuia timpul necesar de adaptare.

Când ajunse la trei kilometri de golf, aparatul viră spre sud și își stinse luminile de navigare. Trecuseră mai puțin de 12 minute din clipa în care primiseră telefonul.

Piloții fixară elicopterul la 15 metri deasupra apelor întunecate ale Golfului Chesapeake, iar tehnicianul din spate trecu la treabă. Folosind o serie de camere cu termoviziune de înaltă rezoluție, începu să studieze temeinic ținta.

•

Peter Cameron intră înapoi în casă și se așeză pe canapea, alături de Rielly. Cu telefonul în mână și un zâmbet sincer pe față, spuse:

— Am vești bune și vești proaste. Pe care le doriți mai întâi?

— Cele rele.

— Mitch nu va ajunge în seara asta, dar va fi aici mâine la prima oră.

— La ce oră?

— În jur de șapte.

Anna păru ușor dezamăgită. Luă telecomanda și închise televizorul. Era aproape miezul nopții și era obosită.

— Mă duc să mă culc, spuse ea ridicându-se. Presupun că niciunul dintre oamenii dumneavoastră nu e sus.

— Nu, toți sunt aici, jos. Veți avea intimitate.

— Mulțumesc.

Rielly părăsi încăperea iar Cameron o urmări până la baza scărilor.

— Eu voi pleca pentru câteva ore, dar mă voi întoarce înainte să vă treziți.

— În regulă.

Anna îi ură noapte bună și începu să urce scările. Cameron o privi, admirându-i silueta. Duser se apropie, cu ochii fixați asupra ei. Când Rielly închise ușa dormitorului, acesta spuse:

— Are un fund mișto.

Cameron se încruntă și îi făcu semn din cap să-l urmeze. Cei doi ieșiră pe verandă și Cameron șopti:

— Concentrează-te! Nici măcar să nu te gândești să o atingi.

— Relaxează-te! Oricum mâine va muri, ce-ți pasă?

— Ține-ți naibii mâinile acasă, da? Omul va veni aici dimineață devreme și vreau să fim pregătiți. Mașinile trebuie să dispară, spuse el gesticulând spre aleea plină.

— Unde?

— Nu știu, dar să nu fie aici când sosește.

Duser încuviință din cap.

— Mă descurc eu. Trebuie să trimit pe cineva după cafea și mâncare.

Cameron nu înțelegea ce legătură avea cafeaua cu mutatul mașinilor, așa că ignoră comentariul și spuse:

— Eu trebuie să mă întorc în oraș să iau câteva lucruri. Lipsesc cam două ore, continuă el uitându-

se la ceas. Voi fi înapoi în jur de ora două, cel mai târziu trei.

— Bine.

— Dacă apare ceva neprevăzut, sună-mă.

— În regulă.

•

— Văd un tip, pare să fie de pază în spatele casei, pe malul apei.

Rapp, Coleman și Dumond purtau căști cu microfoane. Folosind sistemul de comunicații securizate al dubiței, Dumond se conectase la aparatura elicopterului, astfel încât acum vedeau aceleași imagini prin satelit pe care le vedea și tehnicianul Forțelor Aeriene.

Rapp ascultă cu atenție vocea care descria situația de la fața locului, în timp ce dubița înainta pe Autostrada 214. Ecranul din fața lui Dumond arăta o imagine alb-negru, tipică celor generate de camerele cu termoviziune. Brusc, imaginea se schimbă cu una preponderent neagră, cu câteva zone de roșu, galben, alb și albastru. Rapp fixă zona unde știa că e bucătăria lui și ascultă raportul tehnicianului:

— Draperiile sunt închise dar primesc două… poate trei semnături termice din interior… adică la parter… poate încă una la nivelul superior.

Rapp își ridică ochii către zona de deasupra bucătăriei și întrebă neliniștit:

— Poți să-mi spui dacă vreuna dintre ele este femeie?

— Tipul din spatele casei e bărbat. Cei din interior… toți stau jos, deci nu-mi dau seama.

— Iar cel de sus?

Cinci secunde de tăcere și apoi:

— Poate fi femeie sau bărbat, poate fi doar un câine. Nu pot spune. Primesc doar o semnătură termică mică.

— Ceva audio? întrebă Rapp.

— Zgomot de fond, dar asta-i tot. Cred că e televizorul.

— Poți să-mi spui ce se întâmplă în cealaltă parte a casei?

— Afirmativ. Am nevoie de un minut să relochez microfoanele.

Rapp împinse microfonul în sus și îi spuse lui Dumond:

— Sun-o pe Irene și spune-i să trimită echipa SOG acum.

În timp ce Dumond tasta numărul, Mitch se uită spre Coleman și mormăi:

— Ce mama dracului se petrece?

— Pare că cineva dă o petrecere la tine acasă.

Rapp zâmbi, asta era o veste bună. În sfârșit, avea un inamic de care se putea ocupa.

— Ce șanse sunt să fie și Profesorul acolo?

— Dacă ne uităm la ultimul releu folosit, aș spune că șansele sunt destul de mari ca omul să stea la masa ta de bucătărie chiar acum.

Rapp își verifică telefonul mobil.

— Ei bine, cred că am putea confirma treaba asta destul de ușor.

— Cum?

— Îl sun. Elicopterul va detecta imediat sunetul.

Coleman se gândi o clipă apoi interveni:

— Stai puțin. Să ajungem mai întâi acolo și să avem echipa SOG la fața locului. Nu vrem să-l speriem înainte.

— În regulă.

— Crezi că cea de sus e Anna?

— Sper.

În căști se auzi din nou vocea tehnicianului.

— Avem două mașini pe alee.

Rapp, Coleman și Dumond se întoarseră spre monitor și priviră cu atenție.

— Avem, de asemenea, un individ care stă lângă ușa de la intrare. Pare să aibă o armă. Stați să văd dacă ne putem apropia puțin.

Imaginea se mări și individul din cadrul ușii apăru mai clar. Corpul omului era predominant roșu, cu irizații galbene pe margini. La brâu avea o

zonă lunguiață de albastru. Coleman vorbi înainte ca tehnicianul să apuce să spună ceva:

— Pare un pistol cu un amortizor la capăt.

— Mda, sau o mitralieră, mormăi Rapp mijind ochii.

O a doua siluetă apăru pe verandă și apoi o a treia. Mitch se sperie: dacă detectaseră elicopterul? Folosind numele de cod al misiunii – semnele zodiacale – întrebă:

— Balanța Trei, ați fost descoperiți?

— Negativ, răspunse o voce diferită. Suntem la cinci kilometri depărtare, ascunși în spatele copacilor.

Unul dintre indivizi se urcă într-o mașină și, o clipă mai târziu, aceasta porni.

— Una dintre mașini pleacă, se auzi vocea tehnicianului.

— Vedem și noi asta, spuse Rapp, după care își ridică microfonul și se răsti la Marcus. Întreabă șoferul unde suntem și spune-i să bage viteză!

Trăgându-și microfonul înapoi spre gură, spuse:

— Balanța Trei, poți să păstrezi ambele ținte sub supraveghere?

— Depinde cât de mare va fi distanța dintre ele.

— În regulă, încearcă să rămâi cu amândouă cât de mult poți.

Dumond reveni de lângă șofer și spuse:

— Tocmai am trecut de Strada Regina Anne.

— Asta înseamnă că ar trebui să ajungem la Muddy Creek în cinci minute, răspunse Rapp apoi se întoarse spre Coleman. Spune-le băieților tăi se fie gata de acțiune.

Mitch privi ecranul și ascultă tehnicianul care descria traseul mașinii aflate în mișcare. Gândurile lui continuau să se întoarcă la Anna. În curând va trebui să ia o decizie: să spună elicopterului să rămână cu cei din casă sau să urmărească mașina?

Coleman știa la ce se gândește:

— Casa nu pleacă nicăieri.

Rapp nu răspunse, rămânând cu ochii fixați pe ecran.

— Ai auzit? Am spus că…

— Am auzit.

Telefonul securizat de pe consola lui Dumond începu să sune și acesta îl luă repede în mână, apoi se întoarse spre Rapp:

— E Irene. Vrea să știe ce se întâmplă.

Coleman insistă:

— Mitch, în mașina aia ar putea să fie Profesorul.

— Știu, știu, răspunse Rapp, apoi se întoarse spre Dumond. Spune-i că nu pot să vorbesc acum.

În căști se auzi vocea pilotului:

— Ce facem? Mașina sau casa?

— Nu ne putem permite să pierdem mașina, insistă Coleman.

Dumond întinse telefonul pentru a doua oară:

— Mitch, spune că trebuie să vorbească cu tine.

Rapp se simțea prins în capcană, îi venea să smulgă telefonul și să-l arunce pe fereastră. Știa că trebuie să ia o decizie rapid și știa care e cea corectă. Doar că nu era cea pe care și-o dorea. Coborând microfonul spre gură, transmise:

— Balanța Trei, rămâi cu mașina.

Apoi, smulgându-și casca de pe cap, luă telefonul și se răsti:

— Ce?

38

Mitch Rapp era, ca personalitate și alegere conștientă, un lup singuratic. Nu-i plăcea să lucreze în echipe decât dacă era liderul, iar atunci se aștepta ca ceilalți să-l susțină și să-i urmeze ordinele fără crâcnire. Într-un domeniu care colcăia de orgolii imense, Mitch înțelesese rapid că e mult mai simplu să lucreze pe cont propriu. Nu-și cerea niciodată scuze pentru comportamentul său, dar lăsa rezultatele să vorbească de la sine. Guvernul lui îl trimisese într-o sumedenie de misiuni urâte, unele la granița imposibilului, dar el își atinsese obiectivele aproape de fiecare dată.

Strângând telefonul în mâna stângă, Rapp mârâi:

— Irene, sunt foarte ocupat în momentul ăsta.

— Știu că ești, dar trebuie să mă ții la curent cu ce se întâmplă.

— Avem cel puțin patru indivizi în casă, pe care, în mod evident, nu i-am invitat eu, se răsti Rapp. Cred că Anna s-ar putea să fie acolo, dar nu sunt sigur. Tocmai a plecat o mașină cu un singur pasager, e posibil să fie Profesorul. Putea să-ți spună și Marcus toate astea, Irene. Te sun dacă am nevoie de ceva, termină el trântind telefonul pe consola de lucru.

Apoi se întoarse spre Dumond, cu fața roșie de furie:

— Suntem pe teren, în morții mă-sii, nu la birou! Aici eu sunt șeful și mă aștept ca ordinele mele să fie urmate întocmai, spuse el, după care se întoarse spre Coleman. Aștept și îmi doresc opinia ta, dar când începe acțiunea dezbaterea s-a terminat. E clar?

Coleman și Dumond încuviințară din cap – Coleman din respect față de ierarhie, respect cu care fusese îndoctrinat în armată, iar Dumond din

frică. Un moment mai târziu, Dumond își atinse casca și spuse:

— Mașina s-a oprit.

Capul lui Mitch se întoarse cu viteză spre monitor. Sedanul tocmai trăgea într-o benzinărie, la pompă. Încercă să ghicească care dintre ele era, și strigă la șoferul din față:

— Cât mai avem până la Șoseaua Solomon Island?

— Ajungem imediat.

— Ia-o spre sud, treci pe banda din stânga și pregătește-te să intri în benzinăria Exxon. Stinge toate luminile, spuse el apoi, întorcându-se spre Dumond. Scott, se uită el spre Coleman, spune-le băieților că e o benzinărie Standard în dreapta, să intre acolo și să aștepte noi ordine.

Dubița începu să încetinească și Rapp își băgă capul în compartimentul șoferului. În clipa în care apăru benzinăria Exxon, văzu sedanul albastru parcat chiar în fața magazinului. Trebuia să gândească rapid. Mitch observă că șoferul lor purta pantaloni negri și o cămașă albă cu papion negru. Arăta exact așa cum ar fi trebuit să arate – ca un ospătar.

— Mai avem benzină?

— Da, trei sferturi de rezervor.

— Ai un card la tine?

Omul ezită un moment. Era o întrebare bizară, mai ales că venea de la un tip pe care nu-l mai întâlnise până atunci.

— Da.

— Ești conectat audio?

Omul își atinse urechea stângă.

— Da, omul tău are frecvența mea.

Întinzând brațul și arătând spre benzinărie, Rapp spuse:

— Trage la pompă în spatele acelui Crown Victoria. Coboară și începe să pui benzină. Mai departe îți spun eu prin cască.

Rapp se întoarse spre Dumond și gesticulă spre ecran:

— Poți să intri în rețeaua CCTV a benzinăriei?

Dumond încuviință din cap și trecu la treabă. Câteva secunde mai târziu, pe monitor apăru interiorul magazinului. Rapp îl bătu pe umăr și își puse casca pe cap.

— Balanța Trei, avem mașina. Du-te înapoi și ține-ne la curent cu ce se întâmplă la casă.

— Recepționat, Fecioara Unu. Ne îndreptăm spre casă.

Rapp închise compartimentul șoferului și toți trei se adunară în jurul monitorului.

— Marcus, înregistrezi toate astea, da?

— Da.

Șoferul mașinii nu se vedea nicăieri în interiorul magazinului, așa că Rapp spuse:

— Pozează repede mașina și bagă numărul în sistem.

Camera luă în obiectiv plăcuțele de înmatriculare și Coleman gemu:

— Rahat!

Rapp trase și el o înjurătură și Dumond întrebă:

— Ce e?

— Are numere guvernamentale.

— Bagă-le oricum în sistem, să vedem ale cui sunt.

— Mitch, asta complică lucrurile.

— Poate că da. Sau poate că nu.

— Ce vrei să spui? Nu e niciun poate. Dacă tipul e FBI, am încurcat-o.

— Hai să vedem. Marcus, du-te înapoi la magazin.

Un bărbat blond în costum era la casa de marcat, plătind.

— Ăsta nu e Profesorul, spuse Coleman.

— Mai e cineva în magazin?

Dumond mută joystick-ul în jur, încercând să vadă fiecare colțișor al magazinului. După câteva secunde reveni la omul de la casă.

— Pare să fie singurul client din interior.
Rapp îl privi scoțându-și portofelul și întinzându-i casierei câteva bancnote. Punând mâna pe umărul lui Dumond spuse:
— Transmite-i șoferului să se întoarcă.
Dumond repetă ordinul și imediat auziră ușa șoferului deschizându-se și închizându-se la loc. Toți ochii erau ațintiți asupra omului din magazin. Acesta luă o tăviță cu patru cafele și o pungă de plastic. Rapp vorbi în șoaptă:
— Spune-i șoferului să parcheze în locul de lângă sedan.
În timp ce Dumond repeta ordinul, Rapp își dădu casca jos și scoase Beretta cu amortizor. Coleman făcu același lucru. În timp ce ei se îndreptau spre ușa din spate, Dumond manipulă camera de luat de vederi pentru a păstra sedanul în centrul imaginii. Dubița opri exact în clipa în care omul puse tăvița cu cafele pe acoperișul mașinii.
Rapp deschise repede ușa dubiței și coborî. Omul stătea cu spatele la el. În clipa în care întoarse capul, Rapp ridică mâna stângă și îl lovi cu putere cu patul pistolului în ceafă. Înainte ca bărbatul să cadă, Mitch îl prinse de un braț iar Coleman de celălalt. Îl târâră câțiva metri până la dubiță și îl aruncară pe podeaua acesteia. Rapp îi verifică rapid gleznele, să nu aibă vreun pistol de rezervă acolo. În acest timp, Coleman îi smulse arma automată de la umăr și cheile de la mașină.
— Ce vrei să fac cu sedanul? îl întrebă el pe Rapp, ridicând cheile la nivelul ochilor.
— Urcă-te în mașină și vino după noi. Puțin mai jos e un parc industrial.

•

Parcul cu pricina era un proiect mixt cu o serie de clădiri de birouri cu două etaje și un depozit. Dubița și sedanul ocoliră clădirile și parcară în spate. Peste stradă era o galerie comercială cu un bar în capătul îndepărtat. Hackett și Stroble parcară în apropierea barului cu fața la stradă,

pentru a supraveghea zona. Coleman deschise portiera și fu întâmpinat de imaginea tipului pe care tocmai îl ridicaseră, întins pe spate pe asfalt, cu Mitch Rapp deasupra lui. Acesta avea genunchii peste brațele lui iar amortizorul Berettei presat ferm pe ochiul drept al omului. Cu maxilarul încleștat, Rapp mârâi:

— Spune-mi de ce n-ar trebui să te omor chiar acum.

Coleman se apropie și întrebă:

— Ce spune legitimația lui?

— Nu m-am uitat încă. Am fost prea ocupat cu discuția noastră, nu? răspunse Rapp apăsând încă puțin amortizorul în ochiul tipului.

Coleman se aplecă și îi deschise sacoul. Smulse portofelul din buzunarul de la piept și îl deschise. Scoase legitimația și o întinse în fața lui Rapp.

— Agent Special Salem de la FBI, citi acesta. Ce mama naibii făceai la mine acasă, Agent Salem?

— Nu știu despre ce vorbești.

Rapp ridică ochii spre Coleman și îi făcu semn din cap către Dumond.

— Dă-i legitimația și pune-l să o verifice. E ultima dată când te întreb, reveni el la tipul de pe asfalt. Ce făceai la mine acasă?

Omul privi disperat în stânga și în dreapta.

— Crede-mă, nu știu despre ce vorbești.

— Ultima șansă. Spune-mi ce făceai la mine acasă cu Anna Rielly.

— Nu am nicio idee despre ce vorbești. Dar ai răpit un agent federal, știi ce pățești pentru…

Înainte să termine, Rapp întinse mâna liberă și îi apucă degetul arătător de la mâna dreaptă. Cu o mișcare bruscă, îl rupse. Omul urlă în agonie. Rapp profită de ocazie și mută amortizorul armei din ochi în gura deschisă, împingându-i-l adânc în gât.

— Îl cunoști pe prietenul meu, Mario Lukas? Tipul ăla mare pe care l-ați împușcat în College

Park…

Rapp văzu o licărire de frică în ochii omului.

— Ați găsit ceva legat de plăcuțe? strigă el peste umăr, către Coleman și Dumond.

— Nimic, nu există nicio înregistrare. Acum verificăm numele.

— Papagalul ăsta e FBI cum sunt și eu.

— Da, cred că ai dreptate, răspunse Coleman, după care se uită în jos, către bărbatul întins pe asfalt. Nu ne forța să te torturăm!

Rapp îi scoase pistolul din gură și omul se întoarse imediat într-o parte, vomitând.

— Ați încurcat-o, mârâi el printre accesele de vomă.

Coleman zâmbi.

— Foarte original.

Aplecându-se, Scott apucă degetul deja rupt și-l roti de câteva ori. Omul începu să urle din nou, așa că Rapp îi introduse din nou arma în gură, împingând-o adânc.

— Nu e agent federal, anunță Dumond. Nu e nicăieri în baza de date a FBI.

Rapp scoase arma și întrebă:

— Ce-ai de spus acum?

Omul inspiră adânc și răspunse răgușit:

— Sunt sub acoperire.

— Mda, cretinule! Ești un agent FBI care pozează în agent FBI.

Mitch nici nu se mai obosi să-l amenințe ci îi luă, pur și simplu, degetul arătător al celeilalte mâini și îl rupse ca pe o crenguță. Bărbatul urlă de durere:

— Bine, bine… Ce vrei să știi?

— Anna Rielly e în casă?

— Da.

— Unde?

— La etaj.

— E bine?

— Da.

— Nu minți! I-ați făcut ceva?

— Nu, jur!
— De ce e acolo?
— Nu știu, șopti el dar, văzându-l pe Rapp că întinde mâna spre un alt deget, adăugă repede: I-am spus că tu vei fi acolo!
— Cine a venit cu ideea?
— Nu știu, eu sunt doar un soldat. Îmi spun ce să fac și eu fac.
Coleman se aplecă spre el.
— Profesorul a dat ordinul?
— Da, așa cred.
— E și el la casă?
Omul scutură din cap cu o grimasă de durere întipărită pe față.
— A fost mai devreme, dar acum a plecat.
— Câți oameni sunt acolo? întrebă Rapp.
— Au… nu știu.
Mitch îi luă unul dintre degetele rupte și îl roti de câteva ori.
— Încă doi… încă doi.
— Asta e o minciună, iar eu m-am săturat de jocul ăsta, spuse Rapp întorcându-se spre Coleman. Hai să-l ucidem, nu mai avem nevoie de el.
— Încă patru! strigă omul speriat.
— Ai face bine să nu minți!
— Spun adevărul, jur. Te rog, nu mă ucide!
Rapp îl studie un moment. Probabil spunea adevărul, dar nu putea fi sigur. Uitându-se la Coleman, Mitch spuse:
— Cheamă băieții. Am o idee.

39

— Nu știu ce să zic, Mitch. Mai bine așteptăm echipa SOG, să se ocupe ei.

Stăteau în parcare. Prizonierul fusese legat fedeleș și trântit pe podeaua dubiței. Dumond îl păzea. Dan Stroble și Kevin Hackett erau alături, ascultând.

— Nu, scutură din cap Rapp. Îl așteaptă pe tipul ăsta din moment în moment. Nu putem aștepta.

— Ești prea implicat în chestia asta, Mitch. Hai să vedem în cât timp ajung băieții SOG și apoi decidem.

— Nu, spuse Rapp ridicându-și brațele enervat. Știi ceva? Mă ocup singur!

Porni spre dubiță, sincer în decizia lui dar, în același timp, perfect conștient că-i lansase o provocare lui Coleman. Știa foarte bine cum va reacționa acesta.

— Hei, stai puțin, strigă Coleman întinzând mâna spre el.

— Nu avem timp, Scott, răspunse Mitch dându-i mâna deoparte. Te-ai înmuiat? Crezi că băieții de la Langley ar putea face o treabă mai bună decât noi? Sunt buni, e adevărat, dar nu există niciunul în echipa aia care să tragă la fel de bine ca voi. Eu am plecat, cu sau fără voi.

Rapp înțelegea psihologia soldaților SEAL mai bine decât oricine. Pentru că și el gândea la fel, avea aceleași calități. Încăpățânarea, încrederea în sine de nezdruncinat, obsesia de a câștiga cu orice preț și curajul nebun.

— Care e planul? întrebă Coleman.

— Îi pun un microfon și o cameră video idiotului și-l trimit înainte.

— De unde știi că nu te va trăda, odată ajuns la prietenii lui?

— Tu, spuse el arătând cu degetul spre Hackett, îl duci pe agentul nostru în spatele casei, iar noi

ceilalți intrăm pe ușa din față. Vă băgați sau nu?

Hackett încuviință primul, iar Coleman și Stroble îi urmară exemplul.

— În regulă. Luați-vă echipamentul.

•

Omul stătea lângă dubiță cu pantalonii în vine. Dumond avea sacoul lui în mașină și îl echipa cu un microfon și o cameră cu fibră optică. Stroble îl ținea de un braț, iar Hackett de celălalt. Rapp stătea în fața lui și îl întrebă:

— Cum te cheamă?

— Dave.

— În regulă, Dave, uite cum stă treaba. Nu îmi placi deloc. Mi-ai răpit iubita, iar tu și prietenii tăi v-ați instalat la mine acasă. Ți-ar plăcea dacă eu aș răpi pe cineva pe care-l iubești și m-aș autoinvita la tine acasă?

Dave scutură din cap.

— Așa zic și eu. Prietenii mei aici de față m-au sfătuit să-ți trag un glonț în cap și să te arunc într-un șanț. Dar nu voi face asta. Cel puțin nu acum. O să-ți dau o șansă, dar dacă o zbârcești, chiar și puțin, s-a terminat cu tine. E clar?

— Da.

— Bun, acum ascultă-mă cu atenție. Te voi trimite înapoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu o singură excepție. Vei avea o foaie de explozibil C4 lipită de testicule, iar detonatorul va fi la mine. Dacă, în orice moment, simt că vrei să mă trădezi, ți-am zburat coaiele fără ezitare. Întrebări?

Omul înghiți în sec și scutură din cap.

— Bine, spuse Rapp întorcându-se spre Coleman. Pune-i explozibilul în chiloți și securizează-l bine. Marcus, e gata sacoul?

— Într-o secundă.

Rapp îl fixă pe Dave cu privirea și spuse:

— Ai cuvântul meu. Dacă ești băiat bun și cooperezi, te las în viață.

În timp ce Coleman atașa cu atenție explozibilul, Rapp le descrise în detaliu celor trei SEAL împărțirea casei sale și planul de acțiune. Apoi se înghesuiră toți în Crown Victoria și porniră. Rapp, Coleman și Stroble stăteau pe bancheta din spate, iar Hackett în față. Dubița îi urma îndeaproape, la o distanță discretă. Coleman și oamenii săi aveau mitraliere MP-5, în timp ce Rapp rămăsese fidel Berettei sale 92F. Avea, în plus, trei magazii de rezervă a câte cincisprezece gloanțe fiecare. În drum spre casă, primiră ultimul raport de la elicopter. Totul era în regulă: un om de gardă pe verandă și doi în spate, pe malul apei. Alți doi în interior, probabil în jurul mesei din bucătărie.

În clipa în care intrară pe drumul de țară care ducea spre casă, Rapp îi spuse șoferului să stingă farurile și să oprească. Întorcându-se spre Stroble, spuse:

— Când intră pe alee, lasă-te în jos pe bancheta din spate. Îți spun eu când să treci la treabă.

Apoi îl bătu pe umăr pe șofer cu amortizorul Berettei:

— Dacă întreabă de ce ai stat atât de mult, spune-le că au făcut un filtru de cafea proaspătă pentru tine. Și imediat după aceea întreabă unde e fata.

Apoi îi făcu semn din cap lui Coleman să iasă din mașină. În clipa în care portiera se deschise, șoferul întrebă:

— Intrați în forță, cu armele la vedere?

— Dacă prietenii tăi pun mâna pe arme, sunt terminați. Depinde de ei. Aruncă-te la podea și totul va fi bine.

Omul începu să scuture din cap și Mitch întrebă:

— Ce e?

— Sigur vor pune mâna pe arme.

— Asta e. Sunt morți, răspunse Mitch după care ieși din mașină, împreună cu Hackett și Coleman.

Cei trei începură să alerge, cu Rapp în frunte. În acest cartier, loturile de teren erau similare, cu 30-50 metri deschidere în spate, pe malul apei. Fiecare casă era separată de celelalte printr-o zonă împădurită, pentru intimitate. Cu două case înainte de casa lui, Rapp ieși de pe stradă și intră în curtea vecinilor. Era beznă adâncă, luna nu se vedea nicăieri. Când ajunseră la copaci, Mitch trecu printre ei pe o potecă îngustă și trecu în curtea următoare. Bărbații se deplasau acum aplecați, iar când ajunseră la următoarea zonă împădurită se lăsară în genunchi. Rapp își trase microfonul spre gură și ceru un nou raport de la tehnicianul din elicopter. Acesta spuse că situația e neschimbată.

Mitch îl apucă pe Hackett de gât și îl trase spre el. Arătând cu degetul spre malul apei îi șopti la ureche:

— La aproximativ 15 metri e o cărare care trece din curtea lui Harry într-a mea.

— Cine e Harry?

— Vecinul meu, nu te îngrijora. Are 81 de ani și e surd. Ascultă: ăștia doi care stau de gardă sunt morți. Nu avem timp să ne jucăm cu ei. Nu avem cătușe și nici suficienți oameni pentru acoperire. Când dau semnalul, vreau să-i tragi primului tip un glonț în cap. Ai o problemă cu asta?

Hackett era relaxat. Nu era prima dată când ucidea un om. Fără să clipească sau să arate vreun semn de încordare, fostul soldat rosti un singur cuvânt:

— Nu.

— Bine, spuse Rapp bătându-l pe umăr. Du-te!

Hackett se îndepărtă tăcut și dispăru în beznă.

— Dan, du-te, continuă Rapp vorbind cu Stroble prin cască.

Așteptă o secundă apoi spuse:

— Marcus, vreau să știu tot ce se întâmplă în casă.

•

La televizor era talk show-ul lui Conan O'Brien. Jeff Duser se întinse și căscă cu poftă. În ultima vreme nu dormise mai deloc, avusese prea mult de lucru.

— Unde dracu' e Polk? întrebă el.

Tipul care stătea la masa din bucătărie nu se obosi să răspundă. Duser se ridică și merse la fereastra din spate. Unul dintre oamenii lui patrula pe malul apei, încercând să se încălzească. Întorcând capul spre bucătărie, spuse plictisit:

— Nu pot să cred că tipul ăsta nu are nici măcar o pungă de chipsuri prin dulapuri.

Omul de la masă își ridică ochii din telefonul pe care juca Solitaire.

— Poate e genul preocupat de nutriție.

— Ce dracu' vrea să însemne asta? se strâmbă Duser.

— Chipsurile sunt pline de chimicale, dădu din umeri subordonatul lui.

— Pedro, am mâncat chipsuri toată viața mea. Am 35 de ani și un abdomen beton!

— Mda, dar cum arată arterele tale?

— Arterele mele sunt perfecte!

Duser nu avea chef de o nouă predică despre sănătate a lui Pedro. Se îndreptă spre ușa de la intrare și verifică veranda. Omul lui era acolo, dar nici urmă de Polk. Înjurându-l în sinea lui, Duser întrebă iritat:

— Cât durează frate să aduci niște sandviciuri și câteva cafele?

Întorcându-se, aruncă o privire în sus pe scări, gândindu-se la bunăciunea care dormea într-una dintre camere. Ce naiba avea Profesorul de-i spusese să nu se atingă de ea? Nu prea avea niciun sens, dar Duser nu știa dacă merită riscul de a-l supăra sau nu. În definitiv îi dăduse o grămadă de bani în ultimele luni și, dacă totul mergea bine, probabil urma să-i mai dea.

Telefonul mobil începu să sune așa că Duser îl luă de pe masă și răspunse:

— Alo?
— Eu sunt. Cum merge treaba?
— Bine. Îl așteptăm pe Polk să se întoarcă cu mâncarea.
— De cât timp e plecat?
Duser auzi imediat îngrijorarea din vocea Profesorului.
— Stai liniștit. E târziu, probabil a trebuit să caute un magazin deschis.
— Are telefonul la el?
— Da.
— Sună-l!
— Sigur, mă ocup.
— Fata ce face?
— Bine, e sus. Probabil doarme. Stai puțin, spuse el observând farurile unei mașini în fața casei. Cred că s-a întors Polk.

•

Rapp și Coleman priviră din tufișuri cum mașina parchează pe aleea din față. De îndată ce Polk stinse farurile, cei doi se puseră în mișcare ghemuiți, cât mai aproape de pământ. Când intrară în curtea lui Rapp se opriră și se lăsară într-un genunchi, privindu-și calul troian cum ia tava cu cafele și se apropie de casă. O voce de pe verandă întrebă:
— Unde dracu' ai fost?
— Scuze, am așteptat să facă cafea proaspătă.
Vocea lui Dumond se auzi în căști:
— Avem o persoană pe verandă… nu, două. A mai ieșit unul.
Rapp șopti în microfon:
— Dă-mi de veste în clipa în care intră în casă.
— Acum.
Rapp și Coleman se trântiră pe burtă și începură să se strecoare prin iarbă, având grijă să rămână de partea cealaltă a mașinii, pentru a nu fi văzuți. Când ajunseră lângă casă se opriră, acum puteau auzi conversația din interior.
— Unde e fata?

— Sus, doarme. Ce naiba ți-a luat atât de mult?

Dumond interveni din nou în căști:

— Avem doi tipi în casă. Unul stă lângă omul nostru în bucătărie. Are arma în toc, dar ține ceva în mână. Nu văd ce. Al doilea stă la masa din bucătărie.

Rapp șopti:

— Hackett, ești gata?

— Da.

— Așteaptă.

Rapp îl privi pe Coleman și încuviință din cap, iar acesta își ridică degetul mare, dând semnalul de plecare. Rapp se ridică brusc și o luă la goană pe alee spre ușa de la intrare. Omul care stătea de gardă avea spatele la ușă și fața spre stradă. Rapp venea în viteză din dreapta, cu Beretta în mâna stângă, îndreptată spre capul lui. Pentru Mitch, scena se desfășură cu încetinitorul. În clipa în care omul începu să se întoarcă spre el, Rapp trase de două ori. Primul glonț îl lovi în ochiul drept, iar al doilea în obraz, la câțiva centimetri sub primul. Corpul omului fu proiectat cu forță în spate, viteza gloanțelor trântindu-l jos.

— Tango unu jos!

Rapp ajunse la el câteva secunde mai târziu și puse mâna pe clanță. Coleman era cu un pas în spatele lui.

— Tango doi jos! se auzi Hackett în căști.

Mitch ridică privirea și îl văzu pe Stroble venind din față. În același moment auzi o voce din casă:

— Ce mama dracului a fost asta? referindu-se, evident, la zgomotul generat de corpul camaradului lor căzând.

— Marcus, spune-i lui Dave să se arunce la podea, spuse el în cască.

Nu pentru că i-ar fi păsat de viața individului, ci din pragmatism: voia să aibă câmp deschis. Rapp apăsă pe clanță și deschise ușa de la intrare cu forță. Intră cu arma în față, fără strigăte sau amenințări. Nu era polițist, era un asasin antrenat.

În clipa în care păşi în bucătărie, Dumond spuse ceva în cască dar Mitch nu-l mai auzea. Toate simţurile lui erau concentrate asupra omului care ţinea telefonul într-o mână şi îşi scotea arma cu cealaltă.

•

Jeff Duser auzise zgomotul de afară şi întinsese mâna instinctiv după armă. O secundă mai târziu, avu impresia că aude uşa deschizându-se. Se întoarse ridicând pistolul Glock şi văzu un bărbat brunet înarmat intrând în casă.

— Cine naiba eşti? murmură el, disperat să apese pe trăgaci.

Rapp trase un singur glonţ şi continuă să înainteze. Glonţul lovi exact acolo unde intenţionase – în centru, între sprâncenele bărbatului. Mitch nu se uită să vadă dacă şi-a lovit ţinta, ci trecu imediat la cel de-al doilea bărbat din bucătărie. Acesta nu făcu niciun efort să-şi scoată arma, în schimb îşi ridică mâinile. Rapp îşi duse degetul la buze, îi făcu semn cu arma să se întindă pe podea şi se întoarse spre Coleman:

— Ocupă-te de el. Eu mă duc sus.

•

Peter Cameron stătea în sufrageria apartamentului său din Georgetown cu ochii mari şi mâna strângând cu putere telefonul. Ceva nu era în regulă. Vorbea cu Duser, totul părea normal, când auzise şocat cuvintele „Cine naiba eşti?” Apoi auzise un zgomot puternic, probabil telefonul căzut pe podea, şi vocea inconfundabilă a lui Rapp. Cameron sări în sus şi aproape scăpă telefonul din mână.

— Jeff, eşti acolo? Jeff, răspunde odată! şopti el panicat.

Alte voci, voci pe care nu le cunoştea, apoi o respiraţie.

— Jeff, tu eşti? Răspunde dracului odată! şopti el din nou, înainte ca linia să se închidă.

Cameron începu să se plimbe speriat prin apartament, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Cum dracu' se prinsese Rapp de șarada lui? Noroc chior? Să fi trecut doar pe acasă pentru a-și lua una alta? Sau știa deja ce se întâmplă? Nici nu se putea gândi la ce-i va spune lui Clark. Oare ar putea Rapp să-i afle identitatea de la Duser? Probabil că nu dar, pe de altă parte, se simțise tot timpul cu un pas în fața lui Rapp și acum, iată! Totul se ducea dracului! Brusc, Cameron simți același sentiment profund de frică pe care-l simțise și în Germania, în pădure, pe când încerca să-l urmărească pe Rapp. Era încolțit, trebuia să dispară imediat.

Cameron avea deja un plan pentru o asemenea situație. Se duse în dormitor și scoase o valiză din dulap. O aruncă pe pat și începu să arunce în ea câteva lucruri esențiale. Când auzi telefonul sunând, inima îi sări din piept. Se repezi în sufragerie și luă mobilul de pe măsuță, verificând identitatea apelantului. Era Duser.

— Ce pizda mă-sii s-a întâmplat? răspunse el disperat.

Niciun răspuns câteva secunde, apoi o voce de coșmar:

— Îți mai dau o șansă. Spune-mi acum pentru cine lucrezi sau o să-ți urmăresc curul gras și barba neîngrijită de-a lungul și de-a latul pământului. O să te fac să suferi cum nu-ți poți imagina, o să-ți ofer o moarte lungă și dureroasă. Oriunde ai fugi, nu te vei putea ascunde de mine!

Cameron ridică mâna și își atinse inconștient barba, uitându-se în oglinda de deasupra șemineului. Rapp știa cum arată. Neștiind ce altceva să facă, Cameron închise telefonul și rămase holbându-se în oglindă. Apoi se întoarse înfiorat și intră în baie, unde începu să se bărbierească.

40

Soarele răsărise dar nu se vedea; deasupra orașului Washington, o pătură groasă de nori gri acoperea cerul. Rapp era obosit, dar faptul că o știa pe Anna în siguranță îi dădea forță. Acum putea prelua frâiele operațiunii fără frică, știind că are spatele și flancurile asigurate. Tocmai o lăsase în grija unor oameni în care avea încredere: US Secret Service. Agenția îi datora enorm lui Rapp și fusese mai mult decât dornică să-și ofere serviciile. Anna stătea acum în Blair House cu președintele, prima doamnă și câteva zeci de agenți secreți. Avea să meargă la slujbă ca într-o zi obișnuită, după care Mitch urma să decidă ce va face. Cu o zi înainte, cele mai negre temeri ale lui se adeveriseră și nu voia ca acest lucru să se mai întâmple vreodată.

La început se gândise să-i asigure protecție prin intermediul lui Kennedy și al CIA, dar apoi se răzgândise; până când nu afla cu ce și cine se confruntă, cel mai bun lucru era să o plaseze în apropierea președintelui. Pentru cineva trezit în toiul nopții, Anna primise destul de calm vestea că agenții FBI nu erau, de fapt, agenți FBI. Din păcate, Mitch nu știa nici acum cine erau și asta îl neliniștea. Anna descoperise apoi că unii dintre falșii agenți fuseseră uciși în bucătărie, în timp ce ea dormea, ceea ce nu o încântase deloc. Când întrebase cine îi omorâse și Mitch refuzase să răspundă, devenise furioasă. În cele din urmă Rapp îi spusese adevărul. Cam așa se derulau toate certurile lor. Anna câștiga mai tot timpul, datorită combinației sale de temperament și determinare. Îl văzuse și în trecut ucigând, doar o făcuse și atunci când îi salvase ei viața. În plus ajuta și faptul că iubitul ei era ceea ce s-ar putea numi unul dintre băieții buni, iar cei pe care-i ucidea erau tipi răi. Unde mai pui că Anna crescuse într-o familie de

polițiști. Dar chiar și așa, nu era întru totul împăcată cu ideea. Meseria lui Mitch nu-i oferea deloc confort. Iar Rapp era conștient că, dacă nu-și încheia socotelile cu Agenția și cu slujba asta, o va pierde. Iar Anna era mult prea specială pentru a risca asta. Gata, era momentul să se retragă.

Când ajunse la Georgetown Pike, Mitch se uită la ceasul de bord. Era aproape șapte dimineața. Parcă mașina la capătul aleii lui Stansfield, iar ofițerii de securitate îl lăsară să treacă fără a-i mai verifica actele. Sunase înainte și îi spusese lui Kennedy că vine. Rapp coborî din mașină și se îndreptă spre casă. În mod normal, nu se obosea niciodată să se îmbrace mai acătării, dar existau câțiva oameni care, în opinia lui, meritau respectul unui costum proaspăt călcat și a unui obraz bărbierit. Directorul Stansfield era unul dintre ei, iar Rapp se simți ușor jenat cu barba lui de câteva zile, blugii mototoliți și șapca de baseball îndesată pe cap.

Ciocăni la ușa de la intrare și, o secundă mai târziu, aceasta fu deschisă de un bărbat cu maxilarul umflat și vânăt. Ofițerul CIA nu păru prea încântat să-l vadă.

— Cum te simți? îl întrebă Rapp aruncându-i o privire pătrunzătoare.

— Groaznic.

— Bun, răspunse Mitch trecând pe lângă el. Poate data viitoare vei fi mai atent.

Continuă pe hol și intră în birou. Nu-i păsa dacă omul îl place sau nu, treaba lui nu era să câștige concursuri de popularitate. Spera doar ca tipul să fie genul care învață din propriile greșeli.

Kennedy stătea lângă șeful ei, citindu-i ceva dintr-un dosar. Când îl văzu pe Rapp își strânse hârtiile și spuse:

— Avem niște informații despre unul dintre tipii de aseară.

— De la Hornig?

Rapp se referea la Dr. Jane Hornig, specializată în extragerea informațiilor de la oamenii care nu voiau să vorbească.

— Nu. L-am identificat pe unul dintre cei uciși. Numele lui e Jeff Duser. Fost pușcaș marin, 35 de ani, ajuns în fața Curții Marțiale și dat afară din forțele armate pentru o lungă listă de infracțiuni.

— Pentru cine lucra?

— Nu știm încă, dar oamenii noștri caută informații.

Rapp se uită spre Stansfield.

— Îmi cer scuze pentru cum arăt, domnule. Nu am avut timp să mă schimb.

— Nu e nevoie să te scuzi, Mitchell, răspunse Stansfield încet. Unde e Coleman?

— La Langley cu Marcus și alți câțiva dintre oamenii mei, răspunse Kennedy în locul lui Rapp. Se uită prin dosare.

— Departamentul de Stat?

— Nu, răspunse Mitch. Nu au găsit nimic acolo, așa că i-am pus să arunce o privire prin dosarele de la Langley.

— Cum e Anna?

Rapp fu surprins de întrebarea lui Stansfield. Nu dăduse niciodată vreun semn că ar ști de relația lui cu Anna.

— E bine.

— Vrei să-l rog pe Președinte să discute cu ea?

— Nu… nu cred că e nevoie.

Rapp se apropie de șemineu și se uită jenat de la Kennedy la Stansfield, foindu-se puțin. Voia să termine odată cu discuția asta, să scape de povară.

— Din moment ce suntem doar noi trei, începu el poticnit, aș vrea să discutăm ceva. Când se termină treaba asta… de îndată ce aflăm cine e Profesorul ăsta… eu am terminat. Ies… mă retrag.

Niciunul dintre cei doi nu răspunse. Continuară să-l privească fără niciun gest, fără să încuviințeze, să dea din cap, să ridice o sprânceană, nimic.

— Vorbesc serios, continuă Rapp. Și nu mă voi răzgândi orice ați spune. Mă ocup de Profesor și gata, am terminat!

— Îmi pare rău să aud asta, Mitchell, răspunse în cele din urmă Stansfield. Vei fi de neînlocuit.

— Ei, au existat alții înaintea mea și vor mai exista și după mine.

— Nu au existat alții ca tine în trecut și mă tem că cei care vor veni după tine nu vor reuși să ajungă la același nivel.

— Agenția se va descurca.

— Nu e așa. Adevărul este că Agenția va avea nevoie de tine. Dacă președintele reușește să câștige suficienți aliați de partea lui, Irene va fi nominalizată pentru postul meu. Dar chiar și în acest caz fericit, ea va avea nevoie de tine.

— Ei bine, nu voi fi disponibil, răspunse Rapp încrucișându-și încăpățânat brațele la piept. Am oferit destul.

— Așa este, dar aș vrea să te mai gândești.

— Nu.

Mitch nu-l mai putea privi în ochi pe Stansfield. Ar fi vrut să-i accepte odată decizia și să termine discuția asta.

— Mitchell, înțeleg de ce vrei să te retragi. Irene mi-a spus că intenționezi să o ceri în căsătorie pe Anna, Nici eu nu aș fi putut să rămân în zona operațională și, în același timp, să fiu un soț și un tată bun. Cele două pur și simplu nu se potrivesc. Dar am putea să-ți oferim o altă poziție, să te angajăm oficial în Agenție. Ai putea face o grămadă de alte lucruri.

Dumnezeule, gândi Rapp, *nu pot să-i țin piept*!

— Domnule, dumneavoastră aveți abilități pe care eu nu le am.

— Nu cred asta.

— E adevărat. Eu n-aș rezista nicio zi la sediul central. Nu am răbdarea și diplomația necesară pentru a face politică.

— Nu e chiar atât de rău și, în plus, te vei adapta. Întotdeauna ai făcut-o.

— Dar nu vreau să o fac, domnule. Sunt om de teren, nu de birou.

Stansfield își ridică brațele, predându-se temporar.

— Nu trebuie să finalizăm discuția asta acum. Tot ce-ți cer este ca, înainte de a lua decizia finală, să-mi dai șansa de a mai discuta câteva lucruri.

Rapp ar fi vrut să fie ferm, să spună nu. Voia cu disperare să le spună că nu ar lucra la Langley nici dacă ar cădea cerul pe pământ, dar uitându-se la bătrânul din fața sa, omul pe care îl divinizase timp de un deceniu, era conștient că nu putea să o facă. Nu-i putea spune nu bătrânului spion.

— Te rog promite-mi că-mi vei oferi o ultimă audiență. Avem lucruri de discutat înainte să iei decizia finală.

Rapp cedă cu o expirație lungă și dureroasă. Stansfield îi zâmbi și în clipa aceea telefonul lui Mitch începu să sune. Acesta verifică identitatea apelantului și răspunse.

— Care-i treaba?

— Cred că l-am găsit, spuse Coleman.

Rapp ridică privirea făcându-le semn celor doi.

— Spune-mi.

— Numele lui e Peter Cameron. Nu sunt 100% sigur, dar cred că e el. Când l-am văzut în Colorado avea barbă, iar în fotografia din dosar nu are.

— Cine e tipul?

— A lucrat pentru Agenție între 1974 și 1998, la Biroul de Securitate. A făcut de toate: poligraf, protecție personală, curățarea birourilor de dispozitive de ascultare, orice. În ultimii ani a fost șef de departament.

— A condus Biroul de Securitate?

— Da.

Rapp se înfioră gândindu-se la câte informații secrete avusese acces omul.

— Unde îl putem găsi?
— Are un apartament în Georgetown.
— Unde?
Coleman îi dădu adresa și apoi Mitch întrebă:
— Cât de repede puteți ajunge acolo?
— Douăzeci de minute.
— În regulă. Trimite-mi poza și hai să ne întâlnim la Safeway. Ia-l și pe Marcus cu dubița. Și spune-i să-și țină gura. Nu vreau să știe cineva din Langley de treaba asta.
— Ne vedem acolo.
Rapp închise și îi privi pe Stansfield și Kennedy.
— Scott crede că l-a găsit pe Profesor și n-o să vă placă deloc. Știți ce a făcut în ultimii douăzeci și ceva de ani?
— Ce? întrebă Kennedy.
— A condus Biroul de Securitate de la Langley.
— Cum îl cheamă? întrebă Stansfield.
— Peter Cameron.
Stansfield clătină din cap. Nu era o veste bună. Directorul știa exact cine e Cameron. În calitate de șef al Biroului de Securitate din 1996 până în 1998, acesta fusese practic șeful Gestapo-ului de la Langley, cu acces nelimitat la informații ultrasecrete.

•

Senatorul Clark se ridică din pat la ora 7:00. Întotdeauna se trezea la ora 7:00, indiferent dacă era în Washington sau Arizona. Și asta în ciuda faptului că era pasăre de noapte și niciodată nu mergea la culcare înainte de ora 1:00. În această dimineață de joi, era în Washington. Soția numărul trei era deja la sală, pentru ora de aerobic de dimineață sau cine știe ce alt sport. Lui Clark nu-i păsa prea mult, câtă vreme funcționa și o păstra în formă.
În timp ce își puse o felie de pâine la prăjit, începu să frunzărească ziarul de dimineață. Menajera urma să ajungă la ora 8:00. Clark își prepara întotdeauna singur micul dejun, ceea ce nu

era mare lucru din moment ce consta într-o cafea neagră și două felii de pâine prăjită. Dar îi plăcea să se bucure de acest moment al zilei: singur în castelul său, cu nimeni în jur care să-l deranjeze. Era, de asemenea, unicul moment al zilei când se putea concentra asupra investițiilor sale. Citea Wall Street Journal și apoi dădea ordine diverșilor brokeri, consilieri și manageri pe care îi angajase. Până acum refuzase să devină sclavul tendinței emergente de a-și transfera investițiile în mediul online.

Un zgomot se auzi din bucătărie și Clark se lăsă pe spate în scaun, pentru a arunca o privire televizorului amplasat deasupra cuptorului cu microunde. Camerele de securitate ale reședinței erau legate la toate televizoarele din casă, astfel încât să vadă de oriunde ce se întâmpla la poartă. Ecranul îi arătă un Peter Cameron proaspăt bărbierit, care stătea la volanul mașinii sale, așteptând la poartă. Clark apăsă butonul intercomului.

— Bună dimineața, Peter.

— Bună dimineața, domnule.

— Te las imediat înăuntru. Ai cafea în bucătărie dacă vrei, apoi du-te în birou. Voi veni și eu în câteva minute.

Clark își strânse cordonul halatului de baie și porni în sus pe scări. Apariția lui Cameron era un semn bun. Dacă veștile erau cele la care spera Clark, s-ar putea să anuleze asasinatul. Cameron era o unealtă utilă. Prea utilă pentru a fi aruncată la gunoi. Doar dacă, firește, devenea absolut necesar.

•

Peter Cameron își parcă mașina și se îndreptă direct spre birou. Nu voia cafea, deja era într-o stare de surescitare incredibilă. Gândul că va trebui să-i spună adevărul lui Clark îi dădea o senzație de vomă. Dar Cameron se gândea că senatorul e un om corect. Avea grijă de oamenii loiali, iar Cameron îi fusese extrem de loial.

Cameron se apropie de șemineu și studie superba pușcă Winchester .45-70 din 1886. Era perfectă, magnifică, un exemplu de măiestrie. Până acum câteva zile sperase în secret că senatorul va fi atât de mulțumit de rezultatele muncii sale că-i va oferi cadou această minunată piesă. Dar acum această speranță părea deșartă.

Senatorul Clark coborî peste 20 de minute. Era îmbrăcat într-un costum scump și avea o cană cu cafea în mână. Clark traversă încăperea îndreptându-se spre birou și așeză cana pe suprafața lucioasă. Rămânând în picioare, remarcă:

— Peter, ai renunțat la barbă. Arăți mult mai bine.

— Vă mulțumesc, domnule. Și dumneavoastră arătați mult mai suplu, răspunse Cameron ezitant.

— Mulțumesc.

Clark se îndreptă spre scaunul din spatele biroului, intenționând să se așeze, dar în momentul în care observă expresia lui Cameron se opri.

— Ia loc, te rog. Vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

Senatorul se lăsă încet în scaunul de piele și luă cana în mâini. Cameron era aplecat într-o poziție defensivă și senatorul înțelese că lucrurile nu merseseră conform planului.

— Să înțeleg că Rapp și iubita lui au fost eliminați?

— Ăăă…, se bâlbâi Cameron, căutând cea mai bună modalitate de a-i spune ce avea de spus. Situația a luat o întorsătură neașteptată.

— Adică?

— Mă tem că Rapp e acum în poziția de putere.

Nu era ceea ce voia să audă Clark.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Peter.

— La miezul nopții am plecat de la casa lui Rapp, îndreptându-mă spre oraș. Aveam de rezolvat câteva aspecte referitoare la întâlnirea care urma să aibă loc în dimineața asta. Când am plecat eu, totul era în regulă, sublinie Cameron,

disperat să se absolve de orice vină. Rielly era convinsă că suntem agenți FBI. Înainte să plec de acasă l-am sunat pe Duser și…, se foi Cameron jenat, lucrurile au luat-o razna.
— Cum așa?
— Nu sunt sigur. În timp ce vorbeam cu Duser am auzit zgomote și apoi linia s-a întrerupt. Câteva minute mai târziu, am primit un telefon de la Duser.
— Și?
— Nu era Duser. Apelul era de pe telefonul lui, dar nu era el.
— Cine era?
— Ăăă… Rapp.
— Și ce a spus? întrebă Clark, încercând să înțeleagă ce se întâmplase.
— Același lucru ca data trecută. Că mă va ucide.
Clark nu credea o vorbă din ultima replică a lui Cameron. Rapp era mult prea deștept pentru a spune doar asta. Cu siguranță voia să știe cine e în spatele lui Cameron. Dar acum nu era momentul să preseze.
— Duser e mort?
— Așa presupun.
— Sau poate e interogat?…
Cameron era pregătit pentru această întrebare.
— Nu are ce să dezvăluie. Nu știe nimic despre mine.
Clark și-ar fi dorit să-i împărtășească încrederea, dar adevărul era că nu o făcea.
— Ce propui să facem?
Întrebarea nu era reală, avea doar scopul de a-l face pe Cameron să se simtă în siguranță, să simtă că opinia lui conta.
— Cred că e momentul să dispar pentru o vreme. Să las urma să moară odată cu Duser.
— Te retragi acum pentru a reveni în forță altă dată, în circumstanțe mai favorabile.
— Exact.

— Crezi că există vreo posibilitate ca Duser să-l conducă pe Rapp spre tine?

— Nu, scutură din cap Cameron. Și asta presupunând că e în viață, ceea ce nu cred. Am fost foarte atent cu el.

— Bun, spuse Clark, atent să nu-și trădeze gândurile. Ești sigur că nu vrei să mai încerci o dată să ajungi la Rapp?

Cameron se gândi un moment.

— Mi-ar plăcea… chiar mi-aș dori, dar cred că lucrurile sunt prea încinse acum. Dacă lăsăm puțin situația să se liniștească, va fi mult mai ușor data viitoare.

— Cred că ai dreptate, prietene, zâmbi Clark gândindu-se *Păcat că tu nu vei fi în viață data viitoare.* Ce vrei să faci? continuă el.

— Aș vrea să plec din țară câteva săptămâni.

Clark încuviință.

— De acord. Ai un loc anume în minte?

— Câteva.

— Ce zici de insula mea?

Cameron sperase ca senatorul să-i propună insula lui privată din Bahamas, dar după ultimele evenimente nu îndrăznise să aducă vorba de asta.

— Insula ar fi perfectă, aș evita vama și complicațiile aferente.

— S-a făcut. Aranjează direct cu oamenii mei. Ai fost un om foarte valoros pentru mine, Peter. Nu aș vrea să te pierd acum.

Cameron zâmbi, ușurat că senatorul înțelesese situația și fusese atât de calm.

— Nu mă veți pierde, domnule. Mă voi ocupa personal de Rapp când mă voi întoarce.

— Când vrei să pleci?

— Astăzi. Trebuie doar să mă opresc puțin pe la biroul meu de la universitate și să aranjez câteva lucruri, apoi am plecat.

— Nu treci pe acasă deloc?

— Nu. Am deja tot ce-mi trebuie la mine.

— Bine, spuse Clark ridicându-se și îndreptându-se spre ușă. Sună-mă când pleci de la birou și după aceea, când ajungi pe insulă.

— Așa voi face, domnule.

La ușă, senatorul își puse o mână pe umărul lui Cameron.

— Ai grijă, Peter.

— Mulțumesc, domnule, nu vă faceți griji pentru mine.

Cei doi își strânseră mâinile și Cameron plecă. Clark închise ușa și se întoarse în birou, deschizându-și imediat calculatorul. Îi trimise un mesaj Colonelului, cu instrucțiuni precise referitoare la cum să acționeze. La final, decise să arunce o ultimă propoziție cu promisiunea unui bonus. Apoi trimise e-mailul și închise calculatorul. Cu puțin noroc va scăpa de Cameron înainte de prânz.

41

Donatella Rahn stătea pe podeaua camerei de hotel, în poziția lotusului, atentă la respirație. Își imagina valuri line spărgându-se la țărmul unei plaje pustii, într-un ritm constant. Dormise bine, fără probleme. Ani de zile, numai gândul la somn o speriase. Indiferent cât de mult încercase, somnul fugea de ea. Probabil din cauza drogurilor sau a asasinatelor. Sau poate din cauza ambelor. Chipurile victimelor ei o bântuiau noaptea, așa că încercase toate tipurile de pastile de somn care, inevitabil, îi dăduseră dependență. Avusese nevoie de o lună la un centru privat din nordul orașului Milano pentru a se vindeca.

Apoi încercase cu bărbații, dar nu orice bărbat. La frumusețea ei, își permitea să aleagă. Dar asta îi crease un nou set de probleme, așa că în cele din urmă abandonase și această tactică. De la bărbați se mutase la hipnoză, masaj, acupunctură, aromaterapie, ierburi, orice. Dar nimic nu funcționa mai mult de o lună. După ani de chin, cu șase ani în urmă descoperise yoga. Din acel moment, somnul încetase să mai fie o problemă. Descoperise pacea, pentru prima dată în viață. Yoga o condusese la un alt nivel de relaxare, unul despre care nici măcar nu știa că există. Îi permisese să se oprească din fuga ei perpetuă de trecut și să înceapă să spere în viitor.

Rahn stătea pe un prosop. Era complet goală, cu picioarele încrucișate și mâinile odihnindu-se pe genunchi, cu palmele în sus. Postura era dreaptă, dar nu rigidă, cu bărbia relaxată, ochii închiși, respirația egală, iar bătăile inimii rare și liniștite. Donatella își imagina că stă pe terasa unei splendide vile din Lombardia, uitându-se la apele azurii ale Lacului Como. Era locul în care se refugia de cele mai multe ori, atât în realitate cât și în imaginație. Lacul Como era ascuns între crestele

înalte ale Alpilor din nordul Italiei, aproape de granița cu Elveția. Era, în opinia Donatellei și a multora dintre conaționalii ei, unul dintre cele mai frumoase locuri din lume. O oază de relaxare, unde nimeni nu părea a fi în grabă și ceasul de mână era un accesoriu inutil. Rahn avea o căsuță acolo, cu o deschidere micuță de 15 metri la apele lacului. Pentru moment era suficient, dar ea spera ca în curând să cumpere ceva mai mare. Punea bani deoparte pentru a-și achiziționa vila visurilor ei. Una dintre acele construcții clasice, aristocrate, cu sute de metri deschidere la lac și cel puțin patru hectare de teren împădurit unde să-și petreacă după-amiezile de vară. Era un vis care într-o zi, era convinsă, va deveni realitate.

Razele soarelui pătrundeau pe fereastră și îi încălzeau pielea netedă și bronzată. Deodată auzi un bip sonor și apele Lacului Como dispărură. Donatella deschise ochii și se ridică cu o mișcare fluidă și grațioasă. Telefonul ei Motorola StarTAC era pe birou. Donatella îl deschise și văzu că primise un mesaj.

> *Subiectul va fi în biroul său din Funger Hall, Universitatea George Washington, între orele 8:15 și 8:30. Apoi va pleca din țară pentru o vreme. Ar fi de preferat dacă te-ai întâlni cu el la birou. Destinația e Caraibe. Dacă nu te vei putea vedea cu el la birou, va trebui să călătorești acolo. Dar, repet, e de preferat să rezolvi problema astăzi, caz în care clientul nostru va oferi 25 000 în plus*.

Donatella aruncă o privire ceasului de pe noptieră. Avea nevoie de 15 minute pentru a se pregăti și încă 9 pentru a ajunge la biroul lui Cameron pe jos. Se cronometrase în seara precedentă, când ieșise în recunoaștere. În câteva

secunde luă decizia. Putea să ajungă acolo înaintea subiectului, astfel încât să evalueze situația de la fața locului și să decidă dacă poate finaliza misiunea sau va trebui să anuleze. Mișcându-se cu viteză, intră în baie și își prinse părul negru bogat într-un coc neglijent. Își aplică pe față, gât și mâini un fond de ten profesional, schimbându-și culoarea măslinie naturală într-una mult mai palidă. Apoi îmbrăcă o pereche de colanți negri până la genunchi și un tricou alb cu mânecă lungă. Își trase deasupra un fel de rochie bej fără mâneci care arăta ca un sac. Ultimul element al deghizării fu o perucă blondă ștearsă, cu părul până la umeri.

Apoi strânse cu atenție obiectele de pe măsuță și le puse întruna dintre pungile de spălătorie ale hotelului, pe care o aruncă în valiză. Încălță o pereche de pantofi sport albi și se privi în oglindă. Ținuta era oribilă, tipic americană, dar asta fusese și intenția. Donatellei îi plăcea să o numească ținută de nevastă cu patru copii acasă. În orice oraș din America s-ar fi integrat perfect în peisaj. Își închise valiza, o încuie și o lăsă lângă ușă. Urma să sune recepția de pe drum și să-i roage să o aducă jos. Părăsi camera cu geanta pe umăr și coborî cu liftul până în lobby.

•

Rapp ajunse la Safeway cu câteva minute înaintea celorlalți și începu să frunzărească, pentru a zecea oară, dosarul subțire care fusese trimis la casa directorului Stansfield și fotografia alb-negru din interior. Era sigur că nu-l întâlnise în viața lui pe Cameron. Ceea ce excludea din start orice resentiment personal. Peter Cameron lucra pentru altcineva. Drumul din McLean până aici îi oferise lui Mitch timpul necesar pentru a se gândi la ramificațiile mai mari ale problemei. Până acum se concentrase pe el însuși și modul în care evenimentele săptămânii trecute îl afectaseră personal, dar acum începea să vadă lucrurile în perspectivă.

Nu-i văzuse niciodată pe Stansfield și Kennedy atât de îngrijorați și, cu cât se gândea mai mult, cu atât înțelegea mai profund situația. Dacă Peter Cameron lucra pentru un serviciu de informații străin, marea întrebare era de cât timp o făcea și câte informații secrete transmisese de-a lungul timpului. Pentru a înrăutăți lucrurile, omul era și consultant în cadrul comisiilor de informații ale Congresului și asta însemna acces la și mai multe informații ultrasecrete. Brusc, scandalul Aldrich Ames[9] părea acum o joacă de copii.

Înainte de a părăsi casa directorului Stansfield, acesta îi dezvăluise magnitudinea situației. Cameron trebuia capturat în viață, într-o manieră cât mai discretă. Fără scene, nimic care să atragă atenția poliției, presei, sau cuiva din Agenție. Stansfield subliniase importanța păstrării Agenției la distanță, nu știa în cine putea avea încredere și în cine nu. Îl însărcinase pe Rapp cu conducerea misiunii, dar îi oferise susținerea lui Kennedy și a Centrului de Contraterorism. Însă ar fi preferat ca implicarea lor să fie minimă. Chestiunea trebuia să rămână secretă.

Când ajunse dubița, Rapp ieși din mașina sa și urcă în ea. În spate îl așteptau Dumond și Coleman. Hackett și Stroble erau în Ford Explorer, parcați pe Strada Wisconsin. Dubița ieși din parcare, o luă la stânga și se îndreptă spre sud. Apartamentul lui Cameron era la mai puțin de un kilometru distanță. Când ajunseră în vârful dealului intrară pe Strada R și încetiniră. Biblioteca Dumbarton Oaks era pe stânga. Clădirea în stil vechi, federal, era amplasată pe una dintre cele mai scumpe proprietăți din Georgetown.

Rapp luă de pe un raft o stație Motorala de emisie-recepție și spuse:

— Băieți, vreau să rămâneți în spate. Mergeți pe Strada Q și parcați. Noi vom intra să verificăm situația mai întâi.

Apoi se întoarse spre Dumond și continuă:
— Trecem prin față, încet, pentru a putea scana clădirea cu microfoanele direcționale. Să vedea dacă e acasă.
— În regulă.
— Trebuie să punem mâna pe el în viață, îi spuse el apoi lui Coleman.
— Nu pot să promit asta.
— Știu, dar trebuie să încercăm. Intrăm doar noi doi. Marcus, adăugă el întorcându-se din nou spre Dumond, ce altceva ai descoperit despre tipul ăsta?
— Predă la Universitatea George Washington.
— Altceva?
— Nimic. Am verificat în sistemul poliției de frontieră, nu există nicio înregistrare cum că ar fi părăsit țara în ultimele șase luni.
— E posibil să fi ieșit cu mașina?
— Nici vorbă, am verificat tot.
— Conturile bancare?
— Nu am ajuns încă acolo.
— În regulă. Dă-mi orarul cursurilor lui.
Dumond ridică un deget, semnalizându-i să tacă, și își coborî microfonul căștii:
— Oprește la următorul colț și dă-mi un moment să aranjez totul. Suntem la o stradă distanță, adăugă el întorcându-se spre Rapp și Coleman. Sunteți gata?
— Da.
Dubița trecu foarte încet prin fața clădirii, apoi întoarse în capătul străzii pentru o nouă trecere. În acest cartier nu existau alei între clădiri, așa că nu puteau arunca o privire și în spate. Dumond manipulă microfoanele direcționale astfel încât să prindă orice zgomot din clădirea de trei etaje. La cea de-a doua trecere, Dumond îi ceru șoferului să oprească o clipă în fața clădirii. Folosind joystick-ul de pe panoul de control, Marcus mări imaginea cutiilor poștale de la intrare. Când găsi ceea ce căuta îi spuse șoferului să înainteze până la capătul străzii și să parcheze. Apoi le arătă cutiile poștale

lui Rapp și Coleman. În clădire erau patru apartamente: câte unul la etajele 1, 2 și 3, și un altul la subsol.

— Cameron stă la etajul 3.

— Văd, răspunse Mitch privind imaginea cu atenție. Ai prins ceva cu microfoanele?

— Nimic la etajul 3, dar am auzit un televizor la etajul 2 și apa curgând la etajul 1.

— Nimic la nivelul grădinii?

— Nu.

— Ce crezi? întrebă Rapp întorcându-se spre Coleman.

— Nu cred că e acasă. Tu ai fi, dacă ai fi în locul lui?

— Probabil că nu. Hai să aruncăm o privire, spuse Mitch luând o stație radio. Băieți, mergem să cercetăm puțin zona. Ne așteptați aici.

— Ce acoperire avem? întrebă Coleman.

Erau îngrozitor de nepregătiți pentru asta. Ambii purtau blugi, geci și șepci de baseball, și amândoi aveau nevoie de un bărbierit serios. Dacă îi vedeau vecinii băgându-și nasul, era foarte posibil să sune poliția. Rapp se uită în jur și spuse:

— Marcus, dă-mi clipboard-ul ăla. Poți să afli cine e proprietarul?

— Da, trebuie doar să accesez baza de date a primăriei, să văd cine plătește impozitul pe proprietate.

— Fă-o!

— La ce te gândești? întrebă Coleman.

— Lucrăm la Metropolitan Roofing și proprietarul ne-a rugat să inspectăm acoperișul pentru o licitație.

— Dar dacă proprietarul locuiește aici?

— De aceea l-am rugat pe Marcus să verifice cine e proprietarul.

— Bingo! anunță acesta. Tipul care plătește taxele nu se regăsește pe cutiile poștale.

— Bun, răspunse Rapp. Ai tot ce-ți trebuie? continuă el întorcând capul spre Coleman.

Acesta încuviință din cap și se bătu pe buzunarul de la piept.

— Marcus, dă-ne un avans de 30 de secunde, apoi mută dubița mai aproape și dă-ne supraveghere audio. Între timp, continuă să sapi. Avem nevoie de cât mai multe informații despre tipul ăsta. Rapid.

Cei doi coborâră din mașină pe trotuarul din piatră cubică. Între trotuar și curtea din față a clădirii se afla o poartă scundă din fier forjat. Rapp se opri la poartă, ca și cum nu ar fi fost sigur de adresă. Se uită la clipboard și apoi din nou la numărul de pe poartă. Apoi intrară și înaintară până la ușa de la intrare. Mitch se poziționă în lateral, în timp ce Coleman se aplecă și începu să lucreze la yală. Rapp ridică stația la gură și șopti:

— Marcus, adu dubița și spune-mi dacă auzi ceva la etajul trei.

Coleman descuie ușa și aceasta se deschise fără zgomot. Cei doi pășiră în hol, se uitară în sus pe scări și așteptară în tăcere timp de 30 de secunde. În clipa în care Dumond confirmă faptul că nu se aude nimic, porniră pe scări. Aveau armele în tocuri, dar mâinile în interiorul gecilor, gata să scoată armele în orice moment. Ajunseră la etajul doi fără incidente și porniră spre destinația lor de la etajul trei. Odată ajunși acolo își scoaseră căștile și le conectară la stațiile radio, astfel încât să poară comunica fără să-și folosească mâinile. Ușa lui Cameron avea trei yale separate. Coleman porni la treabă, în timp ce Rapp lăsă clipboard-ul jos și își scoase arma.

— Marcus, șopti el, auzi ceva?

— Nimic, doar huruitul frigiderului.

— Anunță-mă dacă se schimbă ceva. Cum arată strada?

— Liniște, se auzi vocea lui Stroble.

Coleman ajunse la ultima yală. Era cea mai complexă și îi dădu ceva bătaie de cap. Dar după câteva minute de frustrare reuși și se ridică. Își

puse instrumentele în buzunar, scoase arma și arătă spre el, apoi Rapp. Acesta scutură din cap cu încăpățânare. Era problema lui mai mult decât a lui Coleman, așa că el urma să intre primul.

— Marcus, intrăm, șopti el întinzând brațul cu Beretta. Încuviință din cap spre Coleman, care aștepta cu mâna pe clanță. Acesta apăsă, deschise ușa și se dădu deoparte pentru a-i face loc. Mitch intră cu viteză. Auzi bipăitul alarmei dar nu-i dădu importanță. Va trebui să aștepte. Se mișcă cu viteză, de la stânga la dreapta, căutând o mișcare și reamintindu-și constant că trebuie să-l captureze pe Cameron în viață și să țintească umărul, nu capul.

Coleman intră și el în spatele lui Rapp și închise ușa. Auzi și el alarma dar o ignoră, căutând cu privirea colțurile îndepărtate. Când Rapp o luă la dreapta, Coleman se îndreptă spre stânga. Sufrageria și bucătăria fură verificate în câteva secunde, apoi porniră pe holul care ducea probabil spre dormitor, birou și baie. Se mișcau într-o liniște deplină. Mitch verifică rapid baia și se îndreptă spre dormitor. Coleman îl urmă. Închise ușa de la baie, apoi se poziționă astfel încât să-l poată acoperi pe Rapp. Ușa dormitorului era deschisă. Mitch se opri o clipă pentru a-i permite lui Coleman să-l ajungă din urmă, apoi intră în încăpere aplecat, cu arma în față. Văzu mișcare în dreapta cu coada ochiului și se roti rapid, cu degetul pe trăgaci. Înainte de a trage, realiză că era o pisică, care tocmai sărea de pe dulap pe podea. Aruncă o privire rapidă prin cameră. Patul era făcut și pe el se afla un maldăr de haine. Pe podea, lângă pat, era o valiză. Rapp înregistră imaginea și porni spre ultima cameră.

Biroul era, de asemenea, gol. Se așteptau ca Peter Cameron să nu fie acolo, dar tot erau puțin dezamăgiți. Rapp tocmai începuse să se uite pe birou când se auzi vocea lui Dumond în cască:

— Bipăitul vine de la alarmă?

— Da, răspunse Mitch.

— Spune-mi repede ce firmă e, ca să nu aveți o surpriză neplăcută.

Rapp se duse repede spre sufragerie și se apropie de panoul de control de lângă ușă.

— Scrie Omega Security. Poți să o oprești?

— Nicio problemă, dă-mi două minute.

Rapp se întoarse și puse mâna pe telefon. Coleman, disciplinat ca întotdeauna, era ocupat verificând dulapurile. O secundă mai târziu, Rapp o avea pe Kennedy la telefon.

— Nu e aici. Am declanșat alarma, dar Marcus intră acum în rețeaua firmei de securitate să rezolve problema.

— Vrei să trimit o echipă acolo?

— Da, dar ai grijă pe cine trimiți.

— În regulă. Altceva?

Mitch se gândi la valiza din dormitor.

— Alertează aeroporturile din zonă. Cred că se pregătește să fugă.

— Hmm, nu știu dacă e o idee bună.

— Știu, dar e mai bine decât să-l lăsăm să dispară.

42

Parcarea Universității George Washington era amplasată la intersecția străzilor H și 22. Ca cele mai multe parcări supraterane, și aceasta era, în esență, un bloc uriaș de ciment, fără niciun semn distinctiv. Cameron intră gândindu-se la cum să ajungă mai repede pe insulă. Cel mai ușor ar fi fost să prindă un zbor din Miami și apoi, sub un nume fals, să zboare la Nassau sau Grand Bahama. Din oricare dintre aceste destinații ar fi fost floare la ureche să ia un charter care să-l ducă pe insulă. Ultima parte a călătoriei era cea la care nu se gândea deloc cu plăcere. O altă opțiune ar fi fost să-și ia o zi liberă și să conducă până în Florida. Drumul și solitudinea i-ar prinde bine, l-ar ajuta probabil să descurce ițele acestui blocaj blestemat.

Cameron găsi un loc de parcare la etajul șase și parcă. În clipa în care coborî din mașină decise să nu conducă până în Florida. Lucrurile s-ar putea complica, cel mai bine era să iasă rapid din țară și să stea pe insulă o vreme, pentru a decide ce era de făcut. Rapp va trebui eliminat mai devreme sau mai târziu și Senatorul Clark nu avea la cine să apeleze cu excepția lui Cameron. Era treaba lui și știa că el va trebui să o ducă la bun sfârșit.

Profesorul luă liftul până la parter și ieși pe Strada H. Ceva îl neliniștea în legătură cu comportamentul Senatorului Clark de dimineață. Luase veștile mult prea calm, ca și cum nu ar fi contat prea mult. Clark era un individ foarte complex; părea simplu și direct la prima vedere, dar, așa cum îi dovedise lui Cameron de nenumărate ori, era extrem de viclean. Cameron admira oamenii capabili să ia decizii majore, oameni cărora nu le era teamă să folosească forța pentru a obține ce vor.

Dacă ar fi îndeplinit cu succes misiunea din Germania, nimic din toate acestea nu s-ar fi

întâmplat. Dacă ar fi reușit să-l ucidă pe Rapp, totul ar fi fost perfect. CIA s-ar fi aflat sub atacul presei internaționale și asta i-ar fi permis lui Clark să-și joace cărțile. Senatul și Camera ar fi deschis o serie de anchete și audieri, Rudin ar fi sfârșit arătând ca un câine turbat, iar Clark ca singurul capabil să devină Președintele SUA. Dar Rapp refuzase să coopereze. Lui Cameron nu-i plăcea să recunoască, dar tipul era un adversar pe cinste. Îl subestimase, iar acum se vedea nevoit să se retragă și să se pregătească pentru o nouă rundă. Data viitoare nu vor exista planuri elaborate, doar un glonț tras de la distanță. Rapp nici măcar nu va ști ce l-a lovit.

•

Rapp și Coleman se întoarseră la dubiță. Dumond accesase rețeaua Universității George Washington și le arăta acum o hartă detaliată a campusului. Localizase și biroul lui Cameron, situat la etajul cinci al Clădirii Funger.

— Băieți, aduceți Explorer-ul în față, spuse Rapp în stație. Noi doi vom verifica biroul, continuă el uitându-se spre Coleman, în timp ce Kevin și Dan vor supraveghea apartamentul.

Hackett și Stroble ajunseră în câteva secunde și coborâră din Ford, urcându-se în dubiță. Coleman trecu la volanul Explorer-ului și plecă împreună cu Rapp. Întoarseră pe Strada 28 și se îndreptară spre Râul Potomac. Mitch o sună pe Kennedy și îi spuse că se duc spre biroul lui Cameron.

Când ajunseră în apropierea universității, Coleman încetini; trotuarele erau pline de studenții care se duceau la ore și personalul medical de la Spitalul GW. Clădirea Funger era peste drum de Biserica Episcopală Sfânta Maria, o clădire istorică și o atracție turistică majoră a capitalei. Pe stradă nu era niciun loc de parcare gol, așa că întoarseră pe o alee laterală de lângă biserică și găsiră un loc în spate.

Înainte de a coborî din mașină, Rapp îl privi pe Coleman și spuse:

— Îl vreau viu, dar dacă lucrurile o iau razna, nu vreau să eziți. Îi tragi un glonț în frunte și gata.

•

Donatella înconjură clădirea încet, căutând semne că ar fi supravegheată, apoi intră în hol, ușor surprinsă să-l găsească gemând de studenți. Cei mai mulți stăteau în grupuri, vorbind și râzând, așteptând să înceapă orele. Se apropie de avizier și se uită cu atenție, ca și cum ar fi căutat ceva anume. Era o scuză bună pentru a verifica dacă cineva o urmărea. Noaptea trecută, după ce verificase apartamentul lui Cameron, se îndreptase pe jos spre universitate, cronometrând fiecare etapă a drumului, verificând fiecare alee, drum și părculeț de pe traseu. Verificase, de asemenea, Clădirea Funger, notându-și în minte toate ieșirile, memorând toate camerele de luat vederi și amplasamentul acestora. Pe drumul de întoarcere la hotel luase o broșură cu orarul trenurilor din stația de metrou Foggy Bottom. Stația se afla la doar două străzi de biroul lui Cameron, dacă ceva nu mergea bine era cea mai sigură variantă de ieșire.

În clipa în care mulțimea de studenți începu să se subțieze, Donatella se îndreptă spre scări. Clădirea Funger avea șase etaje, iar biroul lui Cameron se afla la etajul cinci. Donatella urcă până la etajul doi și intră pe hol, trecând de câțiva studenți care nu-i dădură nicio atenție. Când ajunse în capătul holului se opri și se uită în jur, încercând să vadă dacă era cineva acolo care nu se încadra în peisaj. Pe hol erau doar cinci studenți care sporovăiau zgomotos. Convinsă că totul e în regulă, Donatella porni spre etajele superioare. Știa de la vizita din noaptea trecută că etajele cinci și șase erau ocupate de birourile profesorilor și administrației, ceea ce spera să însemne și mai puțini oameni pe holuri.

Se opri la etajele trei și patru și verifică holurile. Nu văzu nimic neobișnuit și continuă spre etajul cinci. Nu era emoționată. În comparație cu alte misiuni, aceasta părea destul de simplă. Dar știa prea bine că, în branșa ei, aparențele pot fi, de multe ori, înșelătoare.

•

Rapp și Coleman traversară Strada 23 în alergare, atrăgându-și un claxon și o înjurătură de la un șofer de taxi. Îl ignorară și continuară în viteză spre Clădirea Funger, unde trecură pe lângă un gardian mai preocupat de ziarul și cafeaua din mână decât de cei doi asasini aflați la doi pași de el.

— Scări sau lift? întrebă Coleman.

— Lift. Cameron nu pare genul care urcă pe scări.

Odată ajunși la lift, Coleman se uită în jur și spuse:

— Ar fi fost mai bine dacă i-am fi adus pe Kevin și Dan să țină sub observație ieșirile.

— Da, știu, răspunse Rapp, dar nu am vrut să-l lăsăm pe Marcus singur la apartament.

— Ai dreptate, mormăi Coleman. Avem nevoie de mai mulți oameni.

O clipă mai târziu liftul ajunse la parter și cei doi pășiră în cabină, împreună cu șase studenți zâmbitori.

•

Înainte de a părăsi scările, Donatella își verifică încă o dată poșeta, pentru a se asigura că are tot ce-i trebuie. Pistolul cu amortizor era la locul lui, dar ea spera că nu va avea nevoie de el. Instructorul ei, Colonelul Freidman, o antrenase în cele mai subtile tehnici de asasinare, spunându-i că oricine poate folosi o armă, chiar și un copil. Mai greu era să înveți pe cineva să folosească obiecte obișnuite pentru a ucide, de la șireturi de pantofi până la creioane. Donatella știa toate punctele vulnerabile ale corpului uman și, cu instrumentele potrivite,

putea ucide fără să lase nicio urmă. Rapid, tăcut și nedetectabil, acesta era motto-ul ei.

Verifică apoi poziția celorlalte două arme din poșetă, astfel încât să le poată scoate pe nevăzute, și intră pe holul lung. Imediat observă cele două persoane aflate în capătul opus al coridorului. Își strecură mâna dreaptă în geantă și atinse metalul rece al pistolului, privind cu atenție femeia și bărbatul din față. Ambii păreau profesori, erau genul academic. Bărbatul avea barbă și purta blugi, o cămașă în carouri și o cravată înnodată stângaci. Femeia avea o rochie destul de lălâie și sandale fără toc. Donatella se relaxă puțin și înaintă pe hol.

Ușa lui Cameron era închisă, așa că Donatella ascultă o secundă. Auzi scârțâitul unui scaun și decise să bată la ușă. Niciun răspuns. Donatella bătu din nou și spuse:

— Domnule profesor, numele meu este Amy Vertine. Decanul m-a trimis la dumneavoastră pentru o semnătură, aș vrea să mă înscriu semestrul viitor la unul dintre cursurile postuniversitare pe care le predați.

— Sunt puțin ocupat acum, ați putea reveni vă rog mai târziu?

— Din păcate, nu pot, spuse Donatella încercând clanța ușor. Ușa era încuiată. Trebuie să ajung la serviciu, continuă ea cu voce tare. Am auzit că sunteți un profesor excelent. Va dura doar un minut, promit!

Donatella se uită în stânga și în dreapta și fu ușurată să constate că cei doi profesori dispăruseră. Tocmai se întreba dacă va fi nevoie să zboare încuietoarea cu un glonț, când ușa se deschise și Peter Cameron îi făcu semn să intre.

— Îmi pare rău, spuse el. Trebuie să țin ușa încuiată, altfel intră studenții peste mine și nu mai plec niciodată.

Donatella întinse mâna și zâmbi:

— Amy. Este o onoare să vă cunosc, domnule Cameron.

Cameron îi zâmbi și el femeii frumoase din față și îi prinse mâna în mâinile lui.

— Te rog, spune-mi Peter.

Donatella îl privi cu un zâmbet promițător, apoi întoarse capul spre stânga, știind foarte bine că ținta ei va face același lucru. Arătând spre o placă de pe perete, întrebă impresionată:

— Aceasta e de la CIA?

Cameron aruncă o privire premiului primit de la câțiva prieteni din Agenție la aniversarea a 24 de ani în cadrul Agenției. În timp ce începu să răspundă mândru, flatat de interesul femeii, Donatella își strecură mâna în poșetă. Degetele i se strânseră în jurul mânerului de cauciuc al unui ac de oțel lung de zece centimetri. Îl extrase ușor, pe nesimțite, ținându-l pe lângă corp, apoi arătă spre o fotografie aflată în cealaltă parte a încăperii:

— Cine e acolo?

În clipa în care capul lui Cameron începu să se întoarcă, Donatella ridică acul și îl înfipse, cu viteza fulgerului, în urechea stângă a bărbatului. Înainte ca acesta să poată țipa, Donatella îi puse mâna la gură și răsuci acul cu forță, străpungându-i creierul. Omul se prăbuși, dar Donatella îl așeză cu grijă pe podea, răsucind încă o dată acul, pentru a se asigura că e mort. Apoi extrase încet arma însângerată și, ridicându-i un braț, o șterse de materialul de la subsuoară. Puse apoi acul înapoi în poșetă și, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, deschise ușa biroului și ieși, după care o încuie și plecă.

•

Ușile liftului se deschiseră și cei doi bărbați ieșiră pe holul etajul cinci. Coleman se uită în stânga, Rapp în dreapta. Ambii avea mâinile în interiorul gecilor, pe patul armelor. Pe hol era o singură persoană, o femeie blondă care mergea în direcția opusă, îndreptându-se spre scări. Mitch o

studie o secundă, era ceva bizar de cunoscut la felul în care mergea. Când ajunse în capătul holului, la scări, se întoarse și o secundă se uită în direcția lor. Rapp o văzu doar o clipă, apoi dispăru. Își aplecă capul într-o parte și miji ochii. Ceva… nu putea pune degetul pe ce era, dar era ceva la ea…

Coleman îl bătu pe umăr și îi făcu semn din cap să pornească. Se îndreptară în tăcere spre biroul lui Cameron, unde se opriră pentru a asculta cu urechea lipită de ușă. Rapp puse mâna pe clanță și o încercă, în timp ce Coleman supraveghea holul. Ușa era încuiată. Mitch făcu un pas în spate și îi făcu semn lui Coleman să bată la ușă. Acesta bătu de trei ori, apoi își scoase instrumentele pentru a se ocupa de încuietoare. O deschise în câteva secunde, apoi își scoase pistolul.

Rapp făcu același lucru și deschise ușa încet, măturând încăperea cu arma întinsă. Imediat văzu corpul de pe podea, dar continuă să verifice camera. Coleman intră după el și închise ușa.

— El e? întrebă Rapp îngenunchind lângă trupul neînsuflețit.

— Așa cred.

Mitch îi puse degetele pe gât, căutând pulsul. Pielea era caldă. Verificară rapid trupul, încercând să găsească cauza morții. Rapp fu cel care găsi, în cele din urmă, înțepătura din urechea stângă și imediat se gândi la femeia pe care o văzuse pe hol. Știa pe cineva care ucidea astfel. O știa foarte bine. Se ridică și, un moment, se gândi să o ia la fugă după ea. Dar era inutil, probabil că dispăruse deja. În plus, știa unde să o găsească.

Se uită din nou în jos, la corpul de pe podea. Nu era trist, moartea omului fusese inevitabilă. Dar i-ar fi plăcut să vorbească cu el înainte. Înjură în barbă și scoase telefonul, formând numărul lui Kennedy.

— L-am găsit.

— Unde?

— În birou. E mort.
— Tu ai făcut-o?
— Nu, așa l-am găsit.
— Ai ideea cine l-a ucis?
— Nu, minți el.
Kennedy făcu o pauză lungă, apoi spuse:
— Trimit o echipă să se ocupe de el.
— În regulă, noi așteptăm aici.
Apoi închise telefonul și se întoarse spre Coleman.
— De ce am senzația că urma se va opri aici? întrebă el gesticulând spre trupul lui Peter Cameron.

43

Președintele Hayes îl studie pe Thomas Stansfield, așezat în fața lui, de cealaltă parte a mesei de consiliu din Situation Room. Directorul CIA devenise o umbră. Era foarte slab, iar pe față i se citeau urmele neînduplecate ale cancerului. Niciunul dintre ei nu solicitase această întâlnire. Altcineva o făcuse. Cineva care le cunoștea secretele și care părea acum extrem de îngrijorat. În timp ce îl așteptau să sosească, Stansfield folosi ocazia pentru a discuta câteva lucruri cu președintele. Era joi seara, ora 19:00. Pentru bătrânul director al CIA fusese o zi încărcată. De când aflase că Peter Cameron e mort, Stansfield se străduise să găsească o legătură între acesta și persoana care îl angajase. Îi prezentă președintelui raportul cu ceea ce se întâmplase mai devreme și îi spuse că Rapp și Kennedy lucrau intens la a descoperi forțele din spatele lui Cameron.

Stansfield avea numeroși inamici, atât în Washington cât și în străinătate. Nu îi era teamă de cei pe care îi știa, ci de cei pe care nu-i cunoștea. Dar toți aveau un lucru în comun: își doreau cu disperare să pună mâna pe putere, să intre în atmosfera rarefiată a elitei Washingtonului. Pentru politicieni, asta însemna poziții de forță: președinții de comisii, portofolii ministeriale sau chiar funcția de Președinte – poziții care garantau intrarea în cel mai exclusivist club al lumii. Pentru birocrați, puterea însemna conducerea unor instituții sau agenții ale statului. Pentru ofițeri, însemna conducerea unor unități de elită ale Pentagonului sau chiar poziția de Șef de Stat Major. Toți erau oameni care bântuiau coridoarele ascunse ale puterii din Washington, la fel de puternici – sau poate chiar mai puternici – decât cei care conduceau marile corporații ale Americii. În cea mai mare parte, erau intriganți mărunți care

încercau să prindă o funcție mai importantă și să avanseze în carieră. Dar experiența îl învățase pe Stansfield că erau și unii care ar fi făcut orice, inclusiv lucruri îngrozitoare, pentru a-și atinge scopurile.

Era evident că, acum, unul dintre aceste grupuri luase CIA în vizor. Stansfield nu împărtășise aceste gânduri nimănui, voia mai întâi să asculte ce avea de spus vizitatorul lor. Îl durea gândul că muncise și sacrificase atât de mult pentru a asigura neutralitatea și stabilitatea iubitei sale Agenții, doar pentru a o vedea astăzi terfelită de niște oameni care nu aveau nici măcar decența de a-și arăta fața și de a lupta pe față, ca bărbații.

Nu putea permite Agenției să cadă pe mâinile unora care i-ar fi utilizat resursele uriașe pentru interese politice și personale. Trebuia să se asigure că Irene Kennedy va prelua funcția de Director al CIA și că va avea toate armele și informațiile necesare pentru a se proteja.

CIA era mult prea puternică pentru a cădea pe mâini nepotrivite. Președintele urma să o nominalizeze pe Kennedy, iar el urma să-și folosească toate abilitățile și contactele pentru a o susține. Hayes avea numeroase motive pentru care și-o dorea pe Kennedy, în ciuda eșecului de săptămâna trecută. În primul rând, Kennedy era mai mult decât calificată pentru slujbă. În al doilea rând, avea încredere în ea, ceea ce era mai important decât calificarea în sine. Dar cel mai important motiv era acela că președintele era îngrijorat. Avea nevoie de cineva care să-i țină spatele. Cu Irene Kennedy la cârma CIA, știa că nu va mai trebui să se ferească de agresiuni din partea aceea.

Dar oricât de mult și-ar fi dorit cei doi să o vadă pe Kennedy la conducerea Agenției, omul care urma să vină la întâlnire avea un cuvânt greu de spus în privința confirmării ei. Iar faptul că el solicitase această întâlnire în mijlocul acestei

mizerii cu Peter Cameron era destul de îngrijorător.

Senatorul Hank Clark intră în Situation Room și îi strânse mâna Președintelui Hayes. Când Stansfield încercă să se ridice pentru a face același lucru, Clark îi puse o mână pe umăr și spuse:

— Thomas, te rog, stai acolo. O legendă vie ca tine nu trebuie să se ridice pentru mine.

Președintele zâmbi și îi făcu cu ochiul lui Clark, în semn de aprobare, apoi întrebă:

— Vrei să bei ceva, Hank?

— Nu, mulțumesc, Robert.

Clark și Hayes fuseseră colegi în Senat timp de două mandate. Hayes era deja în Comisia pentru Informații atunci când Clark fusese numit președintele acesteia. Când erau singuri, ca acum, Hayes prefera să fie strigat pe numele mic.

— Ești sigur?

— Da, e în regulă. S-ar putea să am nevoie de ceva tare când terminăm discuția, dar până atunci mă abțin, răspunse el zâmbind.

Președintele gesticulă spre scaunul din fața lui Stansfield, invitându-l să ia loc, apoi se așeză.

Clark înconjură masa încet și își desfăcu nasturele de la sacou.

— Thomas, ce faci? începu el.

— Mor.

Clark zâmbi.

— Toți murim, Thomas. Nu-i așa, Robert?

— Așa e. Dar niciunul dintre noi nu a avut o viață ca a lui Thomas.

— Foarte puțini se pot lăuda cu asta. Țara asta îți datorează enorm.

Stansfield tăcu o clipă, pierdut în gânduri, apoi încuviință:

— Mulțumesc, domnule senator.

Clark chicoti.

— Nu te voi auzi niciodată spunându-mi Hank, nu-i așa?

— Niciodată, domnule, zâmbi Stansfield stins.

— M-am gândit eu, spuse Clark, apoi își încrucișă degetele pe masă și deveni serios.

Președintele observă asta și întrebă:

— Ce te neliniștește, Hank?

Clark tăcu un moment, părând să-și adune gândurile.

— Robert, ne cunoaștem de mult și întotdeauna am fost sinceri unul cu celălalt. Am fost ani de zile împreună în Comisie și mereu am respectat faptul că ai pus securitatea națională deasupra intereselor de partid.

— Și eu am respectat același lucru la tine.

— Mulțumesc. Aș vrea să-mi dai cuvântul tău că vei trata cu maximă discreție ce vom discuta aici.

Președintele ridică sprâncenele, surprins.

— Ai cuvântul meu, Hank.

— Sunt foarte îngrijorat de ce se va întâmpla cu CIA după ce Thomas ne va părăsi. Cred că știu pe cine ați ales ca succesor și aveți toată susținerea mea. Cred că Dr. Kennedy este cea mai potrivită alegere, cel mai bun candidat. Și, cel mai important, dacă Thomas consideră că e cea mai bună alegere, eu mă bazez pe judecata lui. Așa că veți avea toată susținerea mea în timpul procesului de confirmare.

Stansfield era ușurat, știa că susținerea lui Clark e crucială.

— Mă bucur să aud asta, Hank, spuse președintele.

Hayes nu era amator, jucase jocul politic prea mulți ani și era conștient că trebuia să ofere ceva la schimb, așa că întrebă direct:

— Ce dorești în schimbul acestei cooperări?

Clark se prefăcu ofensat.

— Robert, am acceptat poziția de Președinte al Comisiei pentru că mi-am dorit să nu expunem comunitatea de informații cine știe cărui nebun. Îmi ofer sprijinul deoarece știu că Dr. Kennedy va

face o treabă bună și, mai ales, că nu este coruptibilă.

— Mă bucur să aud asta. Îmi cer scuze dacă te-am ofensat.

Clark flutură din mână ca și cum ar fi alungat o muscă.

— Robert, știi prea bine că e nevoie de mult mai mult pentru a mă ofensa pe mine.

— Așa este, zâmbi președintele.

— Sunt două motive pentru care am venit aici în seara aceasta. Robert, pe vremea când eram împreună în Senat, exista un mic grup, din care făceam și noi parte, care considera că guvernul nu face suficient pentru a combate terorismul. Și atunci am luat decizia de a contacta Directorul adjunct de operațiuni, continuă el întorcându-se spre Stansfield. Consideram cu toții că venise momentul să răspundem în forță, era clar că diplomația nu dădea rezultate, că intervenția militară se dovedise un dezastru și că aveam nevoie de a treia opțiune. Și ne-am pus încrederea în Thomas, i-am oferit un cec în alb să facă ce trebuia făcut, să lanseze operațiuni sub acoperire. Noi doi, Robert, știm exact cât de bine și-a făcut Thomas treaba. Dar, de asemenea, știm că existența acestui grup trebuie să rămână secretă cu orice preț. Iar acum avem o problemă. Nu știu dacă inamicii au descoperit existența acestui grup din noroc chior, întâmplare, sau pentru că există un trădător printre noi. Nu știu. Dar problema există și e uriașă, mai ales pentru tine, Robert.

Președintele Hayes se încruntă. Era de acord, dacă chestiunea ar fi devenit publică l-ar fi afectat pe el mai mult decât pe oricine. Gândul îi cauză o stare bruscă de amețeală.

— Ieri m-am întâlnit cu două persoane din partidul tău, continuă Clark. L-am informat pe Thomas despre această întâlnire. Din motive necunoscute mie, aceste două persoane sunt decise

să nu-i permită lui Irene Kennedy să devină următorul șef al CIA.

Președintele Hayes se înroși de furie.

— Și cine sunt aceste două persoane, Hank?

— Secretarul de Stat Midleton și Președintele Rudin.

Hayes se strădui să nu-și arate furia. Își mușcă buza de jos și îi aruncă o privire lui Stansfield.

— Ce mă îngrijorează cel mai mult, continuă Clark, este faptul că cei doi sunt convinși de implicarea CIA în asasinarea Contelui Hagenmiller. Nu mă întreba de unde știu asta, nu i-am întrebat. Dar cred că e vital să aflăm această informație și să-i oprim din a o transmite mai departe.

•

Se apropia miezul nopții, fusese o zi îngrozitor de lungă și dificilă. Niciunul dintre ei nu închisese un ochi. Rapp, Coleman, Dumond și Kennedy moțăiau la masa din bucătăria lui Stansfield. Acesta dormea. După ce se întorsese de la Casa Albă, avusese o întâlnire privată cu Kennedy, în care o pusese la curent cu ce aflase de la Senatorul Clark, în timp ce ea îi povestise ce se întâmplase cu Peter Cameron. Stansfield îi dăduse apoi instrucțiunile necesare și se retrăsese. Urma să se întoarcă la Casa Albă dis-de-dimineață, pentru câteva întâlniri foarte importante.

Acum stăteau cu toții la masa din bucătărie, ascultându-l pe Dumond care le prezenta tot ce aflase despre Cameron din calculatorul, apartamentul și biroul acestuia de la universitate. Cât privește cadavrul, acesta era deja în drum spre un crematoriu aflat în afara orașului Baltimore. Fusese scos din birou într-o cutie mare de carton, împins pe un cărucior de un tip îmbrăcat în uniforma curierilor de la UPS. Ca măsură de precauție suplimentară, un tip cu semnalmentele lui Cameron urma să se îmbarce dimineață într-un

avion cu destinația Bogota, Columbia. Tipul urma să folosească pașaportul lui Cameron.

— E foarte multă informație, dar nimic nu pare ultrasecret, spuse Dumond.

— Vreo mențiune referitoare la Midleton sau Rudin? întrebă Kennedy.

— Da, dar baza lui de date conține toate numele importante din Washington. A fost consilier pentru ambele comisii de informații și un număr uriaș de politicieni. Puteți să vă uitați și voi, dar vă va lua cel puțin o săptămână. Poate ar trebui să implicăm CTC-ul, e prea multă informație.

Kennedy se gândise deja să implice Biroul de Contraterorism, dar nu-i plăcea ideea. Mai întâi trebuia să afle cine e trădătorul.

— Nu putem, cel puțin nu acum.

— Ei bine, în cazul acesta nu știu cum voi termina. Îmi va lua mult timp și, sincer, nu e specialitatea mea să interpretez informațiile. Nu sunt un analist. Nu cunosc toate aceste persoane și nu-mi pot da seama cine ce interese are. Nu văd conflictele de interese, nici agenda ascunsă a fiecăruia. Nici măcar nu știu cine e important și cine nu. Pot să sap după informații, pot descoperi conturi și detalii financiare, dar restul e un mister pentru mine.

— În regulă, eu zic ca, deocamdată, să te concentrezi pe orice posibilă conexiune între Cameron și Midleton sau Rudin.

— Și conturile? întrebă Rapp.

Dumond descoperise două conturi deschise la o bancă din Bahamas, în valoare totală de 500 000 dolari.

— Am încercat azi să descopăr de unde a primit banii, dar nu am reușit.

— Să implicăm pe altcineva?

Dumond dădu ochii peste cap, ofensat.

— Ascultă, dacă eu nu am reușit să găsesc sursa, îți garantez că nimeni nu o va găsi.

— Întrebam și eu.

— Corpul era cald când l-ați găsit, interveni Kennedy uitându-se la Rapp ș Coleman. Ați văzut pe cineva suspect ieșind din clădire?

Coleman se gândi o clipă apoi spuse:

— Când am ieșit din lift am văzut o femeie îndreptându-se spre scări. Dar nu am fost atent la ea, nu cred că aș putea să o identific, ridică el din umeri.

— Mitch?

Rapp tăcu un moment. Cu cât derula mai mult scena în minte, cu atât mai convins era că femeia e Donatella Rahn. Mișcările și postura ei, precum și modul în care fusese ucis Cameron îl trimiteau către modelul italian. Nu-i putea spune lui Kennedy, firește, nu în fața celorlalți. Îi datora prea multe Donatellei. Va trebui să plece în Italia să discute cu ea personal. Fără șefi, fără ascultători, fără implicarea serviciilor de informații. Doar doi foști iubiți care își datorau viața unul altuia.

Așa că Mitch scutură din cap și spuse:

— Nu am văzut nimic suspect.

— În regulă, voi trimite pe cineva să facă rost de înregistrările camerelor de securitate. Va trebui să ne vedem din nou mâine pentru a le studia.

— Perfect.

Unul dintre motivele pentru care Mitch o plăcea atât de mult pe Irene era acela că tipa era extrem de metodică. Știa că dispariția lui Cameron va alerta, în cele din urmă, poliția și detectivii vor descoperi prezența lui în incinta universității. Ucigașul era, cu siguranță, pe înregistrări. Dar și ei erau. Deși purtaseră șepci trase adânc pe frunte și își feriseră chipurile cât de mult se putea, ar fi fost mai liniștit dacă ar fi știut că înregistrările respective nu vor ajunge niciodată pe mâna autorităților.

— Deci acum ce facem? interveni Coleman.

— Mergem acasă și dormim, iar dimineață o luăm de la capăt.

Kennedy întoarse capul spre Dumond, amintindu-și că mai avea un lucru de care trebuia să se ocupe.

— Marcus, directorul Stansfield se întreba dacă ai putea deschide un cont offshore pe numele Congresmenului Rudin și să transferi banii din contul lui Cameron acolo?

Dumond ridică din umeri.

— Normal, nicio problemă.

Solicitarea lui Kennedy îi trezi curiozitatea lui Rapp.

— Ce caută Congresmenul Rudin în ecuația asta?

— Nu știu sigur. Președintele și Stansfield vor avea o discuție cu el mâine dimineață, dar nu strică să avem o pârghie de control.

44

Era vineri dimineață, iar Aripa de Vest a Casei Albe gemea de oameni. Se dusese vorba că președintele e furios. Nu se întâmpla prea des cu Președintele Hayes, dar atunci când se întâmpla, toți știau ce e de făcut: să stea departe de el și să pară cât mai ocupați. În dimineața aceasta, situația se complicase și mai mult din cauza celor două zvonuri care circulau pe coridoare. Primul era că președintele intrase în Biroul Oval la 7:54 și imediat o chemase pe Valerie Jones, Șefa de Cabinet, pentru a-i cere să-l găsească de urgență pe Secretarul de Stat Midleton și să-l convoace la Casa Albă. Nu să-l roage, ci să-i ordone să vină imediat. Cel de-al doilea zvon era că un Stansfield foarte slăbit fusese văzut intrând în Biroul Oval cu președintele. Faptul că acesta din urmă era într-o dispoziție foarte proastă, combinat cu prezența temutului șef al CIA, creaseră o atmosferă apăsătoare în Aripa de Vest.

Angajații Casei Albe se mândreau cu ideea că, în general, știu tot ce se întâmplă. Dar în această dimineață, se aflau în poziția inconfortabilă de a nu ști nimic. Pe măsură ce zvonurile se amplificau, telefoanele începură să sune. Valerie Jones era bombardată cu întrebări de la ceilalți membri ai guvernului. Primi un telefon chiar și de la un vechi prieten din Departamentul de Stat, care voia să știe ce se petrece. Jones răspunse cu sinceritate că nu știe, dar îl rugă pe prietenul ei să se asigure că Secretarul de Stat Midleton nu va întârzia la întâlnire. Imediat după aceea, Jones primi primul telefon de la un reporter. Veștile se împrăștiau rapid.

În Biroul Oval, președintele se mai calmase puțin, văzându-l pe Stansfield în dureri. Hayes, ca cei mai mulți dintre predecesorii săi, înțelegea foarte bine importanța spectacolului. Existau

numeroase modalități subtile de a se confrunta cu cei doi dizidenți, dar Hayes nu voia asta. Voia să transmită un mesaj de forță. Voia să facă un exemplu din Charles Midleton și să-l pună la locul lui. Hayes era conștient că, până la finalul zilei, toți cei care contau în Washington vor afla că Președintele Statelor Unite îi dăduse un șut în fund Secretarului de Stat, fără menajamente.

La început, Stansfield nu fusese prea convins de viabilitatea planului. Situația s-ar fi putut rezolva mai discret. Noaptea trecută, Stansfield și Senatorul Clark intraseră în Aripa de Vest fără ca nimeni să știe, cu excepția agenților Secret Service. Președintele Hayes îi explicase lui Stansfield că Midleton fusese deja avertizat să-și vadă de treaba lui. Faptul că-i luase partea ambasadorului Germaniei după asasinarea lui Hagenmiller fusese suficient de jenant pentru administrație, dar fusese iertat. Însă amestecul în treburile interne ale CIA era impardonabil.

În dimineața aceasta era planificată și o a doua întâlnire. Rotițele mecanismului guvernamental fuseseră deja puse în mișcare cu o seară înainte. Președintele își sunase doi prieteni vechi și apropiați pentru a le cere discret ajutorul, iar participanții așteptau deja în Situation Room.

•

Secretarul de Stat Midleton nu era prost deloc. Încercase deja de câteva ori să afle despre ce era vorba, prin diverși intermediari, dar din moment ce nimeni nu știa, nu aflase nimic. Însă Michael Haik, consilierul prezidențial pe probleme de securitate națională, îi spusese că președintele e într-o dispoziție foarte proastă, așa cum nu-l mai văzuse niciodată. Înarmat cu această informație limitată, Midleton hotărâse să meargă la Casa Albă fără obișnuita fanfară: consilieri și agenți de pază. Secretarul intră în Biroul Oval singur, cu capul sus, încercând să proiecteze siguranță și încredere în sine.

Președintele Hayes nu avea nicio intenție să se ridice pentru a-și întâmpina oaspetele, iar Stansfield nu avea forța necesară pentru a o face.

— Domnule Președinte, am venit cât de repede am putut. Ce s-a întâmplat?

— Stai jos, mârâi președintele încruntat.

Hayes și Stansfield stăteau pe cele două fotolii din fața șemineului. Midleton traversă încăperea și se așeză pe canapeaua de lângă Stansfield.

— Ce este, Robert?

Hayes tăcu un moment, pentru a crește tensiunea. Fixându-l pe Midleton cu o privire care comunica clar disprețul și furia, spuse:

— Cred că eu sunt cel care ar trebui să întreb ce s-a întâmplat.

Midleton se dăduse peste cap tot drumul până aici pentru a-și da seama ce făcuse atât de grav pentru a-l înfuria pe președinte și singurul răspuns posibil era întâlnirea cu Rudin și Clark. Dar nu avea de gând să ofere informația asta gratuit, pentru cazul în care, de fapt, ar fi fost vorba de altceva. Așa că se prefăcu surprins și spuse:

— Domnule, sincer nu știu la ce vă referiți.

— Charles, am lucrat împreună în Senat mai mult de zece ani. Știu când minți, îl fixă Hayes cu privirea. Ce ți-am spus eu când ai plecat de la Casa Albă data trecută?

Midleton nu voia să răspundă la întrebare, așa că veni cu un răspuns evaziv:

— Nu-mi amintesc.

— Nu-ți amintești, strânse pumnii președintele. Hai să terminăm cu rahaturile, Chuck. Ți-am spus să-ți vezi de treaba ta și să nu-ți mai bagi nasul în treburile CIA. Acum îți amintești?

Midleton înghiți nodul din gât și spuse:

— Da.

— Atunci mi-ai putea spune, te rog, ce mama dracului făceai în dimineața următoare cu Hank Clark și Al Rudin la clubul Congresului?

— Luam micul dejun. Ei doi m-au chemat, voiau să discutăm despre o scurgere de informații de la Departamentul de Securitate.

— Minți!

Midleton dădu din cap, aparent dezamăgit.

— Asta nu e o modalitate elegantă de a conduce un guvern.

— Aaa, crezi că ar fi mai elegant dacă m-aș întâlni cu dușmanii tăi pe la spate ca să complotez împotriva ta.

— Domnule, chiar nu cred…

Înainte ca Midleton să poată termina ce avea de spus, Hayes îi tăie vorba:

— Taci naibii din gură, Chuck. Nu ți-a intrat niciodată în cap că eu am câștigat alegerile, nu tu. Că eu sunt președinte, nu tu. Știi când ai pierdut, Chuck? Când ai decis să ieși din cursă, în New Hampshire, când ai decis să mă susții pe mine în schimbul unui post frumușel în administrația mea. Oamenii nu te-au vrut, Charles, dar eu am făcut un gest frumos care acum începe să mi se pară cea mai proastă decizie pe care am luat-o vreodată în cariera mea politică. Dar nu-i nimic, mi-o asum, cu atât mai mult cu cât pot să scap de tine până după-amiază. Și să o fac cu conștiința curată.

Midleton holbă ochii, nu-i venea să creadă ce se întâmplă.

— Nu glumesc, să știi. Ai văzut ultimele sondaje? Ai văzut în ce poziție favorabilă sunt? Peste 70% din populație aprobă măsurile mele! Pot să-ți cer demisia acum și aici și într-o săptămână, nimeni nu-și va mai aminti de tine.

Midleton pufni disprețuitor. Președintele n-ar îndrăzni niciodată să-i facă una ca asta.

— Crezi că nu vorbesc serios? Crezi că nu sunt alți o sută de tipi ca tine în Congres care ar da orice să-ți ia postul într-o clipită? Aș putea chiar să obțin și sprijinul republicanilor, nu ești chiar prietenul lor cel mai bun.

Midleton se îndreptă de spate și spuse:

— Ați terminat cu amenințările?

— Nu, nici măcar nu am început. Ai un minut, spuse Hayes ridicându-și degetul arătător, să-mi explici ce făceai la club cu Rudin și Clark. Și ai face bine să-mi arăți ceva remușcări, să o lași mai moale cu tonul ăsta arogant.

Midleton își stoarse creierul, încercând să inventeze o poveste plauzibilă.

— În calitate de Secretar de Stat, este responsabilitatea mea să mă preocup de chestiunile de siguranță națională.

Președintele Hayes se ridică abrupt în picioare.

— În calitate de Secretar de Stat, responsabilitatea ta e să te preocupi de ce-ți spun eu să te preocupi! Am fost foarte clar acum câteva zile: dacă ai întrebări referitoare la CIA te duci la consilierul pe probleme de securitate națională. Nu te interesează pe cine aleg ca succesor al lui Thomas, nu e treaba ta. Și, crede-mă, nici partidul nu te va susține când va auzi de alianța ta cu un republican, cu un inamic politic, pentru a-mi uzurpa candidatul.

— Nu aș numi-o alianță, a fost doar un mic dejun! Și nu cred că partidul va fi încântat să afle că ai spionat un senator, un congresmen și propriul Secretar de Stat.

Midleton mersese prea departe.

— Nu a trebuit să spionez pe nimeni, idiotule, se răsti Hayes. Oamenii vin singuri să-mi spună.

Președintele nu și-ar fi dorit să se ajungă până aici. Crezuse, sincer, că Midleton se va căi pentru gestul său și va recunoaște că a greșit, dar aparent tipul nu era capabil de așa ceva. Hayes traversă încăperea până la biroul său și luă un dosar de piele. Se întoarse și îl aruncă în poala lui Midleton.

— Deschide și citește. E demisia ta. Am scris-o chiar eu, Charles. Nu am vrut să o folosesc, dar din moment ce mi-ai dovedit fără dubiu că nu pot avea încredere în tine, nu văd altă soluție.

Midleton deschise gura să spună ceva, dar Hayes îl întrerupse:

— Nu! Ți-am dat o șansă să spui adevărul, dar ai aruncat-o la gunoi. Ai noroc că nu te concediez pur și simplu. Dacă semnezi, ai ocazia să pleci onorabil. Te voi lăsa să declari ce vrei, că ai plecat din motive de sănătate, de familie, ce vrei tu. Poți să alegi orice motiv. Dar dacă nu semnezi, ies în fața presei și te concediez în direct la televizor.

Midleton era șocat. Nu și-ar fi imaginat asta nici în cele mai negre coșmaruri. Ce mama naibii, el era Charles Midleton! Unul dintre cei mai iubiți politicieni din Washington. Dar acum îl și vedea pe Hayes mărșăluind spre Sala Presei, anunțând în direct lumii că tocmai îl concediase pe Secretarul de Stat. Rușinea ar fi fost insuportabilă, nu i-ar fi oferit nicio șansă. Hayes era acum mult prea popular, nu se putea lupta cu el. Îl judecase greșit, îl subestimase iar acum plătea prețul. Nu avea cale de ieșire. Reticent și poticnit, Charles Midleton începu să semneze. Nu-și va reveni niciodată după asta, viața și cariera lui politică erau terminate.

•

Rudin nu era încântat deloc de maniera în care fusese convocat. Seara trecută primise un telefon de la Președintele Camerei, care îi ceruse să vină la el în dimineața următoare. Rudin sosise la timp, dar fusese lăsat să aștepte la ușă timp de 15 minute. Când Președintele Kaiser apăruse, în sfârșit, din spațiosul său birou de la Capitoliu, îi spusese că vor pleca împreună undeva. Rudin, niciodată genul care să se ferească de confruntări, ceruse ferm să afle unde vor pleca. Dar Kaiser îi răspunsese la fel de ferm că, dacă spera să-și păstreze poziția de președinte al comisiei, ar face bine să-și țină gura și să-și schimbe atitudinea.

Kaiser jucase fotbal american în echipa Universității Alabama și încă arăta ca și cum ar fi putut doborî câțiva colegi dacă și-ar fi pus mintea cu ei. Așa că replica lui tăioasă îl lăsă pe Rudin

fără cuvinte și suficient de intimidat încât să asculte fără să comenteze. Când limuzina Președintelui Camerei trase în fața Casei Albe, Rudin încă se străduia să înțeleagă ce făcuse de-i supărase pe zeii politicii. Cei doi membri ai Camerei fură escortați în Situation Room – încă un semn că lucrurile erau cât se poate de serioase. În cei 34 de ani petrecuți în Washington, Rudin nu fusese niciodată invitat aici. Matt Rohrig, Președintele Biroului Național al Partidului Democrat, îi aștepta în interior. Alt semn rău. Rohrig era vistiernicul partidului, omul prin mâinile căruia treceau toți banii.

Rudin deschise gura să-l întrebe pe Rohrig ce se întâmplă, dar Kaiser îi tăie scurt vorba, spunându-i să aștepte sosirea președintelui. Rudin rămase tăcut, continuând să se frământe: ce făcuse greșit? La un moment dat îi veni în minte întâlnirea cu Midleton și Clark, dar o elimină rapid ca potențială sursă a problemei. Nu era niciun secret că Rudin disprețuia CIA, iar președintele nu făcuse deocamdată nicio nominalizare. Drept urmare era perfect legitim pentru Rudin să încerce să-l protejeze pe președinte de o uriașă greșeală, aceea de a nominaliza candidatul nepotrivit.

În cele din urmă, președintele intră în încăpere însoțit de Thomas Stansfield. Albert Rudin tresări vizibil și se cutremură de repulsie la vederea bătrânului. Nu exista pe lume om pe care să-l urască mai mult, nu exista în istoria republicii individ care să fi călcat în picioare mai tare autoritatea Congresului. Singurul lucru care-l încânta pe Rudin în privința lui Stansfield era faptul că acesta părea cu un picior în groapă.

Președintele Hayes îl ajută pe Stansfield să se așeze, apoi își ocupă locul din capul mesei de conferință. Așeză o mapă de piele în față și se lăsă pe spate în scaun, privind în jurul mesei. Kaiser și Rudin stăteau în dreapta lui, Stansfield și Rohrig în stânga. Hayes intenționase să reia spectacolul de

dimineață și să joace dur, dar Kaiser îl rugase să-i permită lui să facă oficiile. Președintele Camerei considera că Președintele SUA trebuia să rămână departe de scandaluri.

Hayes deschise mapa și scoase o foaie de hârtie.

— Am vești proaste, începu el fixându-l cu privirea pe Rudin. Secretarul de Stat tocmai a demisionat.

— De ce? întrebă Rudin surprins.

— Există o versiune lungă, dar nu am răbdarea necesară pentru a ți-o spune, așa că îți ofer versiunea scurtă. Secretarul Midleton este un tip arogant și plin de el, care nu știe să urmeze un ordin simplu dat de șeful lui, spuse Hayes arătând cu degetul spre el însuși. Acesta sunt eu, Al, în cazul în care te întrebai. Eu sunt Președintele Statelor Unite. Eu conduc executivul.

Rudin nu înțelegea de ce i se livra lecția aceasta elementară. Uitându-se spre Kaiser întrebă:

— Și eu ce trebuie să fac cu informația asta?

Kaiser nu ezită nicio secundă:

— Te-ai întâlnit alaltăieri cu Charles Midleton și Hank Clark?

Rudin ridică din umeri.

— Da, iau masa în mod frecvent cu colegii mei.

— Cine a inițiat întâlnirea?

— Nu mai știu.

— Nu minți, Albert. Vezi că mă superi, îl fixă Kaiser cu o privire amenințătoare pe firavul Rudin.

— Cred că a fost ideea lui Hank Clark.

Președintele pufni la auzul acuzației, iar Kaiser mârâi:

— Doar nu te aștepți să credem asta.

— Despre ce e vorba? Nu știu de unde vă luați informațiile, dar nu aș fi surprins dacă ar veni de la acest moș mincinos, senil și corupt, se răsti Rudin arătându-l cu degetul pe Stansfield.

Kaiser deschise gura, dar Președintele Hayes i-o luă înainte, bătând cu pumnul în masă.

— Albert, dacă îndrăznești să mai arunci un singur cuvânt jignitor în direcția Directorului Stansfield, s-a terminat cu tine.

— Ce naiba căutai tu la o întâlnire cu Midleton și Clark? reveni Kaiser.

— Vorbeam despre comisiile pentru informații.

Kaiser îi aruncă o privire lui Rohrig.

— Cum îl cheamă pe puștiul ăla care vrea să candideze împotriva lui Albert la șefia comisiei?

— Sam Ballucci. Într-o zi va fi un congresmen excelent.

— Domnule Președinte, ați fi dispus să-l susțineți pe Sam Ballucci pentru a obține nominalizarea partidului?

— Sigur, voi fi alături de el în campanie. Poate chiar voi pune o vorbă bună la anumiți delegați, la convenția națională.

— O idee excelentă, domnule, interveni Rohrig.

Rudin se înroși la față de furie.

— Nu pot să cred că îmi faceți una ca asta. După tot ce am făcut eu pentru partid…

— Tot ce ai făcut tu pentru partid? îl provocă Kaiser. În opinia mea, nu ai făcut decât să fii un ticălos! Ce mama dracului a fost în capul tău când ai chemat-o pe Dr. Kennedy în fața comisiei tale?

— Aș spune că mi-am făcut treaba.

— Aha, deci zici că a arunca acuzații nefondate în aer înseamnă a-ți face treaba? Acuzații care, să nu uităm, planează acum și asupra președintelui, colegul tău de partid.

— Eu îmi iau slujba în serios, se răsti Rudin.

— Albert, pe cuvântul meu, dacă nu încetezi cu tonul și atitudinea asta, dacă nu înțelegi ce prostie ai făcut, ești mâncat! strigă Kaiser.

Rudin își împinse scaunul mai departe de Kaiser și clipi de câteva ori șocat. Ce naiba se întâmpla aici? Toată furia asta ar fi trebuit îndreptată asupra lui Stansfield, nu asupra lui. El nu dorise decât să protejeze Congresul.

— Pentru ultima dată, Albert, ce ai discutat cu Hank Clark?

Rudin își linse buzele uscate și își lăsă privirea în jos, spre masa lucioasă.

— Găsirea unui candidat potrivit pentru șefia CIA.

— Și numele lui Kennedy a apărut în discuție?

— Da, răspunse Rudin reticent. Niciunul dintre noi nu credem că e candidatul potrivit.

Kaiser dădu din cap dezamăgit.

— Sunt două aspecte care mă deranjează aici, Albert. Primul este acela că nu e treaba ta să găsești un candidat potrivit pentru CIA. E treaba președintelui. Al doilea este că tu și papagalul ăla de Charles Midleton ați decis să vă aliați cu un republican – un republican, Albert – pentru a conspira împotriva propriului tău președinte. Știi ce ești Albert? Un nenorocit de Iuda, încheie Kaiser dezgustat, fără a-i da ocazia să răspundă. Asta ești!

45

Când ajunse Rapp era deja trecut de ora 21:00. Luminile stradale se aprinseseră, iar locurile de parcare din centrul orașului se goliseră. Mitch își strecură Volvo-ul într-unul dintre acestea și, înainte de a coborî din mașină, verifică oglinzile. Apoi păși pe asfalt și întoarse capul discret spre stânga, apoi spre dreapta. Săptămâna trecută îl învățase că nu există *prea* paranoic, mai ales în Washington. Simțise că ceva nu e în regulă în Germania, dar fusese un idiot și își ignorase instinctul. O greșeală scumpă, pe care nu intenționa să o mai repete vreodată.

Mitch porni pe Strada 17 în direcția siluetei masive a Vechii Clădiri Executive. Era conștient că viața lui nu era una normală. Oamenii normali nu primesc vineri seara telefon că Președintele SUA vrea să-i vadă de urgență. Tocmai se relaxa cu Anna și noul lor câine, Shirley, așa că avusese chiar tupeul să o întrebe pe Kennedy dacă întâlnirea nu putea aștepta până dimineață. Dar Irene îi spusese să-și miște fundul la Casa Albă și închisese. Toți erau obosiți și frustrați. Pista lui Peter Cameron se blocase odată cu moartea acestuia și Rapp știa foarte bine că lucrurile nu puteau fi lăsate așa. Dar, în același timp, nu știa dacă mai are zvâcul în el, dacă mai vrea genul acesta de viață periculoasă, frenetică, întotdeauna în mișcare. Și mai era semnul de întrebare numit Anna. Aceasta nu mai voia să-l știe plecat în cine știe ce misiune. O spusese deja de nenumărate ori, iar evenimentele ultimei săptămâni îi consolidaseră opinia.

Mitch purta o pereche de blugi vechi și o geacă de piele neagră. Dacă președintele considerase că nu poate aștepta până dimineață, asta urma să primească. Oare ce voia? Rapp se temea că știe răspunsul. Nu era convocat pentru a primi vreo

medalie, în branșa lui nu se acordau decorații. Rapp era o armă ascunsă cu grijă în arsenalul unei națiuni aflată sub privirea presei internaționale. Puținii oameni care știau de existența lui nici măcar nu vorbeau despre asta, darămite să-l decoreze, public sau privat. Nu putea fi vorba decât de un singur lucru, iar Rapp era decis să refuze. Era un asasin care pur și simplu se săturase de ucis. Era momentul ca țara, președintele, Agenția să găsească pe altcineva. Ce naiba? Cu o populație de peste 250 de milioane de oameni, nu ar fi trebuit să fie greu. Trebuia să existe vreun prăpădit traumatizat și plin de ură, așa cum fusese și el, care să preia torța și să o ducă mai departe.

Rapp se îndreptă spre punctul de verificare al Secret Service, aflat la poarta vestică a Casei Albe.

— Am o întâlnire cu Jack Warch, spuse el.

Unul dintre agenți îl privi cu suspiciune, în timp ce un altul îl contactă pe Warch prin stație:

— E un tip aici care zice că are o întâlnire cu tine… Îhm, confirmă el, după care lăsă stația jos, întorcându-se spre Rapp. Numele?

— Mitch Kruse, spuse acesta, aruncând pe masă una dintre identitățile sale false.

Ofițerul ridică din nou stația:

— Mitch Kruse… mda… în regulă.

Bărbatul îi deschise poarta și îi făcu semn spre o alee care ducea către curtea interioară din centru.

— Pe acolo. Agentul Special Warch vă va prelua.

Rapp nu răspunse și porni pe aleea îngustă. Când ajunse în curtea interioară îl văzu pe Warch apropiindu-se din direcția opusă, cu un zâmbet uriaș pe față. Omul îi datora viața lui Mitch.

— Îmi pare bine să te văd, omule, spuse el întinzând mâna. Arăți ca dracu'.

— Mulțumesc. Asta pentru că mă simt ca dracu', răspunse Mitch strângându-i mâna cu putere.

— Ce face Anna?

— Bine. Mulțumesc de ajutor.

— Nicio problemă. Cred că îți datorăm mai mult decât atât, spuse Warch pornind spre interior. Ce mai faci?

— Vrei versiunea lungă sau scurtă?

— Nu cred că am autorizația necesară să aud vreuna dintre ele.

Rapp râse și intră în clădire.

— Jack, voi sunteți eunucii secolului XXI, omule!

Warch își puse o mână pe prohab.

— Nu-mi spune și tu asta, uneori chiar mă simt ca unul.

Cei doi continuară să meargă, îndreptându-se spre Casa Albă. Intrară pe la parter și continuară drept înainte pe hol, apoi făcură dreapta. Era prima dată, de la atacul terorist, când Mitch intra în Casa Albă. Simbolul națiunii americane fusese parțial distrus primăvara trecută, dar acum nu se mai vedea nicio urmă a atacului. Mitch fu uimit să vadă că interiorul arată exact ca înainte de a fi ruinat de bombele teroriștilor.

— Uimitor, nu? întrebă Warch, văzând privirea lui Rapp.

— Chiar e, răspunse acesta surprins.

— Nu a fost atât de rău cum am crezut inițial. Pompierii au venit și au stins focul atât de repede, încât distrugerile au fost mult mai puține decât ne așteptam.

— Mda, dar tot e uimitor. Nu se vede nimic.

Cei doi bărbați ajunseră în fața ușii care ducea spre Situation Room. Warch se opri și întrebă.

— Mitch, ești înarmat?

— Tu ce crezi?

— Știu că ești, dar încercam să fiu politicos.

Rapp fu tentat să răspundă cu o replică sarcastică, dar știa că omul avea o slujbă de făcut și că Secret Service nu găsea nimic amuzant când venea vorba de arme.

— Te-ar deranja dacă mi-ai păstra puțin arma până termin? întrebă Mitch diplomat.

— Nicio problemă, răspunse Warch la fel de elegant.

Rapp își scoase Beretta din tocul de la umăr și verifică siguranța. Warch o luă din mâna lui și tastă un cod în panoul de control acces de lângă ușă. Aceasta se deschise cu un clic și agentul Secret Service o împinse. Anticamera era goală, iar în stânga se vedea ușa care ducea spre sala de conferințe. Warch ciocăni de două ori și apoi deschise ușa. Îi făcu semn lui Mitch să intre, apoi reveni în hol.

Rapp rămase un moment în ușă, surprins să vadă că în încăpere se aflau Kennedy și Directorul Stansfield. Avusese impresia că se va întâlni singur cu președintele.

Hayes se întoarse spre el, rotindu-și scaunul mare de piele.

— Mulțumesc că ai venit, Mitch. Ia loc.

Rapp nu spuse nimic și se îndreptă spre primul scaun liber, care se afla lângă Stansfield. Se așeză și îi aruncă o privire lui Kennedy, care era de cealaltă parte a mesei.

— Cum e Anna? întrebă președintele.

Rapp îl privi o clipă, întrebându-se cum să înceapă. Anna era bine, în sensul că era în viață și aparent în siguranță. Dar, altfel, nu era prea bine. Mitch decise că e mai bine să nu intre în detalii, așa că răspunse:

— E bine, domnule. Puțin îngrijorată, dar în principiu e bine.

— E o femeie puternică. Îmi pare rău că a fost prinsă în mizeria asta.

— Nu e vina dumneavoastră, domnule.

Hayes nu era prea sigur de asta. În definitiv, el dăduse ordinul, el autorizase misiunea buclucașă.

— Mitch, începu el punându-și coatele pe masă. A fost o săptămână foarte urâtă.

— Așa e, domnule.

— Irene îmi spune că vrei să te retragi.

Rapp fu luat prin surprindere.

— Sunt pregătit să deschid un nou capitol, domnule.

Președintele îl fixă cu privirea fără să clipească.

— Și dacă ți-aș spune că țara nu-și poate permite să te piardă?

— V-aș răspunde că am oferit deja suficient țării.

Președintele zâmbi. Mitch Rapp nu era un tip care să poată fi intimidat.

— Așa este. Nimeni nu contestă asta… eu cel mai puțin. Dar aș vrea să te mai gândești.

Rapp simți că e prizonier într-un coșmar.

— Îmi pare rău, domnule, dar deja am luat decizia. Vreau o viață normală. Am găsit femeia potrivită și nu vreau să o pierd pentru o carieră pe care nici măcar nu mi-o mai doresc.

— Ești sigur de asta?

— De ce anume? întrebă Mitch, neînțelegând dacă președintele se referă la Anna sau la cariera lui.

Hayes își împreună degetele pe masă.

— Mitch, un bărbat cu talentele tale nu are cum să se retragă, pur și simplu.

— Poate că nu… poate că da. Dar aș vrea să încerc.

— Ei bine, răspunse președintele zâmbind, poate găsim o soluție de compromis. Thomas?

— Mitchell, începu Stansfield cu voce tremurată, aș vrea să încep prin a spune că sunt în branșa asta de peste 50 de ani și nu cred că am întâlnit pe cineva ca tine.

Rapp îl privi și încuviință în tăcere. Aceste cuvinte, venind din gura unei legende precum Stansfield, însemnau pentru el mai mult decât orice medalie pe care i-ar fi putut-o oferi guvernul.

— Aș vrea să pun câteva lucruri în ordine înainte de a muri, continuă Stansfield fără menajamente, împingând un dosar gros către el.

Unul dintre acestea, Mitchell, este că aș vrea să-ți dau viața înapoi. Acesta este dosarul tău.

Rapp se cutremură.

— Credeam că am agreat încă de la început că nu va exista nicio dovadă a existenței mele.

— Acesta a fost planul inițial, dar lucrurile s-au mai schimbat puțin. Unele dintre faptele tale din ultimii ani au fost destul de greu de ascuns, spuse Stansfield privindu-l ferm cu ochii săi gri, intimidanți. Acest dosar este darul meu pentru tine și Irene. A fost creat cu ajutorul lui Max Salmen. Spune că în ultimii zece ani ai fost agent sub acoperire al CIA. Ceea ce înseamnă că tot ce ai făcut e sub protecția guvernului. Sigur, mare parte din faptele tale nu sunt trecute acolo, iar cele care sunt au fost redactate intens. Dar acum ești oficial, Mitchell. Nimeni nu te va putea trage vreodată la răspundere.

Rapp se holbă la dosarul din poala lui.

— De ce acum? După atâția ani…

— Pentru că aș vrea să vii acasă.

— La Langley? întrebă uimit Rapp.

— Da. Aș vrea să conduci biroul pentru Orientul Mijlociu din cadrul Centrului de Contraterorism.

Rapp își mută privirea către Kennedy. Era șocat. Nu-i trecuse niciodată prin cap că vor merge atât de departe pentru a-l păstra. Era ceva extrem de neobișnuit, pentru Agenție era un risc imens să aducă pe cineva cu trecutul lui în interior. Kennedy îi zâmbi senină.

— Sunteți sigur de asta, domnule? întrebă Mitch.

— Da, răspunse Irene în locul lui Stansfield. Ești prea valoros și prea tânăr pentru a te retrage.

Rapp își aplecă privirea spre dosar și scutură din cap. Nici nu știa de unde să înceapă. Gândul de a rămâne în bătălie îl atrăgea, dar oficializarea relației cu CIA însemna și tot rahatul birocratic pentru care nu știa dacă e pregătit.

— Mitchell, începu Stansfield, trebuie să îți spun ceva. Nu cred că ținta din Germania ai fost tu.

Având în vedere faptul că Rapp avea două vânătăi imense pe piept, afirmația îl irită puțin.

— Fără supărare, domnule, dar am fost singura persoană din această încăpere care a fost împușcată săptămâna aceasta.

— Nu am spus că nu s-a dorit moartea ta. Este evident că au vrut asta. Dar nu cred că tu ai fost ținta finală. Trupul tău ar fi trebuit găsit lângă Hagenmiller. Era menit a-l arunca pe președinte în mijlocul unui scandal de proporții și a-i distruge cariera lui Irene.

Președintele se îndreptă de spate surprins. Era pentru prima dată când auzea asta.

— Ce încerci să ne spui, Thomas?

— Operațiunea asta nu a fost gândită de inamici externi, ci de cineva de aici, din Washington. Cineva care nu vrea să o vadă pe Irene în poziția de Director al CIA și, probabil, cineva care dorește căderea guvernului.

— Ai informații referitoare la așa ceva?

— Nu, domnule. V-am spus tot ce știam. Dar azi-noapte m-am gândit mult și aceasta e concluzia la care am ajuns.

— Explică, te rog.

— Asta nu a fost o vendetta personală împotriva lui Mitchell. Dacă ar fi fost așa, cei doi Jansen l-ar fi putut împușca în liniște, în timp ce erau singuri în cabană. Dar ei au așteptat ca Mitchell să-l ucidă pe conte și abia apoi au încercat să-l elimine și pe el. Singura concluzie logică este că trupul lui trebuia găsit acolo, ținând în mână arma crimei.

— Dar chiar și în acest caz, noi am fi putut nega orice implicare, răspunse președintele. Nu există nimic care să-l lege pe Mitch oficial de CIA sau de administrația mea. Dacă identitatea lui Mitch ar fi fost deconspirată, Irene ar fi fost pregătită să dea drumul zvonurilor false cum că ar fi fost un

mercenar angajat de irakieni pentru a-l asasina pe conte.

— Așa este, dar toate acestea sunt bazate pe o ipoteză simplă: că *adevărata* identitate a lui Mitch nu ar fi descoperită de nimeni. Dar permiteți-mi să vă întreb ceva, domnule președinte: câți oameni știau de această operațiune?

— Doar câțiva, sper.

— Singurii oameni care ar fi trebuit să știe de această operațiune suntem noi patru. Sigur, au fost aproximativ douăsprezece persoane implicate în diverse roluri de suport, dar aceștia nu aveau nici cea mai mică idee despre adevăratul scop al operațiunii. Convingerea mea este că altcineva, cineva care nu e acum în această încăpere, a știut ce plănuiam noi în Germania.

Stansfield făcu o pauză și se uită la cele trei chipuri din jurul lui.

— Singurul răspuns plauzibil este că e vorba de cineva care știe de Echipa Orion. Și nu mă refer la Peter Cameron. El a fost folosit pentru a angaja trădătorii de Jansen, dar mă îndoiesc că a făcut-o de capul lui.

— Și atunci cine să fie? întrebă președintele. Tu singur ai spus că doar noi patru cunoșteam detaliile misiunii.

— Așa este, dar sunt și alții care știau de aventurile lui Hagenmiller. Și, dacă mai știau și de Orion, putem trage concluzia că pur și simplu a pus informațiile cap la cap. Așa cum a făcut-o, de pildă, Senatorul Clark. Noroc că el a venit la noi cu ceea ce suspecta. Dar dacă mai sunt și alții?

— Dar cum crezi că ar fi putut plănui o asemenea operațiune atât de repede? întrebă Rapp. Eu însumi am aflat de ea cu doar 72 de ore în avans.

— Asta este ceea ce mă îngrijorează cel mai mult. Oricine ar fi această persoană, e clar că are resursele necesare pentru a se mișca repede și în tăcere.

Rapp se uită la Kennedy și o văzu mijindu-și ochii la Stansfield. După o clipă de tăcere, Irene întrebă:

— Credeți că e cineva din Langley, nu-i așa?

Stansfield încuviință tăcut.

— Mă tem că da. Avem mulți dușmani, mare parte din ei în afara Agenției, dar toate probele arată către cineva din CIA. Și, din nefericire, nu am nicio idee despre cine ar putea fi.

— O secundă, interveni președintele. Care e motivul? De ce ar face cineva din Langley așa ceva? Credeam că singurul lucru care ne unește pe toți, în interiorul și în afara Agenției, este lupta împotriva terorismului.

— Asta nu are nimic de-a face cu terorismul, domnule, răspunse Stansfield. Aici este vorba despre bătălia pentru informații. Pentru cine mă va succeda ca Director al CIA.

— Dar aceasta e decizia mea!

— Permiteți-mi să vă contrazic, domnule președinte. Mi-am făcut o grămadă de dușmani în acest oraș pentru că nu am permis niciodată Congresului sau Pentagonului să-mi influențeze deciziile. De câte ori au venit la mine să-mi ceară informații, i-am trimis la dumneavoastră sau la predecesorii dumneavoastră. Și nu le place asta. Ei vor pe cineva care să le ofere acces la secretele Agenției. Și știu foarte bine că nici Irene nu le va oferi asta. Vor pe cineva pe care să-l poată controla.

Președintele se lăsă pe spate șocat. Se întrebă, timp de o secundă, dacă nu cumva Stansfield e paranoic și exagerează, dar apoi își aminti evenimentele săptămânii trecute. Aveau un dușman în apropiere și singura întrebare validă era cine e. Dar tot nu putea crede motivul din spatele trădării.

— Îmi pare rău, Thomas, dar mi-e greu să cred că cineva ar merge atât de departe doar pentru a bloca nominalizarea lui Irene.

Poate că trupul lui Stansfield nu mai era ce fusese, dar mintea lui era la fel abilă ca întotdeauna. Ca un mare maestru de șah, avea încă abilitatea de a calcula efectele unei asemenea mișcări.

— Și dacă v-aș spune că scopul ultim al acestei persoane este răsturnarea administrației dumneavoastră?

— Cum așa? întrebă Hayes aplecându-se în față.

— Expunându-l mai întâi pe Mitchell, apoi toată povestea Echipei Orion. Și, în cele din urmă, punând asasinarea lui Hagenmiller în cârca dumneavoastră.

— Nu cred așa ceva.

— Nu uitați că avem un trădător printre noi, domnule.

Președintele gemu și scutură din cap.

— Thomas, te rog spune-mi că avem un plan pentru o asemenea situație.

— Domnule, sunt mulți oameni în Washington care și-ar dori să mă distrugă. Singurul lucru care i-a oprit până acum a fost teama că le cunosc secretele. Aceste secrete vor fi date mai departe lui Irene, pe care o voi instrui cum și când să le folosească, dacă va fi cazul. Dar avem nevoie de tine, continuă el întorcându-se spre Rapp. Dosarul pe care-l ții în mână îți va oferi șansa unei vieți relativ normale. Nu va mai trebui să-i minți pe cei apropiați în privința a ceea ce faci și unde lucrezi. Da, ai oferit multe țării și nu voi putea să-ți spun vreodată cât de recunoscător sunt. Dar de câte ori vei fi tentat să-ți confrunți demonii și trecutul întunecat, ar trebui să-ți amintești, Mitchell, câți oameni ai salvat prin acțiunile tale. Avem nevoie de tine și nu mi-e rușine să o spun. Nu ai ce să cauți în cine știe ce corporație, un om cu talentele tale s-ar pierde acolo. Încă poți să faci multe, chiar și din interior. În primul rând, poți să o protejezi pe Irene și să o ajuți să găsească trădătorul.

Stansfield făcu o pauză și privi admirativ chipul puternic al lui Rapp.

— Dacă ai nevoie de timp să te gândești, înțeleg. Dar, te rog, nu prea mult timp, zâmbi el. Mi-ar plăcea să plec știind că rămâi de pază.

Era pentru prima dată când Rapp îl vedea pe bătrânul spion zâmbind. Aplecându-se, îi luă mâna rece. Nu avea nevoie de timp de gândire. Îi era imposibil să refuze. Îl respecta mult prea mult pe acest om pentru așa ceva.

— Thomas, mulțumesc pentru dosar. Sunt onorat să accept propunerea ta.

— Bine, oftă Stansfield.

În clipa aceea se auzi un ciocănit în ușă. O secundă mai târziu, ușa se deschise și Agentul Special Jack Warch intră în încăpere cu o expresie sobră pe față.

— Ce s-a întâmplat, Jack? întrebă președintele întorcându-se spre ușă.

— Mă tem că am vești neplăcute, domnule. Tocmai am primit un telefon de la agentul însărcinat cu protecția Secretarului de Stat Midleton. Tocmai a fost găsit mort în casă. Pare să fie o sinucidere, continuă Warch după un moment de ezitare.

•

Focul trosnea în șemineu și arunca scântei roșiatice în jurul buștenilor. Hank Clark îl privea cu intensitate din fotoliul său preferat. În birou, toate luminile erau stinse. Nu se vedeau decât focul care dansa și paharul său de vin scump, în care se reflectau flăcările. Caesar și Brutus erau tolăniți de-o parte și de alta a fotoliului pe care stătea senatorul. Clark era mulțumit. Lucrurile nu se rezolvaseră conform planului, dar nu intrase timpul în sac. Nu pierduse decât o bătălie, nu războiul. Sorbind din paharul cu vin, senatorul își permise un zâmbet ascuns, gândindu-se la soarta lui Charles Midleton.

Când se dusese la Stansfield și președinte, Clark nu-și imaginase că trădarea lui va conduce la demisia Secretarului de Stat. Misiunea lui fusese una simplă: să-i îndrepte pe o cale greșită ca nu cumva să facă legătura între el și Peter Cameron. Chiar dacă, în ultimă instanță, era protejat, având în vedere că profesorul fusese consultant pentru ambele comisii, a Camerei și a Senatului. Acum, după ce Clark își oferise susținerea necondiționată pentru nominalizarea lui Kennedy, președintele se va gândi la el ca la un aliat prețios.

Era o experiență foarte plăcută să-i privească pe democrați canibalizându-se, mai ales că, de obicei, republicanii erau cei care se mâncau între ei. Fusese aproape prea ușor să evite un potențial dezastru. Al Rudin fusese întotdeauna ușor de manipulat, Clark se așteptase ca și de data aceasta, să-l întoarcă pe Rudin cu cheița. Dar acum senatorul văzuse anumite slăbiciuni la Președintele Hayes, puncte slabe pe care înainte nu le mai văzuse. Clark auzise zvonuri după atacul terorist de anul trecut, cum că Hayes devenise mai dur, mai puțin tolerant la luptele interne din interiorul partidelor și la bătăliile politice meschine. Însă acum fusese martorul direct al acestei durități. În ceea ce-l privea pe Charles Midleton, acesta era un papagal, exact așa cum spusese președintele. Totuși, faptul că Hayes îl forțase să demisioneze părea un pic prea mult.

Clark se întâlnise ceva mai devreme cu Rudin, într-una dintre sălile securizate ale Comisiei pentru informații. Acesta se văicărise timp de o oră, fără oprire, iar la un moment dat îl întrebase de unde știa președintele de întrevederea lor. Clark se prefăcuse insultat de acuzația voalată a democratului și se lansase într-o predică referitoare la Thomas Stansfield și la faptul că Rudin îl subestimase întotdeauna pe Directorul CIA. Senatorul îi hrănise și mai mult paranoia lui Rudin întrebându-l:

— De ce crezi că insist eu întotdeauna să ne vedem într-o sală securizată?

Stratagema funcționase. La finalul întâlnirii, Rudin era convins că CIA îl ține sub supraveghere, ceea ce Clark bănuia că nu e adevărat. Stansfield era un tip mult prea deștept pentru a risca un asemenea scandal. Dar Rudin fusese ușor de convins, în definitiv obsesiile lui îl conduceau în aceeași direcție.

Clark se felicită în gând pentru inteligența sa. Maniera în care evitase un potențial dezastru era pur și simplu genială. Păcat că nu putea dezvălui nimănui care fusese rolul său în demisia Secretarului de Stat. Poate într-o bună zi…

Clark nu se temea de prea mulți oameni dar cu siguranță se temea de Thomas Stansfield. Intelectul și experiența omului îl făceau să gândească întotdeauna cu cinci mișcări în avans. Era uimitor. Senatorul era conștient că nu ar fi putut duce la bun sfârșit această șaradă, dacă sănătatea lui Stansfield ar fi fost ce fusese odată. Directorul CIA ar fi înțeles imediat unde bate.

Acum va trebui să facă un efort să se dea bine pe lângă Irene Kennedy și să-i câștige încrederea. Femeia urma să aibă nevoie de ajutor în lunile următoare. Bătălia pentru confirmare urma să fie una extenuantă, iar ea avea nevoie de un aliat la Capitoliu.

Cât despre Mitch Rapp, Clark nu era sigur. Dacă se întrevedea o furtună la orizont, el era fulgerul trimis să lovească. Dacă lucrurile i-ar fi ieșit în Germania, toate acestea ar fi putut fi evitate. Rapp ar fi fost ucis, iar capitala s-ar fi înarmat acum cu toate dovezile necesare pentru cea mai mare investigație din istoria Congresului american. Președintele ar fi primit o mie de sulițe în piept, iar Hank Clark s-ar fi aflat în poziția ideală pentru a-și lansa propria campanie prezidențială. Dar, din păcate, Mitch Rapp era în viață, Peter Cameron mort și nicio investigație. Clark va trebui să

găsească un înlocuitor pentru Cameron. Avea câteva persoane în minte, dar se îndoia că vreunul dintre ei ar fi fost de calibrul lui Rapp. Va trebui să mai caute.

Clark sorbi din pahar și privi flăcările cu ochii mijiți, încercând să găsească o cale de a-l elimina pe Rapp. În clipa aceea, Brutus se ridică și căscă cu poftă. Clark zâmbi și ridică paharul spre câine, spunând în minte un toast pentru Brutus Marcus Junius. *Ține-ți inamicii aproape*, gândi senatorul, hotărând că va trebui să facă aranjamente pentru a-l întâlni pe acest Mitch Rapp.

Câinii începură să mârâie apoi, când se auzi soneria, să latre cu putere. Senatorul îi calmă și așteptă zâmbind ca oaspetele său să intre în birou. Jonathan Brown, Directorul Adjunct al CIA, păși rigid în încăpere. După expresia lui tăioasă, Clark deduse că ceva îl supărase. Brown, în costumul și cravata regulamentare, se așeză pe canapeaua din fața lui Clark fără să spună un cuvânt. Frământându-și mâinile de parcă ar fi fost însuși Macbeth, fostul judecător îl studie pe Clark, căutând un semn de vinovăție. Nu văzu nimic, dar asta nu însemna mare lucru. Fusese judecător prea mulți ani pentru a nu ști că până și cei mai mari criminali pot părea îngeri în timpul procesului. Dar Brown se îndoia că senatorul ar fi atât de abil în a-și masca emoțiile.

Clark îl privi întrebându-se ce se întâmplase. El fusese cel care-l chemase pe Brown, pentru a-i povesti despre întâlnirea cu președintele și decizia lui de a o susține pe Kennedy. Poate că omul aflase deja, asta i-ar explica grimasa și dispoziția.

— Ce te neliniștește, Jonathan?

Brown fu tentat să arunce o rafală de întrebări incriminatorii în direcția lui, dar se abținu. Știa din experiență proprie că omul din fața lui nu va tolera o asemenea atitudine.

— Ai discutat cu Secretarul de Stat Midleton astăzi?

— Nu, dar am auzit de întâlnirea lui cu președintele, de dimineață, spuse Clark așezându-și paharul gol pe măsuță. Midleton va trebui să-și anunțe demisia mâine dimineață.

— Nu cred că se va întâmpla asta.

Clark își coborî picioarele de pe otomanul din fața fotoliului și se aplecă în față.

— Ce vrei să spui?

— Chiar nu știi?

— Ce să știu?

Brown decise că reacția senatorului e una autentică, era imposibil să se prefacă în halul acesta.

— Midleton e mort.

— Ce? întrebă șocat Clark.

— E mort, repetă Brown fixându-l cu privirea.

— Cum așa?

— Pare să fie sinucidere, dar în orașul ăsta nu știi niciodată, răspunse el încrucișându-și picioarele. Nu se întâmplă să știi ceva de asta, nu?

Senatorul înțelese imediat aluzia, așa că îl studie un moment pe Brown, apoi spuse:

— Charles Midleton a fost un om slab. Totul i-a fost livrat pe tavă, încă de la naștere. Nu mă surprinde că a ales calea asta în loc să lupte. În ceea ce privește aluzia ta că aș avea ceva de-a face cu moartea lui, răspunsul meu este nu. Nu aveam nimic de împărțit cu el. Cariera lui se terminase de dimineață, nu mai era nevoie să fac nimic pentru a-l distruge. Cu atât mai puțin ceva atât de riscant.

— Deci crezi că a fost sinucidere?

— Asta ar fi ipoteza mea dar, așa cum ai spus și tu, nu m-ar surprinde nimic în orașul ăsta.

Brown se relaxă puțin.

— De ce m-ai chemat?

— Să-ți spun că, în ciuda faptului că am pierdut acest meci, campionatul încă se joacă și nu aș vrea să fii supărat.

— Ce vrei să spui?

— Am fost forțat de Directorul Stansfield și Președintele Hayes să-mi dau cuvântul că o voi susține pe Kennedy. Dar stai liniștit, continuă el repede, înainte că Brown să apuce să deschidă gura, Kennedy nu va trece niciodată de procedura de confirmare.

— De unde știi?

Clark rânji.

— Cred că noi doi putem împiedica asta.

— Și cu mine cum rămâne?

— Kennedy va fi umilită și sfâșiată de cele două comisii, apoi torța va fi preluată de presă. Când cariera ei se va dus pe apa sâmbetei, eu voi șopti în urechile potrivite că singurul om care ar putea face curățenie în toată mizeria ești tu. Dosarul tău de judecător este impecabil, ești deja la Langley de peste un an… vei fi alegerea naturală a tuturor.

— Și dacă nu se va întâmpla așa?

— Dacă nu se va întâmpla așa… ei bine, voi avea eu grijă de tine, așa cum am făcut-o întotdeauna.

Brown nu era convins. Văzuse partea întunecată a lui Clark și nu voia să o mai vadă vreodată.

— Ce să zic? Nu pot spune că sunt încântat.

— Nici eu, Jonathan, dar va trebui să ai încredere în mine. Odată ce Stansfield e mort, vom putea să ne mișcăm mai liber. Dar până atunci, va trebui să avem grijă la fiecare pas. Cred că ar trebui să bem ceva, continuă Clark ridicându-se.

Se îndreptă spre bar și umplu două pahare mari cu gheață, peste care turnă vodcă. Cu spatele la Brown, senatorul își permise un rânjet larg. Viața era un joc, iar el era decis să-l câștige, indiferent de preț. Învingătorul ia totul, iar învinsul, ca Charles Midleton, cade în sabie. Clark simțea cum devine din ce în ce mai puternic. Contextul nu era perfect, dar el dovedise încă o dată că putea ieși din orice situație, fără ca oamenii pe care încerca să-i distrugă să simtă ceva. Puțină răbdare și toate se vor aranja în favoarea lui.

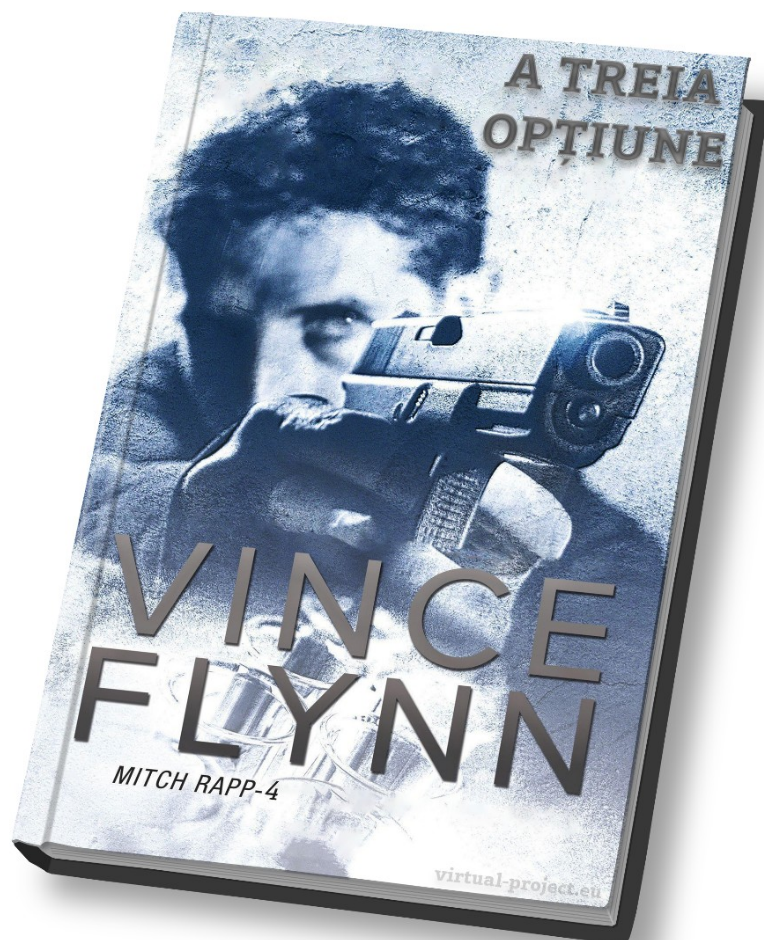
Clark se întoarse cu băuturile și îi întinse una lui Brown.

— Pentru viitorul nostru, Jonathan.

Cei doi ciocniră și Brown repetă toastul senatorului. Indiferent dacă-i plăcea sau nu, viitorul lui era acum strâns legat de cel al republicanului.

Clark se lăsă pe spate în scaunul său de piele și își ridică picioarele pe birou. Luă o gură de vodcă și spuse:

— Acum, spune-mi mai multe despre tipul ăsta, Mitch Rapp.

virtual-project.eu

[1] Cartier rezidențial din Washington, D.C., sediul Congresului și Curții Supreme de Justiție. (n.t.).

[2] National Security Agency (Agenția Națională e Securitate). (n.t.).

[3] National Reconnaissance Office (Biroul Național de Supraveghere). (n.t.).

[4] 1 William Joseph („Wild Bill") Donovan a condus, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Biroul de Servicii Strategice (OSS) și este cunoscut drept „Tatăl serviciilor secrete americane". Datorită documentelor vremii, declasificate astăzi, Donovan este recunoscut drept un personaj ale cărui isprăvi „sunt pur și simplu incredibile, și conturează portretul unui bărbat curajos, nobil, impetuos, amuzant și uneori îngrozitor de încăpățânat". Un veteran decorat al Primului Război Mondial, Donovan este singura persoană care a primit vreodată toate cele patru decorații majore ale SUA: Medal of Honor, Distinguished Service Cross, Distinguished Service Medal și National Security Medal. (n.t.).

[5] Office of Strategic Services (OSS) – Biroul de Servicii Strategice a fost serviciul de informații al Statelor Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și precursorul CIA. Înființat în 1942 și dizolvat în 1945, OSS a avut drept misiune coordonarea activităților de spionaj în spatele liniilor inamice. (n.t.).

[6] Serie de operațiuni clandestine din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, conduse de serviciile de informații ale Aliaților: SOE (precursorul MI6), OSS, BCRA (precursorul serviciului de informații externe francez) și ofițeri în exil ai armatelor olandeze și belgiene. Obiectivul acestor operațiuni era parașutarea echipelor în țările ocupate (Franța, Olanda, Belgia, Norvegia) pentru misiuni de sabotaj, război de gherilă și organizarea rezistenței locale. (n.t.).

[7] Julius Winfield Erving II, cunoscut drept „Dr. J", este un fost jucător de baschet, desemnat unul dintre cei mai mari și mai influenți jucători ai tuturor timpurilor. (n.r.).

[8] Centru de comandă securizat situat la subsolul Casei Albe, utilizat de Președintele SUA și consilierii săi în situații de criză. (n.t.).

[9] Aldrich Hazen „Rick" Ames (născut pe 26 mai 1941) este un fost ofițer CIA care a lucrat ca agent dublu pentru KGB. Ames a fost condamnat în 1994 pentru spionaj și în prezent este încarcerat pe viață. La momentul arestării sale, Ames compromisese mai mulți

ofițeri, agenți și informatori CIA decât orice alt trădător în istoria S.U.A. (n.t.).

Table of Contents

[37](#)
[38](#)
[39](#)
[40](#)
[41](#)
[42](#)
[43](#)
[44](#)
[45](#)

Table of Contents